

Paul D. Bramsen

TEK TANRI TEK MESAJ

GDK YAYIN NO: 88

KİTAP: **Tek Tanrı Tek Mesaj** / *One God One Message*

YAZAR: **Paul D. Bramsen**

ÇEVİREN: **Leyla Güleç**

© ROCK International

ISBN: 978-605-5739-16-4

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Sertifika No: 0807-34-008914

Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş

Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/89

Topkapı, İstanbul - Türkiye

Tel: (0212) 567 13 89

Fax: (0212) 567 73 13

E-mail: ikaratas@turk.net

www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 13 89

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/89 Topkapı - İstanbul

1. Baskı: Ağustos 2009

***Susamış kişi için soğuk su neyse,
Uzak lkeden gelen iyi haber de öyledir.”***

Süleyman Peygamber
(Süleyman’ın zdeyişleri 25:25)

ÖNSÖZ	7
-------------	---

BÖLÜM I

YOLCULUK HAZIRLIĞI

ENGELLERLE YÜZLEŞMEK

1. GERÇEĞİ SATIN AL	13
2. ENGELLERİN ÜSTESİNDEN GELMEK	26
3. DEĞİŞTİRİLDİ Mİ YOKSA KORUNDU MU?	42
4. BİLİM VE KUTSAL KİTAP	57
5. TANRI'NIN İMZASI	68
6. TUTARLI TANIKLIK	81
7. TEMEL	92

BÖLÜM II

YOLCULUK

BİLİNMEYENİ KEŞFETMEK

8. TANRI NASIL BİRİDİR?	101
9. HİÇ KİMSE O'NA BENZEMEZ	117
10. ÖZEL BİR YARATIK	133
11. KÖTÜ'NÜN GİRİŞİ	146
12. GÜNAH VE ÖLÜM YASASI	157
13. MERHAMET VE ADALET	167

14. LANET	175
15. ÇİFTE SIKINTI	184
16. BİR KADININ SOYU	198
17. BU KİŞİ KİM OLABİLİR?	209
18. TANRI'NIN SONSUZ TASARISI	230
19. KURBAN YASASI	239
20. ÖNEMLİ BİR KURBAN	250
21. DAHA ÇOK DÖKÜLEN KAN	261
22. KUZU	273
23. KUTSAL YAZILAR'IN YERİNE GELMESİ	286
24. TAMAMI ÖDENDİ	296
25. ÖLÜM YENİLDİ	309
26. DİNDAR VE TANRI'DAN UZAK OLMAK	322

BÖLÜM III

YOLCULUĞUN SONU

LANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK

27. AŞAMA 1: TANRI'NIN ÖNCEKİ PROGRAMI	343
28. AŞAMA 2: TANRI'NIN ŞİMDİKİ PROGRAMI	365
29. AŞAMA 3: TANRI'NIN GELECEK PROGRAMI	385
30. GELECEKTEKİ CENNETTEN GÖSTERİLEN BÖLÜMLER	405
SONSÖZ	421
DİPNOTLAR	424

Ö N S Ö Z

Köyün ileri gelenlerinden biri olan yaşlı adam, arkadaşşıma: **“Yaptığın iyi işler için cennete gitmeyi hak ediyorsun, ama vaaz ettiğin mesaj için gitmeyi hak ettiğin yer, cehennem!”** dedi.

Arkadaşıım ve hanımı, yaşamlarının on yılını, bu adamın, Büyük Sahra’nın kenarında bulunan köyünde geçirmişlerdi. Orada hem bir sulama projesi uyguluyor hem de kurmuş oldukları bir tıp kliniğinde hastaları tedavi ediyorlardı. Aynı zamanda dinlemek isteyen herkese peygamberlerin mesajlarını da açıklamışlardı.

Yaşlı köylünün düşüncesine göre arkadaşşıım “cennete gitmeyi hak etmek için” ne yapmıştı? “İyi işler” yapmıştı.

Ve “cehenneme gitmeyi hak etmek için” ne yapmıştı? Kutsal Kitap’a uygun olarak peygamberlerin “mesajını” öğretmişti. Yaşlı köylü, arkadaşşıımın işleri ve mesajı ile ilgili takdirinde haklı mıydı? Yarı yarıya mı haklıydı? Yoksa tamamen yanılıyordı mı?

Eğer bu konuda nasıl düşüneceğinizden emin değilseniz, bu kitap sizin için yazılmıştır.

NEREDE

Ben Amerika’da doğdum, ama bu kitap Afrika’da yazıldı

Yer: Sahel¹ Batı Afrika’daki Senegal’de bir bölge.

Ortam: Sabah namazı ezanı sona erdi. Sabahın ilk ışıklarının pembe ve portakal renkli huzmeleri, kumlu ve dikenli ağaçlarla süslü

bir ufkun silüetini çiziyorlar. Hava şu anda harika bir şekilde serin, ama bu durum kısa bir süre sonra değişecek. Köy evimizin sundurmasında dizlerimin üstündeki bilgisayarımın birlikte oturuyorum. Klavyenin üstünü örten şeffaf, plastik bir bant parçası, klavyeyi, Büyük Sahra'nın havada asılı duran tozundan koruyor. Arada bir anıran bir eşeğin ve öten bir horozun seslerinin dışında köy tamamen sessiz. Şu anda kulaklarımın işittiği tek ses, klavye üzerindeki tıkırdayan ve düşünceleri sözlere ve sözleri metne dönüştüren parmaklarımın çıkardıkları ses.

NEDEN

Yazıyorum, çünkü beni yaşam, sevinç, esenlik ve amaç ile Bereketleyen, bana yazmam için bir konu verdi.

Eşimin ve benim üç çocuğumuzu yetiştirdiğimiz ve yetişkin yaşamlarımızın uzun bir bölümünü geçirdiğimiz özellikle Senegal'deki Müslüman dostlarıma sevgi ve saygı duyan bir yürekle yazıyorum.

Yazıyorum, çünkü son yıllarda, dünyanın her yerindeki Müslümanlar'dan binin üzerinde elektronik posta aldım. Onların, düşünceleri harekete geçiren yorumlarının ve sorularının önemsenmeleri gerekir.

“Kutsal Kitap gerçektir, çünkü gerçek olduğunu söyler!” ya da “Kuran gerçektir, çünkü hiç kimse böyle bir kitap yazamaz!” gibi dolambaçlı basmakalıp sözlerden biraz daha fazlasını sunan yorgun ve bezgin din önderlerine duyduğum empati nedeniyle yazıyorum.

Yazıyorum, çünkü tek gerçek Tanrı'nın tutarlı mesajından başka her şeye inanma eğiliminde olan insan yüreğinin darbelerine maruz kaldım.

NE

TEK TANRI TEK MESAJ size tüm yaşamınızda karşılaşacağınız en büyük şansını sunar: dünyada tüm zamanların en çok satan kitabı

aracılığıyla telaşsız bir yolculuğa çıkmak ve bu kitabı yazan peygamberlerin mesajını keşfetmek. Bu yolculuğa katılacak olan kişilere, sayısız engellerin üstesinden gelme (Bölüm I), bilinmeyen bölgelere nüfuz etme (Bölüm II), ve muhteşem genel manzaraların ve doyurucu gerçeğin görkemli bir krallığına aniden girme (Bölüm III) fırsatları verilecektir.

KİMİN İÇİN

Bu yolculuk, öncelikle tektanrıci kişiler –tek Tanrı’ya inananlar– için tasarlandı. Ama her şeye rağmen, biz yine de çoktanrıci ve kamutanrıci kişileri, hümanistleri ve ateistleri² de tek Tanrı’ya inanan kişiler için duyduğumuz aynı memnuniyetle karşılıyor ve onlara da ‘hoş geldiniz’ diyoruz. Macera, sonsuzluğu nerede geçireceğini önemseyen ve bu nedenle bu kitabı okumak için on iki saatini ayırmasının yararlı olacağını düşünen herkes içindir. Bu kitap, yüksek sesle yaklaşık on iki saatte okunabilir.

Geçmişiniz, inandığınız ya da inanmadığınız şey ne olursa olsun, pek çok kişinin saygı duyduğunu ileri sürdüğü, ama bunlardan çok azının üzerinde düşünmeye karar verdiği Kutsal Kitap boyunca yapılan bu destansı yolculuğa katılmaya *siz de davetlisiniz*.

Bir peygamber, üç bin yıl önce evrenin Yaratıcısı ve Sahibine şu duasını sundu: **“Gözlerimi aç ki, yasandaki harikaları görebileyim.”** (Mezmur 119:18)

Gördüğümüz her şeyden *hoşlanmayabiliriz*, ama yine de *görme* konusunda başarısızlığa düşmeyelim.

Yolculuk arkadaşınız,
P. D. Bramsen

BÖLÜM I

YOLCULUK HAZIRLIĞI

ENGELLERLE YÜZLEŞMEK

1. GERÇEĞİ SATIN AL
2. ENGELLERİN ÜSTESİNDEN GELMEK
3. DEĞİŞTİRİLDİ Mİ YOKSA KORUNDU MU?
4. BİLİM VE KUTSAL KİTAP
5. TANRI'NIN İMZASI
6. TUTARLI TANIKLIK
7. TEMEL

1

GERÇEĞİ SATIN AL

“Gerçeği satın al ve satma...”

--Süleyman Peygamber

(Süleyman’ın Özdeyişleri 23:23³)

Zihninizde, milyarlarca kişi ile dolu, kalabalık bir alış-veriş yerinden içeri yürüyerek girdiğinizi canlandırın.

Evet, milyarlarca.

Önünüzde, gözle görülemeyecek kadar uzaklarda, on binlerce mağaza ve satış dükkânı bulunmakta. Gayretli satıcıların sesleri, size her yönden ulaşıyor; sesleniyorlar, bağırlıyorlar, şarkı söylüyorlar, tartışıyorlar, yalvarıyorlar, dua ediyorlar – bazıları yumuşak bir ses tonuyla bağırmadan, bazıları da hoparlör aracılığıyla, satın almak için geldiğiniz şeyin yalnızca kendilerinde olduğunu iddia ediyorlar:

Gerçek!

Gülmeyin. Oxford Üniversitesi Yayınevi, dünya üzerinde *on bin* farklı din bulunduğunu belirleyen bir ansiklopedi yayınladı. Ve bu

rakam, bu dinlerin içinde bulunan binlerce tarikat ve mezhebi içermemektedir.⁴

Bu durumda neyi satın almamız gerekir? Kime inanmamız doğru olur?

Eğer yalnızca tek bir gerçek Tanrı varsa ve eğer Kendisi hakkındaki gerçeği ve insanlık için Ne tasarladığını açıkladıysa, O'nun ve Planı'nın farkına varmamız nasıl mümkün olabilecektir?

Dört bin yıl önce Eyüp Peygamber buna benzeyen bir soru sordu:

“Bilgelik nerede bulunur? Aklın yeri neresi? İnsan onun değerini bilmez... Onun bedeli saf altın ile ödenmez, değeri gümüş ile ölçülmez.... Bilgelığın değeri mücevherden üstündür.” (Eyüp 28:12-13,15,18)

Yaşamda yol alırken, karışmış bir zihinle belirsizlikler içinde bocalamak zorunda mıyız, yoksa tek gerçek Tanrı'nın bilgelik ve gerçeğini bilebilir miyiz?

Bu sorunun yanıtını öğrenmek üzereyiz.

KİTAPLARIN KİTABI

Kutsal Kitap (Bible) sözcüğü, Grekçe'deki *Biblia* sözcüğünden gelir ve “*kitapların kitabı*” ya da “*kütüphane*” anlamını taşır.

Tanrı, insanlara iki bin yıldan uzun bir süredir sözlü olarak ve Adem, Nuh ve İbrahim gibi kişiler aracılığıyla konuştuktan sonra, Mesajını kaydetmeleri için 15 yüzyılı aşkın bir zaman boyunca yaklaşık 40 kişiyi kullandı.

Bu ulaklar, peygamberler ya da elçiler olarak adlandırıldılar. *Peygamber* sözcüğünün birebir anlamı, “açıkça, yüksek sesle söyleyen”, *elçi* sözcüğünün anlamı ise, “haberci”dir. Bugün, bu kişi-

lerin yazmış oldukları tek bir cilt halinde elimizdedir – Kutsal Kitap. *Kutsal Yazılar*, *Peygamberlerin Yazıları* ve *Tanrı'nın Sözü* gibi ifadeler, aynı zamanda Kutsal Kitap'la ilgili olarak da kullanılırlar. *Tevrat*, *Mezmurlar* ve *Müjdeler* Kutsal Kitap'ın içindeki özel bölümlerdir. Arapça'da bu Kutsal Yazılar, “Kutsal Kitap” anlamını taşıyan *el-Kitab-el-Mukaddes* olarak adlandırılırlar.

Yüzyıllardır, yıllardır, Kutsal Kitap, dünyadaki diğer her kitaptan daha fazla satılmaktadır. Kutsal Kitap Yazılarının bölümleri ya da tamamı, 2400 dile çevrildi, halen 1.940 dile daha çevrilmektedir.⁵ Başka hiçbir kitap bu konuda Kutsal Kitap'ın yanına bile yaklaşamaz. Kutsal Kitap, gördüğü benzersiz rağbete rağmen, yine de insan tarihindeki en çok küçümsenen ve korkulan kitaptır. Yüzlerce yıl boyunca dünya yönetimleri ve dünyasal ya da dini önderleri, tüm zamanların en çok satan kitabını *yasa dışı* ilan etmişler ve bu kitabın sahibi olan vatandaşlarına işkence etmişler ve hatta onları öldürmüşlerdir.⁶ Bazı uluslar, bu politikalarını halen sürdürmektedirler. Hatta “Hristiyan” ülkelerde⁷ bile Kutsal Kitap'ın halka ait sınıflarda ve kurumlarda okunması yasaklanmıştır.

İŞKENCE GÖRDÜ

Gençlik yıllarımda babamın Richard adlı bir arkadaşı vardı, Richard, Doğu Avrupa'daki komünist hapishanelerinde tam on dört yıl kalmış, sürekli olarak uykusuz ve aç bırakılmış, baş aşağı asılarak dövülmüş, bir buzhane hücresinde kilitli olarak tutulmuş, kor halindeki kızgın kazıklar ile yakılmış ve bedeni bıçaklarla oyulmuştu. Ben kendi gözlerimle Richard'ın bedenindeki derin ve kötü yara izlerinin bazılarını gördüm. Aynı zamanda Richard'ın eşi de tutuklanmış ve kocasının “suçlandığı” aynı eylem nedeniyle bir mahkum kampında zorunlu olarak çalışma yargısına uğramıştı.⁸

Bu karı-kocanın ateist yönetime karşı işledikleri suç neydi?

Diğer insanlara Kutsal Kitap'ı öğretirken yakalanmışlardı.

AİLESİ İLE İLİŞKİSİ KESİLDİ

Arkadaşım Ali'nin başı büyük dertteydi. Babası, ailenin erkeklerinin bir araya gelecekleri bir toplantı düzenlemişti.

Toplantıya büyük amca da geldi.

Genç erkek kardeşleri de toplantıya çağrıldılar.

Sonunda, ailenin ilk doğan erkeği olan Ali, ortada bir yere oturtuldu.

Ali'nin babası, şu sözlerle sona eren hararetli bir konuşma yaptı, "Ailemizi utandırdın! Dinimize ihanet ettin! Evi terk etmen ve bir daha asla geri gelmemen gerekiyor. Senin yüzünü asla tekrar görmemeliyim!"

Amca, bu konuşmaya katılarak şöyle dedi: "Evet, ve eğer yarına kadar evden ayrılmazsan, eşyalarını sokağa atacağım!"

Bu öfke neden?

Ali, yaklaşık bir yıl Kutsal Kitap'ı okuduktan sonra ona inanmaya karar vermişti.

YAŞAYAN SÖZ

Kutsal Kitap'ı böyle çekişmeli bir kitap haline getiren nedir?

Yönetimlerin bu kitabı yasaklamalarının ve anne-babaların bu kitaba inanan çocuklarını reddetmelerinin nedeni nedir? Milyonlarca tektanrıci kişiyi, ateistlerle aynı ilkeyi paylaşma pahasına bile olsa bu eski yazıları hor görmeye iten güç nedir?

Acaba tüm bunların nedeni, Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın yaşayan, aktif, yüreğe işleyen ve yargılayan Sözü olması mıdır?

*"Tanrı'nın Sözü, **diri** ve **etkilidir**, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Can ile ruhu, ilik ile eklemleri birbirinden ayıracak kadar **derinlere işler**. Yüreğin düşüncelerini, amaçlarını **yargılar**." (İbraniler 4:12)*

KİTABI UYGULAMAK

Eşim, ben ve şimdi büyümüş olan çocuklarımız, son yirmi beş yılın büyük bir bölümünü Batı Afrika'daki Senegal'de geçirdik. Komşularımızın hemen hemen hepsi İslam dininin izleyicisidirler. *İslam, teslim olma* ya da *boyun eğme* anlamına gelir ve *Müslüman* sözcüğünün anlamı, *teslim olmuş kişidir*. Müslümanlar tarafından saygı gören kitap, *Kuran'dır* (aynı zamanda *Kuran* olarak da yazılır). Yazdıklarımın kaynağı, Senegal ve tüm dünyadaki Müslüman dost ve tanıdıklarla yaptığımız kişisel konuşmalardır.

Hem Kutsal Kitap'ı hem de Kuran'ı çalışma konusunda büyük bir zaman yatırımı yapmış olmama rağmen, TEK TANRI TEK ME-SAJ, Kutsal Kitap üzerinde odaklanacaktır. Yıllar önce Senegalli bir dostum ve ben, Senegal dilinin Wolof lehçesinde 100 programlık bir radyo dizisi hazırladık.⁹ Bu radyo dizisindeki her program Kutsal Kitap'taki peygamberlerden birine ait bir öyküyü ve bir mesajı içermekteydi. Bazı dinleyiciler şu soruyu sordular, “Neden aynı zamanda Kuran'ı da öğretmiyorsunuz?” Bu soruya verdiğim yanıt şudur:

Bu ülkede çocuklar, üç ya da dört yaşına geldiklerinde Kuran'ı ezberlemeye başlarlar. Her semtte, Kuran öğretmenleri ve okulları bulabilmek mümkündür, ama Tevrat, Mezmurlar ve Mükde'de yazılı olan öyküleri ve mesajı kim öğretebilir ve öğretmek ister? Bildiğiniz gibi, Kuran Kutsal Kitap'taki bu kitapların Tanrı tarafından tüm insanlığa “*hidayet ve nur ..ve bir öğüt*” olarak verildiğini bildirir (Sure 5:46¹⁰). Kuran da şu ifade de yer almaktadır: “*Eğer sana indirdiğimiz şeyden şüphe içinde isen, senden önce Kitab'ı (Tevrat'ı) okuyanlara sor*” (Sure 10:94¹¹). Ve Kutsal Kitap'a inanan kişilere Kuran şöyle der: “*Ey Kitap ehli! Tevrat'ı, İncil'i ve Rab'binizden size indirileni (Kuran'ı) uygulamadıkça hiçbir şey üzere değilsiniz*” (Sure 5:68). *Kitabı okuyan ve onu 30 yılı aşkın bir süredir uygulayan Kitap Ehli'nden biri* olarak sizlerin çok ender olarak işittikleri peygamberlerin öykülerini ve mesajını bildirmeyi kendim için bir ayrıcalık olarak görüyorum. Bazıları, Kuran'dan 2.000 yıldan daha uzun bir süre önce yazılmış olan bu Kutsal Yazılar, başka hiçbir yerde bulunmayan gerçeği içerirler.

O’NUN ÖYKÜSÜ

Anne-babanız size hiç şu öğüdü verdiler mi? “Bir yabancıya asla güvenme!” Onlar, sizin bir başkasına haklı olarak güvenebilmeniz için önce bu kişinin öyküsüne ilişkin bir şeyler bilmenizın doğru olacağını bilirler.

Güvendiğiniz birkaç kişiyi düşünün.

Onlara neden güveniyorsunuz?

Onlara güveniyorsunuz, çünkü bir zaman süreci sonunda bu kişilerin *güvenilir* olduklarını öğrendiniz. Onlar size kötülük değil, iyilik yaptılar. Bir şey yapacaklarını söyledikleri zaman, bu sözlerini yerine getirdiler. Onların güvenilir olduklarını bilirsiniz, çünkü onların *öyküsünü* bilirsiniz.

Kutsal Kitap, Tanrı’nın, erkekleri, kadınları ve çocukları nasıl etkilediği anlatılan tarihi yüzlerce öyküye yer verir. Her öykü, gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı ile karşılaşmanız, O’nun sözlerini işitmeniz ve insan tarihinin binlerce yıllık çevre ve koşullar içinde yapmış olduğu işleri görebilmeniz için eşsiz bir fırsat sunar. Tanrı nasıldır? Evet, O büyüktür, ama ne şekilde büyüktür? Tanrı, tutarlı mıdır? Hiç Kendi yasaları ile çeliştiği olur mu? Vaatlerini yerine getirir mi? Bizi aldatabilir mi? Tanrı’ya güvenebilir miyiz?

O’nun öyküsü tüm bu soruları ve bu tür soruların daha binlercesini yanıtlar.

Kutsal Kitap, Tanrı’nın, yalnızca *insan tarihinin* büyük resmini açıklayan bir tarih kitabı değildir; Kutsal Kitap, **O’nun öyküsünü** sunar.

NİHAİ TİYATRO OYUNU

İyi bir öykü sevmeyen yoktur.

Kutsal Kitap, hepsinin birleşerek *tek bir öyküyü* –şimdiye kadar anlatılmış öykülerin en çekicisi– oluşturduğu yüzlerce öykü kapsar. Kutsal Kitap’ın Tanrı ve insan hakkındaki öyküsü, tiyatro oyunları

arasında gizemlerin en üstününe sahip olanıdır – bir sevgi ve savaş, bir iyi ve kötü, bir çatışma ve zafer öyküsü. Bu öykü, başından sonuna kadar, yaşamın önemli sorularına mantıklı ve doyurucu yanıtlar sağlar. Başka hiçbir öykünün sahip olmadığı bir doruk noktasına ve sona sahiptir.

Birkaç yıl önce Senegal’deki evimizde toplanmış olan bir grup erkek ve kadına Tanrı’nın öyküsünü anlatmayı bitirdikten sonra, öyküyü dinleyen hanımlardan biri, gözlerinde yaşlarla şu yorumda bulundu: “Ne müthiş bir öykü! İnsanlar Tanrı’ya inanmasalar bile, en azından, O’nun tüm zamanların en iyi senaryo yazarı olduğunu itiraf etmeleri gerekir!” Yorumu yapan hanımın zihninde bir anda, Tanrı’nın kendisinin hem Yazarı hem de Kahramanı olduğu bu çağların tiyatro oyununu sunmak için Kutsal Yazılar’ın her bir parçasının birbirleriyle nasıl uyum sağladıkları konusunda bir ışık yanmıştı.

EN BÜYÜK MESAJ

Kutsal Kitap, şimdiye kadar anlatılmış olan en çekici öykünün içeriğinden çok daha fazlasını içerir. Öykülerinin içinde *Tanrı’dan gelen bir mesaj* gömülüdür – şimdiye kadar duyurulmuş olan en zorlayıcı mesaj.

Geçen yıllar boyunca Kutsal Kitap’ın mesajını binlerce Müslüman ile tartıştım. Sözünü ettiğim bu Müslümanlar’ın çoğu kişisel arkadaşlarımdı, diğerleri ise yalnızca elektronik posta aracılığıyla tanışmış olduğum kişilerdi. Her iki durumda da tartışmaların çoğunun özü, tek bir soru halinde ortaya konabilir:

Tek gerçek Tanrı’nın mesajı nedir?

ELEKTRONİK POSTA

Bu soru pek çok şekilde paket edilmiş olarak gelir.

Aşağıdaki elektronik posta bana, Orta Doğu’dan, adını Ahmet olarak adlandıracamız bir erkek tarafından gönderildi.¹²

Subject: Email Feedback

Merhaba.

İsa, Mesih olarak geldi ve ben bunun doğru olduğuna inanıyorum, ama o Tanrı olduğunu hiçbir zaman söylemedi. Muhammed (Allah'ın duaları ve esenliği onun üzerine olsun¹³) gelmeden önce o, Tanrı'ya götüren yoldu, ama Muhammed geldikten sonra tüm Hristiyanlar'ın Müslüman olmaları gerekirdi, çünkü Mesih, dünyanın sonunda geri geldiği zaman, sizin Yeni Antlaşmanıza göre değişim, Kuran'a göre egemenlik sürecektir.

Mesih, hiçbir zaman çarmıha gerilmedi. Eğer makul olmak isterseniz, şunu anlamanız mümkün olur: o, çarmıha gerilmiş olsaydı bile, bu durum, insanların günahları hiçbir zaman yalnızca o çarmıha gerildiği için silindiği anlamını taşımazdı. Bu düşüncenizi çok saçma buluyorum. Ayrıca, eğer bana Tanrı'nın, biricik ve eşsiz oğlunu kurban ettiğini söylerseniz, o zaman ben de size şunu söylerim: Tanrı, insanlara ne istediğini söyleyebilecek ve insanların günahlarını, "sevgili oğlunu" kurban olarak sunmadan ve ona işkence etmeden söylebilecek kadar büyük değil midir???! Günahkârlarla ilgili tüm bu düşünceleriniz benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

İslamiyet, yeryüzüne şimdiye kadar gönderilmiş olan tek mukemmel dindir ve bu nedenle İslamiyet'in gerçek ve Tanrı tarafından gönderilmesi gereken en son din olduğunu düşünmek zorundayım. Yaşamda karşılaşılan her soruna çözüm getiren tek din, İslamiyet'tir. Bu dine inanıyorsanız, belirli bir konuda Tanrı'nın düşüncesinin ne olduğunu tahmin etmek zorunda bırakılmazsınız.

Kuran, şimdiye kadar bir peygambere gönderilmiş olan en büyük mucizedir! Aksini düşünüyorsanız, o zaman Kuran'ın ayetlerine benzeyen ya da bunlardan birine yakın anlam taşıyan bir ayet yaratın!! Yüksek düzeyde Arapça'yı en akıcı dilde konuşan biri olsanız bile bunu hiçbir zaman başaramayacaksınız....

Ayrıca, sizin Kutsal Kitap'ınızın orijinalinde Muhammed'in geleceğine dair ön bildiriler de bulunmakta...

Ben şimdi Kutsal Kitap'ın tüm kitaplarına hile karıştırıldığından, Kutsal Kitap'ın çoğunun sahte ve değiştirilmiş olduğuna inanıyorum ve bu konuda yanılmadığımı da biliyorum...

Dostum, bilginiz olsun diye yazıyorum, ben Yeni Antlaşma'yı okudum. Okumamın nedeni, elbette gerçeği aramak değildi, kişisel ilgi nedeniyle okudum, hem de bir kez değil, iki kez...ve şunu anladım: gerçekten Tanrı'nın sözleri olan ve Tanrı'nın meleği aracılığıyla Muhammed'e gönderilen Kuran'ın büyüklüğünün yanına bu dünyadaki hiçbir şey yaklaşamaz ve eğer siz bu söylediklerimin aksini kanıtlayabiliyorsanız, o zaman bunu yapın. (aynen alınmıştır¹⁴)

Esenlik diliyorum,

“Ahmed”

Ahmed'in meydan okumasının ve yorumlarının hafife alınmaması gerekir.

Yaratıcımız, bu tür konuları hafife almaz, ve bizler de aynı şekilde hareket etmeliyiz. Tanrı, peygamberlerin eski yazılarında Ahmed'in değindiği her konu için anlaşılması kolay yanıtlar sağlamıştır, çünkü her konu, sonsuz önem taşıyan şu soruyla yakından ilgilidir:

Tek gerçek Tanrı'nın mesajı nedir?

Eyüp peygamber, bu soruya benzeyen iki soru sordu:

“Bilgelik **nerede** bulunur? (Eyüp 28:12)

“Tanrı'nın önünde insan **nasıl** haklı çıkabilir?” (Eyüp 9:2)

YOLCULUK

Birbirleriyle çelişen binlerce yanıtın varlığı nedeniyle zihni karışmış bir dünyada amacım, mevcut karışıma kendi düşüncelerimi ya da yanıtlarımı eklemek değil. Aksine, ben sizi, yaşamın nihai sorularının Kutsal Kitap'ın içinde gömülü bulunan yanıtlarını keşfetmeniz amacıyla, Kitapların Kitabında yapılacak olan bir yolculukta zihniniz ve yüreğinizle benim yol arkadaşlarım olmaya davet ediyorum. Birlikte yol alırken, Kutsal Yazılar'a göre gerçeğin ne olduğunu göreceğiz ve Ahmed ve diğerleri tarafından merak edilen sorulara peygamberlerin ne gibi yanıtlar verdikleri üzerinde duracağız.

Yeni bir çevreye alışma döneminden geçtikten sonra, Kutsal Kitap'ın başladığı yerde bizim yolculuğumuz da resmi olarak başlayacak: dünya tarihinin şafağı sökerken. Bu noktadan ilerleyerek zamanın arasından sonsuzluğa doğru yola çıkacağız (Bölüm II&III: konular 8-30).

Yolculuk, Cennet'in içine yapılacak bir ziyaret ile son bulacak.

YOLCULUK SIRASINDA YAPILABİLECEK TERCİHLER

TEK TANRI TEK MESAJ, bir kitapta yer alan üç kitap olarak görülebilir. *Bölüm I*, pek çok kişiyi Kutsal Kitap'ı keşfetmekten alıkoyan engellere karşı durur. *Bölüm II*, şimdiye dek anlatılmış olan en iyi öykünün ana mesajını gözler önüne serer. *Bölüm III* ise, Tanrı'nın, insanlar için tasarlamış olduğu müthiş amaçlara daha yakından bakabilmek için olayların arka perdesine geçer.

Yolcuların çoğu birinci bölümün, yolculuğa hazırlanmaları konusunda çok yarar sağladığını düşüneceklerdir. Ancak yine de siz, peygamberlerin Yazılarının güvenilir olduklarını zaten biliyorsanız, ya da yalnızca Tanrı'nın öyküsünü dinlemeyi ve O'nun mesajını zaman kaybetmeden anlamayı arzuluyorsanız, doğrudan *Bölüm II*'ye geçmekten çekinmeyin. Tüm yolculuğu tamamladıktan sonra *Bölüm I*'e geri dönebilirsiniz.

Eğer telaşsız adımlarla yolculuk yapmayı tercih ederseniz, kitabın 30 konusunu bir aylık bir döneme yayarak okuyabilir ve böylelikle her gün bir konu üzerine odaklanmış olursunuz.

Eğer bir Müslüman'sanız, belki de bu yolculuğu Ramazan'ın 30 günü boyunca yapmak aklınıza gelebilir. Kuran'da yazılı olan şu sözler nedeniyle güvenlik içinde yol alabilmeniz gerekir: “*Dinde zorlama yoktur. Çünkü doğruluk sapıklıktan iyice ayrılmıştır.*” Ve “*Ey Müslümanlar, deyin ki, ‘Biz Allah’a, bize indirilene (Kuran’a), İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve Yakuboğullarına indirilene, Musa ve İsa’ya verilen (Tevrat ve İncil) ile bütün diğer peygamberlere Rab’lerinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerlerinden ayırt etmeyiz ve biz ona teslim olmuş kimseleriz.*” (Kuran Sure 2:256,136 Pickthall¹⁵)

Hangi rotayı seçerseniz seçin, işte size önemli bir yolculuk öğüdü: Yolculuğa bir kez başladıktan sonra, *yolculuğun hiçbir bölümünü atlamayın.*

Her yeni aşama, bir önceki aşamanın üzerine bina edilir. Gördüklerinizin hepsini hemen o anda anlamasanız bile, okumayı ve okuduklarınızın üzerinde düşünmeyi son sayfayı bitirinceye kadar sürdürün. Yolculuğun bazı bölümleri garip olacak ve bu bölümler size meydan okuyacaklardır, ama yol boyunca tazelenmenizi sağlayacak olan vahalar hazırlanmıştır.

Karşılaşacağınız engellerin sayısı ne olursa olsun, yolculuğa devam edin.

GERÇEK

Dünyanın her tarafındaki pek çok kişi, ‘İnsan soyu nerede başladı?’ ‘Ben neden bu yeryüzündeyim?’ ‘Sonum neresi olacak?’ ‘Doğru nedir ve yanlış nedir?’ gibi yaşamın büyük sorularının yanıtlarında neyin gerçek neyin sahte olduğunu hiç kimsenin bilemeyeceği düşüncesine sahiptir.

Bugün, Batı’da ‘Her şey görecelidir’ ya da ‘Bir insanın mutlak gerçeği bilebileceğini düşünmek yanıltır!’ gibi beyanlarda bulun-

mak, çok rağbet gören bir davranıştır. Bu tür beyanların kendileri ile çelişen doğalarını fark edebilmek için mantık konusunda doktora yapmak gerekmez. Eğer mutlak gerçek yoksa, o zaman böyle bir görüşe sahip olan kişiler nasıl “her şey” hakkında iddiada bulunabilirler ya da herhangi bir şeyin “yanlış” olduğu konusunda nasıl ısrar edebilirler?

Tanrı’ya şükürler olsun ki, yaşam değiştiren gerçeğini insanlığa açıklayan evrenin Yaratıcısı, rağbet gören bu düşünceye katılmaktadır. O, Kendisini içten bir yürekle arayan herkese şunları söyler:

“Gerçeği bileceksiniz, ve gerçek sizi özgür kılacaktır.”
(Yuhanna 8:32)

DOĞRU SEÇİM

Birkaç yıl önce, Musa adlı, sağlığı bozuk olan 79 yaşındaki bir komşu, benden haftada üç kez kendisini ziyaret ederek ona Kutsal Kitap’ı okumamı istedi. Musa, tüm yaşamı boyunca Kuran’ı öğrenmiş, ama Musa’nın Tevrat’ını, Davut’un Mezmurlar’ını ve İsa hakkındaki Müjde’yi – Kuran’ın tüm Müslümanlar’a, kabul etmelerini ve inanmalarını, buyuran bir şekilde öğütlediği kitapları – okumak için hiçbir zaman vakit ayırmamıştı.¹⁶

Musa, biz kronolojik bir sıralama içinde anahtar öyküleri açıklarken ve kirlenmiş günahkârların, Yaratıcıları ve Yargıçıları tarafından nasıl doğru ilan edilebileceklerini öğrenirken, yoğun bir dikkat göstererek dinledi. Musa, bana birkaç kez, “Yaptığımız her konuşmadan sonra, çalıştıklarımız üzerinde yalnızca *düşünmekle* kalmıyorum, aynı zamanda *derin derin düşünüyorum* da!” dedi.

Bir gün, Musa, Kutsal Yazılar’da açıklanan önemli bir başka gerçeği öğrendikten sonra, hayal kırıklığı yaşadığını açıkça belirten bir ifade ile, yanında oturmakta olan karısına ve kızına şunları söyledi: “Neden bunları şimdiye kadar hiç kimse öğretmedi bize?”

Daha sonra, Musa’nın komşuları, onun “bir yabancı ile Kutsal Kitap’ı çalıştıklarını öğrendikleri zaman” aralarında dedikodu yap-

maya başladılar. Baskı öylesine yoğunlaştı ki, yaşlı dostum benden bir süre için onu ziyaret etmememi istedi ve şu açıklamayı yaptı: “Ben, gerçeği reddetmiyorum, ama aileme yaşatılan gerginlik had safhaya ulaştı.”

Yaklaşık altı hafta bekledikten sonra (dedikoduların yatışması için), eşim ve ben Musa’yı ve ailesini ziyaret ettik. Bizi çok sıcak karşıladı ve üzerlerinde çok düşünmüş olduğu bazı sorular sordu. Yanından ayrılmadan önce ise şu yorumu yaptı: “Önemli olan, ölmeden önce doğru seçimi yapmam!”

Musa, “*gerçeği satın almanın ve ...onu satmamanın*” ne kadar önemli olduğunu anladı.¹⁷ Sevgili dostumuz dört ay sonra öldü.

Onunla birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırladığımda, şu soruma vermiş olduğu karşılığı asla unutmayacağım: “Musa, eğer bu gece ölecek olsaydın, sonsuzluğu nerede geçirirdin?”

Biraz durakladıktan sonra sorumu yanıtlamıştı: “Ben, Cennet’e gideceğim.”

“Nereden biliyorsun?” diye sormuştum.

Her iki eliyle Kutsal Yazılar’ı sımsıkı tutarak şöyle demişti: “Çünkü, buna inanıyorum!”

VAAT

Bu keşif yolculuğunu Musa gibi, *ölmeden önce doğru seçimi* yapmak isteyen sizlere adıyorum. Tek gerçek Tanrı elinizden tutsun, tüm engelleri aşmanıza yardımcı olsun ve Kim olduğu ve sizin için ne yaptığı hakkında açık ve kesin bir anlayışa kavuşabilmeniz için size yön versin.

“Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız.” (Yeremya 29:13)

Tanrı’nın bu konudaki sözleri size vermiş olduğu kesin bir vaattir.

2

ENGELLERİN ÜSTESİNDEN GELMEK

“Bilgisizlik, siz onu tanımadan önce, sizi öldürecektir.”
--Wolof özdeyişi

Tanrı, yaklaşık üç bin yıl önce beyan etti: “*Halkım, bilgisizlikten yok oldu.*” (Hoşea 4:6) bu güne kadar üniversite mezunları dahil olmak üzere insanların çoğu Kutsal Kitap peygamberlerinin yazmış oldukları hakkında bilgisi olmadan yaşarlar ve ölürlər.

Kutsal Kitap’ın eskiliği ve bıraktığı etkisi göz önünde bulundurulduğunda, Kutsal Kitap’ın ne söylediği konusunda temel bir anlayışa sahip olmayan birinin, “iyi eğitilmiş” biri olarak adlandırılabilmesi mümkün müdür?

Dünya nüfusu nasıl *binlerce din* ortaya attıysa, Kutsal Yazılar’ı önemsememek için de aynı şekilde *binlerce neden* ileri sürmüştür. Bu ve bundan sonraki bölümde bu nedenlerin on tanesi üzerinde duracağız. Ve bir kez yolculuğumuza başladığımızda, daha başka pek çok engelle karşılaşmayı ve bunların üstesinden gelmeyi bekleyebiliriz.

İNSANLARIN KUTSAL KİTAP'I REDDETMELERİNİN ON “NEDENİ”:

1. “EFSANELER”

Dünyevileştirilmiş Batı ve Avrupa uluslarında pek çok kişi, Kutsal Kitap'ın heyecan verici bir efsaneler koleksiyonundan biraz daha üstün olduğunu beyan ederler ve Kutsal Kitap'ın insanlar tarafından icat edilmiş güzel sözler içerdiğini düşünürler. Pek çok kişi bu düşüncüyü Kutsal Kitap üzerinde hiçbir zaman objektif bir inceleme yapmaksızın benimsemiştir.

Sir Arthur Conan Doyle'nin, *Sherlock Holmes'in Ünlü Vakaları* adlı kurgu klasiğinde, dedektifin yardımcısı olan Dr. Watson, Holmes'a, özel bir cinayet davası hakkında şu soruyu sorar:

“Bundan hangi sonucu çıkarıyorsunuz?”

Holmes, bu soruyu, “Şu anda herhangi bir bilgiye sahip değilim” diye yanıtlar. “Bilgiye sahip olmayan birinin teori kurması, önemli bir hatadır. Kişi, teorilerin gerçeklere uyması yerine, gerçeklerin teoriye uymaları için farkında olmadan gerçekleri saptırmaya başlar.”¹⁸

Kutsal Yazılar konusunda pek çok kişi aynı “önemli hatayı” yapar. Elleriyle yeterli bilgi olmadan bir sonuca varırlar ve kendi dünya görüşlerini ve yaşam tarzlarını rahatsız etmeyecek teorilere uyum sağlamaları için gerçekleri saptırırlar.

2. “GEREĞİNDEN FAZLA YORUM YAPILMASI”

Bazı insanlar Kutsal Yazılar'ı okumazlar, çünkü bir grubun, “Bunu Kutsal Kitap söyler!” dediğini iştirirlerken, bir başka grubun, “Hayır, söylemek istediği bu değil! Aslında şunu söyler!” dediğini de duyarlar. Kutsal Yazılar'ın anlaşılabilir olduğu konusunda ileri sürülen varsayım, bir sürpriz değildir.

Kutsal Kitap bir yandan yaşamın belirli konuları¹⁹ hakkındaki farklı görüşlere izin verirken, konu, sonsuzluk olduğu zaman, farklı

yorumları kabul etmez. Tanrı'nın kitabı ve mesajı, yalnızca mesajın ne söylediğine dikkat ettiğimiz takdirde anlaşılabilirler.

Efsanevi Sherlock Holmes, Watson'a aynı zamanda şöyle de dedi: "Sen görüyorsun, ama dikkat etmiyorsun. İkisi arasındaki fark çok açık. Örneğin, sen holden bu odaya çıkan merdivenleri her zaman görüyorsun."

"Her zaman."

Holmes, "Ne kadar sıklıkta görüyorsun?" diye sordu.

Watson, ona, "Eh, birkaç yüz kez görüyordum" yanıtını verdi.

"Kaç tane mi? Bilmiyorum."

"Bu yanıtı bekliyordum! Dikkat etmedin, ama yine de gördün. İşte sana anlatmak istediğim şey tam olarak bu. Şimdi gelelim bana. Ben on yedi basamak olduğunu biliyorum, çünkü hem gördüm hem de dikkat ettim."²⁰

Bu örneğe benzer şekilde, pek çok kişi, Kutsal Kitap'ta çeşitli ifadeler *görürler*, ama çok azı, bu ifadelerin gerçekte ne söylediklerine *dikkat eder*. Bunun sonucunda da kişilerin farklı yorumlara varmaları bir sürpriz olmaz.

İşte size bu duruma ışık tutabilecek bir soru: Tanrı'nın mesajını anlamak *istiyor muyum?* Tanrı'nın gerçeğini, gizli bir hazineyi aramak için sahip olacağım tutku ve titizliğin aynısı ile aramaya hazır mıyım? Kral Süleyman şunları yazdı: "*Eğer akıllı çağırır, ona gönülden seslenirsen, gümüş ararcasına onu ararsan, bir define arar gibi aklın ardına düşersen; o zaman Tanrı'yı yakından tanır-sın.*" (Süleyman'ın Özdeyişleri 2:3-5)

3. "HRİSTİYANLAR"

Pek çok kişinin Kutsal Kitap'ı reddetmesinin nedenlerinden biri de, Kutsal Kitap'ı izlediklerini ileri süren kişilerin yaptıkları kötülüklerdir. "Çarmıh sancağı altında 'imansızların' katledildiği Haçlı Seferlerine ne demeli?" diye sorarlar. "Engizisyon'a ne diyeceksi-

niz?” “Ya Kutsal Kitap’a inandıklarını iddia eden kişiler tarafından yapılan haksızlıklar?” Gerçek şudur: *Hristiyan (Mesih’e benzeyen anlamında) adını taşıyan ve Mesih’in sevgisini ve şefkatini yansıtmada başarısız olan herkes, İsa’nın örnek oluşturduğu ve öğrettiği şeylere canlı bir örnek teşkil etmez. İsa, öğrencilerine şöyle dedi: “Komşunu seveceksin ve düşmanından nefret edeceksin” dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, **düşmanlarınızı sevin ve size zulmedenler için dua edin.**”* (Matta 5:43-44)

Diğer kişiler ise şöyle bir soru sorarlar: “Yaşamlarında sahtekârlığa, sarhoşluğa ve ahlaksızlığa yer veren Hristiyanlar için ne demeli?” Ahlsız bir yaşam süren kişi, bu tür bir yaşamın aksini duyan Kutsal Yazılar’a doğrudan itaatsizlik ederek yaşamaktadır: “*Günahkârların, Tanrı Egemenliği’ni miras almayacaklarını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı’nın Egemenliği’ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayıyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular. Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız ve Tanrımız’ın Ruh’u aracılığıyla **aklandınız.*** (1. Korintliler 6:9-11) ‘Aklanmak’, ‘doğru’ ilan edilmek anlamına gelir. Daha sonra Kutsal Yazılar’da yaptığımız bu yolculuğumuzda, günahkârların nasıl bağışlanabileceklerini ve Tanrı tarafından doğru ilan edilebileceklerini keşfedeceğiz.

“Heykellerin önünde eğilen ve Meryem ile azizlere dua eden Hristiyanlar için ne düşünülüyor?” şeklinde sorular soran kişiler de vardır. Bu soru kısaca şöyle yanıtlanabilir: Bu tür uygulamalarda bulunan kişiler, Tanrı Sözü’ndeki öğretişin yerine kiliselerinin geleneklerini izlerler. Oysa Tanrı Sözü şöyle der:

“*Put yapmayacaksınız. Oyma put ya da taş sütun dikmeyeceksiniz. Tapmak için ülkenize putları simgeleyen oyma taşlar koymayacaksınız. Çünkü Tanrınız RAB benim*” (Levililer 26:1). Heykellerin önünde eğilmek, insan yetkisini Tanrı’nın yetkisinden üstün tutmak, tek gerçek Tanrı’ya tanımadan mekanik bir şekilde dua etmek, putperestliğin tüm şekillerini gösteren uygulamalardır. Pek çok kişinin zihni karışır, çünkü *Hristiyan* ve *Katolik* sözcüklerinin

eşdeğer anlam taşıyan ifadeler olduklarını sanırlar. Ama yanılmaktadırlar. *Hristiyan* ve *Protestan* sözcükleri de eşdeğer anlam taşımazlar. Kişinin bir kilise binasına girip çıkması, onu bir Hristiyan yapmaz.

4. “İKİYÜZLÜLER”

Bazı kişilerin Kutsal Kitap’ı okumamak için ileri sürdükleri bir başka neden ise, “tüm ikiyüzlüler yüzündendir”. Kutsal Kitap’a inandıklarını ileri süren pek çok kişi ne yazık ki, söylediklerine uygun şekilde yaşamamaktadır. Kutsal Kitap’ın mesajını çarpıtırlar ve kendi bencil amaçları için Tanrı’nın adını kullanmaktan çekinmezler. Pek çok vaiz, kendi isteklerine olan düşkünlükleri ve ahlaksızlıkları ile karşı karşıya kalırlar. Bazıları size, kendilerine para gönderdiğiniz takdirde, Tanrı’nın sizi sağlık ve zenginlikle bereketleyeceğini söylerler! Kutsal Kitap, bu sahtekârları “Tanrı yolunu kazanç yolu sanan, düşünceleri yozlaşmış ve gerçeği yitirmiş kişiler” olarak adlandırır ve bu tür kişilerden uzak durmamızı öğütler. (1. Timoteos 6:5)

İsa, kendi dönemindeki, çıkarlarını ön planda tutan, sahte dini önderlere şöyle hitap etmek zorunda kaldı:

*“Ey **ikiyüzlüler!** Yeşaya’nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne kadar yerindedir: ‘Bu halk **dudakları ile** beni söyler, ama **yürekleri benden uzak**. Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, yalnızca insan buyruklarıdır.’” (Matta 15:7-9) Ve İsa, öğrencilerine de şu sözleri söyledi: “Dua ettiğiniz zaman, **ikiyüzlüler** gibi olmayın. Çünkü onlar herkes kendilerini görsünler diye havralarda ve caddelerin köşe başlarında dikilip dua etmekten zevk alırlar.” (Matta 6:5)*

Her birimizin bir şekilde ikiyüzlülük (olmadığımız bir şeyi olduğumuzu iddia ederek) suçunu işlediğimiz gerçeğini göz önünde tutarak bir başkasının ikiyüzlülüğünün, bizi Yaratıcımızı tanımaktan ve O’nun güvenilir Sözü’nün bizi O’nun amaçladığı insanlar olmamız için değişmekten alıkoymasına izin mi vermemiz gerekir?

5. “İRKÇILIK”

Bazı kişilerin Kutsal Kitap’ı reddetme nedenleri, Kutsal Kitap’ın belirli bazı grup insanları diğer insanlardan daha üstün tuttuğunu düşünmeleridir. Çoğumuz ırkçılık ya da kendi ırkımızın diğer insanların ırklarından daha üstün olduğuna inanma gibi konularda farklı düzeylerde hata yapmakla suçluyoruz; Kutsal Kitap’ın bu konudaki sözü çok açıktır: “Tanrı, insanlar arasında ayırım yapmaz.” (Elçilerin İşleri 10:34)

Örneğin, Musa’nın, Etiyopya’lı bir kadın ile evlendiğini biliyor musunuz?²¹ Tanrı’nın, Elişa peygamber aracılığıyla, Suriye ordusunun hasta komutanı Naaman’ı, Naaman, Tanrı’nın önünde kendisini alçalttıktan sonra onu tutulduğu deri hastalığından nasıl kurtardığını anlatan öyküyü okudunuz mu?²² Ya da Tanrı’nın, Yahudi peygamber Yunus’a, Ninova kentine (Irak?) giderek, kent halkına O’nun tövbe etmeleri ve kurtulmaları için verdiği mesajı götürmesini buyurduğu anlatılan öyküyü biliyor musunuz? Yunus, Ninova halkından nefret ediyordu ve Tanrı’nın bu halkı yok etmesini istiyordu, ama Tanrı, Ninovalıları seviyordu ve onlara merhamet gösterdi.²³ Pers ülkesinin (İran), Tanrı’nın, dünyaya kurtuluş sağlama öyküsünü açıklarken, ne kadar önemli bir rol üstlendiğinden haberdar mısınız?²⁴ Sonsuz yaşam mesajını günahlı bir Samiriyeli kadın ile paylaşan İsa’nın şaşırtıcı öyküsünü okudunuz mu? – Yahudiler, Samiriye’yi dışlamalarına ve Samiriyelileri ‘murdar’ olarak görmelerine rağmen İsa, bu kadına sonsuz yaşam mesajını iletmişti.²⁵

Dünyamız, ırkçılığın neden olduğu sıkıntılara maruz kalıyor, ama Yaratıcımız ırkçı değildir. O’nun gözündeki tek ırk, yalnızca insan ırkıdır.

*“Dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı, elle yapılmış tapınaklarda oturmaz. Herkese yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi olduğuna göre, bir şeye gereksinmesi varmış gibi O’na insan eli ile hizmet edilmez. Tanrı, **bütün ulusları tek insandan (tek kandan) türetti** ve onları yeryüzünün dört bucağına yerleş-*

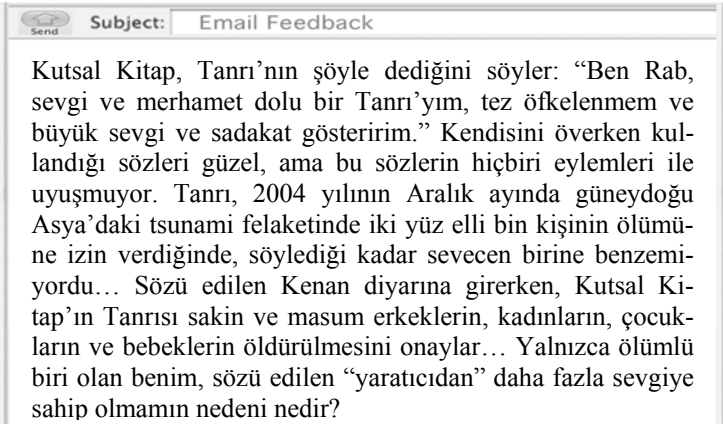
tirdi. Ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı. Bunu, **kendisini arasınlar...** diye yaptı. Aslında **Tanrı hiçbirimizden uzak değildir.** Nitekim, ‘O’nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O’nda varız.” (Elçilerin İşleri 17:24-28)

Tanrı’nın tüm insanları “tek kandan” yarattığına ilişkin ifadenin doğruluğu modern bilim tarafından da şu açıklamayla doğrulanır: “İnsanın genetik kodu, ya da genome, dünyadaki tüm insanlarda % 99.9 oranında aynıdır. Geri kalan oran konusunda bireysel farklılıklarımızın sorumlusu DNA’dır – örneğin göz rengindeki değişiklik ya da hastalık riski gibi.”²⁶

“Göğün ve yerin”, “hiçbirimizden uzak olmayan” Yaratıcısı ve Sahibi, sizinle ve benimle kişisel olarak ilgilenir ve bizim “*Rab’bi aramamızı*” ve O’nun mesajını anlamamızı ister. Doğumumuz ile ilgili her ayrıntıyı O düzenlemiştir. O, her ulusa ait insanları dil, kültür ve renk ayırımı yapmadan sever ve onları kendi yürek dilleri ile Adını çağırma davet eder.

6. “KUTSAL KİTAP’IN TANRISI CİNAYETİ ONAYLAR”

Bu elektronik posta, bir ateistten (ya da kendisinin adlandırmayı tercih ettiği şekilde *dünyevi bir hümanistten*) geldi:

A screenshot of an email feedback window. The window has a title bar with a 'Send' button and a 'Subject: Email Feedback' field. The main text area contains a message from an atheist to a Christian, questioning the Bible's account of the Holocaust and the existence of God.

Subject: Email Feedback

Kutsal Kitap, Tanrı’nın şöyle dediğini söyler: “Ben Rab, sevgi ve merhamet dolu bir Tanrı’yım, tez öfkelenmem ve büyük sevgi ve sadakat gösteririm.” Kendisini överken kullandığı sözleri güzel, ama bu sözlerin hiçbiri eylemleri ile uyuşmuyor. Tanrı, 2004 yılının Aralık ayında güneydoğu Asya’daki tsunami felaketinde iki yüz elli bin kişinin ölümüne izin verdiğinde, söylediği kadar sevecen birine benzemiyordu... Sözü edilen Kenan diyarına girerken, Kutsal Kitap’ın Tanrısı sakın ve masum erkeklerin, kadınların, çocukların ve bebeklerin öldürülmesini onaylar... Yalnızca ölümlü biri olan benim, sözü edilen “yaratıcıdan” daha fazla sevgiye sahip olmamın nedeni nedir?

Eğer benim gücüm dünyamızdaki tüm çatışma, nefret, savaşlar, cinayet, felaketler, yoksulluk, açlık, hastalık, acı, üzüntü ve sefalet gibi sıkıntılara engel olmaya yetseydi, bunların hiçbirine asla izin vermezdim. Parmaklarımı bir kez şıkırdattığım anda, hemen şimdi tüm bu acılara son verirdim!

Çok kişi şu soruyu sorar: “Eğer Tanrı hem iyiye ve hem de her şeye gücü yetiyorsa, *o zaman neden kötülüklere son vermiyor?*” İlginç olan ise, şöyle bir soruyu çok az kişinin soruyor olmasıdır: “Eğer Tanrı hem iyiye hem de her şeye gücü yetiyorsa, ben kötülük yaparken, *neden beni durdurmuyor?*” Tanrı’nın, kötülüğü yargılamasını isteriz, ama O’nun bizi yargılamasını istemeyiz.

Bu tutarsızlığa dikkat çektikten sonra, hümanist dostumuzun bazı sert meydan okumalarda bulunduğunu kabul edelim. Bu konuda basit yanıtlar bulunmasa da, tatmin edici yanıtlar mevcuttur. Daha sonra, Kutsal Yazılar’da yaptığımız yolculuklarda Tanrı’nın karakteri ve günahın ileriye uzanan sonuçlarıyla yüz yüze geldiğimiz zaman, Tanrı’nın bu soruna ilişkin verdiği yanıtlar netleşecektir. Bu arada, Tanrı, erkeklerin, kadınların, çocukların ve bebeklerin yaşamlarına son veren felaketlere izin verdiği ve hatta bunları buyurduğu zaman, bizi Yaratıcımızı yargılamaktan koruyan *üç ilke*den söz edelim:

1) İnsan yalnızca bir parçayı görür, ama Tanrı’nın gördüğü, resmin tamamıdır.

İnsanlar, “masum kurbanlar” “zamanları dolmadan öldüklerinde”, bu ölümleri “adil olmayan” trajediler olarak sınıflandırır, ancak Tanrı olayları sonsuzluğun bakış açısından görür. O, bir insanın geçici yersel varoluşunun, asıl olayın yalnızca bir başlangıcı olduğunu ilan eder.²⁷ Yaşam, gözle görülenden çok daha fazlasıdır. Örneğin, annesinin rahminde bulunan bir cenini gözlerimizin önüne getirelim. Eğer sınırlı dünya görüşünün temelinde, bu durumu mantığa göre açıklayabilseydi, Tanrı’ya belki de şunları söylerdi: “Bu embriyona ait torbanın içinde kilitlenmeyi hak etmek için ne

yaptım? dışarıdaki çocukların oyun oynadıklarını ve güldüklerini işitiyorum ve ben bu karanlık, su dolu dünyada mezara gömülmüş gibiyim! Bu durumum hiç de adil değil! Yalnızca bir cenin olan benim bile Yaratıcımdan daha fazla sevgiye sahip olmamın nedeni nedir?”

Bildiğimiz kadarıyla henüz doğmamış bebekler, Yaratıcılarına bu şekilde meydan okumazlar, ama yetişkinler Yaratıcılarına meydan okurlar. “*Ama ey insan, sen kimsin ki, Tanrı’ya karşılık veriyorsun? Kendisine biçim verilen, biçim verene, ‘beni niçin böyle yaptın’ der mi?*” (Romalılar 9:20)

2) İnsanın yanlış olarak gördüğünü, Tanrı’nın da yanlış olarak görmesi gerekmez.

Yaşamın kaynağı olan ve yaşamı Sürdüren Tanrı’nın, aynı zamanda yaşama son vermeye de hakkı vardır. Birbirini izleyen doğal felaketler sonucunda sahip olduğu her şeyi ve on çocuğunu kaybeden peygamber Eyüp, meydan okumak yerine, Tanrı’ya boyun eğerek şöyle demişti: “*Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. Rab verdi, Rab aldı. Rab’bin adına övgüler olsun!*” *Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı’yi suçlamadı.*” (Eyüp 1:21-22)

Şu ana kadar belirli bir noktaya ulaşmış olan yolculuğumuz, olayların perde arkasında yer alan ve bize garip gelen, ama buna rağmen yine de Tanrı’nın bilge tasarıları olan bazı noktalara anlayış sağlayacaktır.²⁸ İnsanları, Kendisini sevmeleri ve itaat etmeleri için zorlamayan, evrenin Egemen Yöneticisi ile karşılaşacağız. Ve aynı zamanda, dünyanın şimdiki bu korkunç durumda bulunmasının nedenini de anlayacağız.

3) Tanrı, sonunda, herkes için mükemmel adaleti yerine getirecektir.

Geçmişin ve bugünün olaylarına anlam vermek için çabalarırken, insanın Yaratıcısının her can hakkında eksiksiz bilgiye sahip olduğunu hatırlamamız yararlı olacaktır: eksiksiz bilgiye sahip olan O’dur, bizler değiliz. Tanrı, bizim değil, Kendi ahlak ölçüleri aracılığıyla işler. Neyin doğru ya da neyin yanlış olduğunu O’na biz

söylemeyiz; O, bize söyler. Tanrı, insanlara, diğer insanları kötü etkileyen yanlış kararlar almaları için izin vermesine rağmen, kötülüğe karşı asla kayıtsız değildir. Tanrı'nın her erkeği, kadını ve çocuğu kendi doğruluğunun ölçüsüne göre yargılayacağı bir Yargı Günü geliyor. O'nun sevgisinin ve adaletinin nihai dereceleri sınırsızdır.²⁹ *“RAB adil Tanrı'dır; ne mutlu O'nu özlemle bekleyenlere!”* (Yeşaya 30:18)

Eğer siz de elektronik posta aracılığıyla yazıştığımız dostumuz gibi kendinizi, *“sizin Yaraticınızdan daha sevecen olarak görüyorsanız”*, okumaya devam edin. Tanrı, sırlarını O'nun sözlerini işitecek kadar alçakgönüllü ve sabırlı olan kişilere açıklar.

“Gizlilik, Tanrımız Rab'be özgüdür. Ama bu yasanın bütün sözlerine uymamız için açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir.” (Yasa'nın Tekrarı 29:29)

7. TANRI'NIN KİTABI ...GİBİ KONULARI İÇERMEZDİ

Bazı kişiler, Kutsal Yazılar'ı reddetme nedenlerini şu sözlerle haklı çıkarmaya çalışırlar: “Eğer Kutsal Kitap'ı Tanrı esinlemiş olsaydı, bu kitabın içinde zina eden, akrabaları ile cinsel ilişkiye giren, ihanet eden, putperestlik ve benzeri gibi iğrenç kötülükler yapan kişilerin öykülerine yer verilmezdi. Bu gibi kişilerin esin ve açıklama kavramlarına göre, Tanrı'nın kitabının içeriğinin, Tanrı'nın doğrudan sözlerinin aktarılması ile sınırlı kalması gerekirdi.

Ancak yine de, Kutsal Yazılar, insanları Yaraticılarına tarih çatısı altında takdim etmeyi amaçladıklarından, Kutsal Kitap'ın yalnızca Tanrı'nın sözlerini ve işlerini değil, aynı zamanda insanların günahlarını ve hatalarını da kaydetmiş olması bir sürpriz olarak görülmemelidir. Tanrı'nın, insanlığın başarısızlığının karanlık arka perdesine karşı, Kendi yüceliğini, saflığını, merhamet ve sadakatini açıklamaya hakkı yok mudur? Bizler, Her Şeye Gücü Yetene, Kendisini ve mesajını nasıl açıklaması ya da nasıl açıklamaması gerektiğini dikte etmeye cüret edebilir miyiz?

“Ne kadar ters düşünceler! Çömlekçi balçık ile bir tutulur mu? Yapı, kendini yapan için, ‘Beni o yapmadı’ diyebilir mi? Çömlek, kendine biçim veren için ‘O bir şeyden anlamaz’ diyebilir mi?” (Yeşaya 29:16)

Kutsal Kitap, Tanrı’nın onaylamadığı ama izin verdiği pek çok tarihi olayı kaydeder. Gerçek ve yaşayan Tanrı, kötü bir durumu, iyi bir şeye çevirmekten zevk alan Biri’dir. Belki Yakup’un on birinci oğlu olan Yusuf’un etkileyici öyküsünü okumuşsunuzdur (Yaratılış 37-50). Yusuf’un on tane ağabeyi vardı ve Yusuf’tan nefret ediyorlardı; ona kötü davrandılar ve sonunda onu İsmailoğullarına köle olarak sattılar. Yusuf, hiçbir suçu olmamasına rağmen hapse girdi, ama aslında Yusuf, bu kötü durum aracılığıyla Mısır tahtına yükseltildi ve böylelikle ağabeylerini, Mısırlıları ve çevredeki komşu ülkeleri kıtlığın neden olduğu açlıktan ölmekten kurtardı. Daha sonra, Yusuf’un ağabeylerinin yürekleri köklü bir değişim yaşadı ve o zaman Yusuf onlara şöyle dedi: “**Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı, bugün olduğu gibi, birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi.**” (Yaratılış 50:20)

8. “KUTSAL KİTAP ÇELİŞKİLERLE DOLU”

Pek çok kişi, Kutsal Kitap’ın çelişkilerle dolu olduğu konusunda ısrar eder, ama yine de onu yansız bir bakış ile incelemek için çok az kişi zaman ayırır. Kutsal Yazılar’ı, başka birinin onlar hakkında söylediklerini temel alarak yargılamak adil bir davranış mıdır? Herhangi bir kitap yalnızca birkaç bölümündeki bir ifade okunarak anlaşılabilir mi? Önemli bir kitap yalnızca, bir baskı hatası ya da metninde bir tutarsızlık bulmak amacıyla mı okunmalıdır? Böyle olmaması gerektiğini umuyoruz. Ancak yine de pek çok kişi Kutsal Kitap’ı bu şekilde okurlar.

Yıllar önce birinden bir elektronik posta aldım; bana gönderdiği uzun listeyi bir web sitesinden kopyalamıştı ve bu uzun listede Kutsal Kitap’ta bulunduğu iddia edilen hatalar ve çelişkiler sıralanmıştı. Size bu listeden seçtiğim bazı alıntıları aktarayım:

Subject: Email Feedback

Kutsal Kitap'mız kendisi ile çelişir. Örneğin:

– İlk gün Tanrı ışığı yarattı, sonra ışığı karanlıktan ayırdı (Yaratılış 1:3-5). Geceyi ve gündüzü birbirinden ayıran güneş, dördüncü güne kadar yaratılmadı. (Yaratılış 1:14-19)

– Adem, yasak meyveyi yediği gün ölecekti (Yaratılış 2:17). Adem 930 yıl yaşadı (Yaratılış 5:5).

– İsa yargılamaz (Yuhanna 3:17; 8:15; 12:47). İsa yargılar (Yuhanna 5:22, 27-30; 9:39; Elçilerin İşleri 10:42; 2. Korintliler 5:10).

– vs,vs,...

Şimdi size bir soru sormak istiyorum: Sizin dininiz benim soru sormama ve bu soruyu kabul etmeden önce beynimi kullanmama izin verir mi? Ya da benden, gözlerimi kapatmamı ve beynimin soru üretmesini durdurmamı mı ister? Çünkü ben kendime Tanrı'nın, Kendi Kitabında bu kadar çok hata yapabilmesinin mümkün olup olmadığını soruyorum ve bu soruma doğal olarak 'HAYIR' yanıtını veriyorum! (aktarılan parçadan 'aynen alınmıştır')

Evet, “*Gelin, şimdi **davamızı görelim***” (Yeşaya 1:18) diyen aynı Tanrı, benden “sorular sormamı ve beynimi kullanmamı” istiyor. Tanrı, her birimizi Sözü üzerinde kendimiz için düşünmeye davet eder. Bizim dışımızdaki birinin düzenlemiş olduğu bir “çelişkiler” listesini kopyalamamız yeterli olmayacaktır. Süleyman, “*Saf kişi her söze inanır, ihtiyatlı olansa attığı her adımı hesaplar*” dedi. (Süleyman'ın Özdeyişleri 14:15)

Kutsal Yazılar'da izleyeceğimiz kendi yolumuzu düşünürken, bana elektronik posta gönderen kişinin “çelişkileri”ne bulunacak çözümler ortaya çıkacaklardır.³⁰ Ama belki yine de şimdilik hepimiz şu konuda fikir birliğine varabiliriz: Yaşam, kendi içten araştırmamızı yapmamak için gereğinden fazla kısa ve sonsuzluk ise gereğinden fazla uzundur.

Eğer lezzetli ve sulu bir mango meyvesi yediyseniz, bu meyvenin tadını birine tanımlamaya çalışmanızın yeterli olmayacağını bilir-siniz. Mangoyu, o kişinin kendisinin tatması gerekir. Aynı şekilde, başka birinin Tanrı Sözü hakkında size söylediklerini kabul etme-niz yeterli olmayacaktır. Tanrı Sözü'nü, sizin kendinizin tatması gerekir.

“Tadın da görün, Rab ne iyidir!” (Mezmun 34:8)

Kutsal Yazılar'ın özen gösteren, dikkatli bir öğrencisi olmak, sizin sonsuzluğa duyduğunuz kişisel ilginiz ile doğru orantılı olan bir konudur – *“makbul, gerçeğin bildirisini doğru kullanan”* biri. (2. Timoteos 2:15) İçeriğin yer aldığı koşul ve çevreye (içinde iddia edilen bir çelişkinin bulunduğu tüm kısım) dikkat etmemek, Gerçeğin Sözü'nü doğru kullanmak için uygun bir yol değildir.

Açıklamak için bir örnek vereyim: Kutsal Kitap'ta bize *yargıla-mamamızı* buyuran ayetler olduğu gibi, *yargılamamızı* buyuran ayetler de vardır. ³¹ Bu ayetler birbirleriyle *çelişki içinde midirler?* Hayır, birbirlerini *tamamlamaktadırlar*. Tanrı'nın kitabı bana, bir yandan bilgisi sınırlı olan bir yaratık olarak bir başka kişinin motif-lerini ya da eylemlerini kendi doğruluğuma güvenerek, hata bulan bir ruh ile yargılamamamı (suçlamamamı) söyler. Ama öte yandan Kutsal Yazılar'da söylenenleri temel alarak doğruyu yanlıştan ve gerçeği yalandan ayırmak için yargılamam da buyurulmuştur.

O zaman Kutsal Kitap'ta bulunduğu iddia edilen çelişkiler hakkın-da ne demeli?

Ben kişisel olarak bu tür tüm “çelişkiler” için tatmin edici çözüm-ler buldum. Ve aynı zamanda şunun da farkına vardım: İnsanlar, Kutsal Yazılar'ı anlamayı *isteyene* kadar eski “çelişkileri” çözüm bulur bulmaz yeni bir “çelişki” bulmayı sürdürecekler. ³²

Tanrı'nın mesajını anlamak *istiyor musunuz?* O zaman Tanrı'nın kitabını orada *sizin* düşüncenizi aramak için okumayın; Tanrı'nın kitabını O'nun düşüncesini anlamak için okuyun. Kutsal Kitap'ı, her bir kitabını ayrı ayrı işleyerek çalışın. Okuduklarınızı yorum-lamak için çok fazla uğraşmayın. Bırakın Kutsal Kitap kendi ken-

disini yorumlasın. Birçok yüzyıl boyunca pek çok peygamber tarafından yazılmış olan Kutsal Yazılar, kendi kendilerinin en iyi yorumcusudurlar.³³

“Derin ve gizli şeyleri ortaya çıkarır; karanlıkta neler olduğunu bilir; çevresi ışıkla kuşatılmıştır.” (Daniel 2:22)

9. “BEN, YENİ BİR ANTLAŞMAYA İNANMIYORUM”

Bir süre önce, bir hanımdan aşağıdaki şu elektronik postayı aldım:

Ben yeni antlaşmaya inanmıyorum. Yalnızca eski antlaşmaya inanıyorum. Tanrı’nın sözlerinin yeni zamanlar için değiştirilebileceğine ve yeniden yazılabileceğine inanmıyorum. *(aynen alınmıştır)*

Diğer pek çokları gibi bu elektronik postayı gönderen kişi de Tanrı’nın kitabında neden bir Eski ve bir Yeni Antlaşma bulunduğunu henüz anlamamıştı. Kutsal Yazılar’da bu şekilde iki temel bölümün bulunması, Tanrı’nın Sözü’nün “değiştirildiği ya da yeniden yazıldığı” anlamına gelmez. Ama aksine, Tanrı’nın insanlık için tasarlamış olduğu, *önceden bildirilen ve yerine gelmekte olan* planıdır.

Tarihteki olaylar, meydana geldikleri zaman aracılığıyla belirtilirler. Örneğin, peygamber İbrahim’in doğumunun, **M.Ö.** yaklaşık 2000 yılında gerçekleştiği söylenir, ama New York’taki İkiz Kuleler, **M.S.** 2001 yılındaki saldırı sonucu yıkılmışlardır.³⁴ Dünya tarihi iki bölüme ayrılır. Tanrı’nın kitabı da aynı şekilde iki bölüme ayrılmıştır.

Kutsal Kitap’ın bir Eski Antlaşma’sı, bir de Yeni Antlaşma’sı vardır. “Antlaşma” sözcüğü, *yasal belge, kontrat* ya da *sözleşme* – *iki kişi arasında alınan bir karar* gibi konular içinde kullanılabilen bir sözcüktür.³⁵ Şimdilik, Kutsal Yazılar’ın iki bölümüne gelişigüzel bir şekilde bakıyoruz. Eski ve Yeni Antlaşma arasında yolculuk yaparken, bu iki bölümün amacı ve gücü netleşecektir.

Bölüm I: Eski Antlaşma. İbranice ve Aramice olarak yazılmış olan Eski Antlaşma Yazıları, “*Musa’nın Yasası* (aynı zamanda Tevrat olarak da adlandırılır), *Peygamberler ve Mezmurlar*” olarak

belirtilen üç kısımdan oluşurlar. (Luka 24:44) Tanrı, bin yılı aşan bir süre içinde bu Yazıları yaklaşık otuz peygambere nakletmiştir. Bu Yazılar, Adem'in yaratılışından Pers İmparatorluğu (M.Ö. yaklaşık 400) dönemine kadar geçen süre içindeki insanlık tarihine Tanrı'nın nasıl müdahale ettiğini gösteren bir kayıt sağlarlar.

Eski Antlaşma, peygamberliğe özgü bir anlatım ile zaman koridorundan aşağı doğru bakarak, yüzlerce tarihi olayı bu olaylar meydana gelmeden önce bildirerek dünyanın sonunu görür.³⁶

Eski Antlaşma, Tanrı'nın insanlara İsa Mesih'in doğumundan önce (M.Ö.) sunduğu antlaşmayı tanımlar. *Mesih*, *İbranice* dilinde 'Meshedilmiş Olan' ya da 'Seçilmiş Olan' anlamına gelen *Mesih* sözcüğünün Grekçe'deki karşılığıdır. Bu Kutsal Yazılar, gerçekleşecek olan önemli temel olayları önceden bildirerek, insanları günahattan ve günahın sonuçlarından kurtarmak için gelecek olan Mesih'e *doğru* işaret ettiler. Eski Antlaşma aynı zamanda şu önemli vaadi de içeriyordu:

“*Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor*” diyor Rab.” (Yeremya 31:31)

Bölüm II: Yeni Antlaşma. Grek dilinde yazılmış olan Yeni Antlaşma Yazıları aynı zamanda *Müjde* (ya da Arapça “İyi Haber” anlamında *İncil*) olarak da adlandırılırlar. M.S. birinci yüzyıl boyunca en az sekiz kişi tarafından yazılmış olan Yeni Antlaşma, Mesih'in yeryüzüne ilk kez gelişini kaydetmiştir. Aynı zamanda Eski Antlaşma Yazıları hakkında tanrısal bir yorum sağlar ve dünya tarihinin nasıl sonuçlanacağını önceden bildirir. Yeni Antlaşma'nın tüm peygamberlikleri, Eski Antlaşma'da bulunan peygamberlikler ile mükemmel bir uyum içindedir.

Yeni Antlaşma, insanlara, Tanrı'nın, Mesih'in gelişinin (M.S.) bir sonucu olarak verdiği büyük sunuyu tanımlar. Bu Yazılar, peygamberler tarafından önceden bildirilen yüzlerce anahtar olayın tarihi olarak gerçekleştiklerini göstererek *geçmiş zamanları* işaret ederler.

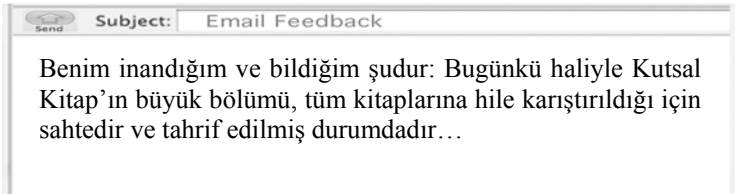
Yeni Antlaşma, aynı zamanda Eski Antlaşma gibi Mesih'in yeryüzüne geri döneceği güne de işaret eder. Mesih şu sözleri söylerken değindiğimiz önemli gerçeği ifade ediyordu: *“Kutsal Yasa’yı ya da peygamberlerin (Eski Antlaşma) sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, **tamamlamaya** geldim.”* (Matta 5:17)

Eski ve Yeni Antlaşmalar arasında hiçbir çelişki yoktur. Filizlenerek gelişmeye başlayan ve olgun bir ağaç olma yolunda ilerleyen bir tohum gibi, Tanrı'nın insanlık için tasarlamış olduğu eski çağdaki planı Eski Antlaşma'da kök salmıştır ve Yeni Antlaşma'da olgunluğuna erişmiştir. Tanrı'nın kitabının her bölümü, O'nun anlamamızı istediği mesaja işaret eder.

Bana elektronik postayı yazan hanım, *“Tanrı'nın sözlerinin değiştirilemeyeceği ve sonraki zamanlar için tekrar yazılamayacağı”* konusunda sahip olduğu inancında haklıdır. Bu hanımın farkına varamamış olduğu nokta, *“Tanrı'nın sözlerinin” yerine gelebileceği ve gerçekleşeceğidir.*

10. “KUTSAL KİTAP TAHRİF EDİLMİŞTİR”

Bu aşamaya kadar insanları Kutsal Kitap'ı okumaktan ve ona inanmaktan alıkoyan dokuz engel hakkında konuştuk. Ama yine de, şimdiye kadar Müslüman dostlarımdan işittiğim en yaygın itiraz henüz değinmedik. Ahmed, bu itirazı daha önce elektronik postasında dile getirmişti:

Ahmed haklı mıdır? Kutsal Yazılar'ın orijinali tahrif edilmiş midir? Bir sonraki bölüm bu soruların yanıtını verir.

3

DEĞİŞTİRİLDİ Mİ YOKSA KORUNDU MU?

“Ot kurur, çiçek **solar**,
ama Tanrımız 'ın sözü **sonsuz** **dek** durur.”
- Peygamber Yeşaya (Yeşaya 40:8)

Aşağıda belirtilen elektronik posta, dünyanın dört farklı yerinden gelen parçalardan seçilmiştir ve dünya üzerinde yaşayan bir milyardan fazla kişinin düşüncelerini ifade eder:

Subject: Email Feedback

Tanrısal tüm Kutsal Yazılar'a inanırız, ama orijinal olanlarına.

Subject: Email Feedback

İçlerinde yer alan sözcüklerin değişmiş olduğu bir eski antlaşma ya ve yeni antlaşmaya sahip olduğunuzu unutmayın. Kutsal Kur'an'da yer alan sözler yıllardır aynı kalmışlardır.

Subject: Email Feedback

Sizin Kutsal Kitap'ınız, yeniden yazılmış, eklemeler yapılmış, ve sizin hastalıklı inancınızla uyum sağlaması için en başından beri yeniden düzenlenmiş, tahrif edilmiş bir metindir.

Subject: Email Feedback

Ben, Kutsal Kitap'ın yüzlerce hatta binlerce yıl önce tahrif edildiğine inanıyorum ve Yeni Antlaşma'nın tamamının olmasa bile büyük bir bölümünün Pavlus adlı sahte bir peygamber tarafından yaratılan tamamen değersiz bir metin olduğunu düşünüyorum. Bu nedenle, Kutsal Kitap'tan yaptığınız alıntılar benim için zaman kaybı ve /veya inciten sözlerden başka bir şey ifade etmiyor.

Bu iddialar geçerli midirler? Sınırsız Tanrı, sınırlı insana, uzun zaman önce peygamberlerine açıklamış olduğu Yazılara hile karıştırmaması ve bu Yazıları tahrif etmesi için izin vermiş midir?

MÜSLÜMANLAR İÇİN SÖYLENEN KİŞİSEL BİR SÖZ

Burada, doğrudan saygıdeğer Müslüman okuyucuma hitap etmek istiyorum.

Büyük olasılıkla bildiğiniz gibi, Kuran, Kutsal Kitap Yazılarının – Torah (*Tevrat*), Mezmurlar (*Zebur*) ve Müjde (*İncil*)– Tanrı tarafından **“rehberlik ve nur”** sağlamaları için verildiklerini açık bir şekilde beyan eder (Sure 5:44-51). Kuran'da aynı zamanda şu ifade de yer alır: “(Ey Muhammed!) Sana da o Kitab'ı (Kuran'ı) hak, **önündeki kitapları** (Kutsal Kitap) **doğrulayıcı, onları gözetici olarak indirdik**” (Sure 5:48). Ve “Senden önce de ancak **kendilerine vahyettiğimiz bir takım erkekleri peygamber gönderdik. Eğer bilmiyorsanız ilim sahiplerine** (Kutsal Kitap sahiplerine) **sorun.**” (Sure 21:7) Kuran aynı zamanda şu uyarıda da bulunur: “Onlar, kitabı (Kuran'ı) ve **elçilerimize gönderdiklerimizi** yalanlayanlar... ateşte yakılacaklardır.” (Sure 40:70-72)

Kuran, sürekli olarak³⁷ Kutsal Kitap'ın kitaplarının Tanrı tarafından vahyedildiklerini ve onları reddedenlerin cehenneme gönderileceklerini beyan eder. Bu sözler Kuran'ın söylediği sözlerdir.

Kuran’a özgü bu tür beyanlar, tüm ülkelerde yaşayan Müslümanlar için ciddi bir bilmece yaratırlar, çünkü Kutsal Kitap ve Kuran, Tanrı’nın karakteri ve insanlık için tasarlamış olduğu amacı ve planına ilişkin temelde birbirlerinden tamamen farklı iki ayrı mesaj sunarlar.

Müslümanlar’ın çoğunun Kutsal Kitap’ın yazılarının tahrif edildikleri sonucuna varmalarının nedeni budur. Aşağıda yer alan sorular, pek çok kişiye, bu varılan sonuç üzerinde düşünceleri için yardımcı olmuşlardır.

MÜSLÜMANLAR İÇİN HAZIRLANMIŞ BİRKAÇ SORU

Tanrı’nın Kendi Yazılarını koruyacak *gücü olduğuna* inanıyor musunuz?

Eğer inanıyorsanız, O’nun Kendi Yazılarını korumaya *istekli* olduğunu düşünüyor musunuz?

Eğer peygamberlerin Yazılarının tahrif edildiklerine inanıyorsanız:

Ne zaman tahrif edildiler?

Nerede tahrif edildiler?

Onları *kim* tahrif etti? Eğer Yazıları Hristiyanlar’ın ya da Yahudiler’in tahrif ettiklerini düşünüyorsanız, o zaman bu Yazıları korumak uğruna ölmeye istekli olan bu kadar çok kişinin kutsal kitapları değiştirip bozduklarını neden düşünüyorsunuz?³⁸

Bu konuda sunabileceğiniz kanıt *nedir*?

Her Şeye Gücü Yeten, insanlık için yazılan kayıtlarını ve açıklamasını tahrif etmeleri için ölümlü insanlara *neden* izin vermiş olabilir?

Eğer Tanrı insanlara Musa ve Davud gibi peygamberlerin kitaplarını tahrif etmeleri için izin veriyorsa, sizin güvendiğiniz kitabın da aynı saygısızlığa uğramadığını *neden* biliyorsunuz?

Buradaki amaç, insanlara bu tür sorularla sıkıntı vermek değildir, ama bu “tahrif edilme suçlaması”na inanan çok kişi bulunduğu ve bu konu sonsuz bir öneme sahip olduğu için bir soru daha yönelteyim:

Kutsal Kitap Yazılarının, Kuran’ın indirilmesinden **önce** mi yoksa **sonra** mı değiştirilip bozulduklarını düşünüyorsunuz?

Okumaya devam etmeden önce, bu ‘*önce mi yoksa sonra mı*’ sorusuna nasıl karşılık verdiğinizi görmek için bir an durun. Belki okumaya devam etmeden önce yanıtınızı yazmak isteyebilirsiniz.

ÖNCE?

Eğer yanıtınız, Kutsal Kitap metinlerinin *Kuran yazılmadan önce* tahrif edildikleri ise – o zaman Kuran neden bu Yazıların insanlık için bir aldatma değil de bir “*rehber*”, ve karanlık değil de bir “*nur*” olduğunu duyuruyor? Kuran neden, “*İncil ehli Allah’ın onda indirdiği ile hükmetsin*” diyor? (Sure 5:47) Ve yine Kuran neden şu beyanda bulunuyor?: “*Allah’ın sözlerinde hiçbir değişme yoktur.*”

Eğer Kutsal Kitap’ın Yazılarının güvenilirmez olduğuna inanılıyorsa, o zaman Kuran neden şu buyruğu verdi?: “*Eğer sana indirdiğimiz şeyden şüphe içinde isen, senden önce Kitab’ı (Tevrat) okuyanlara sor*” (Sure 10:94), ve “*Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi Tevrat’ı getirip okuyun.*” (Sure 3:78)³⁹

SONRA?

Eğer Kutsal Kitap’ın metinlerinin *Kuran’ın yazılmasından sonra* tahrif edildikleri yanıtını veriyorsanız, o zaman belirtilmesi gereken şu konu ortaya çıkacaktır: Bugün elimizde bulunan Kutsal Kitaplar, Kuran’ın indirilmesinden pek çok yüzyıl öncesinin tarihlerini taşıyan eski el yazmalarından dilimize çevrilmişlerdir.

Kuran’ın ezberden okunduğu dönem sırasında, Kutsal Yazılar zaten daha önceden Avrupa, Asya ve Afrika’ya dağıtılmışlar ve La-

tin, Süryani, Kıpti, Gotik, Etiyopya ve Ermeni dilleri gibi pek çok dile çevrilmişlerdi.⁴⁰

Bu konu üzerinde düşünün. Nasıl olur da bir grup insan böylesine büyük bir üne sahip olan bu kitapların içine “tahrif” yerleştirmiş olabilirdi? Bu kitaplar birçok dile çevrildi, yüz binlerce kişi tarafından kopya edildi ve bu kitaplardan haberdar olan dünyaya hızla dağıtıldılar. Sayılamayacak kadar çok sayıdaki çevirilerle birlikte orijinal dildeki tüm kopyaları bir araya getirmek için gösterilen tüm gayreti ve çabayı gözünüzün önüne getirin – ve bugün elimizdeki bu çevirilerde bulduğumuz aynılığı yaratmak için her birini değiştirmek amacı ile girişimde bulunmak, yerine getirilmesi imkansız bir görev olurdu.

Sonuç net olarak ortadadır:

Kutsal Kitap’ın, Kuran yazılmadan *önce* tahrif edildiğini iddia etmek, düzinelerce Kuran ayeti ile çelişkiye düşmek olur.⁴¹

Kutsal Kitap’ın, Kuran’ın yazılmasından *sonra* tahrif edildiğini iddia etmek, binlerce eski el yazması belge tarafından desteklenen tarihi ve arkeolojik kanıtlar ile çelişkiye düşmek olur.

Varılan bu sonuç, bir dizi yeni soru ortaya çıkarır.

Kutsal Kitap’a ait bu binlerce el yazması belge ve çeviri nereden geldi?

Orijinal yazılar neredeler?

ORİJİNAL YAZILAR VE “SOYLARI”

Kitaplar dahil olmak üzere yeryüzündeki her şeyin eskidiği ve geçip gittiği gerçeği nedeniyle, Kutsal Kitap’ın *orijinal* el yazmaları (bunlar aynı zamanda *autograflar* olarak da adlandırılırlar), artık elde mevcut değildirler. Ama yine de dünyanın birçok yerindeki müzelerde ve üniversitelerde korunan, peygamberlerin yazdığı orijinallerin “soyundan gelen” binlerce ilk *kopyalar* varlıklarını sürdürmektedirler.

Tevrat, Müjdelar, filozof Aristo, tarihçi Flavius Josephus ya da daha yakın bir tarihe sahip Kuran⁴² ile ilgili orijinal belgelerin tümü aşınmış ve kaybolmuşlardır. Eski döneme ait tüm kitaplar için durum aynıdır. Geriye kalanlar, yalnızca orijinallerin “soyundan gelen” belgelerdir.

Senegal’deki insanların çoğu Kutsal Kitap’ın tahrif edildiğine inanırlar. Kutsal Kitap’a güvenmezler. Mantiğa aykırı düşerek, kendi *griotlarına* inanırlar. Griot, ana görevi ailesinin, soyunun ve köynün soyağacını ve tarihini ezberleyerek ağız ile söylemek olan, *sözlü bir tarihçidir*. Bir griot’un aile hakkındaki ayrıntılı bilgisini aklında tutması ve bu bilgiyi makul düzeydeki bir kesinlik ile iletmesi, etkileyicidir. Griotlar, yerine getirdikleri görevlerinde ne kadar iyi olsalar da, kesinlik ve ayrıntılar zaman içinde kaybolurlar. İnsanlar arasında gerçeği bu şekilde sözlü olarak koruma yöntemi, yazılı yöntemin doğruluğu ve güvenilirliği ile kıyaslanamaz.

Neden pek çok kişi insanların *sözlü tanıklığına* güvenme konusunda çabuk davranırken, Tanrı’nın *yazılı tanıklığına* inanma konusunda yavaş davranıyor?

Bu, bilgece bir davranış mıdır?

“İnsanların tanıklığını kabul ediyoruz, oysa Tanrı’nın tanıklığı daha üstündür...Tanrı’ya inanmayan O’nu yalancı durumuna düşürmüş olur, çünkü Tanrı’nın Oğlu ile ilgili tanıklığına inanmamıştır.” (1. Yuhanna 5:9-10)

PARŞÖMEN TOMARLARI VE YAZICILAR

Kutsal Yazılar, kağıt, yayınevleri ve bilgisayarlar ortada yokken, uzun bir zaman önce yazıldılar. Peygamberler Tanrı’nın sözlerini

hayvan derilerinden ya da papirüsten yapılan tomarlar üzerine yazdılar. Sonra bu orijinal tomarlar, yazıcılar tarafından el ile kopya edildi. Yazıcılar, eski dünyanın okuyup yazabilen, yasal belgeleri düzenleyebilen ve suretlerini çıkartabilen seçkin ve profesyonel kişileriydiler. Bazı yazıcılar aynı zamanda Kutsal Kitap metnlerinin de suretlerini çıkarttılar. Amaçları, bu yazıları mükemmel bir titizlikle kopyalamaktı. “Yazıcı, bazı kitapların sonunda kitaptaki sözcüklerin toplam sayısını verir ve hangi sözcüğün tam ortada olduğunu söylerdi, öyle ki, daha sonraki yazıcılar tek bir harf bile atlamadıklarından emin olmak için her iki şekilde de sayım yapabilsinler.”⁴³

Yazıcıların gösterdikleri bu aşırı özene rağmen, yine de kopyaların içinde küçük değişiklikler meydana geldi: atlanan bir sözcük, terim ya da paragraf ya da yanlış kopyalanan bir rakam.⁴⁴ Ama yine de, eski el yazmaları arasında bulunan bu tür küçük değişikliklerden tek bir temel gerçek bile etkilenmedi.

Araştırmacılar, dünyevi ya da kutsal bir eski metnin içindeki önemsiz kopyalama hatalarını hiçbir zaman bir sorun olarak görmediler. Bu tür değişikliklerin bu el ile yazılmış kopya metinlerde kalmış olmalarıyla ilgili gerçek, Yazıların değiştirilmedikleri hakkındaki düşünceyi güçlendirir. Kuran’ın aksine, Kutsal Kitap’ın tarihinde hiç kimse “mükemmel bir kopya” yapma girişiminde bulunup sonra geri kalan el yazmalarını yakmamıştır.⁴⁵

Tanrı, bizim için Mesajını korumuştur. Ancak günümüzdeki Yazıların peygamberlerin ve elçilerin yazmış olduklarının aslı olduklarından nasıl emin olabiliriz?

ÖLÜ DENİZ TOMARLARI

Son zamanlara kadar, eski Antlaşma Yazılarının (M.Ö. 1500 ve 400 yılları arasında peygamberler tarafından yazılan) bilinen en eski kopyaları M.S. yaklaşık 900 yılının tarihini taşırlar. Kopyaların ve orijinalerin arasında bulunan uzun zaman sürecinden dolayı eleştirilenler, bu eski metinler yüzyıllar boyunca birden fazla kez

kopyalandıkları için peygamberlerin ne yazmış olduklarını kesin olarak bilmenin imkansız olduğunu iddia ettiler.⁴⁶

Sonra Ölü Deniz Tomarları keşfedildi.

Yıl: 1947

Yer: Ölü Deniz yakınlarındaki Kirbet Kumran

İlk haber: Bedevi bir çoban çocuk, kaybolan bir keçiyi ararken, içlerinde İbrani, Arami ve Grek dillerinde yazılmış pek çok eski tomar bulunan kilden yapılmış kavanozlarla dolu bir mağaraya rastlar.

1947 ve 1956 yılları arasında on bir mağarada 225’den fazla sayıda Kutsal Kitap’a ait el yazması belgeler bulundu. Bilim adamları bu tomarların M.Ö. 250 ve M.S. 68 yılları arasında yazıldıkları kararına vardılar. Bu el yazması belgelerin çoğu, 2000 yıldan önce kaleme alınmışlardı. Ne kadar önemli bir keşif!

Tomarlar, Esseniler olarak bilinen –milattan biraz önce ve sonra Filistin’de yaşayan bir Musevi tarikatı grubu– bir Yahudi grubu tarafından M.S. yaklaşık 70 yılında (Roma’nın Yeruşalim’i tahrip ettiği yıl), Kumran mağaralarında gizlenmişlerdi. Bu adamlar, kendilerinin başına ne geleceğini umursamadan bu yazıların gelecek kuşaklar için korunmaları gerektiğine inanmış kişilerdi. Yahudiler, ya öldürülerek ya da uluslara sürgün edilerek dağıtılmalarına rağmen, Yazıları korunmuştu. Bu papirüs parşömenleri, yaklaşık 1900 yıl boyunca Ölü Deniz bölgesinin, korunmalarını ideal kılan kuru ikliminde kil kavanozlar içinde saklı kaldılar.

Bu eski belgelerin keşfi hakkındaki haber dünyada ilk kez duyulduğunda, pek çok kişi bu belgelerin kendilerinden bin yıl daha yeni olan son belgelere göre önemli farklılıklar içerdiğini düşündüler. Böylece belki de, “Kutsal Kitap’ın değiştirildiği” iddiası onaylanmış olacaktı!

Kuşkucular, hayal kırıklığına uğradılar. Yalnızca yazım ve gramer biçimlerinde önemsiz farklılıklar mevcuttu. Bu eski el yazması

belgeler, günümüzdeki Kutsal Kitap ile aynı sözcükleri ve mesajı içeriyorlardı.

Ölü Deniz Tomarları:
M.Ö. 250 – M.S. 68

Önceki ilk bilinen el yazmaları:
M.S 900

Bugünkü Kutsal Kitap:
Değiştirilmedi

Ölü Deniz Tomarları araştırmacılarının bu Yazıların bozuldukları ya da değiştirildikleri konusundaki düşünceleriyle ilgili resmi karar nedir? *“Tarihi kanıt, böyle bir değiştirilmenin gerçekleşmediğini ortaya koyar.”*⁴⁷

TARİHTE EN İYİ KORUNAN KİTAP

Yeni Antlaşma’ya gelince, 230 tanesi altıncı yüzyıla ait tarih taşıyan, 5300 tane orijinal Grek dilinde yazılmış belgeyi içeren 24.000’in üzerinde eski el yazması belge mevcuttur. Bu belgeler,

Yeni Antlaşma'yı tarihteki en iyi belgelenmiş metin olarak bina ederler.

Bir kıyaslama yapmak amacı ile M.Ö. 384 ve 322 yılları arasında yaşamış olan Yunan filozof Aristo'nun yazılarını gözden geçirin. Aristo, tüm zamanların en büyük etki yapan düşünürlerinden biridir. Ancak yine de onun düşünce ve mantığı hakkında bildiğimiz her şeyin en erken tarih taşıyan kaynağı, M.S. 1100 yılına ait olan birkaç el yazması belgedir – orijinal yazıların tarihi ile arasında 1400 yıllık bir zaman uçurumu olmasına rağmen, yine de hiç kimse Aristo'nun düşüncelerinin ve sözlerinin güvenilirliğini ya da korunup korunmadıklarını sorgulamaz.

Bilim adamları, Yeni Antlaşma'nın binlerce el yazması belgesine ek olarak, M.S. 325 (ayakta kalan en eski eksiksiz Yeni Antlaşma el yazmasının tarihi) yılından önce yazılmış, Kutsal Kitap'a ait olmayan metinlerde Yeni Antlaşma'dan aktarılan binlerce alıntı bulmuşlardır. Bu alıntılar öylesine çok ve yoğunlardır ki, Yeni Antlaşma'nın neredeyse tamamı yalnızca bu yazılar aracılığıyla yeniden oluşturulabilirdi.⁴⁸

Kanıtlar, Yeni Antlaşma'nın eski zamanların en iyi-korunan metni olduğunu gösteriyorlar.

FARKLI KUTSAL KİTAPLAR?

Belki, birinin, “Ama farklı o kadar çok Kutsal Kitap var ki! Hangisi doğru?”

Eski Kutsal Kitap *el yazmaları* ve bu yazılanların çeşitli *çevirileri* arasındaki farkı anlamak önemlidir. El yazmaları, yazıcılar tarafından uzun zaman önce – Kuran'dan yüzlerce yıl önce – kopya edildiler. Günümüzdeki basılı Kutsal Kitaplar, bu eski metinlerden *çevrilmişlerdir*.⁴⁹ Kutsal Kitap'ın tamamı ya da bazı bölümleri, kendi orijinal dillerinden (İbranice, Aramice ve Grekçe) 2400'ün üzerinde *farklı* dillere çevrilmişlerdir.

Bu dillerden biri, İngilizce'dir.

Kutsal Kitap, harika bir İngilizce ile yazılmış, *versiyonlar* (uyarlamalar) olarak adlandırılan düzinelerce *çeviriler* halinde piyasada mevcuttur. İngilizce versiyonların her biri birbirinden biraz farklı şekilde kaydedilmiştir; bunun nedeni bir dilden diğerine çeviri yapılırken, sözcüklerde küçük farklılıkların oluşmasıdır. Çevirmenlerin kullanmak için seçtikleri sözcükler değişik olabilirler, ama dürüst bir şekilde çevrildiklerinde sözcüklerin anlamı ve mesajı aynı kalır.

Bu okuduğunuz kitapta, öncelikli olarak kullanılan çeviri, *New King James Version*’udur (NKJV). Bu versiyon, günümüz İngilizcesi’nde yapılmış olan titiz bir birebir çeviridir. Kitabın bazı yerlerinde ise, anlaşılması bazen daha kolay olduğu için aynı zamanda *New International Version* (NIV) da kullanıldı.

Aşağıda aynı ayetin bu iki versiyonda yazılı olan örneğine bakalım:

NKJV: “Üstelik, oruç tuttuğunuz zaman, kederli bir yüz ifadesi takınan ikiyüzlüler gibi olmayın. Çünkü onlar, insanlara, oruç tuttuklarını belli edebilmek için yüzlerinin ifadesini değiştirirler. Size kesinlikle söylüyorum ki, onlar ödülleri almışlardır.” (Matta 6:16)

NIV: “Oruç tuttuğunuz zaman, ikiyüzlülerin yaptığı gibi surat asmayın, çünkü onlar, insanlara oruç tuttuklarını göstermek için yüzlerinin ifadesini değiştirirler. Size gerçeği söyleyeyim, onlar ödülleri tam olarak almışlardır.” (Matta 6:16)

Sözcükler değişmesine rağmen anlam aynıdır.

TANRI DAHA BÜYÜKTÜR

İnsanların, Tanrı’nın yazılı Sözü’nü tahrif ettiklerine ilişkin iddiayı belki de istihzalı bir ifadeyle en iyi yalanlama şekli, tüm dünyada gün boyunca, camilerden duyurulmaktadır.

Ben bu söylediyimi bu sabah duydum.

“Alla-hü Ekber! Allaaaaa-hü Ekber!”

(Tanrı büyüktür! Tanrı büyüktür!)

Evet, *Tanrı büyüktür* – insandan ve zamanın çok uzun süreçlerinden daha büyüktür. Tüm ulusların bereketi ve Kendi ünü uğruna gerçek ve yaşayan Tanrı, Mesajını her kuşak için korumuştur.

Tanrı, dünyanın yalnızca Yaratıcısı ve Tedarik Edeni değildir; O, Sözü’nün Yazarı ve Bekçisidir.

“*Ya Rab, sözün göklerde sonsuza dek duruyor.*” (Mezmun 119:89)

SONSUZ ENGELLER

Bu aşamada, yolculuk için hazırlanan herkesin, kendilerini Tanrı’nın Sözü’nü işitmekten alıkoyan engellerin üstesinden geldiğini düşünmek çok hoş olurdu. Ancak deneyim, böyle düşünmemize izin vermiyor. Pek çok kişi için gerçeğin patikasında her zaman bir başka engel, ve bir başkası ve yine bir başkası olacaktır.⁵⁰ Geçenlerde bana, şu aşağıdaki elektronik posta gönderildi:

	Subject: Email Feedback
Yanıtlarınız için teşekkürler. Tanrı’nın, bir yerde şu sözleri söylediğini hatırlıyorum: “İnsanı BİZİM benzeyişimizde yapacağız.” Her zaman bu “BİZİM” sözcüğünün ne ifade ettiğini merak etmişimdir. Kutsal Kitap’ın farklı versiyonları yok mu? Bu versiyonlardan hangisi doğru olanıdır? Gereğinden fazla din mevcut değil mi? Eğer dinler olmasaydı, ikiz kuleler hala ayakta kalırlar mıydı? Hristiyanlık pek çok ölümden sorumlu değil midir? Ve inandığınız şey konusunda neden kuşkunuz yok, inancınızdan neden eminsiniz? Neden? Neden? Neden? Neden? Bir efsaneyi sorgulamayı sonsuza kadar sürdürebilir ve para gelmesini sürdürmek için pek çok vaizin yaptığı gibi yanıtlar uydurabiliriz. Ve Tanrı’ya kim yarattı? Ben unuttum. Teşekkürler.	

Tanrı'nın kitabı, bu kişinin yanıtlarına tatmin edici yanıtlar sağlarken, mezara girmeden önce sonsuz gerçeği keşfetmek isteyen kişiler, bir noktadan sonra *insanların 'neden' sorularına odaklanmaktan vazgeçmeli ve Tanrı'nın sözleri üzerinde düşünmeye başlamalıdır*.

İNSANLARIN KUTSAL KİTAP'I ÖNEMSEMELERİNİN GERÇEK NEDENLERİ

Kutsal Kitap, insanların, Tanrı'nın gerçeğini reddetmelerinin gerçek nedenlerini açıklar.

Bu nedenlerden üçünü aşağıda sıraladım:

1. YOZLAŞAN YÜREKLER

Bazı kişilerin Kutsal Kitap üzerinde hiçbir zaman düşünmemelerinin nedeni, yalnızca, Yaratıcılarını ve Sahiplerini *tanımak istemedikleri* içindir.

İnsan yüreğinin (kalp damarlarının atışı hakkındaki bilgi değil – iç kontrol merkezi olan can hakkındaki bilgi) değerini belirleyen Kutsal Yazılar'daki ifadede beyan edilen şudur: “*İnsanlar bozuldu... Rab, akıllı, Tanrı'yı arayan biri var mı diye göklerden insanoğullarına bakar. Hepsini saptı, tümü yozlaştı ...*” (Mezmun 14:1-3)

İnsanın Kutsal Kitap'ı reddetmesinin tahrif olmuş Yazılar ile hiçbir ilgisi yoktur; sorunun tamamı insanların yozlaşan yüreklerinden kaynaklanmaktadır.

Kral Süleyman'ın yazdıklarını okuyalım: “*Tanrı insanları doğru yarattı, ama onlar hala karmaşık çözümler arıyorlar.*” (Vaiz 7:29) Doğal eğilimlerimize terk edildiğimiz takdirde, kendi yolumuza sapmayı seçer, kendi karmaşık çözümlerimize başvurur ve annelerimizin dininde doğar ve onların dininde ölürüz. Tanrı'yı tanımayalım diye O'nu *aramamak için* birçok nedenin ardından gideriz. Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuğa başladıktan kısa bir süre sonra neden böyle davrandığımızı keşfedeceğiz. Şimdilik, Tanrı'nın kitabında sürekli olarak tekrarlanan şu sözler aracılığıyla

uyarılmanızın doğru ve yerinde olduğunu bilmeniz yeterlidir: “*Kulağı olan işitsin!*” (Matta 13:9)⁵¹

2. KAYGILAR VE ZENGİNLİK

Bazı kişiler, Tanrı’nın kitabını hiçbir zaman çalışmazlar, çünkü *tüm dikkatleri* şimdiki bu dünyanın üzerinde odaklanmıştır. “*Bu yaşam ile ilgili dünyasal kaygılar ve zenginliğin aldattıcılığı sözü boğar.*” (Matta 13:22)

Nasıralı İsa, tüm yaşamı boyunca peygamberlerin Yazılarına önem vermeyen, zengin bir adamın öyküsünü anlattı. Belki de bu adam, Yazıların güvenilirmez olduklarını iddia ederek vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı. Durumu ne olursa olsun, bu adam sonunda öldü ve kendisini cehennemde buldu. Yaşayanları uyarmak isteyen bu adama Tanrı, Cennetteki İbrahim peygamber ile kısa bir konuşma yapması için izin verdi. Zengin adam, dilini serinletmek için bir damla su istedi, ama kendisine su verilmedi. Adam, umudunu son-suza kadar yitirmiş olduğunu nihayet anladığında, İbrahim’e şöyle yalvardı:

“Buradaki ölüler arasından birini yaşayan beş erkek kardeşimi uyarması için gönder, öyle ki onlar da bu ıstırap yerine düşmesinler!”

İbrahim’in yanıtı açık ve kesindi:

*“Onlarda Musa’nın ve peygamberlerin sözleri var, **onları dinlesinler**” dedi.*

“Zengin adam, ‘Hayır, İbrahim baba, dinlemezler!’ dedi. ‘Ancak ölüler arasından biri onlara giderse, tövbe ederler.’

“İbrahim, ona, ‘Eğer Musa ile peygamberlerin sözlerini dinlemezlerse, ölüler arasından biri dirilse bile ikna olamazlar.’” (Luka 16:27-31)

Tanrı, yazılı Sözü’nü, Gerçeğinin, mucizevi belirtiler ve harikalar-dan daha ikna edici bir onaylama olması için beyan etti. Tanrı,

peygamberlerinin Yazılarını bizim için tedarik etti ve *korudu* ve bizim “*peygamberlerin Yazılarını işitmemizi*” bekliyor.

3. İNSAN KORKUSU

Bazı kişiler, Kutsal Kitap’ı hiçbir zaman çalışmazlar, çünkü diğer insanların bunu yaptıkları zaman kendilerine verecekleri karşılıktan *korkarlar*.

Bir zamanlar bir komşum bana şöyle dedi: “Eğer ailemin tepkisinden çekinmeseydim, Kutsal Kitap’ı okurdum!” Ancak bu arada Kutsal Kitap bana şöyle diyor: “***İnsandan korkmak tuzaktır, ama Rab’be güvenen güvende olur.***” (Süleyman’ın Özdeyişleri 29:25) Tanrı’nın bakış açısına göre, O’nun Mesajını önemsemek için mantıklı hiçbir neden yoktur.

BİLİM VE KUTSAL KİTAP

*“O, **hiçliğin** üzerine dünyayı asar.”*

--Peygamber Eyüp (Eyüp 26:7)

Birkaç yıl önce eşim ve ben, yerin altındaki bir mağarada gezintiye çıktık. Rehberimiz olan hanım, sarkıtlar ve dikitler gibi etkileyici kaya oluşumlarına işaret ederken, şunları anlattı: “Her şey bir damla su ile başladı. 330 milyon yıl önce sığ bir iç deniz bu bölgeyi sularla kapladı ve sonuçta kireçtaşına dönüşerek sertleşen bu tortu katları ortaya çıktılar....”

Bu sözler, kulağa öylesine bilimsel geliyorlardı ki, sanki insan başlangıçta orada bir gözlemci olarak bulunmuş gibiydi. Rehber hanım konuşurken, Tanrı’nın Eyüp peygambere söylediği sözler zihnimde yankılandılar: “*Ben dünyanın temelini atarken sen neredeydin? Anlıyorsan söyle.*” (Eyüp 38:4) Mağaranın içindeki turumuz sona erdiğinde, rehberimize bizi gezdirdiği için teşekkür ettim ve sonra ona bu mağaranın milyonlarca yıl öncesine ait olduğunu jeologların nasıl bildiklerini sordum. O ise bana jeologların bunu gerçekten tam olarak bilemeyeceklerini söyledi ve sonra sözlerine şunları ekledi, “Ben size yalnızca bana eğitimde öğretilenleri anlattım.”

GERÇEK BİLİM

Bilim sözcüğü, Latince'deki *scientia* sözcüğünden gelir ve anlamı, ***bilmektir***.⁵² *Bilmek*, herhangi bir kuşkuyla yer vermeksizin gerçek olarak kabul etmek anlamına gelir. Bir bilim adamı bir hipotezi ya da teoriyi “*bilim*” olarak etiketlendirmeye karar verebilir, ama bu o hipotezi ya da teoriyi, bilim yapmaz.

1970’li yılların ortasında Kral Faysal’ın özel doktorluğunu yapmış olan Fransız Doktor Maurice Bucaille, *Kutsal Kitap, Kuran ve Bilim* adında bir eser yazdı. Bu kitap –Müslüman dünyasının kitappevrlerinde ve camilerinde göze çarpacak şekilde sergilendi– Kutsal Kitap’ın modern bilimle çeliştiğini iddia eder. Bucaille, Kutsal Kitap’ın ilk bölümünde kaydedilmiş olan yaratılış öyküsünün büyük olasılıkla bir efsaneden çevrildiğini öne sürer, çünkü insanın, evrenin orijini hakkındaki değişen teorileri ile aynı çizgide değildir.⁵³ Diğer pek çokları gibi Bucaille de gerçek *bilim* ile evrim *teorisini*⁵⁴ eşitlemek gibi bir yanılgı içindedir.

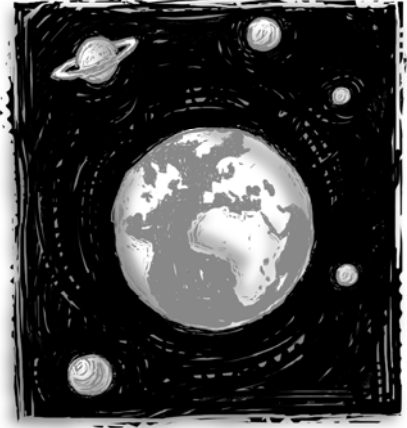
Yazıların, *fiziksel bilim* öğretmek için değil, *ruhsal bilim* açıklamak için verildiklerini anlamak önemlidir. Tanrı’nın bize Kitabını vermesinin nedeni, bize *kim olduğunu, nasıl olduğunu ve bizim için ne yaptığını* göstermektir. Tanrı, Kitabını bize aynı zamanda *nereden geldiğimizi, yeryüzünde neden bulunduğumuzu ve nereye gideceğimizi* öğretmek için de verdi. Bu tür bir bilgi, bir araştırma laboratuvarında keşfedilemez ya da gerçek olup olmadığı kanıtlanamaz. Her şeye rağmen yine de Kutsal Kitap yaşamın her görünümü ile ilgilendiğinden, Kutsal Yazılar yazıldığında, aynı zamanda insan tarafından bilinmeyen doğal dünya hakkındaki bilgiyi de kapsadığından, bu tür bilginin bir sürpriz olarak algılanmaması gerekir.

BU BİLGİYİ ÖNCE TANRI SÖYLEDİ

Tanrı’nın kitabının, günümüz bilim adamlarının keşfetmelerinden çok uzun süre önce bilimsel verileri kaydetmiş olduğunu gösteren **yedi örnek** üzerinde düşünelim. Daha sonra Kutsal Yazılar’daki yolumuz üzerinde düşünürken, Kutsal Kitap’ta, bilim konusunda başka çarpıcı örneklerle de karşılaşacağız.

1. YUVARLAK DÜNYA. Modern tarih kitaplarının çoğu, Greklerin M.Ö. 500 yılında “yeryüzünün yuvarlak olduğu konusundaki teoriyi ilk kez ortaya atan kişiler olduklarını” öğretirler... Aynı zamanda Grek düşünürleri de yeryüzünün ancak yuvarlak olabileceği sonucuna vardılar, çünkü onların düşüncelerine göre, ‘en mükemmel biçim’ buydu.”⁵⁵

Ancak bin yıldan fazla bir zaman önce peygamber Eyüp bu gerçeği zaten ifade etmiş bulunmaktaydı: “Tanrı, **dünyayı hiçliğin üzerine asar...Suların yüzeyine sınır çizer, ışık ile karanlığın ayrıldığı yerde.**” (Eyüp 26:7, 10) Ve Greklerden 40 yıl önce peygamber Süleyman, Tanrı’nın, “**engin denizleri ufuk ile çevirdiğini**” belirtmişti. (Süleyman’ın Özdeyişleri 8:27) Ve M.Ö.

700 yılında Grek düşünürler bu düşünceyi ortaya atmadan 200 yıl önce Yeşaya şu bildiride bulunmuştu: “**Gökkubbenin üstünde oturan Rab’dir.**” (Yeşaya 40:22) İbrani dilindeki *daire* sözcüğü, aynı zamanda *gökkube* ya da *yuvarlaklık* olarak çevrilebilir. Bu durumda o zaman yeryüzünün yuvarlak biçimi hakkında konuşan önce kimdi – Grekler mi yoksa Tanrı mı? Evet, Tanrı’ydı, Yeryüzünün Mimarı olan Tanrı!

2. SUYUN DEVİRİ. Eyüp kitabı aynı zamanda hidrolojik deviri de tanımlar: “**Su damlalarını yukarı çeker, buharından yağmur damlatır.** Bulutlar nemini döker, insanların üzerine bol yağmur damlatır. Bulutları nasıl yaydığını, göksel konutundan nasıl gürlediğini kim anlayabilir?” (Eyüp 36:27-29) böylece Kutsal Kitap, yağmurun nasıl oluştuğunu açıklar: önce buhar olur, sonra buhar bulutların içindeki minik sıvı damlacıklarının içinde yoğunlaşır ve

bu damlacıklar sonra kendilerini havada durduran yukarı çekişlerin üstesinden gelecek büyüklükte damlalara dönüşürler. Eyüp, aynı zamanda bulutların içindeki yoğunlaşma olarak düşünülebilecek muazzam su miktarına da işaret eder: “*Bulutların içine suları sarar, bulutlar yırtılmaz onların ağırlığı altında.*” (Eyüp 26:8)⁵⁶

3. ORTAK SOY. Musa peygamber üç bin beş yüz yıl önce şunları yazdı: “*Adem, karısına Havva adını verdi, çünkü o bütün insanların annesiydi.*” (Yaratılış 3:20) Kutsal Kitap’a göre, tüm insanlar soy olarak ortak bir anneden gelirler. Evrim bilimcileri 1987 yılına kadar bu gerçek konusunda ikna olmadılar. Dünyanın her tarafındaki plasentalardan alınan mitokondrial DNA’nın (anneden çocuğa hiç bozulmadan geçen insan genetik kodunun parçası) yoğun analizinden sonra, araştırma, bugün yaşayan tüm insanların “*ortak bir dişi soydan*” geldikleri sonucuna vardı.⁵⁷ Birkaç yıl sonra, yapılan araştırmalar aynı zamanda tüm insanların tek bir ortak ebeveynden geldiklerini de ortaya çıkardı.⁵⁸ Araştırmacılar tüm çabalarının ve harcamalarının Kutsal Kitap’ın doğruluğunu onaylamaya hizmet ettiğinin pek farkında değillerdi!

4. YAŞAM VEREN KAN. Musa aynı zamanda şunu da belirtti: “*Canlılara yaşam veren kandır.*” (Levililer 17:11) Bu gerçek 19. yüzyıla kadar “kan dökmenin” mümkün olduğu öldürücü tekniği uygulayan tedavi edici topluluk tarafından gereği gibi anlaşılması ancak son zamanlarda gerçekleşmiştir.⁵⁹

5. YAVAŞLAYAN YERYÜZÜ. Peygamber Davud, üç bin yıl önce yeryüzünün bir gün “*yok olacağını*” ve “*eskiyeceğini*” yazdı. (Mezmun 102:25-26) Modern bilim, evrenin yavaşladığını, yeryüzünün manyetik alanının zayıfladığını ve koruyucu ozon tabakasının inceldiğini söylerken Davud ile aynı fikirdedir.

6. OKYANUS COĞRAFYASI. Davud, aynı zamanda “*denizlerin yolları*” hakkında da yazdı (Mezmun 8:8-eski çeviri). İşte bu küçük sözcük, Amiral Matthew Fontaine Maury’nin (1806-1873)

yaşamını bu okyanus akıntılarını keşfetmeye ve belgelemeye adanması için esin veren bir sözcük oldu. Eğer Tanrı, denizdeki “*yollardan*” söz ediyorsa, o zaman bu yolların haritasının çizilebileceğini ve kendisinin bunu yapması gerektiğini düşündü. Maury, düşündüğünü yaptı ve “okyanus coğrafyasının babası” olarak tanındı.⁶⁰

7. ASTRONOMİ. Yaklaşık 2000 yıl önce elçi Pavlus, şöyle yazdı: “*Güneşin görkemi başka, ayın görkemi başka, yıldızların görkemi başkadır. Görkem bakımından yıldız yıldızdan başkadır.*” (1. Korintliler 15:41) Çıplak gözle bakıldığında tüm yıldızlar birbirlerine çok benzerler. Ancak, günümüzde güçlü teleskoplar ve ışık tayfi analizlenmesi aracılığıyla astronomlar: “Yıldızların renkleri ve ışıkları açısından büyük ölçüde *farklı* olduklarını, bazı yıldızların güneş gibi sarı göründüklerini, diğerlerinin ise mavi ya da kırmızı renklerde parladıklarını “onaylarlar.”⁶¹ “Her bir yıldız tek başına *eşsizdir.*”⁶² Pavlus, M.S.ki ilk yüzyılda bunu nasıl bilmiş olabilir?

KÖRÜ KÖRÜNE İMAN?

“Kutsal Kitap’ta bilim” hakkında daha pek çok konu sıralanabilecek olmasına rağmen, yalnızca burada verilen yedi örneğin seçilip ayrılmasının amacı şudur: Kutsal Kitap bilimsel bir metin kitabı olmamasına rağmen, bilim hakkında konuştuğu her şey, kesin ve gerçektir.

Bazıları, Kutsal Kitap’taki inancı, “körü körüne iman” olarak nitelendirirler. Bu iddiaları doğru mudur? Yoksa itiraz kabul etmez bir kanıta sahip *akıllı bir iman mıdır*?

Bilgi verileri Kutsal Kitap’ta yazılı olanla sürekli bir uygunluk içinde bulunduklarından, bu Yazıları gerçek olarak –tam oarak açıklayamadığımız ya da kanıtlayamadığımız şeyleri öğretmelerine rağmen– kabul etmekle akılsızca mı yoksa bilgece mi davranmaktayız?

Tanrı, bizden zihinsel bir intihar etmemizi istemiyor. Tanrı, bize, Kitabının güvenilirliğini onaylayan “*birçok inandırıcı kanıtlar*” sağlamıştır.

TARİH, COĞRAFYA, ARKEOLOJİ

Son bölümde, Eski ve Yeni Antlaşma’ların, eski çağın en iyi-korunan kitapları olduklarını gösteren bazı kanıtları inceledik. Ama bu Yazıların içerdiği bilginin gerçekliği hakkında ne söylenebilir? Bu bilgiye güvenilebilir mi?

Kutsal Kitap, bilim adamlarına ve kuşkuculara, güvenilirliğini kontrol etmeleri için binlerce fırsat sağlar. Çünkü Kutsal Kitap’ın neredeyse hemen her sayfası tarihi bir kişinin, yerin ya da olayın adını bildirir.

Tarih, coğrafya ve arkeolojinin açıkladıkları nelerdir? Yüzyıllar boyunca pek çok insan, Kutsal Kitap’ın tarihi açıdan güvenilir olmadığını kanıtlamaya çalışmıştır. Bu kuşkuculardan biri olan Sir Walter Ramsay (1851-1939), tüm zamanların büyük arkeologlarından biriydi ve 1904 yılında kimya dalında Nobel Ödülü almıştı. Ramsay, gençlik döneminde, Kutsal Kitap’a güvenilemeyeceğine kanaat getirmişti. Ama yaptığı keşifler, düşüncesini değiştirdi ve onu şu satırları yazmaya zorladı, “Luka, önemli ve üstün bir tarihçidir; gerçek hakkındaki ifadeleri yalnızca güvenilir olmakla kalmaz... Bu yazarın adının en büyük tarihçilerle bir arada anılması gerekir.”⁶³ Luka, bir doktor, bir tarihçi, bir İsa izleyicisi, hem *Luka’ya göre Müjde’nin* hem de *Elçilerin İşleri* kitaplarının yazarıydı. Kutsal Kitap’a ait sözü edilen bu iki kitap 95 coğrafik konum (32 ülke, 54 kent ve 9 ada) ile birlikte çok sayıda tarihi kişilik ve olaya işaret eder. Eleştirmenler, Luka’nın yazdıkları ile arkeoloji, coğrafya ve Kutsal Kitap’ın dışındaki tarihin açıkladığı konular arasında bir uyumsuzluk bulabilmek için çok gayret ettiler. Ama sonuçta, hayal kırıklığına uğradılar. Luka’nın yazdıklarının her maddesinin doğru olduğu kesin olarak kanıtlanmıştır. Söylediklerimize bir örnek vermek amacıyla Luka’nın Müjdesi’ndeki bir

cümleye bakalım. Bu cümle, Nasıralı İsa'nın yeryüzündeki hizmetiyle ilgili tarihi ortamı bina etmek için tasarlanmıştır.

“Sezar Tiberius’un egemenliğinin on beşinci yılıydı. Yahudiye’de Pontius Pilatus valilik yapıyordu. Celile’yi Hirodes, İtureya ve Trahonitis bölgesini Hirodes’in kardeşi Filipus, Avilini’yi Lisaniyas yönetiyordu. Hana ile Kayafa başkâhinlik ediyorlardı. Bu sırada Tanrı, çölde bulunan Zekeriya oğlu Yahya’ya seslendi.” (Luka 3:1-2)

LUKA HAKLI MIYDI?

Adların ve ayrıntıların çoğunluğu, bize doğal olarak, “Luka’nın yazdıkları doğru muydu?” sorusunu sorduruyor. Kontrol etmek amacıyla bir önceki alıntıda koyu renk punto ile yazılmış adları geçen dört kişiyi araştıralım.

Luka önce, Roma İmparatoru Sezar Tiberius ve bölge valisi Pontius Pilatus’dan söz eder. Bu iki kişi tarihte yaşamışlar mıydı? Egemenlik sürdükleri dönem aynı mıydı? Herod’un, Sezariye’deki (Luka tarafından aynı zamanda Elçilerin İşleri 12:19-24’de sözü edilen) restore edilmiş tiyatrosunun bulunduğu bölgede, 1961 yılında, üzerinde Pontius Pilatus’un, Sezar Tiberius’un İmparatorluğu döneminde gerçekten valilik yaptığını onaylayan bir yazıt taşıyan, bir metre yüksekliğinde bir taş keşfedildi.

Kutsal Kitap ile ilgisi bulunmayan bir tarihçi olan Josephus (M.S. 37-101) da bu aynı kişilerin, yerlerin ve olayların adlarını kaydetmişti.⁶⁴

Luka’nın yazdıkları doğruydı.

Luka aynı zamanda, Suriye’de bir eyalet olan Avilini’yi yöneten Lisaniyas’dan da bağımlı yönetici (bir eyaletin dörtte birini yöneten vali) olarak söz eder. Bilim adamları, yıllarca “Luka’nın yanlışlığını kanıtlamak için bilmedikleri bir olaya dayanan bir hatayı” kullandılar; Çünkü tarihçilerin bildikleri tek Lisaniyas, Luka’nın yazdığı zaman döneminden (M.S. yaklaşık 27) aşağı yukarı 60 yıl önce öldürülmüş olan Yunanistan’daki Chalcis’in yöneticisiydi. Tarihçi-

ler, M.S. 14 ve 29 yılları arasında bir tarih taşıyan bir yazıt Şam yakınlarında bulunana kadar Suriye’deki *Avilini’yi yöneten Lisaniyas* hakkında hiçbir bilgiye sahip değillerdi. Bulunan yazıtın üzerinde şu ad kazılıydı: “Vali Lisaniyas.”⁶⁵ Anlaşıldığı gibi aslında Lisaniyas adında iki yönetici vardı.

Luka’nın yazdıkları doğrudur.

Luka, aynı zamanda İsa’nın yeryüzünde yaşadığı dönemde Yahudi tapınağındaki iki başkâhinden biri olan *Kayafa’dan* da söz etmişti. 1990 yılının Aralık ayında eski Yerusâlim’in güneyine yakın bir bölgede bir yol inşa eden işçiler bir tesadüf eseri Kayafa’nın aile mezarını ortaya çıkardılar. Arkeologlar olay yerine çağırıldılar. Mezarda on iki tane kemik saklanan yer kireçtaşından yapılmış kemik kutuları) buldular. Kemik saklanan bu kutular içinde en güzel dekore edilmiş olanının üzerinde “Kayafa oğlu Yusuf” adı yazılmıştı. Bu ad, İsa’yı tutuklayan başkâhinin tam adıydı.⁶⁶ Kutunun içinde 60 yaşındaki bir erkeğin kemikleri bulunuyordu, bu erkeğin Yeni Antlaşma’daki Kayafa olduğu hemen hemen kesindir.⁶⁷

Luka’nın yazdıkları doğrudur.

Ünlü arkeolog Nelson Glueck şu gözlemde bulundu: “Kategorik olarak, şimdiye kadar yapılan hiçbir arkeolojik keşfin Kutsal Kitap’taki herhangi bir referans ile çelişmediği, kesin olarak ifade edilebilir. Kutsal Kitap’taki tarihi ifadelerin kesin ana hatlarını ya da tam ayrıntılarını onaylayan, çok miktarda arkeolojik bulgu mevcuttur.”⁶⁸ Dünya dinleri tarafından saygı gören diğer kitaplar için aynı şey söylenemez. Örneğin, arkeolojik bulgular, Mormon Kitabının tarih ve coğrafya ile uyum içinde olduğunu göstermemişlerdir.⁶⁹

Wheaton koleji’ndeki arkeoloji bölümünün başkanı olan arkeolog Joseph Free, *Arkeoloji ve Kutsal Kitap Tarihi* adlı kitabına şu sözlerle son verir: “Çok okuduğum için neredeyse eskiyen Yaratılış kitabındaki elli bölümden her birinin bazı arkeolojik keşifler aracılığıyla ya ışık tutulan ya da onaylanan bilgiler içerdiğini gördüm – aynı şeyin Kutsal Kitap’ın hem Eski hem de Yeni Antlaşmalarının

geri kalan tüm kitaplarının çoğu için geçerli olduğunu düşünüyorum.”⁷⁰

BİLİM NEYİ KANITLAYAMAZ?

Doğru arkeolojik bilgi, Kutsal Kitap’ın titiz bir tarih belgesi olarak güvenilirliğini sürekli olarak onaylamasına rağmen, arkeoloji, Tanrısal esini *kanıtlayamaz*. Ve Kutsal Kitap’ın içinde etkileyici bilimsel ifadeler bulunsa dahi, bilim, hiçbir kitabın Tanrı’nın Sözü olduğunu *kanıtlayamaz*. Bunu belirtmek gerekiyordu, çünkü bazı insanlar kendi kutsal kitabı bazı kulağa bilimsel gelen ifadeler içerdiği için diğer insanları bu kitabın Tanrı tarafından esinlendiğine dair ikna etmeye çalışırlar.

Ruhsal gerçek, *bilimsel* keşiflerle kanıtlanamaz, aynı şekilde bir kitabın içindeki bilimsel gerçekler de o kitabın Tanrı’dan olduğunu kanıtlamaz. Uzun zamandır etrafta dolaşan Şeytan da bilim hakkında çok şey bilir. Kutsal Yazılar’daki yolculuğumuzun başında önceden göksel bir melek iken sonradan Tanrı’nın düşmanı olan, şimdi ise *Şeytan* olarak adlandırılan *İblis* ile karşılaşacağız. Şimdilik aklınızda yalnızca şunu tutun: Şeytan çok zekidir ve insanlara etkileyici şeyler yazmaları için esin dahi verebilecek güçtedir.

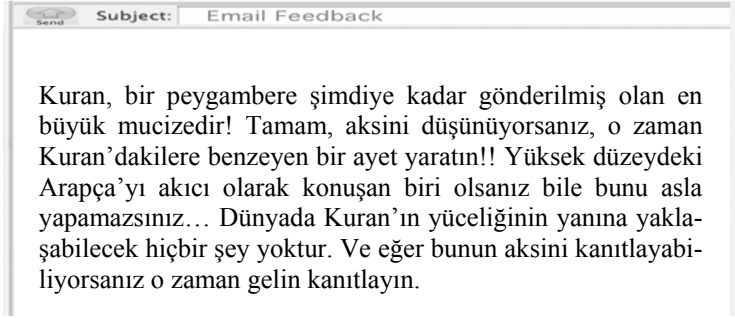
Peygamber Daniel, Tanrı’nın Kutsal Yazılar’daki en uzun kitaplarından birini yazdırmak için kullandığı bilge bir adamdı, ama yine de konu doğal kapasiteler olduğu zaman, Tanrı’nın gerçeğine karşı koyan bir ruh olan Şeytan, “*Daniel’den daha bilgedir*” (Hezekiel 28:3). Şeytan, sahte dinin arkasındaki usta zihindir ve aldatma sanatında uzmandır. *Şeytan* sözcüğünün anlamı, “suçlayıcı” ya da “iftira eden” dir.

Bir Arap özdeyişi, sözünü ettiğimiz bu tehlikeyi şöyle özetler: “*Dikkatli olun! Bazı yalancılar gerçeği söylerler.*”

ŞİİR NEYİ KANITLAYAMAZ?

Bazı dinler, kitaplarının Tanrı tarafından kanıtlandığını öne sürerler, çünkü kitapları hiçbir insanın üretemeyeceği bir yazı üslubu ile

yazılmıştır.⁷¹ Ahmed'in, elektronik postasında şöyle yazmış olduğu gibi:

Ahmed'in meydan okuması, Kuran'ın ikinci Suresinde bulunan bir ayeti temel alır: “*Eğer kulumuza (Muhammed’e) indirdiğimiz (Kuran) hakkında şüphede iseniz, haydin onun benzeri bir sure getirin...*” (Sure 2:23)

Bu iddianın neden olduğu zorluk, onun kanıtlanamayacağı ya da yanlış olduğunun gösterilemeyeceğidir.

Örnek verecek olursak, benim bir resim yarışması organize ettiğimi düşünelim; ben bu yarışmaya kendi yaptığım tablo ile katılıyorum, yarışmanın hakemi oluyorum, kendimi birinci ilan ediyorum ve sonra da diğer yarışmacılara şöyle meydan okuyorum: “Hiç kimse benim gibi resim yapamaz. Eğer benim dünyanın en iyi ressamı olduğumdan kuşku duyuyorsanız, o zaman aynı benimkine benzeyen bir tablo yapın!”

Bu durum, benim tablomun en iyi tablo olduğunu kanıtlar mı? Ya da benim en iyi ressam olduğumu kanıtlar mı? Hayır. Ancak buna rağmen hiç kimse benim yanıldığımı kanıtlayamaz! Neden kanıtlayamaz? Güzellik, görenin gözlerindedir.

Aynı durum, ritmik, edebi güzellik için de geçerlidir. Bu konu, öznel bir konudur.

Kutsal Kitap, hayranlık uyandıran İbrani şiiri ve zihnin ürkmesine neden olacak kadar çok sayıda şekil düzeni açısından zengindir.⁷² Ama yine de Tanrı, bizden, edebi güzelliği nedeni ile Sözü'ne inanmamızı beklemez.

Bilim nasıl Tanrısai esini *kanıtlayamıyorsa* kulağa hoş gelen bir düzyazı da aynı şekilde bir kitabın Tanrı'dan olduğunu kanıtlamaz.

Büyük taklitçi Şeytan'ın aynı zamanda adeta hipnotize eden şiiri ve “*kurumlu sözleri*” (Yahuda 16) de esinleyebileceğini akılda tutmak bilgece bir davranış olur. Kutsal Yazılar bizi, “*yürekleri kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatılan saf kişiler*” (Romalıları 16:18) olmamamız konusunda uyarıyorlar; özellikle bu tür sözler Yaratıcının, zamanın başlangıcından beri bildirmiş olduğu tasar ve mesaj ile çelişiyorlarsa çok dikkatli olmalı ve aldatılmamalıyız.

Bilim, arkeoloji ve şiir, hiçbir kitabın Tanrı'nın gerçek Sözü olduğunu kanıtlayamazlar. Tanrısai esinin kesin kanıtının, daha yüksek bir yargı alanı –daha güçlü, tartışılması imkansız olan kanıt– üstünde temellenmiş olması gerekir.

Şimdi bu kesin kanıt gözden geçireceğiz.

5

TANRI’NIN İMZASI

“Bütün uluslar...duyup, ‘**doğrudur**’ desinler.”

--Tanrı (Yeşaya 43:9)

Yasal belgelerin çoğu resmi bir imza gerektirirler.

Tanrı’nın yetkili kayıtları ve antlaşmaları olduklarını iddia eden Eski ve Yeni Antlaşma Yazıları, bir kalem ile atılan bir imzaya değil, *yerine gelen peygamberlikler* olarak adlandırılan ve eşi benzeri olmayan bir imzaya sahiptirler.

*“Rab diyor ki... ‘İlk ve Son Ben’im, Benden başka Tanrı yoktur. Benim gibi olan var mı? Haber versin. Ezeli halkımı var ettiğimden beri **olup bitenleri**, bundan sonra olacakları **söyleyip sıralasın**. Evet, **gelecek olayları bildirsin!** ...**Bunları çok önceden duyurup bildiren kim? Ben RAB, bildirmedim mi?**” (Yeşaya 44:6-7; 45:21)*

Tanrı’nın mantığını kavrama konusunda başarısızlığa düşmeyelim.

Kutsal Kitap’ın geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında beyan ettiklerine güvенеbileceğimizi bilmemizin nedeni, onun, hepsi tam bir kesinlikle yerine gelen ayrıntılı peygamberliklerle dolu olmasıdır.

OLUMLU KANIT

Tarihi, yalnızca zamanın dışında Var Olan, tarih meydana gelmeden önce duyurabilir ve yazabilir.

Ölümlü erkekler ve kadınlar, belirli zamanlarda gelecekte neler olabileceği hakkında öğrenim görmüş tahminlerde bulundular, ama yalnızca Tanrı, geleceği daha şimdiden gerçekleştirmiş gibi görür. Bundan bin yıl sonra ne olacağını yalnızca Tanrı bilir. Tanrısal açıklamanın dışında ne insanlar, ne melekler, ne Şeytan, ne de cinler gelecek olan bir olayı yetkili bir şekilde önceden bildiremezler.

Bazı kişiler şu soruyu sorabilirler, “Ama medyumlar, büyücüler ve falcılar var, onlar hakkında ne diyeceksiniz? Onlar geleceği bildiriyorlar!”

Öncelikle şunu anlamak önemlidir: Şeytan, “*isteğini yerine getirmeleri için kendilerini tutsak ettiği kişilere*” dünya ile ilgili fazladan bilgi ve güç verebilir. (2. Timoteos 2:26)

İkincisi, Şeytan –insanlık tarihini binlerce yıldır gözlemlemekte olan usta taklitçi ve psikolog– Tanrı’nın ‘imzasının’ sahtesini atmak konusunda oldukça uzmanlaşmıştır.

Üçüncüsü, Şeytan, belirli olayların nasıl sonuçlanabileceklerini önceden bildirme eyleminde oldukça iyidir. Şeytan’ın “peygamberlikleri”nin yanlış oldukları genellikle kanıtlanmıştır. Ayrıca bu “peygamberlikler” belirsiz ve muğlaklardır. Örneğin, bir falcı, genç bir hanıma şöyle diyebilir: “Önümüzdeki birkaç yıl içinde evleneceksin ve gerçek sevgiyi bulacaksın.” Siz de bende, böyle bir “peygamberliğin” olasılık oranının büyük olduğunu ve bu nedenle gerçekleşeceğini biliyoruz. *Yerine gelen Kutsal Kitap peygamberliklerinden söz ettiğimiz zaman, söylediğimiz şey, bu tür belirsiz ve muğlak tahminler değildir.*

Şimdi **Kutsal Kitap peygamberliklerinden aldığımız üç örneği** gözden geçirelim – bir yer, bir halk ve bir kişi hakkında.

BİR YER HAKKINDAKİ PEYGAMBERLİKLER

M.Ö. 600 yılı civarında peygamber Hezekiel, eski Fenike'ye ait Sur kentine karşı peygamberlikte bulundu. Denizin kıyısında Lübnan'a yakın bir yerde kurulmuş olan Sur kenti, iki bin yılı aşkın bir süre için bir dünya başkentiydi. Bu kent, *denizlerin kraliçesi* olarak tanınırdı. Ancak yine de kentin, gücünün doruğunda bulunan bir dönemde Tanrı, Hezekiel'e, Sur'un Tanrı'nın önündeki kötülüğünün ve kibirliliğinin bir sonucu olarak üzerine gelecek olan yıkım hakkında ayrıntılı bir peygamberlik duyurmasını ve bu peygamberliği yazmasını söyledi.

Peygamber Hezekiel, şu peygamberlikte bulundu:

1. *Pek çok ulus Sur kentinin üzerine saldıracaktı.* (Hezekiel 26:3)
2. *Kente ilk saldıran, Babil Kralı Nebukadnessar olacaktır.* (ayet 7)
3. *Sur'un duvarları yıkılacak, kuleleri yerle bir edilecekti.* (ayetler 4,9)
4. *Sur kentinin halkı kılıçtan geçirilecekti.* (ayet 11)
5. *Kentin taşları, kerestesi ve toprağı denize atılacaktı.* (ayet 12)
6. *Kentin toprağı kazılıp süpürülecek ve kent 'çıplak bir kayalık' haline gelecekti.* (ayet 4)
7. *Kent, denizin ortasında, balıkçıların 'ağlarını gerdikleri bir yer' olacaktır.* (ayetler 5,14)
8. *Büyük Sur kenti 'asla tekrar kurulmayacaktı, **çünkü Egemen Rab söyledi.**'* (ayet 14)

Dünyevi tarih, sekiz peygamberliğinin hepsinin yerine geldiklerini kaydeder:

1. *Pek çok ulus Sur kentinin üzerine saldırdı.*

2. İlk saldıran ulus, *Kral Nebukadnessar'ın yönettiği Babil'di.*
3. On üç yıl süren bir kuşatmadan (M.Ö. 585-572) sonra Nebukadnessar, Hezekiel'in peygamberliğini yerine getirerek, *ana kara üzerindeki Sur'un duvarlarını ve kulelerini yerle bir etti.*
4. Nebukadnessar, Akdeniz'de, kıyıda yaklaşık bir kilometre uzakta kurulmuş olan, Sur'un ada kalesine kaçmayı başaramayan *kent halkını kılıçtan geçirdi.*
5. Dünyevi tarih, M.Ö. 332 yılında gerçekleşen olayları şöyle belgeler: “Büyük İskender, Sur'un ada kısmını fetheden ilk kişi oldu. Büyük İskender, önce kentin ana kara kısmını yıktı ve sonra yıktığı yerlerin moloz taşlarını kendisini adaya ulaştıracak bir yol inşa etmek için kullanarak bu başarıyı elde etti.”⁷³ Böylece, farkında olmadan, “*taşlarınızı, kerestenizi ve toprağınızı denize atacaklar*” ifadesinde belirtilen peygamberliğin diğer kısmını yerine getirmiş oldu. İskender'in fethi, Fenike İmparatorluğu'nun bir daha asla kurulmamak üzere kesin sonunu getirdi.⁷⁴
6. Kent, aynı ‘*çıplak bir kayalık*’ gibi kazılıp süpürüldü.
7. Kent, “*ağların gerildiği bir yer*” haline geldi.
8. Bu olayı izleyen yıllarda sur kentini tekrar bina etmek için büyük çabalar sarf edildi. Ama bu çabalar kentin daha sonraları sürekli olarak tekrar yıkılmasına engel olamadı. Bugün Lübnan'da adı Sur olan modern bir kent vardır, ama Hezekiel'in peygamberlikte bulunduğu eski Fenike kenti asla tekrar kurulmadı. National Geographic dergisi, taş kaldırımı gösteren bir fotoğrafın altına şöyle bir manşet koymuştur: “Bugün Fenikelilere ait eski Sur kenti, bir Roma başkentine ait bu kaldırım taşlarının ve sütunlarının altında gömülüdür.

Yapılacak küçük bir kazı ile Fenikelilerin kaybolan dünyasına ulaşmak kolayca mümkün olabilir.”⁷⁵

Bir insan olan Hezekiel’in, yaşadığı dönemde Sur kentine bakarak kendi bilgeliği aracılığıyla bu sekiz peygamberliği bildirmesi için nasıl bir olasılığı var olabilirdi?

Tarihi, gerçekleşmeden önce gören yalnız Tanrı olduğu için Hezekiel’e bu bilgiyi ancak Tanrı verebilirdi.

BİR HALK HAKKINDAKİ PEYGAMBERLİKLER

Kutsal Kitap çok sayıda halk ve ulus hakkında kesinlikle ve açıklıkla ifade edilmiş yüzlerce peygamberlik içerir: Mısır, Etiyopya, Arabistan, eski İran, Rusya, İsrail ve daha pek çokları.

Bu diğer yerine gelen peygamberlik örneğine geçmeden önce, amacımızın bu peygamberlikleri bizim duymayı istediğimiz şekilde duyurmak ya da onlar aracılığıyla politik veya dini bir gündem oluşturmak olmadığını hatırlayalım. Amacımız, Kutsal Yazılar’da bildirilenin ne olduğunu öğrenmektir.

Burada, yorumlaması kolay ama pek çok kişi tarafından kabul edilmesi zor olan, belirli bir ulus hakkında yerine gelmiş bir peygamberlik olayını gözden geçireceğiz.

M.Ö. yaklaşık 1920 yılında Tanrı, İbrahim’e şu vaatte bulundu: “*Bu toprakları senin soyuna vereceğim.*” (Yaratılış 12:7)

Tanrı, bu aynı vaadi daha sonra İshak ve Yakub’a da verdi.⁷⁶

İbrahim, İshak ve Yakub’un soyları önce *İbraniler*, daha sonra *İsrailoğulları* ve son olarak *Yahudiler* olarak adlandırıldı.

Bu vaatlerden yüzlerce yıl sonra Tanrı, Musa’yı, Kendisine güvenmedikleri ve itaat etmedikleri takdirde başlarına ne geleceği konusunda bilgilendirdi:

“Sizi öteki ulusların arasına dağıtacak, kılıcım ile peşinize düşeceğim. Ülkeniz viran olacak, kentleriniz harabeye dönecek.” (Levililer 26:33)

*“Rab’bin sizi süreceği bütün uluslar başınıza gelenlerden dehşete düşecek; sizi aşağılayacak, sizinle eğlenecekler... Bu uluslar arasında **ne esenliğiniz**, ne de dinlenecek bir yeriniz olacak. Orada Rab size titreyen yürekler, umutsuzluk ve bakmaktan yorulmuş gözler verecek.”* (Yasa’nın Tekrarı 28:37, 65)

Eski Antlaşma, bunlara benzeyen çok miktarda peygamberlik kapsar.

M.S. yaklaşık 30 yılında, Nasıralı İsa, peygamberlerin sözlerini onaylayarak Yerusallm’in yıkımını önceden bildirdi: “İsa Yerusallm’e yaklaşıp kenti görünce ağladı ve şöyle dedi: ‘...Senin için öyle günler gelecek ki, düşmanların seni **setlerle** çevirecek, **kuşatıp** her yandan sıkıştıracaklar. Seni de bağrındaki çocukları da yere çalacaklar. **Sende taş üstünde taş bırakmayacaklar**. Çünkü Tanrı’nın senin yardımına geldiği zamanı fark etmedin” (Luka 19:41-44). İsa, tapınağın kendisinden söz ederek şu ön bildiride bulundu: “Öyle günler gelecek ki, **taş üstünde taş kalmayacak, hepsi yıkılacak!**” (Luka 21:6)

Kırk yıl sonra bu olaylar gerçekleşti.

M.S. 37 yılında doğan tarihçi Flavius Josephus, kendi gözleriyle tanık olduğu olayı kaydetti. M. S. 70 yılında Roma ordusu Yerusallm’i **kuşattı**, kentin etrafını **setlerle** çevirdi ve üç yıllık kuşatmadan sonra ordu Yerusallm’i **yere çaldı**. Sezar’ın kendisi, süvari bölüklerine tapınağı yıkmamalarını buyurmasına rağmen, öfkeli Roma askerleri içinde saklanan Yahudiler’i öldürerek tapınağı ateşe verdiler. Tapınağın altını ve gümüşü eriyerek taşların arasına aktı. Tapınak, aynen

İsa’nın bildirmiş olduğu gibi yerle bir edildi: “**Sende taş üstünde taş bırakmayacaklar.**”⁷⁷ ve aynen Musa’nın ve peygamberlerin önceden söylemiş oldukları gibi, Yahudiler dünyadaki ulusların

arasına *dağıtıldılar*. Sonraki iki bin yıl boyunca tarih bu peygamberliklerin yerine geleceğine tanıklık edecekti: Gezin Yahudi, *tüm ulusların aşağıladığı ve eğlendiği, dinlenecek bir yeri olmayan biri* haline geldi.

Kişisel duygularımız ne olursa olsun, bu Kutsal Kitap peygamberliğinin, hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir yanı vardır. Tanrı, peygamberlerine aynı zamanda Yahudiler'in, tüm eşitsizliklere rağmen, uluslar arasında farklı bir halk olarak korunacaklarını ve bir gün Tanrı'nın İbrahim, İshak ve Yakub'a vermiş olduğu ülkeye geri döneceklerini de söyledi.

Musa, İsrailoğullarına peygamberlikte bulundu: “*Tanrınız Rab, sizi dağıttığı ulusların arasından yeniden toplayacak*” (Yasa'nın Tekrarı 30:3). Peygamber Amos, Musa'nın peygamberliğine şu sözleri ekledi: “*Sürgün halkım İsrail'i geri getireceğim,yıkık kentleri onarıp orada yaşayacaklar...Onları topraklarına dikeceğim ve bir daha kendilerine verdiğim topraktan sökülmeyecekler.*” (Amos 9:14-15)

Dünyadaki haber yayınları şebekesi, bu olayların gerçekleştiğini bildirir.

Dünya tarihinde, Yahudi ulusunun başına gelenlerin benzeri görülmemiştir. Bu durum bir nedenden ötürü, *asimilasyon yasasına* doğrudan aykırılık teşkil etmektedir. Çünkü bu yasa, bir ulus başka bir ulus tarafından fethedildiği zaman, ülkelerinden götürülenlerin arasında hayatta kalanların, aralarında bulundukları uluslar tarafından birkaç kuşak geçtikten sonra kendilerine benzetileceklerini bildirir. İki farklı ulus arasında evlilikler yapılır, yeni dil ve kültür benimsenir – ve böylece fethedilen halkın insanları birkaç kuşak sonra kendi ulusal kimliklerini yitirirler. Ancak, bu asimilasyon yasası Yahudiler için geçerli olmamıştır. Milyonlarca Yahudi çaresizlik içinde, bulundukları ulus ile karışmayı ve onlar tarafından özümsemeyi denemesine rağmen bunu yapamadılar.⁷⁸

Pek çok kişinin, bu sözleri kabul ettikleri takdirde neden acı duyacaklarını anlamak hiç de zor değil. Geçenlerde, Lübnan'da yaşayan

bir arkadaşım şunları yazdı: “*Peygamberliğin yerine gelmesi hakkında* (Tanrı’nın, Yahudiler’i ülkelerine geri getireceğine dair verdiği söz hakkında), *böyle bir inancı kabul etme konusundaki imalaları görmezden gelemem. Bu inancı kabul etmek, benim hedefime zarar verirdi.*”

Açık konuşalım. Yahudiler’in bir halk ve ulus olarak hayatta kalmalarını ve yeniden kurulmalarını kabul etmek, İsrail yönetiminin politikasını onaylamamız gerektiği anlamına gelmez. Lübnanlı dostumu anlıyor ve ona sempati duyuyorum. Annesinin ailesi ve komşuları, 1948 yılında diğer pek çok başka kişiyle birlikte evlerinden çıkartıldılar. Ülkesi çok büyük bir acıya maruz kaldı. Tüm bunlara rağmen kavranması gereken düşünce şudur: Kutsal Kitap peygamberlerinin sözleri gözlerimizin önünde yere gelmektedirler.

Bugün, Yahudiler’in çoğunun, saygı duyduklarını iddia ettikleri kendi peygamberlerinin mesajını reddetmelerinin ardında yatan gerçek, aynı zamanda bir başka ayette bulunan sözlerin yerine geldiklerini göstermektedir. Yahudi ulusunun *ruhsal* gözleri görmemektedir: “*Bugün bile, Musa’nın yazıları* (kendi Tevrat’ları!) *okunduğunda yüreklerini bir peçe örtüyor*” (2. Korintliler 3:15). Bir ulus olarak tövbe ettikleri (zihinlerinde ve yüreklerinde köklü bir değişikliğe sahip oldukları) ve Tanrı’nın eski çağdaki mesajına inandıkları gün gelinceye kadar, yaşamlarında Tanrı’nın gerçek bereketleri görülmeyecek.⁷⁹

Kutsal Yazılar’daki yolculuğumuzun sonuna yaklaştığımızda, bu olayların, Tanrı’nın son zamanlar için tasarladığı program ile ne kadar uyumlu olduklarını göreceğiz. Aynı zamanda Tanrı’nın Orta Doğu ve tüm dünya için hazırlamış olduğu bereketler hakkındaki bazı peygamberlikleri de işiteceğiz.

“*Sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum’ diyor Rab. ‘Kötü tasarılar değil, size **umutlu bir gelecek sağlayan esenlik** tasarıları bunlar.*’” (Yeremya 29:11)

BİR KİŞİ HAKKINDAKİ PEYGAMBERLİKLER

Eski Antlaşma'nın tamamında Tanrı'nın dünyaya göndermeyi vaat ettiği bir Mesih-Kurtarıcı hakkında yüzlerce peygamberlik yer almaktadır. Ölü Deniz Tomarları, bu Yazıların Mesih'in doğumundan yüzlerce yıl önce yazılmış olduklarını onaylamaktadırlar. Aşağıda bu ön bildirilerden yapılan bir seçme sunuyorum.

İbrahim'e verilen peygamberlik, M.Ö. 1900: Mesih, dünyaya İbrahim ve İshak'ın aile soyundan gelecekti (Yaratılış 12:2-3; 22:1-18. Matta 1'de yerine geldi.)

Yeşaya'ya verilen peygamberlik, M.Ö.700: Mesih, yersel bir biyolojik babası olmadan bir bakireden doğacaktı. (Yeşaya 7:14; 9:6. Luka 1:26-35, Matta 1:18-25'de yerine geldi.)

Mika'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Mesih-Kurtarıcı, Beytlehem'de doğacaktı. (Mika 5:2. Luka 2:1-20; Matta 2:1-12'de yerine geldi.)

Hoşea'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Mısır'dan çağırılacaktı. (Hoşea 11. 1. Matta 2. 13-15'de yerine geldi.)

Malaki'ye verilen peygamberlik, M.Ö. 400: Mesih'in habercisi önceden gönderilecekti. (Malaki 3:1; Yeşaya 40:3-11. Luka 1:11-17; Matta 3:1-12'de yerine geldi.)

Yeşaya'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Körlerin görmesini, sağırların işitmesini, kötürümlerin yürümesini sağlayacak ve iyi haberi yoksullara iletecekti. (Yeşaya 35:5-6; 61:1. Luka 7:22; Matta 9 ve diğer bölümlerde yerine geldi.)

Yeşaya'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Kendi halkı tarafından reddedilecekti. (Yeşaya 53:2-3; aynı zamanda: Mezmur 118:21-22. Yuhanna 1:11; Markos 6:3; Matta 21:42-46; ve diğer bölümlerde yerine geldi.)

Zekeriya'ya verilen peygamberlik, M.Ö.500: Bir tarla satın almak için kullanılacak olan otuz gümüş uğruna Mesih'e

ihanet edilecekti. (Zekeriya 11:12-13. Matta 26:14-16; 27:3-10'da yerine geldi.)

Yeşaya'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Mesih reddedilecek, haksız yere suçlanacak, Yahudiler ve Uluslar tarafından yargılanacak ve öldürülecekti. (Yeşaya 50:6; 53:1-12; aynı zamanda: Mezmur 2&22; Zekeriya 12:10. Yuhana1:11; 11:45-57; Markos 10:32-34; Mata 26&27'de yerine geldi.)

Davud'a verilen peygamberlik, M.Ö. 1000: Elleri ve ayakları delinecek, kendisini izleyenler onunla alay edecek ve giysileri için zar atılacaktı. (Mezmur 22:16,8,18. Luka 23:33-37; 24:39'da yerine geldi.) (Bu peygamberliğin, çarmıhın, bir ölüm cezası şekli olarak uygulanmasından çok önce söylenmiş olduğunu aklınızda tutun.)

Yeşaya'ya verilen peygamberlik, M.Ö. 700: Suçluların en kötüsü gibi öldürülecek olmasına rağmen, zengin bir adamın mezarına gömülecekti. (Yeşaya:53:8. Matta 27:57-60'da yerine geldi.)

Davud'a verilen peygamberlik, M.Ö. 1000: Mesih'in bedeni mezarda çürümeyecekti, O, ölüme galip gelecekti. (Mezmur 16:9-11; aynı zamanda bkz: Matta 16:21-23; 17:22-23; 20:17-19; ve diğer bölümler. Luka 24; Elçilerin İşleri 1&2'de yerine geldi.)

Olasılık yasaları herhangi birinin böylesine özel ve gerçekliği kanıtlanabilir peygamberlikleri yerine getirmesinin “imkansızlığını” açıklarlar. Ama yine de tüm bu peygamberlikler tam olarak yerine geldi.

Daha sonra bir Kutsal Kitap olarak bu listeye geri dönmek ve her Eski Antlaşma peygamberliğini okuyup, bunun yerine gelişinin Yeni Antlaşma'da nasıl kaydedildiğini görmek isteyebilirsiniz.

PEYGAMBERLİĞE ÖZGÜ SEMBOLLER VE ÖRNEKLER

Kutsal Yazılar'ın her yerinde, yüzlerce *peygamberliğe* ek olarak yine yüzlerce *sembol* ve *örnek* (bu sembol ve örneklere aynı zamanda *imalar*, *tasvirler*, *gelecekte gerçekleşecek olan bir olayın hayalleri* ve *resim ile tanımlayan açıklamalar* olarak da işaret edilir) yer almaktadır.

Tanrı, bu görsel yardımcılarının her birini, Kendisi ve insanlık hakkındaki planını dünyaya öğretmek için tasarladı.

Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuk esnasında pek çok sembol ve örnek ile karşı karşıya geleceksiniz. Örneğin, göze çarpan en önemli *sembol*, bu kitabın 19. bölümünden başlayan ve 26. bölümüne kadar devam eden sayfalarda belirgin bir şekilde açıklanan, *kurban edilen bir kuzudur*.

21. bölümde, Tanrı'nın, halkına, *bir örnek* olarak inşa etmelerini buyurduğu *taşınabilen tapınak* olarak adlandırılan özel bir çadır hakkında bilgi edineceğiz. Taşınabilen tapınak ve bu tapınakla ilgili her şey, insanlara Tanrı'nın nasıl olduğunu ve günahkârların nasıl bağışlanabileceklerini ve O'nunla sonsuza kadar birlikte yaşamak için gereken nitelikleri nasıl kazanacaklarını anlamaları konusunda yardımcı olacak güçlü görsel yardımcılardır.

Yakub oğlu Yusuf ile Nasıralı İsa'nın yaşamları arasında yapılacak bir karşılaştırma, Yazılarda bulunan *resim ile tanımlayan açıklamalar* türünde çarpıcı bir örnek sağlar. Yusuf'un ve İsa'nın yaşamları arasında yüzden fazla benzerlik mevcuttur. Tanrı, Yusuf'un yaşamını, 1700 yıl sonra dünyaya gelecek olan İsa'nın bir resmini çizmek için kullandı.⁸⁰

Bu tür örnekler ve peygamberlikler için yalnızca bir tek mantıklı açıklama mevcuttur:

Tanrı.

PEYGAMBERLİĞİ AMACI

Mesih yeryüzündeyken şöyle dedi:

*“Size şimdiden, **bunlar olmadan önce** söylüyorum ki, **bunlar olunca** benim O olduğuma **inanasınız.**”* (Yuhanna 13:19)

Gelecekteki olayların önceden bildirilmeleri ve sonra tarihte gerçekleşmeleri, Tanrı’nın, habercilerini ve mesajını onayladığını gösteren bir yoldur. Gerçek ve yaşayan Tanrı, O’nun Sözüne olan imanımızı güçlendirmek için şöyle der: **“*Sonu ta başlangıçtan ve henüz olmamış olayları önceden bildiren, ‘Tasarım gerçekleşecek’ ...diyen benim.*”** (Yeşaya 46:10)

Kutsal Yazılar’da yapacak olduğumuz yolculuk, dünyanın nasıl başladığını yazan Kutsal Kitap’ın ilk kitabında –*Yaratılış*– başlayacak. Yolculuğumuz, dünya tarihinin son olaylarını önceden bildiren Kutsal Kitap’ın son kitabında –*Vahiy*– bitecek.

Kutsal Kitap’ın gerçekliği kanıtlanabilir geçmiş ve önceden görülemeyen geleceği hakkındaki ifadelerinin doğru olduklarından nasıl emin olabiliriz? Güneşin yarın doğacağından bizi emin kılan aynı mantığı bu konuya da uygulayarak emin olabiliriz. Güneş sistemi-miz, binlerce yıldır mükemmel bir kayda sahiptir. Yeryüzü, eksen üzerindeki dönüşünde hiçbir zaman başarısızlığa uğramamıştır. Güneş sürekli olarak doğar ve batar. Aynı şey, Kutsal Kitap peygamberliği için de geçerlidir. Tanrı’nın kitabı, gerçekliği kanıtlanabilir her konuda mükemmel bir kayda sahiptir.

TANRI’NIN MEYDAN OKUMASI

Bazı dindar kişiler, aynı zamanda kendi kutsal kitaplarının da yerine gelmiş peygamberlikler içerdiğini öne sürerler. Eğer birinin böyle bir iddiada bulunduğunu duyarsanız, kendisinden saygılı bir tutum ile şu ricada bulunun: “Bana, senin kutsal kitabının en ikna edici peygamberliklerinden üç ya da dört tanesini içeren kısa bir liste verebilir misin?” Böyle bir liste verebilme olasılığı yoktur, ama verdiği takdirde, yapacağınız ilk iş, peygamberliklerin önce-

den bildirdikleri olaylar gerçekleşmeden *önce* yazılıp yazılmadıklarını tetkik etmek olsun. Sonra bu peygamberlikleri yerine gelip gelmediklerini onaylamak için dünya tarihi ile karşılaştırsın. Ben, deneyimlerim sonucunda eğer böyle peygamberlikler varsa, onların az sayıda ve belirsiz olduklarını gördüm.

Gerçek ve yaşayan Tanrı, aşağıdaki meydan okumasını tüm dinlere ve zihinlerde oluşturulan tanrılara iyi bir amaçla sunar:

*“‘Davanızı sunun, kanıtlarınızı ortaya koyun’ diyor Rab... Putlarınızı getirin de **olacakları bildirsinler bize. Olup bitenleri** bildirsinler ki düşünelim ve **sonuçlarını bilelim**. Ya da **gelecekte olacakları** duyursunlar bize. Ey putlar, **bundan sonra olacakları** bize bildirin de ilah olduğunuzu bilelim. Haydi, bir iyilik ya da kötülük edin de hepimiz korkup dehşete düşelim. Siz de yaptıklarınız da hiçten betersiniz, sizi yeğleyen iğrençtir.”* (Yeşaya 41:21-24)

Tam bir kesinlikle yerine gelmiş olan ayrıntılı peygamberliklerle ilgili çok sayıda örnek getirme konusunda Kutsal Kitap tektir.

Gerçek ve yaşayan Tanrı, insanlığa, Mesajının doğruluğunu tarihi, tarih gerçekleşmeden önce yazarak kanıtladı.

Yerine gelmiş peygamberlik, **O’nun imzasıdır.**

6

TUTARLI TANIKLIK

“Eğer suyun nasıl olduğunu bilmek isterseniz, **balığa sormayın.**”

--Çin atasözü

Bu konuyu zihninizde canlandırın. Çok sıcak bir günde nehir kıyısında yürürken, canınız yüzmek istiyor. Ama yine de nehrin suyunun hoşunuza gidip gitmeyeceğini merak ediyorsunuz. Akıntı çok mu güçlü? Su fazla mı soğuk? Ya da gerekli koşullar uygun mu?

Çin atasözü şu öğüdü verir: “*Balığa sormayın.*”

O nehrin içinde yaşayan balıklar neden size “*suyun nasıl olduğunu*” söyleyecek nitelikte değildirler (sizin dilinizi konuşmadıkları gerçeğinin dışında!)

Balıkların size bu tür bir bilgi sağlayamamalarının nedeni basittir; kendilerinin suyun içindeki var oluşlarının sınırlarının dışında bir referans noktasına sahip değildirler. Bildikleri tek şey, o sınırlı ve bulanık dünyadır.

Aynı şekilde, eğer içinde yaşadığımız bu dünyayı ve neden burada olduğumuzu anlamak istiyorsak, bu bilginin bize insanın sınırlı ve

kendisine odaklanmış olan dünya görüşünün dışından verilmesi gerekir.

İyi haber ise, Göklerin Tanrısının, isteyen herkese bu bilgiyi sağlamış olduğudur.

*“Kutsal Yazılar’ın tümü **Tanrı esinlemesidir** ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.”* (2. Timoteos 3:16)

Kutsal Yazılar’ın *Tanrı esinlemesi* olduklarını, yani, Tanrı tarafından esin olarak verildiklerini nasıl bilebiliriz? Bir önceki bölümde Yaratıcı’nın, Kutsal Kitap’ın sayfalarının içine yerine gelmiş olan yüzlerce peygamberliği koyarak onun güvenilirliğini mühürlediğini gördük.

Uzak geleceği, yalnızca Tanrı, defalarca ve %100 bir kesinlik ile önceden bildirebilir.

Tanrı, aynı zamanda Açıklamasının güvenilirliğinin temelini, yüzlerce yıl boyunca pek çok peygambere açıklama yaparak da atmıştır.

TEK BİR TANIK YETERLİ DEĞİLDİR

Tanrı, Musa’ya şöyle dedi: *“Herhangi bir suç ya da günah konusunda birini suçlu çıkarmak için **bir tanık yetmez. Her sorun iki ya da üç tanığın tanıklığı ile açıklığa kavuşturulacaktır.**”* (Yasa’nın Tekrarı 19:15)

Bu ilke, tüm dünyada kabul edilir. Bir mahkeme davasında, gerçeğin belirlenmesi için birden fazla tanık talep edilir. Bir iddianın gerçek olarak kabul edilebilmesi için çeşitli güvenilir kaynaklar tarafından kanıtlanmalıdır.

Tanrı, gerçeği açıklamakla, *“Bir tanığın yeterli olmadığını”* ifade eden kendi yasasını bir kenara koymadı. Kutsal Yazılar şu beyanda bulunurlar: *“Yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı ...bütün ulusların kendi yollarından gitme-*

lerine izin verdi. **Yine de kendini tanıksız bırakmadı.**” (Elçilerin İşleri 14:15-17)

Yeryüzünde yaşayan en gözden ırak kabileler bile *yaradılışın dışsal tanıklığına* (Yaratıcılarının yarattıklarını görerek) ve *vicdanın içsel tanıklığına* (doğrunun, yanlıştın ve sonsuzluğun bilgisine doğuştan sahip olma duygusu) sahiptiler. Yeryüzündeki her insana biraz ışık – biraz gerçek verilmiştir. Bu nedenle Tanrı, insanlığın “hiçbir özü” bulunmadığını beyan eder.⁸¹ Bununla beraber Tanrı, Yaratıcılarını bulmak ve tanımak için O’nu gayretle arayan herkese daha fazla ışık vereceğini vaat eder.

SÜREKLİ TANIKLIK

Tanrı, kendisini hiçbir zaman tanıksız bırakmadı.

İnsanlık tarihinin ilk bin yılı sırasında Tanrı insanlarla ya doğrudan konuştu ya da gerçeğini, ilk insanların *sözlü tanıklığı* aracılığıyla bildirdi.

İlk insan olan Adem 930 yılına kadar yaşadı. İnsanlık tarihinin ilk bin yılı içinde yaşayan kişilerin, Yaratıcıları-Sahipleri hakkındaki gerçeği bilmediklerini ileri sürecektir mazeretleri olamazdı, çünkü öğrenmek için *orijinal tanıklar* olan Adem ve Havva’ya sorma imkanları mevcuttu.⁸² İlk insanların ömür uzunluğu, Yaratıcının daha sonra yeniden düzenlediği, “*ömrümüz yetmiş yıl sürüyor, bilemedin seksen, o da sağlıklıysak*” (Mezmur 90:10) ifadesinde de belirtildiği gibi, bugünkü ömür süresinden yaklaşık on bir kez daha fazlaydı.

M.Ö. yaklaşık 1920 yılında, Tanrı, İbrahim adını verdiği yaşlı bir adamı seçip ayırdı. Tanrı, İbrahim’den, aracılığıyla, dünya uluslarına Kendisi ve insanlık hakkındaki planı ile ilgili önemli dersler öğreteceği bir *ulus* meydana getireceğini vaat etti. Tanrı, aynı zamanda bu seçilmiş ulus aracılığıyla *peygamberleri ve Kutsal Yazılar’ı* sağlayacak ve *Mesih’i* dünyaya gönderecekti. M.Ö. 1490 yılı civarında, Tanrı, bu ulusun içinde bulunan bir adamı, Kendi sözcüsü olması için görevlendirdi. Bu adamın adı, *Musa*’ydı.

YAZILI TANIKLIK

Tanrı, Kutsal Yazılar'ın ilk kısmı olan *Tevrat*'ı yazması için Musa'ya esin verdi. Gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı gerçeğinin, gelecek kuşaklar için zamanın sonuna kadar *yazılı biçimde* elde edilebilirliğini amaçladı. Yazılması gereken sözcükleri Musa'nın zihnine yerleştirdi. Tanrı, Sözü'nün gerçeğini Musa'nın eli aracılığıyla gerçekleştirdiği güçlü *mucizeler* ile uluslara doğruladı. Tanrı aynı zamanda Musa'nın Mısırlılara ve İsraililere bildirmiş olduğu *gelecek olayları* da açıkladı. Her şey aynen Musa'nın önceden bildirdiği şekilde gerçekleşti. Tanrı, mantığın ileri sürebileceği herhangi bir kuşkuya fırsat tanımadı.

En sert kuşkucular bile Musa aracılığıyla konuşan Tanrı'nın gerçek ve yaşayan Tanrı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldılar.⁸³

Musa, Tanrı'nın Sözü'nü, on beş yüz yıldan fazla bir zaman süresi içinde kaydeden peygamberlerin ilkiydi.⁸⁴ Peygamberler, geçmişleri birbirinden farklı olan kişilerdi. Bazılarının resmi bir eğitimleri yoktu. Ve farklı kuşaklar içinde yaşamış olmalarına rağmen, yazdıkları, başından sonuna kadar mükemmel bir uyuma sahip olan tek bir mesaj sunmaktadır.

Tanrı, Musa, Davut, Süleyman ve diğer yaklaşık otuz kişiyi Eski Antlaşma Yazılarını yazmaları için seçti. Ve Sözü'nü, yerine gelen vaatler, peygamberlikler ve mucizevi belirtiler ve harikalar ile doğruladı.

Yeni Antlaşma'da, Mesih'in orijini, yaşamı, sözleri, işleri, ölümü ve dirilişi dört kişi tarafından kaydedilmiştir: Matta, Markos, Luka ve Yuhanna. Bu dört adam, Müjde'yi (Arapça'da *İncil* olarak adlandırılır) yazarak dünyaya dört ayrı tanıklık sağladılar. Tanrı, aynı zamanda Kendi halkı için planladığı şimdiki ve nihai amaçlarını görkemli ayrıntılar ile açıklamaları için Petrus'a (bir balıkçı), Yakup ve Yahuda'ya (İsa'nın üvey kardeşleri) ve Pavlus'a da (bir bilim adamı ve eski terörist) esin verdi. Elçi Yuhanna, Kutsal Kitap'ın, grafiksel olarak dünya tarihinin –bizim bildiğimiz gibi– nasıl sona ereceğini önceden bildiren son kitabını yazdı.

TUTARLI TANIKLIK

Tanrı, insanlığa yaptığı açıklamayı kaydetmeleri için on beş yıldan daha uzun bir süre boyunca yaklaşık kırk adamı kullandı. Bu tanıkların çoğu birbirlerini hiçbir zaman tanımamış olmalarına rağmen, nihai öyküyü ve mesajı biçimlendirmek için yazdıkları her şey birbirleriyle uyum içindedir.

Böyle tutarlı bir tanıklığı, bir yaşam süresinin kısalığının engellemeyeceği Biri'nden başka kim yapabilirdi?

*“Çünkü hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. **Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı'nın sözlerini iletiler.**”* (2. Petrus 1:21)

Pek çok kişi yüzyıllar boyunca Yeni Antlaşma özellikle elçi Pavlus'un yazılarına saldırıldı.

Elçi Petrus bize, Pavlus'un yazılarını ciddiye almamızı öğütler: *“Aynı zamanda Pavlus da Tanrı'nın kendisine verdiği bilgelikle size yazdı... Onun mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler var ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, **öbür Kutsal Yazılar'ı** olduğu gibi bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar.”* (2. Petrus 3:15-16)

Elçi Pavlus'un yazdığı her şey, peygamberlerin yazdıkları ile uyum içindedir. Pavlus'un kendisinin de tanıklık ettiği gibi, *“Ama bugüne dek Tanrı yardımcım oldu. Bu sayede burada duruyor, büyük küçük herkese tanıklık ediyorum. **Benim söylediklerim, peygamberlerin ve Musa'nın önceden haber verdiği olaylardan başka bir şey değildir... Sen peygamberlerin sözlerine inanıyor musun?**”* (Elçilerin İşleri 26:22,27)

TUTARLI MI, TUTARSIZ MI?

Bir tanığın güvenilirliği, kişinin tanıklığının içerdiği gerçeğin miktarı ile değil, tanıklığında herhangi bir tutarsızlığın mevcut olmayışı ile kontrol edilir. Bu konuya, aşağıdaki küçük öyküyle bir örnek getirelim:

Lise öğrencisi dört delikanlı, güneşli bir günde okula gitmemeleri için gelen ayartmaya dayanamadılar. Ertesi sabah okula gittiklerinde öğretmenlerine bir önceki gün okula neden gitmediklerini açıklamaları gerektiğinde, arabalarının lastiğinin patladığı yalanını söylediler. Öğretmen hanım, dört öğrencinin içlerini rahatlatan bir şekilde gülümsemi ve şöyle dedi: “Dün yazılı bir sınav yapmışım, onu kaçırdınız.” Ama sonra sözlerine devam ederek şunları söyledi: “Yerlerinize oturun ve birer kalem ve kağıt çıkarın. Birinci soru: Patlayan lastik hangisiydi?”⁸⁵

Öğrencilerin bu soruya verdikleri çelişkili yanıtlar uydurma öykülerini açığa çıkardı.

Bu dört delikanlının birbirleriyle çelişen tanıklıklarının aksine Tanrı’nın tanıklığı tutarlıdır. Yaratıcımız, sayısız kuşaklar boyunca düzinelerce tanık ve yazarı kullanarak Kendisini ve planını kusursuz bir tutarlılıkla açıklamıştır.

İnsanın karşıt dinler ve felsefeler okyanusunun dalgalı okyanusunda Tanrı, bizim için, üzerinde canlarımızı dinlendirebileceğimiz sarsılmaz bir kaya sağlamış ve onu korumuştur.

Bu kaya, O’nun Sözü’dür.

“Peygamberlerin sözleri bizim için daha büyük kesinlik kazandı, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlerle kulak verirsiniz iyi edersiniz... Ama halk arasında sahte peygamberler vardı, tıpkı sizin de aranızda yanlış öğreti yayanlar olacağı gibi... birçokları da onların sefahatine kapılacak, onların yüzünden gerçeğin yoluna sövülecek. Açgözlülüklerinden ötürü uydurma sözlerle sizi sömürecekler.” (2. Petrus 1:19-2:1-3)

SAHTE PEYGAMBERLER

Görüldüğü gibi, Tanrı Sözü, “uydurma sözlerle sizi sömürecek olan” açgözlü, kendi çıkarının peşinde koşan peygamberlere ve öğretmenlere karşı uyarıda bulunur.⁸⁶ Kutsal Kitap, Tanrı adına

konuştuklarını iddia eden, ama aslında “*yalan söyleten bir ruh*” tarafından esinlenmiş bir mesaj ileten insanlar hakkında anlatılan çok sayıda öyküyü içerir. (1. Krallar 22:22)

Kutsal Yazılar, İsrail’in tarihinde 850 sahte peygambere karşı yalnızca tek bir gerçek peygamber olarak duran İlyas’ı anlatan bir dönemden söz ederler.

7000 İsrailli tek gerçek Tanrı’ya sadık kalırken, diğer milyonlarcası, kendilerine hizmet eden, sahte tanıklara inanmayı tercih ettiler.⁸⁷

“Rab diyor ki, ‘Ey halkımı saptıran peygamberler, sizi doyurmanlara esenlik diler, doyurmayanlara savaş açarsınız.’” (Mika 3:5)

Tarihin izlediği yol budur; İsa bu nedenle şu uyarıda bulundu:

*“Yıkıma götüren kapı **geniş** ve yol **enlidir**. Bu kapıdan girenler **çoktur**. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır. **Sahte peygamberlerden sakının!** Onlar size **kuzu postuna bürünerek** yaklaşırlar, ama özde **yurtcu kurtlardır**. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Dikenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi? Bunun gibi, her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir. İyi ağaç kötü meyve, kötü ağaç da **iyi meyve veremez**.”* (Matta 7:13-17)

Sayırsız sahte peygamber ve öğretmen yüzlerce yıl boyunca var oluşlarını sürdürdüler. Bazıları yüzlerce ve binlerce kişiyi etkiledi, bazıları ise milyonlarca hatta milyarlarca canı “*yıkıma götüren yola*” yönlendirdiler.

Eğer siz, körü körüne sahte bir peygamberi “*yıkım yolunda*” izleyen, “*çoklardan*” biri olmaktan kaçınmak istiyorsanız, o zaman o kişinin öğretişini şu ölçünün süzgecinden geçirin:

Gerçek bir peygamberin mesajı, kendisinden önceki, onaylanmış peygamberlik Yazıları ile her zaman uyum içindedir.

Tanrı'nın peygamberleri olduklarını iddia eden kişilerden aşağıdaki şu **üçünün durum incelemesini** gözden geçirin. Bu kişiler gerçek mi yoksa sahte peygamber midirler?

İNCELEME I: GÖMÜLÜ OLAN BİR “MESİH”

Tarih, Mesih'in zamanından sonra yaşamış olan ve peygamber ve Mesih olduklarını iddia eden düzinelerce kişi hakkında bilgi verir.⁸⁸ Bu kişilerden biri Ebu İsa'dır.

Ebu İsa, 7.yüzyılın sonlarına doğru Pers İmparatorluğu'nda yaşadı. İzleyicileri onun Mesih olduğuna inandılar, çünkü o, izleyicilerini zafere ulaştıracağını söyledi ve okuma yazma bilmemesine rağmen, rivayete göre kitaplar yazdı. Ama bu kişinin mesajı Kutsal Yazılar ile çelişki içindeydi.

Ebu İsa, izleyicilerine günde yedi kez dua etmelerini öğretti ve kendilerine tanrısal koruma vaat ederek birlikte savaşa gitmeye çağırdı. Her şeye rağmen, Ebu savaşta öldü ve gömüldükten sonra tekrar yaşama dönmeyi başaramadı, izleyicileri, onun Mesih olmadığını itiraf etmek zorunda kaldılar.

Ebu'nun döneminden uzun bir zaman önce İsa kendisini dinleyenleri uyarmıştı:

“Sahte Mesihler sahte peygamberler türeyecek; bunlar büyük belirtiler ve harikalar yapacaklar. Öyle ki, ellerinden gelse seçilmiş olanları bile saptıracaklar. İşte size önceden söylüyorum.” (Matta 24:24-25)

İNCELEME II: BİR İNTİHAR “PEYGAMBERİ”

Jim Jones, *Halkın Tapınağı* adlı bir tarikat kurdu. 1970'li yılların başında Jim, Kaliforniya San Francisco'da ilgi gören bir vaizdi. Pek çok kişiyi, politikaya ve yoksullara yardım projelerine katılmaları için harekete geçirme konusundaki yeteneği ile tanınırdı. Jim, kendisini “Peygamber” olarak adlandırdı ve kanserli hastaları iyileştirme ve ölüleri diriltme gücüne sahip olduğunu iddia etti.

Sonunda, Jim Jones, binden fazla izleyicisini kendisiyle birlikte Güney Amerika'ya, Guyana'daki "Jonestown'a" gitmeleri konusunda ikna etti. "Peygamber Jim", taraftarlarına, bu yeni toplulukta huzur ve mutluluk dolu bir yaşam süreceklerini vaat etti. Ama bu sözleri büyük bir yalandı.

Jim, kuzu postuna bürünmüş yırtıcı bir kurttan başkası değildi. *San Francisco Chronicle* şu haberi yayınladı: "18 Aralık 1978: Jones sürüsüne siyanür alarak kendilerini öldürmelerini buyurdu. Siyanür almayı rededenlere zehir zorla verildi. Çocuklar iğne yapılarak öldürüldüler. Sonunda, Jonestown'da, aralarında Jones'un kendisi-ninki de olan 914 ceset bulundu."⁸⁹

İNCELEME III: ONAYLANMAMIŞ BİR "KUTSAL KİTAP"

Joseph Smith 1805 yılında Kuzey Amerika'da doğdu. Yoksulluk içinde ve batıl inançlarla büyüyen Smith, genç bir delikanlı olduğunda, insanlara Tanrı'nın peygamberi olduğunu söylemeye başladı. Tanrı'nın, kendisine, adı Moroni olan bir ışık meleği aracılığıyla bir dizi görümler vererek konuştuğunu iddia etti.

Joseph şunları yazdı: "Beni bütünüyle yenik düşüren bir güç tarafından zapt edildim. Bu gücün üzerimdeki etkisi, konuşamamam için dilimi bağlayacak kadar büyük ve şaşırtıcıydı. Çevremi koyu karanlık sardı ve bir süre için ani bir yıkımın lanetine uğradığımı düşündüm." Smith, daha sonra başının üzerinde nasıl bir "ışık sü-tununun belirdiğini, güneş parlaklığındaki bu ışığın yavaş yavaş onun üzerine inip durduğunu" anlatır.⁹⁰ Joseph, Tanrı'nın, kendisine yeni bir kutsal kitap açıkladığını duyurdu – *Mormon Kitabı*. İzleyicilerine, Kutsal Kitap'ın Tanrı'dan olduğunu, ama bu yeni kitabın Tanrı'nın en son açıklaması olduğunu söyledi. Joseph, insanlara, dua ezberlemeyi, oruç tutmayı, sadaka vermeyi, iyilik yapmayı ve kendisini bir peygamber olarak kabul etmelerini öğretti. Bu arada kendisi, kendi çıkarlarını ön planda tutan ve şehvete yer veren bir yaşam tarzı uyguladı ve bunu meşru kıldı.

Joseph Smith'in açıklamaları diğer başka tanıklar tarafından onaylanmamalarına (kendisi üç tanığı olduğunu iddia etse bile), ve kita-

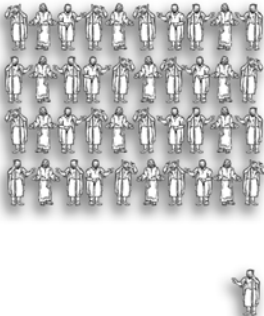
bının Kutsal Kitap, tarih ve arkeoloji ile çeliştiği gerçeğine rağmen,⁹¹ bugün milyonlarca kişi *Mormonizm* dinine bağlıdır. Zengin Mormon Kilisesi misyonerlerini dünyanın her tarafına gönderir ve her gün yüzlerce kişi *Mormon* (aynı zamanda *Latter-day Saints* olarak da adlandırılırlar) olur. Mormonların çoğu içten ve dürüst insanlardır, ama “Peygamber Joseph’in” mesajını Kutsal Kitap peygamberlerinin duyurdukları ve yazdıkları mesaj ile karşılaştırırsanız, birbirinden tamamen farklı iki ayrı mesaj bulunduğunu keşfedeceksiniz.

Kendini duyuran bir peygamberin çelişkili ve onaylanmamış mesajı için sonsuz yazgımızı tehlikeye atmak – bu mesaj düzenli bir şekilde birbirine bağlı ya da zekice bir mesaj olsa bile – bilgece bir davranış değildir. “Çünkü Şeytan kendisine ıstık meleşisi verir.” (2. Korintliler 11:14)

ONAYLANMIŞ BİR MESAJ

Pek çok kişinin “Tanrı ile ilgili gerçeğin yerine yalanı koyduğu” (Romalılar 1:25) zihni karışmış bir dünyada, tek gerçek Tanrı, Gerçeğini, bu gerçeğe karşı çıkan çok sayıdaki sestene net bir şekilde ayırmıştır.

Tanrı’nın, Mesajını onaylamış olduğu yol şudur: pek çok kuşak boyunca pek çok peygambere mükemmel bir tutarlılıkla devamlı olarak açıklamak. Yalnızca, zamanın dışında var olan Yazar, böyle bir açıklamayı esinlemiş olabilirdi.

Bu örnekteki *kırk adam* Kutsal Yazılar’da on beş yüzyıl boyunca Tanrı’nın tutarlı ve onaylanmış mesajını kaydeden habercileri temsil ederler.

Tek adam, daha sonra uyuşmayan, onaylanmamış bir mesaj ile ortaya çıkan herhangi bir haberciyi temsil eder.

Daha önceki birkaç bölümde Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğunu gösteren pek çok kanıt ile karşı karşıya gelmiştik. Bunlar ve diğer kanıtlar ne kadar ikna edici olsalar da, Tanrı Mesajı'nın öncelikle zorunlu kılan belgelemesi, mesajı duymak, onu anlamak ve kabul etmekle gerçekleşir.

Tanrı'nın kitabının ayrıntılarla bildirilen olaylar dizisi, bizim hayal kurma gücümüzün sınırsız olarak üstünde ve ötesinde Olan'ı açıklar. Yaratıcımızın görkemli ve mükemmel bir dengeye sahip doğasını gösterir. İnsanları ölüm korkusundan kurtarır ve onlara sonsuz yaşamın kesin umudunu sağlar. İnsanların karakterlerini ve tavırlarını değiştirir. Onları tek gerçek Tanrı'ya yönlendirir.

Ne Şeytan ne de insan böyle bir mesajı öne süremezdi.

Ama siz bana inanmayın.

“Her şeyi sınavın, iyi olana sınıksız tutunun.” (1. Selanikliler 5:21)

7

TEMEL

*“Akıllı bir adam... evini **kaya** üzerine kurar.”*

Matta 7:24

Nasıralı İsa, *Dağdaki Vaazını* şu sözlerle sona erdirdi:
*“İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, **evini kaya üzerine kuran akıllı adama** benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır, ama **ev yıkılmaz**. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur. Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes **evini kum üzerine kuran budala adama** benzer. Yağmur yağar, seller eser, evi sarsar. Ev yıkılır; yıkılışı da korkunç olur.”* (Matta 7:24-27)

Fırtına karşısında ayakta kalan ve fırtına tarafından yıkılan bu iki ev arasındaki fark neydi?

Temel.

Akıllı adam evini sağlam kaya üzerinde inşa etti; budala adam ise evini yer değiştiren kum üzerinde kurdu.

Tanrı, Kutsal Yazılar’da herkesin anlamasını ve inanmasını istediği Mesajı için kaya kadar sağlam bir temel attı. Bu temel, *Tevrat’tır*. (aynı zamanda *Musa’nın Yasası*, *Eski Antlaşma’nın ilk beş kitabı* olarak da bilinir).

BAŞLANGIÇLAR KİTABI

Musa'nın Tevrat'ı Kutsal Yazılar'ın ilk beş kitabını içerir. İlk kitap, **Yaratılış** (Genesis) adını taşır. '*başlangıç*' anlamına gelir. Yaratılış, Tanrı'nın, yeryüzünün, yaşamın, insanların, evliliğin, ailelerin, toplumların, ulusların ve dillerin orijinlerini bildirdiği *Başlangıçlar Kitabıdır*. Yaratılış, yaşamın en büyük sırlarına yanıtlar sağlar. Tanrı nasıldır? İnsan nereden geldi? Neden buradayız? Kötünün kaynağı nedir? İnsanlar neden sıkıntı çekerler? Mükemmel bir Tanrı kusurlu insanları nasıl kabul edebilir?

Bunlara ve diğer önemli sorulara Kutsal Yazılar'da daha sonra daha ayrıntılı yanıtlar verilse de, Yaratıcı, verdiği Yanıtlarının temelini Yaratılış kitabında atmıştır. Kutsal Kitap'ın ilk kitabı, daha sonraki tüm kitapların temelidir.

TANRI'NIN ÖYKÜSÜ

Kutsal Kitap, binlerce yıllık bir dönemde gerçekleşen yüzlerce öykü içerir. Bu öyküler hep bir arada şimdiye kadar anlatılmış öykülerin en iyisi olan *tek bir öyküyü* oluştururlar. Tanrı, bu öykünün içine *tek bir ana mesaj* yerleştirmiştir – bu mesaj, şimdiye kadar duyulan haberlerin en iyisini verir.

Tanrı'nın dramatik öyküsü, pek çok doruk noktasını içerir. Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculukta ilerlerken, *Müjde* kayıtlarında yüksek bir zirve ile karşılaşacağız. Önümüze çıkacak olan bir başka şaşırtıcı zirve, Kutsal Kitap'ın son kitabı olan ve "Perdenin Kaldırılması" anlamına gelen *Vahiy* adlı kitapta bulunur.

Tanrı'nın, planını açıklamış olduğu gerçeğine rağmen, bu plan insanlar için çoğu zaman bir sır olarak kalır.

ÖNCELİKLİ OLAN KONULAR EN BAŞTA

Yaratılış kitabı, Kutsal Kitap'ın 1.189 bölümünün 50 bölümünü kapsar.⁹² Kutsal Kitap'ın tamamını başından sonuna kadar bir oturuşta okuyacak olsaydınız, bitirmeniz için yaklaşık üç gün ve üç gece boyunca okumanız gerekirdi.

İlerleyen yolculuğumuz sırasında Kutsal Yazılar’da bulunan öykülerin çoğunun yanından geçerek devam etmek zorunda kalacağız; Tanrı’nın insanlık için tasarladığı şaşırtıcı planın “büyük resmini” açıklayan pek çok klasik, anahtar öyküyü ziyaret etmeyi tasarlıyoruz. Yolculuk için ayırdığımız zamanımızın önemli bir bölümü Kutsal Kitap’ın ilk dört bölümünde geçecek, çünkü bu başlangıç sayfaları Tanrı’nın Sözü’nden başka hiçbir yerde bulunmayan büyük gerçekleri açıklarlar.

Kutsal Kitap’ın ilk birkaç bölümünün önemi, hiçbir zaman yeterince vurgulanamaz.

Bir çocuğa bir öykü anlatırken ya da okurken, nereden başlarız? Öykünün ortasından başlar ve sonra bir-iki satır okuduktan sonra sonuna mı geçeriz? Hayır, öyküye başından başlarız. Ama söz konusu olan Kutsal Yazılar ise, okuyucuların çoğunun kitabın başını okumadan geçip gittiklerini görürüz. Tanrı’nın öyküsü, acaba Tanrı’nın kitabının ilk sayfaları ihmal edildiği için mi kendileri için bir sır olarak kalıyor? Pek çok kişinin, elektronik postasında “*günahkârlarla ilgili bu konu benim için bir şey ifade etmiyor*” cümlesini yazan Ahmed ile aynı fikirde olması şaşırtıcı bir durum mu? (Bölüm 1)

Eğer Tanrı’nın öyküsünün başlangıcı hakkında fikrimiz yoksa, öykünün sonunu değerlendirmekte zorlanırsınız. Ama bir kez, ilk birkaç bölümü anlarsak, son bölümün anlamı büyük olacaktır.⁹³

BİR TOHUMUN TOPRAĞI

Bir buğday tohumunu örnek alalım. Buğday tohumu önemli görünmeyebilir, ama bu basit görünümlü tohumun içinde tohum ile yüklenmiş olgun bir bitki üretmek için gerekli olan kompleks kod ve görünmeyen güç bulunmaktadır. Kutsal Yazılar’da, süreç şöyle tanımlanır:

“Toprak kendiliğinden ürün verir...Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir.” (Markos 4:28)

Tanrı, tohumları, meyveleri ve sebzeleri hemen olgunlaşacak şekilde tasarlamadı, aynı şekilde öyküsünü ve mesajını da bir anda açıklamak üzere planlamadı. Tanrı, insan bedenine nasıl zaman içinde büyüyen bitkiler aracılığıyla yiyecek sağlamayı seçtiyse, insan canı için gerekli ruhsal yiyeceği de aynı şekilde *zaman içinde açıklanan gerçek* aracılığıyla tedarik etmeyi tercih etmiştir.

“Bütün söylediği buyruk üstüne buyruk, buyruk üstüne buyruk, kural üstüne kural, kural üstüne kural, biraz şuradan, biraz buradan.” (Yeşaya 28:10)

Yaratılış kitabı, Tanrı’nın gerçek “*tohumlarını*” özenle ektiği verimli bir toprak gibidir. O’nun mesajı bu gerçeklerden filiz verir ve Kutsal Yazılar’ın diğer kitaplarında, dünyaya yaşam ve tazelik sunarak olgunlaşır.

BİR EMBRİYO

Modern teknoloji sayesinde bir zamanlar gizem içinde örtülü olan ne varsa şimdi görülebilmektedir. Örneğin bugün, gelişmekte olan bir insan embriyonunun görüntülerini net olarak izleyebiliriz. Olağanüstü! Annenin rahminde döllenmiş yumurta sekiz hafta içinde yerfıstığı büyüklüğünde bir bebek haline gelir; bu bebek gözleri, kulakları, burnu, ağzı, kolları, elleri, bacakları ve ayakları ile tamdır. Kendi parmak izlerine dahi sahip durumdadır. Tam olarak biçimlenmemiş olmasına rağmen, bedeninin tüm üyelerine sahiptir.

Aynı şekilde bizler de bugün Yaratıcımız tarafından açıklanan Kendisi ve insanlık hakkındaki planıyla ilgili her elzem gerçeğin Yaratılış kitabında embriyonik biçimde yer aldığını biliyoruz. Ancak yine de “*Tanrı’nın sır olan tasarısı*”nın (Vahiy 10:7) olgunlaşma yolunda ilerlemesi Kutsal Yazılar’ın tamamı içinde gerçekleşir.

Bu güne kadar, Tanrı’nın kişiliği ve amaçları, birçok kişi için bir sır olarak kalmıştır, ama böyle olması gerekmez, çünkü “*geçmiş çağlardan ve kuşaklardan gizlenmiş olan sır ...şimdi açıklanmıştır.*” (Koloseliler 1:26)

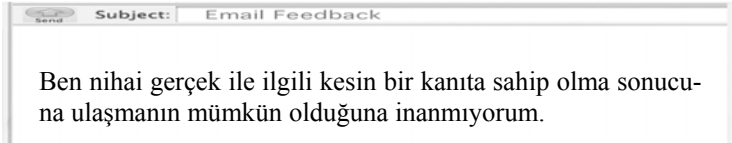
Tanrı kendi sırrını anlamamızı istiyor. Ama biz de onu anlamayı *istememiz* gerekir.

KÜÇÜK PARÇALAR

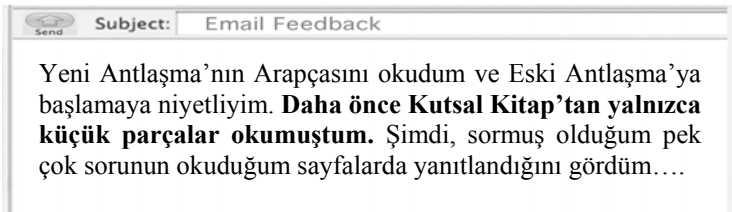
Kutsal Kitap biraz oyma testeresiyle kesilmiş tahta parçalarından oluşan bir bilmeceye benzer.

Bazı parçaların nasıl bir araya gelecekleri çok belirgindir, ama bilmeceyi yapan kişi, nasıl bir araya gelecekleri belirgin olmayan diğer parçalar nedeniyle güçlük çekebilir. Bilmecenin tamamlanması için sabır ve dayanma gücü gereklidir. Aynı şekilde, zihin karışıklığının uçup gitmesi ve Tanrı'nın uyumlu planının ortaya çıkması, ancak Tanrı'nın Sözü üzerinde düşünmek için zaman ayırmak ile gerçekleşebilir.

Son zamanlarda, Lübnan'da yaşayan ve yüksek bir hedefi arzulaayan bir gazeteciyle haberleşme ayrıcalığına sahip oldum. Henüz karşılaşmamamıza rağmen dost olduk. Bana gönderdiği ilk elektronik postasında şunları yazdı:

Lübnanlı arkadaşımı tüm önyargılı düşüncelerini bir kenara bırakması ve Kutsal Kitap'ı kendisi için okuması konusunda teşvik ettim. Kutsal Kitap'ın kendisi adına konuşması için ona izin vermesini söyledim. Aşağıdaki elektronik postasından da görülebileceği gibi arkadaşım Kutsal Kitap'ı okumaya başladı:

Bu okuyuşum, bana ne kazandırdı? Kutsal Kitap'ın mesajına daha derin bir saygı duyuyorum. Bu mesajı, bir bireyin yaşamını değiştirecek bir güç olarak görüyorum. Bu mesaj, her insanda gerçek bir değişim yaratabilir. Aslında bir dizi katı kuraldan oluşan görevler insanları değiştiremezler. Belki de elimizde sahip olduğumuzdan emin olmamız için bir yolun olabileceğini fark ettim.

Geçenlerde bana yazdığında, aktardığı gözlemi şuydu:

 Subject: Email Feedback

Uzun zaman önce atmış olmam gereken bir adımı attım. “Kutsal Kitap’ı okudum” demenin yeterli olmadığını anladım; **o, sürekli okunması gereken bir kitap.** Pek çok sorumun bu kitabın gölgesinde ortadan yok olmaları çok şaşırtıcı.

Tanrı'nın mesajı, bu kişi için ortaya çıkmaya başlıyor.

Kutsal Yazılar'da yapacağımız yolculuk, tarihin büyük bilmecesi-nin en önemli parçalarını bir araya getirecek ve Tanrı'nın şaşırtıcı öyküsü ve mesajı netleşecek ve anlaşılacak.

Kutsal Yazılar'ı kendimiz için “*sürekli okuduğumuz*” takdirde, diğer “*parçaların*” nereye uyduklarını keşfedeceğiz.

SEVGİ MEKTUPLARI

Genç bir hanıma aşık olan bir askerin öyküsü anlatılır. Asker, genç hanım için derin bir sevgi beslerken, genç hanımın asker için ne hissettiği belirsizdi. Zamanı gelince, asker uzak bir ülkeye gönderildi. Yanıt almamasına rağmen asker, sadakatle hanıma mektup yazmayı sürdürdü.

Sonunda askerin geri döneceği gün geldi. Vardığında, yaptığı ilk iş sevdiği kişiyi ziyaret etmek oldu. Genç hanımın evine gittiğinde, onu evde buldu. Genç hanım, askeri görmüş olduğu için memnun olmuş gibi davranıyordu, ama odanın köşesindeki tozlu bir kutu, yüreğinin gerçek duygularını açıklamaktaydı.

Kutu, askerin gönderdiği açılmamış mektuplarla doluydu.

GÖKYÜZÜNDEN YERYÜZÜNE

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın size yazdığı bir dizi mektuba benzerler. Gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı ve Sahibi, Yazılarında size Kendisini tanıtıyor, Sevgisini ifade ediyor, ve size O'nunla O'nun sonsuz evinde görkem ve sevinç içinde nasıl yaşayabileceğinizi anlatıyor.

Aşağıda Tanrı'nın 2.700 yıl önce yeryüzüne göndermiş olduğu bir “mektuptan” alınmış bir parça sunuyoruz:

*“Ey susamış olanlar, sulara gelin;
Parası olmayanlar, gelin, satın alın, yiyeceğinizi...
Gelin, şarabı ve sütü parasız, bedelsiz alın.
Paranızı neden ekmek olmayana,
Emeğinizi doyurmayana harcıyorsunuz?
Beni iyi dinleyin ki, iyi olanı yiyesiniz.
Bolluğun tadını çıkarasınız!
“Kulak verin, bana gelin.
Dinleyin ki yaşayabilirsiniz.
Ben de sizinle sonsuz bir antlaşma yapayım...
“Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksektir,
Yollarım da sizin yollarınızdan,
Düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir.”
(Yeşaya 55:1-3,9)*

Sevgiler

Yaratıcınız

Tanrı'nın size yazdığı mektupları açtınız mı?

Onları okudunuz mu?

O'nun mektuplarına karşılık verdiniz mi?

Yolculuk başlasın.

BÖLÜM II

YOLCULUK

SIRRI KEŞFETMEK

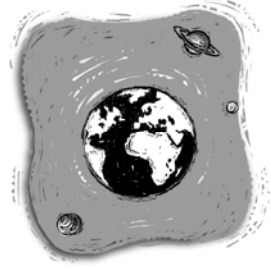
8 – Tanrı Nasıl Biridir?	18 – Tanrı’nın Sonsuz Tasarısı
9 – Hiç Kimse O’na Benzemez	19 – Kurban Yasası
10 – Özel Bir Yaratık	20 – Önemli Bir Kurban
11 – Kötü’nün Girişi	21 – Daha Çok Dökülen Kan
12 – Günah ve Ölüm Yasası	22 – Kuzu
13 – Adalet ve Yargı	23 – Kutsal Yazılar’ın Yerine Gelmesi
14 – Lanet	24 – Tamamı Ödendi
15 – Çifte Sıkıntı	25 – Ölüm Yenildi
16 – Bir Kadının Soy	26 – Dindar ve Tanrı’dan Uzak Olmak
17 – Bu Kişi Kim Olabilir?	

TANRI NASIL BİRİDİR?

Yolculuk, Tanrı'nın kitabının başladığı yerde, tüm zamanların en büyük duyurusu ile başlar:

“Başlangıçta Tanrı yeri ve göğü yarattı.” (Yaratılış 1:1)

Tanrı'nın var olduğunu kanıtlamak için hiçbir girişimde bulunulmaz. Tanrı'nın var olduğu meydanda olan, aşık bir gerçektir.

Eğer ıssız bir kumsal boyunca yürürken, kumun üzerinde bir çift taze ayak izine rastlarsanız, içgüdüsel olarak yalnız olmadığınız sonucuna varırsınız. Gördüğünüz bu bir çift ayak izi kendilerini yaratmadılar. Bu ayak izlerini rüzgarın ve suyun oluşturmadığını bilirsiniz. Biri, bu ayak izlerinin oluşmasına neden olmuştur.

Böyle olduğunu bilirsiniz.

Ancak pek çok kişi, ayak izlerinin meydana geldiği kuma ve bu ayak izlerine neden olan insanın varlığına Biri'nin neden olduğunu bilmediklerini ileri sürerler. Yaratığı, bir Yaratıcı olmadan açıklamaya girişimi konusunda insan, birçok ayrıntılı kuram oluşturmuştur;

kimileri, milyarlarca yıl gerilere uzanan bir nedenler dizisi hayal ederler. Ama bir kez “başlangıç” olarak adlandırdıkları noktaya ulaştıklarında, orijinal konuya yanıt verme noktasına yaklaşmış olmazlar: *Yaratığa neden olan nedir?*

*Kutsal Yazılar şöyle der: “Tanrı’ya ilişkin bilinen ne varsa gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı’nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri **O’nun yaptıkları ile anlaşılmakta, açıkça görülmektedir.** Bu nedenle özürleri yoktur.” (Romalılar 1:18-20)*

Mantık basittir: tasar, bir tasarımcıyı gerekli kılar.

Aynı şey nasıl ayak izleri, arabalar ve bilgisayarlar gibi insanlar tarafından oluşturulan şeyler için geçerliyse, aynı şekilde ayaklar, hücreler ve takım yıldızlar gibi mekanizmalar için de geçerlidir. İster çıplak gözle ya da ister bir mikroskop ya da teleskop ile gözlemlensin, evrenin istenilen hale konulamaz karmaşıklığı ve anlaşılması güç düzeni bir Yaratıcıyı ve bir Sağlayıcıyı gerekli kılar.

Bir ayak izi nasıl o ayak izini meydana getiren birini gerektiriyorsa, bir evren de aynı şekilde bir Evreni Yaratan’ı gerektirir.

“Gökler Tanrı’nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta.” (Mezmun 19:1)

Peki, o zaman bu Evreni-Yaratan kimdir? O’nun nasıl biri olduğunu nereden bilebiliriz? *Bilebiliriz, çünkü O, Kendisini bildirmiştir.*⁹⁴

SONSUZ

Daha önce elektronik posta gönderen birinin şu alaylı sorusunu okuduk: “Tanrı’yı kim yarattı? Ben unutmuşum.” Yanıt verelim: *Hiç kimse.* Tanrı sonsuzdur. “*Başlangıçta TANRI*” bize, Yaratıcımızın hiç kimseye ve hiçbir şeye benzemediğini öğretir.

“Dağlar var olmadan, daha evreni ve dünyayı yaratmadan, öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin.” (Mezmun 90:2)

Geçmiş, şimdi ve gelecek Tanrı'nın önünde bir hiç gibidir. *Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, Var olmuşt, var olan ve gelecek olan!*" (Vahiy 4:8)

O, sonsuzdur, zamanla sınırlı değildir ve O'na akıl ermez.

Yaratılmış olan bir varlığın Tanrı ile ilgili her şeyi bilmesi imkansızdır ve asla bilmeyecektir. O, "*Yüce ve Görkemli Olan ve sonsuzlukta yaşamaktadır.*" (Yeşaya 57:15)

Tanrı, asla değişmez. "*Ama sen hep aynısın, yılların tükenmeyecek.*" (Mezmun 102:27)

DAHA BÜYÜK

Tanrı, hayal edebileceğimiz her şeyden daha büyüktür. Varlığı aşıkardığı için, sonsuz Olan, Varoluşunu *kanıtlamak* amacı ile nasıl hiçbir girişimde bulunmazsa, aynı şekilde Varoluşunu *açıklamak* amacı ile de hiçbir girişimde bulunmaz, çünkü bizim sınırlı zihinlerimiz zaman, yer ve maddenin dışında var olanı kavrama konusunda yetersizdirler.

Küçük bir çocukken gökyüzüne baktığımı ve yeterince yükseğe ve uzağa yolculuk edebildiğim takdirde, sonunda bir tavana ya da evrenin sonuna geleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Bu düşüncelerimdeki hata, hayal ettiğim tavanın karşı tarafında sonsuz uzayın bulunduğunu dikkate almayışımdan kaynaklanıyordu!

Bazı şeyler yalnızca Yaratıcının açıkladığına inanarak anlaşılabilir.

Tanrı'nın tutarlı ve kanıtlanmış Sözü'ne iman etmek, bilgelik ve bilginin en üst düzeyine ulaştıran anahtardır.

"İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır, çünkü Tanrı'ya yaklaşan O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir... Evrenin Tanrı'nın buyruğu ile yaratıldığını, böylece görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu iman sayesinde anlıyoruz." (İbraniler 11:6,3)

Modern bilim, “*görülenlerin görülmeyenlerden oluştuğunu*” onaylar. Fizikçiler bize maddenin, görülmeyen atomlardan oluştuğunu, atomların elektronlardan meydana geldiklerini, bu elektronların protonlardan ve nötronlardan oluşan bir çekirdeğin çevresinde hızla döndüklerini, bu proton ve nötronların, maddenin esası olduğu var sayılan ve kısmen elektrik yüklü olan üç çeşit zerrecikten herhangi birinden meydana geldiğini söylerler, bu üç çeşit zerrecikten biri nasıl meydana gelmektedir...? İnsanlık çok şey keşfetmiştir, ama yine de çok az şey biliriz! Bilge olan insanlar, insan zihninin sınırlarını fark ederler.

Bilimin hiçbir zaman kanıtlayabileceği ya da kanıtlayamayacağı “*evrenin Tanrı’nın buyruğu ile yaratıldığıdır*”. Bu gerçeği yalnızca Tanrı tarafından bize verilen altıncı-duyu olan **iman** sayesinde bilebiliriz.

Yaşamın en önemli konularını ve sorularını “*iman aracılığıyla anlıyoruz*”. Böyle olmasının nedeni aşikardır:

“*Tanrı, insandan daha büyüktür.*” (Eyüp 33:12)

Bakalım bu yüce Olan, Kendisi hakkında başka neler açıkladı?

SINIRSIZ

O, Her Şeye Gücü Yetendir. “*Ey Egemen RAB! Büyük gücünle, kudretinle yeri göğü yarattın. Yapamayacağın hiçbir şey yok.*” (Yeremya 32:17) Yaratıcı, yarattıklarından üstündür. O, bizim düşünebileceğimiz her şeyin üstünde ve ötesindedir.

O, her şeyi bilendir. “*Oturup kalkışımı bilirsin, niyetimi uzaktan anlarsın...*” (Mezmun 139:2) Yaratıcı her şeyi bilir – geçmiş, bugün ve geleceği. O’nun bilgeliği, zaman ilerledikçe artmaz. “*O’nun anlayışı sınırsızdır.*” (Mezmun 147:5)

O’nun varlığı her yerde mevcuttur. “*Nereye gidebilirim senin Ruhu’ndan, nereye kaçabilirim huzurundan?*” (Mezmun 139:7) Sınırsız Olan, sizinle beraber olduğu aynı anda benimle beraber de ola-

bilir. Cennette meleklerle konuştuğu anda yeryüzündeki insanlar ile de konuşabilir.

O sınırsızdır.

RUH

Bu sınırsız Olan hakkında önemli olan bir başka bilgiyi aktaralım:

“*Tanrı, **Ruh’tur.***” (Yuhanna 4:24)

Tanrı, her yerde her zaman var olan görünmeyen, sınırsız ve kişisel Ruh’tur. Bedene ihtiyaç duymamasına rağmen Kendisini istediği şekilde göstermek için yeterli ve özgürdür. Kutsal Yazılar, Tanrı’nın erkeklere ve kadınlara gözle görülebilir şekillerde görüldüğü çeşitli zamanları yazar – “*birinin bir arkadaşı ile yüz yüze konuştuğu gibi.*” (Mısır’dan Çıkış 33:11)

En Üstün Ruh olan Tanrı, yarattığı ruhsal varlıkların, yaratıldıkları amaca uygun olarak Kendisini tanımalarını, O’na güvenmelerini ve tapınmalarını ister.

“*Baba kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı Ruh’tur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.*” (Yuhanna 4:23-24)

RUHLAR BABASI

Tanrı’nın unvanlarından biri “*ruhlar Babasıdır.*” (İbraniler 12:9)

Tanrı yeryüzünü yaratmadan önce⁹⁵, Kendi göksel evinde O’nunla birlikte yaşamaları için *melekler* olarak adlandırılan, sayısız milyonlarca güçlü, harikulade *ruhsal varlıklar* yarattı. *Melek*, “*haberci*” ya da “*hizmetkâr*” anlamına gelir. Sonsuzluğu paylaşabileceği sevecen bir tebaanın yaşadığı bir krallığa sahip olmayı amaçlayan Tanrı bu ruhları Kendisini tanımaları, O’na tapınmaları, itaat ve hizmet etmeleri ve sonsuza kadar O’ndan keyif almaları için yarattı.

*“Tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde **çok sayıda melek** gördüm... sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi...” (Vahiy 5:11)*

Yeniden üretmek için tasarlanmadıklarından, Tanrı başlangıçta, istediği sayıda melek yarattı. Yaratıcıları ile belirli ölçüde bir benzerliği paylaşımlarına rağmen, bu melekler hiçbir şekilde Tanrı ile eşit değillerdi. Tanrı, onlara çok yüksek bir zeka düzeyi verdi. Ve onlara aynı zamanda duygular, bir irade ve Kendisi ile bir iletişim kapasitesi sağladı. Melekler de aynı Yaratıcıları gibi, görünür olmalarını gerektiren bir görev için gönderilmedikleri sürece insanlar tarafından görülemezler.⁹⁶

Tanrı, yaratılmış ruhsal varlıkların bulunduğu krallığında yaratılmamış, sınırsız, her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, sınırsız Ruh’tur.

HER ŞEYDEN ÜSTÜN

*“Ruh bir... Rab bir... **her şeyden üstün**, herkesin Tanrısı ve Babası birdir...” (Efesliler 4:4-6)*

Her şeyden üstün Olan, zaman ve yer ile sınırlı olmamasına rağmen, evrende, konut kurduğu ve yönettiği belirli bir yer mevcuttur. “RAB tahtını göklere kurmuştur, O’nun egemenliği her yeri kapsar.” (Mezmun 103:19) Kral Süleyman, Tanrı’nın büyüklüğü ve yakınlığı hakkında düşünürken, Yaratıcısı’na şu sözlerle dua etti:

*“Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen, göklere, **göklerin göklerine** bile sığmazsın.” (1. Krallar 8:27)*

Kutsal Kitap, üç farklı *gökyüzünden* söz eder. Bunlardan iki tanesi insan tarafından görülebilir; bir tanesi görülemez.

Atmosferik gökyüzü – başlarımızın üzerindeki mavi gökyüzü.

Yıldızlar arasındaki mesafelere ait gökyüzü – Tanrı’nın gezegenleri ve yıldızları yerleştirmiş olduğu karanlık uzay.

Ve göklerin gökleri – Tanrı’nın konut kurmuş olduğu çok parlak alan. Yaratıcımızın bu göksel evi ve meleklerin bulunduğu bu alan aynı zamanda *en yüksek gökler, üçüncü gök, Baba’nın evi, O’nun konutu, Cennet* ve sadece basit olarak *Gök* olarak da adlandırılır.⁹⁷

“Rab göklerden bakar, bütün insanları görür. Oturduğu yerden, yeryüzünde yaşayan herkesi gözler. Herkesin yüreğini yaratan, yaptıkları her şeyi tartan O’dur.” (Mezmun 33:13-15)

TANRI TEKTİR

Kutsal Kitap’ın ilk ayeti, yalnızca bir Tanrı’nın var olduğunu onaylar: *“Başlangıçta Tanrı.”*

Hem Eski hem de Yeni Antlaşma Yazıları şunu beyan ederler: *“Tanrımız Rab, tek Rab’dır.”* (Yasa’nın Tekrarı 6:4) *“Tanrı tektir.”* (Romalılar 3:30)

Tanrı TEKTİR.

Tanrı’nın rakibi yoktur. Tanrı’nın eşi yoktur.

Bu konu teolojik terimlerle *monoteizm* olarak adlandırılır: yalnızca tek bir Tanrı’ya inanmak. Monoteizm, *politeizm* (çok sayıda tanrı ve tanrıçalara inanmak) ve *panteizm* (Tanrı’nın her şey ve her şeyin Tanrı olduğu inancı) ile tam bir karşıtlık içindedir. Politeist ve panteistler, Yaratıcı ve O’nun yaratığı arasındaki farklılığı bulanıklaştırırlar. Ve bunun bir sonucu olarak Tanrı’nın, karakter özelliklerine sahip bir kişilik olduğunu inkar ederler.

BİLEŞİK

“Başlangıçta Tanrı” ifadesi, bir ilk gerçektir, ama *öz bir gerçek değildir.*

Sınırsız Olan, basit değildir. Tanrı, bileşiktir. Tanrı’nın tekliği, çok boyutlu bir tekliktir. Grameri tekil (bir), çift (yalnızca iki), ve çoğul (üç ya da daha fazla) isim şekillerine sahiptir. *Elohim* gramer açısından çoğuldur, ama tek bir anlama sahiptir.

Tek gerçek Tanrı, kapasiteleri yönünden bileşik ve sınırsızdır. Kut-sal Yazılar'ın ilk üç ayeti şunu beyan ederler:

“Başlangıçta **Tanrı**, (çoğul isim) göğü ve yeri **yarattı** (tekil fiil çekimi). *Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin ka-ranlıklar ile kaplıydı. **Tanrı'nın Ruh'u** suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra **TANRI**, 'Işık olsun' diye **BUYURDU** ve ışık oldu.” (Yaratılış 1:1-3)*

Böylece, Tanrı Kitabının açılış ifadesi, bize O'nun yaratma işini *nasıl* yaptığını açıklar. Tanrı, yaratma eylemini *Ruhu ve Sözü* aracılığıyla tamamladı.

Önce, *Tanrı'nın Kendi Ruhu*, O'nun buyruklarını yerine getirmek için gökten aşağı gönderildi. Bir güvercinin yuvasının üzerinde süzülmesi gibi “**Tanrı'nın Ruhu**” yeni doğan dünya üzerinde “*dalgalanıyordu.*” İbranice'de “*Ruh*” için kullanılan sözcük, “*ruah*”tır; *ruh, soluk* ya da *enerji* anlamına gelir. Bu “*Tanrı'nın Ruhu*” Tanrı'nın Kendisinin enerji veren varlığıdır.

“**Ruhun'u** (*ruah*) gönderince *var olurlar.* (Mezmun 104:30)

Sonra *Tanrı konuştu*. Yaratılış kitabının ilk bölümü on kez aynı ifadeye yer verir: “*Tanrı **buyurdu**...*” Tanrı konuştuğu zaman, *buyurduğu şey* yerine geldi.

“*Gökler **Rab'bin Sözü ile** ve gök cisimleri ağzından çıkan **soluk** (*ruah*) ile yaratıldı.*” (Mezmun 33:6)

Tanrı dünyayı, Sözü ve Ruhu aracılığıyla yarattı.

İLETİŞİM KURAN

Tanrı'nın her şeyi *konuşarak* yarattığı gerçeği, bize Tanrı hakkında başka bir şey daha öğretir.

Tanrı iletişim kurar.

Yaratılış gerçekleşmeden önce iletişim vardı.

“Başlangıçta Söz vardı. Söz, Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi.” (Yuhanna 1:1-2)

Bu “Söz” kelimesi, Yunanca’daki *logos* kelimesinden gelir, anlamı; *düşüncenin ifade edilmesidir*.⁹⁸ Kutsal Yazılar’da *Logos* Tanrı’nın kişisel unvanlarından biridir. *Söz*, Tanrı ile birdir.

Her şey *Söz* aracılığıyla yaratıldı.

Tanrı, yalnızca *düşünerek* dünyayı var edebilirdi ve bir an içinde her şey yerine gelir ve işler durumda olurdu. Ama Tanrı böyle yapmadı. O, düşüncelerini *ifade etti*. Tanrı *konuştu*.

Söz, konuşarak, dünyayı altı günlük bir düzen içinde var etti.

Her Şeye Gücü Yeten’in görevi tamamlamak için altı güne *ihtiyacı* var mıydı?

Hayır, zaman ile sınırlı Olmayan, herhangi bir zaman miktarına ihtiyaç duymaz. Ama yine de, Tanrı dünyamızı bu şekilde yaratarak yalnızca yedi günlük bir hafta oluşturmadı,⁹⁹ aynı zamanda bize O’nun kişilik ve karakterini tanımamız için anlayış da sağladı. Bu sağlayışı önemlidir, çünkü tanınmayan bir Tanrı’ya güvenilemez, itaat edilemez ve tapınılamaz.

Şimdi Yaratıcının Kendisi tarafından anlatılan yaratılış öyküsüne bakalım, bu öyküye kulak verelim ve ondan öğrenelim.

1. GÜN: IŞIK VE ZAMAN – TANRI KUTSALDIR

“Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı. Işığa ‘Gündüz’, karanlığa ‘Gece’ adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.” (Yaratılış 1:3-5)

Birinci günde Tanrı, yaratılış sahnesine ışığı getirdi. Ve böylece zamanı da oluşturdu, yeryüzü yirmi dört saatlik devrine başladı: günü ve geceyi düzenleyen astronomik saat. Ama Tanrı, güneşi, ayı ve yıldızları dördüncü güne kadar yaratmadı.

Bir zamanlar bilim adamları, *güneş* var olmadan *ışığın* var olmasının bilimsel açıdan imkansız olduğu konusunda tartışmışlardı. Ancak artık bu tartışma sona ermiş durumdadır. Bugün yaratılış hakkındaki kayıtlara inanmayan bilim adamları bile ışığın, yeryüzünün güneşinden önce ve ondan bağımsız olarak var olduğunu öne sürerler.¹⁰⁰

Yaratıcı, yeryüzünün *ışık-taşıyıcılarını* (4. Gün) yaratmadan önce *ışığı* yaratarak (1. Gün), Kendisinin, ışığın –fiziksel ve ruhsal– yaratılmamış Kaynağı olduğunu gösteriyordu. O olmadığı takdirde yalnızca karanlık mevcut olurdu.

Kutsal Yazılar’da yolumuza devam ederken, sürekli olarak Işığın Kaynağı ile karşılaşacağız ve bu karşılaşma, Tanrı halkının “*çıra ışığına da güneş ışığına da gereksinimleri olmayacağı, çünkü Rab Tanrı’nın onlara ışık vereceği*” Cennete bir göz attığımız zaman doruk noktasına ulaşacak. (Vahiy 22:5)

Işık, en iyi düşünebilen zihinler için bile bir sır olarak kalır. Fizikçilerin ışığın ne *yaptığı* hakkında biraz bilgileri vardır, ama ışığın ne *olduğunu* çok az anlarlar. Bilim alanında ışık *mutlak ve sonsuzdur*. Saniyede 300.000 kilometre (186.000 mil) hızla ilerler. Ünlü fizikçi Albert Einstein $E=mc^2$ (enerji eşittir kütle çarpı ışık karesinin hızı) keşfinde bulunduğu zaman, müthiş ve dehşet verici atom nükleer çağı başladı. Işık, bulunduğu çevre tarafından etkilenmez. Kötü kokan bir çöp kutusunun üzerinde parlayabilir, ama ışığın kendisi bulunduğu çevreye rağmen temiz kalır. Işık karanlık ile birlikte var olamaz. Karanlığa üstün gelir.

Işığın Kaynağı olan Tanrı, *nihai mutlak ve sonsuzdur*. O’nun huzurunda yaşayabilmek için donatılmamış olan bir varlık, O’nun görkemini müthiş ve korku verici bulur.

Tanrı saf ve kutsaldır.

Kutsal sözcüğünün anlamı, *ayrılmış* ya da *başka*’dır. Tanrı, *başka Olan*’dır. O’nun gibisi yoktur. O’nun Cennetteki göz kamaştıran tahtını çevreleyen melekler sürekli şöyle bağırlarlar: “*RAB, kutsal, kutsal, kutsaldır!*” (Yeşaya 6:3) Kutsallık, Tanrı’nın, Yazılarda

vurgulama amacı ile peş peşe üç kez tekrarlanan tek özelliğidir. O kutsaldır, “*yaklaşılması imkansız ışıktadır.*” (1. Timoteos 6:16)

Tanrı, kötü ile bir arada var olamaz. O, ışığı karanlıktan ayırır. Yalnızca saf ve doğru varlıklar O’nunla birlikte oturabilirler.

“Tanrı ışıktır. O’nda hiç karanlık yoktur. O’nunla paydaşlığımız var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş, gerçeğe uymamış oluruz.” (1. Yuhanna 1:5-6)

Yaratılışın ilk günü Tanrı’nın *kutsal* olduğunu beyan eder.

2. GÜN: HAVA VE SU – TANRI HER ŞEYE GÜCÜ YETENDİR

“Tanrı, ‘Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın’ diye buyurdu. Ve öyle oldu. Tanrı gökkubbeyi yarattı. Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu.” (Yaratılış 1:6-8)

Yaratılışın ikinci günü, tüm canlı organizmaların bağımlı olduğu iki unsur üzerinde odaklanır: hava ve su.

İbranice’deki *gökkubbe* sözcüğü, içinde atmosfer ve bulutların yerleştirilmiş olduğu ve yıldızların görülebileceği başlarımızın üzerindeki büyük kemerli geniş alana işaret eder. Oksijen ve nitrojen, su buharı ve karbon dioksit, ozon ve diğerleri gibi atmosferin mükemmel dengelenmiş gaz bileşimi üzerinde düşünün. Karışımı değiştirdiğiniz an ölürüz. Tanrı, ne yaptığını biliyordu.

Üzerimizdeki atmosferin içinde asılı duran trilyonlarca su buharının ağırlığını aklınıza getirin. Hangi bilgelik ve güç, hava ve suyun bu kusursuz bileşimini yalnızca konuşarak yaratabilir ve koruyabilirdi?

“O söyleyince her şey var oldu; O buyurunca her şey belirdi.” (Mezmun 33:9)

Yaratılışın diğer her günü gibi ikinci günü de bize Yaratıcımızın **gücünün her şeye yettiğini hatırlatır.**

3. GÜN: TOPRAK VE BİTKİLER – TANRI İYİDİR

“Tanrı, ‘Göğün altındaki sular bir yere toplansın, kuru toprak görünsün’ diye buyurdu ve öyle oldu...Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. Tanrı, ‘Yeryüzü bitkiler, tohum veren otlar, türüne göre tohumu meyvesinde bulunan meyve ağaçları üretsın’ diye buyurdu... Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:9-12)

Tanrı, üçüncü günde toprağı sulardan ayırdı ve tüm bitkilerin var olmalarını buyurdu. *“Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.”* O, gezegenimize, tam yeterli olacak miktarda suyu yerleştirdi. O günden bu yana asla tekrar su eklemesi gerekmedi.¹⁰¹

Tanrı, her bitkiyi ve ağacı tohum vermesi ve *türüne göre* sebze ya da meyve üretmesi için meydana getirdi. Tanrı tüm bu yiyecekleri neden yaptı? Bu yiyecekleri yaptı, çünkü *“üzerinde yaşansın diye dünyayı biçimlendirdi.”* (Yeşaya 45:18) Yeryüzü, güneş sistemimizin içinde eşsizdir. Yeryüzü, yaşamı desteklemek ve zenginleştirmek için tasarlanmış olan tek gezegendir.

Örneğin, bitkilerden elde ettiğimiz bazı yararlı ürünleri düşünün: yaşam için gerekli olan oksijen, besleyici sebzeler, lezzetli meyveler, sıcaklarda bizi tazeleyen ağaç gölgeleri, yararlı ormanlar, gerekli ilaçlar, renkli ve kokulu çiçekler, güzel manzaralar ve daha pek çok şey.

Yiyecek konusuna gelince, Tanrı yememiz için yalnızca birkaç şey yaratmış olabilirdi – muz, fasulye ve pirinç gibi. Bu yiyeceklerle yaşayabilirdik. Ama Tanrı böyle yapmadı. Bilim adamları yeryüzünde yiyecek ve hayvan yemi olarak kullanılan iki milyon çeşit bitki bulunduğunu söylüyorlar.

Yaratılış kitabının 1. bölümünde Tanrı yedi kez, yarattıklarının *“iyi”* olduğunu söyler. Kutsal Yazılar’da yedi rakamı mükemmelliği sembolize eder. Tanrı’nın yaptığı her şey mükemmellik derecesinde iyiydi.

Çünkü Tanrı mükemmel derecede iyidir.

“Tanrı...zevk almamız için bize her şeyi bol bol **verir.**”
(1. Timoteos 6:17)

Üçüncü gün bize, Tanrı’nın **iyi** olduğunu öğretir.

4. GÜN: GÖĞE AİT IŞIKLAR – TANRI SADIKTIR

“Tanrı şöyle buyurdu: ‘Gök kubbede gündüzü geceden ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları gösterecek.’ Ve öyle oldu. Tanrı, büyüğü gündüze, küçüğü geceye egemen olacak iki büyük ışığı ve yıldızları yarattı.” (Yaratılış 1:14-16)

Dördüncü gün, bir düzen Tanrı’sını açıklar. O, “gündüz ışık olsun diye güneşi sağlayan, gece ışık olsun diye ayı, yıldızları düzene koyan” (Yeremya 31:35) Tanrı’dır. Geceleri yıldızların düzeni, karada ve denizde yolculuk edenlere güvenilir bir harita sağlar. Gündüzleri ise güneş, günlere ve yıllara güvenebilecekleri ışığı verir.

Güneş ve yıldızlar gibi yeryüzünün ayı da kendisini Yaratana güvenilebileceğine sürekli tanıklık eder. Tanrı, ayı “göklerde güvenilir bir tanık” (Mezmun 89:37) olarak adlandırır. Gezegen ay yeryüzünün her konumundan sürekli yeryüzüne bakar, asla sırtını çevirmez.¹⁰² Bir saat dakikliği ile büyür ve küçülür. Ay sadıktır, çünkü onu yaratan sadıktır.

Tanrı sadık olduğu için yapamayacağı bir şey vardır. Kendi doğasına aykırı davranamaz ve kendi yasalarını önemsememesi mümkün değildir. “Biz sadık kalsak da O sadık kalacak, çünkü kendi özüne aykırı davranamaz... Tanrı’nın yalan söylemesi imkansızdır.” (2. Timoteos 2:13; İbraniler 6:18) Pek çok kişi Tanrı’nın çok büyük olduğu için, Kendi karakterine aykırı olanı yapabileceğini ya da sözünden dönebileceğini düşünür. Ama Tanrı “büyüklüğü” böyle tanımlamaz.

Tanrı’nın karakterinde döneklilik yoktur. Sadakat vardır. Gezegenlerin ve takımyıldızların sabit düzeni gibi Yaratıcımız ve Tedarik Edenimiz Kendisine Güvenilendir.

O'na güvenebilirsiniz.

*“Her nimet her mükemmel armağan yukardan, kendisinde **değişkenlik** ya da döneklık gölgesi olmayan **Işıklar Baba-sından** gelir.”* (Yakup 1:17)

Yaratılışın dördüncü günü Tanrı'nın **sadık** olduğuna tanıklık eder.

5. GÜN: BALIKLAR VE KUŞLAR

Tanrı, beşinci günde sınırsız bilgeliği ve gücü ile denizde ve gökte yaşamaları için her türlü canlı varlığı yarattı ve onlara kendilerine özgü çevrelerde yeterli olacakları biçimde donanım sağladı – suyun içindeki balıklara solungaçlar ve yüzgeçler ve havadaki kuşlara hafif kemikler ve tüyler verdi.

“Tanrı, ‘Sular canlı yaratıklar ile dolup taşsın, yeryüzünün üzerinde gökte kuşlar uçuşsun’ diye buyurdu. Tanrı büyük deniz canavarlarını, sulara kaynaşan canlıları ve uçan çeşitli (türüne göre) varlıkları yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:20-21)

“Sular, canlı yaratıklar ile kaynaşsın” ifadesindeki yazılış tarzına dikkat edin. *Kaynaşmak*, “çok dolu, sıkı sıkıya dolu” anlamına gelir. Mikrobiyolojistler bize, havuz suyunun tek bir damlasında milyonlarca canlı mikro organizmaların bulunabileceğini ve bunların çoğunun daha büyük hayvanlar kadar karmaşık olabileceklerini bildirirler! Okyanusun inanılmaz bir düzene sahip yaratıklarından en büyüğü olan mavi balının tek besini planktonlardır – denizde yüzen ufak bitkiler ve hayvancıklar.

Okyanus, Tanrı'nın yaşayan mucizelerinin çok büyük bir koleksiyonudur.

Aynı şey, gökte uçan, insanı şaşırtacak kadar çok çeşitli türdeki kuşlar için de söylenebilir.

Aynı zamanda, “türüne göre” ifadesine de dikkat edin Bu sözcükler, Yaratılış kitabının birinci bölümünde her tür canlı organizmanın dengesini beyan ederek tam on kez tekrar edilirler. Yaşam Ya-

zarı, her bitkinin ve yarattığın “*kendi türüne göre*” üremesi gerektiğini buyurdu. İnsanın evrim kuramı, bu değişmeyen doğal yasaya karşıdır. Her tür yaşayan canlının içinde dönüşmeler, değişmeler ve uyarlamalar meydana gelse de, hiçbir Yaratıcı tarafından konulmuş olan farklı sınırların ötesinde “evrim geçiremezler”. Fosiller hakkındaki kayıt buna tanıklık eder.

Yaşam olarak adlandırılan bu eşsiz enerjinin tek Kaynağı ve Sağlayıcısı yalnızca Tanrı’dır. O’nun olmadığı takdirde, var olan tek şey ölümdür.

*“Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı. **Yaşam O’ndaydı.**”* (Yuhanna 1:3,4)

Beşinci günde yaratılan bol sayıdaki canlı yaratıklar bize, Tanrı’nın **yaşam** olduğunu öğretirler.

6. GÜN: HAYVANLAR VE İNSAN – TANRI SEVGİDİR

Altıncı günün başlangıcında Yaratıcı, on binlerce hayranlık verici memelileri, sürüngenleri ve böcekleri yarattı:

“Tanrı çeşit çeşit (türüne göre) yabanıl hayvan, evcil hayvan, sürüngen yarattı. Bunun iyi olduğunu gördü.” (Yaratılış 1:25)

Tanrı, bazılarını küçük bazılarını büyük olarak hepsini, her birine yaşamak ve doğal dünyaya katkıda bulunmak için gerekli olan sezgisel bilgiyi vererek yarattı; her biri kendi benzerliğindeki soyunu üretecek ve yavrusu ile ilgilenecekti.

Tanrı hayvanlar krallığını yarattığı zaman her şey “iyiydi.” Ortada hiçbir kötülük yoktu ya da henüz hiç kan dökülmemişti. Hayvanların yalnızca sebze ve meyve yiyerek yaşamaları tasarlanmıştı.

Tanrı, “*Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere –soluk alıp veren bütün hayvanlara– yiyecek olarak yeşil otları veriyorum.*” (Yaratılış 1:30) Yarattığın-yarattığı-yediği yiyecek zinciri oluşmamıştı. Düşmanlık ve korku bilinmiyordu. Yaratılan her şeyden Tanrı’nın iyiliği yansiyordu. Bir aslan, bir kuzuya sürtünerek

geçiyor ve bir kedi ile kuş bir arada olmaktan zevk alıyorlardı. Dünyada, kusursuz bir esenlik hüküm sürmekteydi.

Tanrı'nın, hayvanları yaratması sona erdiğinde sıra O'nun baş yapıtını yaratmaya geldi: *erkek ve kadın*. Tanrı'nın planı, insanların, sevginin görkemli, sevinçli ve sonsuz krallığında Kendisine adanmış bir tebaa olarak yaşamalarıydı.

Sevgi, Yaratıcımız için bir eylemden çok daha fazlasıdır. Sevgi, O'nun *özüdür*.

“Tanrı sevgidir.” (1. Yuhanna 4:8)

Tanrı'nın altıncı gündeki yaratma eylemleri O'nun **sevgi** olduğunu beyan ederler.

“YARATALIM”

Tanrı sevgi olduğu için sevgisinin hedefi ve alıcıları olacak olan insanlar için güzel bir dünya yarattı. Ve böylece altıncı günde:

“Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi.” (Yaratılış 1:26)

Durun bir dakika! Bekleyin! Bu da ne? Tanrı, gerçekten, *“İnsanı **Kendi benzeyişimizde yaratalım**”* dedi mi?

Tanrı TEK olduğuna göre, o zaman “BİZ” ve “BİZİM” sözcükleri kimi belirtmektedirler?

Tanrı kiminle konuşuyordu?

9

HİÇ KİMSE O'NA BENZEMEZ

“Tanrınız Rab... ulu, güçlü, heybetli Tanrı’dır.”

--Musa Peygamber (Yasa’nın Tekrarı 10:17)

UYARI: Yolculuğun bu bir sonraki aşaması, yolcuları rahat ortamlarından dışarı çıkartacaktır. Zihinler gerilerek uzatılacak ve yürekler kontrol edilecektir. Ama her şeye rağmen, yolculuğun bu bölümünü başarıyla tamamlayanlar, önlerinde uzanan daha sonraki meydan okumalar karşısında tam donanıma sahip olacaklardır.

TANRI, TANRI'DIR

Çoğumuz, Tanrı’nın, bizim O’nu doğal olarak algıladığımızdan çok daha büyük olduğu inancını paylaşıyoruz.

Şimdi bu inancımızın içtenliği kontrol edilmek üzeredir.

Yaratılışın altıncı gününde, Tanrı, hayvanlar krallığını yaratmayı bitirdikten sonra şöyle dedi: *“İnsanı, kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım.”* (Yaratılış 1:26)

Bir sonraki bölümde ilk erkeğin ve kadının Tanrı’nın doğasını ve benzerliğini yansıtmak için yaratıldıkları hakkındaki bazı yollar

üzerinde derin düşüneceğiz, ama bundan önce yanıtlanması gereken başka bir soru üzerinde duracağız.

Tanrı Tek'tir, o zaman neden “*Yaratalım*” dedi? Neden “*İnsanı kendi suretimde, kendime benzer yaratacağım*” demedi? Tanrı neden bazen Kendisinden *Bize, Bizim* ve *Biz* kelimelerini kullanarak söz eder?¹⁰³

Bazı kişiler, Tanrı'nın kullandığı *Bizim* ve *Biz* kelimelerinin, kendisinden söz ederken “biz” kelimesini kullanan bir kralın yaptığı gibi, sahip olduğu haşmetin bir unvanı şeklinde ifade edildiğini ileri sürerler. Tanrı'nın, güç ve görkem konusunda kıyas kabul etmez bir heybete sahip olduğu doğrudur, ama İbranice dilinin grameri, bu “heybet unvanı” belirten “çoğul şahıs zamiri” açıklaması konusunda sağlam temelli bir sağlayış sunmaz.

Diğerleri ise Tanrı, “*İnsanı kendimize benzer yaratalım*” dediği zaman, metinde meleklerden söz edilmemesine ve insan meleklerin benzeyişinde yaratılmamasına rağmen, Tanrı'nın meleklerle hitap ettiğine inanırlar.

Kutsal Yazılar sıradan bir şekilde okunduğu ve gramer incelendiği zaman Yaraticımızın, Kendisini çoğul ama yine de tekil bir üslup ile tanımlamayış seçtiğini açık bir şekilde görürüz.

ÇOĞUL: “*Tanrı, ‘İnsanı kendimize benzer yaratalım’ dedi.*”

TEKİL: “*Böylece Tanrı, insanı kendi suretinde yarattı.*” (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı'nın Kendisini hem çoğul hem de tekil olarak tanımlaması, şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı'nın Kendisi hakkındaki hem çoğul hem de tekil tanımlaması, O'nun şimdiki ve her zamanki kimliği ile tutarlıdır.

Tanrı'nın tekliğinin karmaşıklığı ve harikalığı, pek çok kişinin “tek” sözcüğü hakkındaki yüzeysel ve üstünkörü tanımlamalarının çok çok ötesinde bulunan bir gerçektir. Sınırsız Olan, insanın kendi kavrayışının kalıbına girmeyecektir.

Tanrı, Tanrı'dır.

*“Öncelikten sonsuzluğa dek, **Tanrı Sen’sin.**” (Mezmun 90:2)*

TANRI’NIN KARMAŞIK TEKLİĞİ

Tanrı’nın kitabı şu sözlerle başlar:

*“Başlangıçta **Tanrı** (Elohim – eril çoğul isim) ...yarattı (tekil fiil çekimi)...**Tanrı’nın Ruh’u** suların üzerinde dalgalanıyordu. Sonra **Tanrı**, ‘Işık olsun’ diye **buyurdu** ve ışık oldu.”¹⁰⁴*

TANRI, her şeyi Sözü ve Ruh’u aracılığıyla yarattı.

*“Gökler **Rab’bin** sözü ile ve gök cisimleri O’nun ağzından çıkan soluk ile yaratıldı.” (Mezmun 33:6)*

TANRI’NIN SÖZÜ

Kutsal Yazılar, bileşik Yaratıcıları hakkında bilgi edinmek isteyen herkese geniş bilgi sağladılar. Örneğin, Yuhanna Müjdesi şu sözlerle başlar:

*“Başlangıçta **Söz** verdi.
Söz **Tanrı ile birlikteydi**,
Ve Söz **Tanrı’ydı**.
O, Tanrı ile birlikteydi.
Her şey **O’nun** aracılığıyla var oldu...”*
(Yuhanna 1:1-3)

Bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, “Söz”, *Tanrı’nın içsel düşüncelerinin dışsal ifadesidir*. Nasıl siz, düşünceleriniz ve sözleriniz ile tek bir kişi iseniz, Tanrı da aynı şekilde Sözü ile Bir’dir. “Söz”, hem “*Tanrı ile*” (O’ndan ayrı olarak) hem de “*Tanrı*” (O’nunla bir olarak) şeklinde beyan edilir.

Aynı zamanda “O” ve “O’nunla” gibi kişi zamirlerinin, “Söz’e” işaret ettikleri zaman kullanıldıklarını gözlemlemek de yararlı olur.

O'NUN RUHU

RAB Tanrı *Sözü'nü* nasıl farklı ve kişisel bir biçimde tanımlıyorsa, *Ruhu'nu* da aynı şekilde farklı ve kişisel bir biçimde tanımlar.

*“Ruhun’u gönderince var olurlar,
Ve Sen yeryüzüne yeni yaşam verirsin.”* (Mezmun 104:30)

“Gökler O’nun soluğu ile açılır.” (Mezmun 26:13)

*“Nereye gidebilirim Senin Ruhun’dan?
Nereye kaçabilirim Senin huzurundan?”* (Mezmun 139:7)

“Kutsal Ruh ...O size her şeyi öğretecek.”
(Yuhanna 14:26)

Kutsal Ruh (*Söz’ün* buyruklarını yerine getiren)da aynı **Söz** (aracılığıyla yaratılışın gerçekleştiği) gibi Tanrı ile mükemmel bir şekilde Tek’tir.

TANRI BÜYÜKTÜR

Tektanrıcuların çoğu Kral Davud’un kaydedilmiş pek çok dualarından biri olan aşağıdaki seçme parçayı kabul etme konusunda sorun yaşamazlar: *“Yücesin, ey Egemen Rab. Bir benzerin yok, senden başka Tanrı da yok! Bunu kendi kulaklarımızla duyduk.”* (2. Samuel 7:22)

Ancak, “Tanrı yücedir! Tanrı Tanrı’dır, bir benzeri yoktur!” gerçeğini onaylamakta çabuk davranan pek çok kişi, Tanrı’nın çoğul ama yine de tekil doğası hakkındaki Kendi açıklamasını reddetmekte eşit derecede hızlı davranırlar.

“O’nun benzeri olmadığına” göre, Her Şeye Gücü Yeten, Kendisinin bizim doğal hayal gücümüz ile algılayabileceğimizden daha büyük ve daha karmaşık olduğunu açıkladığı takdirde buna şaşırmamız mı gerekir? Tanrı, bizim, Kendisi hakkında doğru düşüncelerle düşünmemiz için ısrar eder.

“Beni kendin gibi sandın; seni azarlıyorum!” (Mezmun 50:21)

TANRI TEKTİR

Ortodoks Yahudiler İbranice’de *Şema* olarak bilinen bir duayı düzenli olarak tekrarlar; bu sözcük şu ifadeyi belirtir. “*Adonay Eloheynu, adonay ehad,*” anlamı şöyledir: “*Tanrımız Rab, Rab tektir.*” Bu dua Tevrat’tan alınmıştır: “*Dinle (Şema) ey İsrail! Tanrımız RAB (YHWH) tek (ehad) Rab’dır!*” (Yasa’nın Tekrarı 6:4)

Tanrı’nın tekliğini tanımlamak için kullanılan sözcük “*ehad*” dır. Bu sözcük genellikle bir *salkım* üzüm gibi, *çok yönlü* bir *birliği* tanımlamak için kullanılır. Kutsal Yazılar’ın diğer bölümlerinde *ehad* komutan ve askerlerine işaret eden “*bir birlik*” olarak tercüme edilir.¹⁰⁵ bir sonraki bölümde bu sözcük ilk erkek ve karısı *ehad* olduklarında, yani, “*tek beden*” (Yaratılış 2:24) oldukları belirtilirken tekrar ortaya çıkacaktır. Bu aynı İbranice sözcüğün kullanıldığı diğer ayetlere baktığımız zaman, Tanrı’nın, tekliğini belirtmek için söz edilen bu ifadenin birden fazla varlığı kapsayabileceği belirginleşir.

Eski Antlaşma Tanrı’nın çoğul birliğini ima eden ve onaylayan çok miktarda ayet içerir.¹⁰⁶ Bu konuyla ilgili bir örnek verelim:

“*Başlangıçtan beri...Ben oradayım. Egemen Rab şimdi Beni ve Ruhu’nu gönderiyor.*” (Yeşaya 48:16)

“*Egemen Rab*” kimdir?

“*Ruhu*” kimdir?

“*Ben*” ve “*Rab Tanrı ve Ruhu*” tarafından gönderilen “*Beni*” kimdir?

Bu sorular, Kutsal Yazılar’daki yolumuz üzerinde düşünüldüğü zaman açık bir şekilde yanıtlanacaktırlar.

KABUL ETTİĞİMİZ ÜÇ-BİRLİK

İngilizce’de kullandığımız “birlik” sözcüğü, Latince’deki *unus* sözcüğünden gelir, anlamı “tek” demektir. Pek çok kişi, Tanrı’nın

sonsuz bir üçlü-birlik olduğu hakkındaki kavramı reddetmelerine rağmen, yalnızca çok az kişi günlük yaşamlarımız içinde yer alan birde-üç birliklerini inkar etme cesaretini gösterir.

Örneğin, **zaman** kavramı *geçmiş, şimdi ve gelecek* gibi olguları ile bir tür üçlü birliği biçimlendirmektedir.

Yükseklik, uzunluk ve genişlik içeren **uzay**, bir başka örnek oluşturur.

Bir insan ruh, can ve bedenden oluşan bir bileşimdir.

Aynı zaman da **güneş de bir üçlü birliktir**. Yeryüzü yalnızca tek bir güneşe sahip olmasına rağmen, biz bu

göksel varlığı güneş,

ışığını güneş,

ve sıcaklığını güneş olarak adlandırırız.

Bu durum, üç tane güneş olduğu anlamına mı gelir? Hayır. Güneş üç değil, tektir. Güneşin tek ve üçlü-birlik olması arasında hiçbir çelişki yoktur. Nasıl ışığın güneşi ve sıcaklığı güneşten çıkıyorlarsa, aynı şekilde *Tanrı'nın sözü* ve *Tanrı'nın Ruhu* da Tanrı'dan çıkarlar. Ama güneşin tek olduğu gibi yine de tektirler.

Elbette tek gerçek Tanrı'nın bileşikliğini açıklamak için verilecek olan tüm yersel örnekler tam olarak yeterlilik sağlayamayacaklardır. Tanrı, güneşe benzemeyen, kişisel, sevecen ve bilinebilir bir Varlık'tır. Ancak yine de bu tür örneklerin tümü yaratılışta üçlü birliklerin mevcudiyetini ve çoğu Yaratan'ın Yaratığından üstün olduğunu kabul ettikleri için, bizi genel bir temele yönlendirmeleri gerekir.

“Evi yapan evden daha çok saygı görür. Çünkü her evin bir yapıcısı vardır, her şeyin yapıcısı ise Tanrı'dır.” (İbraniler 3:3-4)

Eğer Tanrı'nın yaratılışı bileşik birlikler ile doluysa, Tanrı'nın Kendisinin birleşik bir birlik olmasının bizi şaşırtması mı gerekir? Eğer bizler sahip olduğumuz tüm bilgiye rağmen, yaşadığımız

dünyayı tam olarak açıklayamıyorsak, bu dünyayı yaratan Kişi'yi nasıl açıklayabiliriz?

Tanrı Tanrı'dır.

“Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir –ne yapabilirsin? Ölüler diyarından derindir– nasıl anlayabilirsin? Ölçüleri yeryüzünden uzun, denizden geniştir.” (Eyüp 11:7-9)

“Tanrı'nın sırlarını araştırırken O'nun sonsuz doğasının en harika özelliklerinden birini keşfetme ve tecrübe etme ayrıcalığına sahip olacağız.

“Tanrı sevgidir.” (1. Yuhanna 4:8)

TANRI KİMİ SEVDİ?

Tanrı'nın sevgisi, O'nun Baba-yüreğinden akan ve kendisini pratik yollarla ifade eden anlaşılamayacak kadar derin bir sevgidir.¹⁰⁷ Tanrı sevgi **olduğu** için O'nun sevgisi sevdiği kişinin sevillebilir olması koşuluna bağlı değildir.

“Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize ‘Tanrı'nın çocukları’ deniyor.” (1. Yuhanna 3:1)

Burada üzerinde düşünülmesi gereken bir nokta var. Sevgi, bir alıcı gerektirir. Yalnızca, “seviyorum” diyemem, ama “Eşimi seviyorum, çocuklarımı seviyorum, komşularımı seviyorum” diyebilirim.

Sevgi bir obje olmasını gerektirir.

O zaman Tanrı, sevgisinin objeleri olarak özel canlı varlıkları yaratmadan önce kimi sevdi? Melekleri ve insanları yaratmaya *ihtiyacı var mıydı?* Hayır. Yaratıcımız, *kendi kendine yeterlidir.* O, ruhsal varlıkları ve insanları onlara *ihtiyaç duyduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. Burada sözü edilen bu farklılık önemlidir.

Daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, Tanrı **konusur.**

Konuşmak yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. *Melekleri ve insanları yaratmadan önce Tanrı kiminle konuştu?* Birinin Sözlerini anlaması için diğer varlıkları yaratmaya **ihtiyacı var mıydı?** Hayır, Tanrı'nın "ihtiyaç duyduğu" her şey Tanrı'nın Kendisinin içindedir. O'nun hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Tanrı kendisine yeterlidir ve kendisi ile tatmin olur. Ama yine de doğasının içinde öyle bir parça vardır ki, konuşmayı ve kendisiyle konuşulmasını, sevmeyi ve sevlmeyi ister.

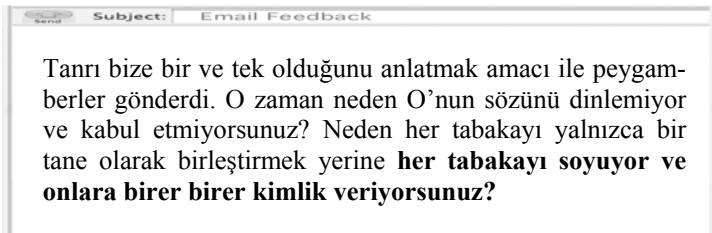
Bu gerçek bizi bir başka gerçeğe yönlendirir: **Tanrı ile ilişki kurulabilir.**

Sevmek ve konuşmak, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilirler. *Tanrı diğer varlıkları yaratmadan önce, kiminle bir ilişki yaşamaktan zevk aldı?* Bu sorunun yanıtı Tanrı'nın bileşik birliğin içinde mevcuttur.

İlişki kurulabilir Tanrımız, sonsuzlukta melekleri ya da insanı yaratmadan önce, sevgi ve iletişimin doyurucu ve yakın ilişkisinin zevkini kişisel Sözü ve kişisel Ruhu ile Kendisinin içinde yaşadı.

TABAKALARI SOYMAK

Tanrı'nın çoğul, üç-kişi doğası hakkındaki bu derin düşüncelere karşılık olarak biri şu elektronik postayı gönderdi:

Sınırsız Yaratıcımız hakkında bilinecek her şeyi hiçbir zaman anlayamayacağımız gerçeği doğru olmasına rağmen, yine de Tanrı, peygamberlerinin yazılarında Kendisi ile ilgili pek çok büyük gerçeği açıklamış olduğu için bu gerçekleri anlamamız için uğraşmamız gerekmez mi? Eğer Tanrı hakkında düşüneceksek, bunu titizlik

ve dikkatle yapmak zorundayız. Çoğumuz Tanrı'nın TEK olduğunu kabul ederiz, ama bu TEK TANRI Kendisi hakkında ne açıklamıştır? “Her tabakayı soyduğumuz” zaman O'nun hakkında Kutsal Yazılar'da neyi keşfedebiliriz?

Karşımıza *Sözü* ve *Ruhu* ile BİR olan tanıyabileceğimiz, kişisel ve güvenilir bir Tanrı çıkacaktır.

Tanrı, sınırsız büyüklüğü içinde Kendisini **Baba**, Sözü'nü **Oğul**, ve Ruhu'nu **Kutsal Ruh** olarak belirtmiştir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, tek ve gerçek Tanrı'nın içinde var olan üç kişisel farklılıktır. Şimdi bu gerçeğin “kabuğunu soyan” birkaç ayete bakalım.

TANRI'NIN OĞLU

Kutsal Yazılar, başlangıçta Tanrı ile bir olan aynı *Sözün* aynı zamanda Tanrı'nın *tek ve biricik* “*Tanrı Oğlu* olarak adlandırıldığını açıkça bildirirler.

“Başlangıçta Söz vardı ve Söz Tanrı ile birlikteydi. Ve Söz Tanrı'ydı...Tanrı'yu hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı...O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır, çünkü Tanrı'nın biricik Oğlu'nun adına iman etmemiştir.” (Yuhanna 1:1,18; 3:18)

Senegal'de insanlar bazen “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesine “*Estağfurullah!*” diye mırıldanarak karşılık verirler. Bu Arapça sözcük şu düşüncüyü ifade etmektedir: “*Tanrı böyle bir küfür ettiğiniz için sizi bağışlasın!*” (Küfür etmek, “*Tanrı ile alay etmek*” olarak tanımlanabilir.) Yerinde olacağını düşünerek onların bu azarlamasına kendilerine ait olan bir özdeyişten alıntı yaparak şu karşılığı verdim: “Çobanın ağzına vurmadan önce neden ısıklık çaldığını anlamanız gerekir.” Güldüler ve ben de onlara sonra şunu söyledim: “*Tanrı'nın Oğlu*” ifadesini reddetmeden önce, Tanrı'nın bu konuda ne söylediğini araştırıp bulmanız gerekir.”

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın *Oğlu* ifadesine doğrudan işaret eden yüzden fazla ayet içerirler, ama yine de bu ayetlerden hiçbiri bazı kişi-

lerin bu ifadeyi yorumlamayı tercih ettikleri gibi hem “birden fazla Tanrı” olduğunu ima etmezler hem de “Tanrı’nın bir eşe ve oğula sahip olduğunu” bildirmezler. Böyle bir düşünce yalnızca küfür değildir; aynı zamanda Kutsal Yazılar hakkında sahip olunan sık davranışı açıklar.¹⁰⁸

Tanrı bizi, O’nun düşünceleri ile düşünmeye davet eder.

*“Çünkü gökler nasıl yeryüzünden **daha yükseğe** yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden **daha yüksektir.**” (Yeşaya 55:9)*

Yıllarca önce çok iyi tanınan Senegal’li bir iş adamı bir araba kazasında ölmüştü. Senegal’deki ulusal bir gazete, bu adamın iki bin işçisinin “onun kendi çocukları gibi” olduklarını yazmış ve “onu Senegal’in büyük bir evladı” olarak adlandırarak övmüştü.¹⁰⁹ Bu sözler, Senegal’in bir kadın ile ilişkisi olduğunu ve ondan bir oğlu olduğunu mu ima ediyorlardı? Elbette hayır! Senegal halkının çok sevdikleri bir vatandaşlarını bu unvan ile onurlandırma konusunda bir sorunları yoktu. “Senegal’in oğlu” ifadesinin ne anlama geldiğini anlıyorlardı. Aynı zamanda bu ifadenin neyi kastetmediğini de biliyorlardı.

“Oğul” ifadesi çeşitli şekillerde kullanılır. Kuran ve Araplar *yolculuk eden birinden* ‘yolda kalmış’ *‘ibn el-sebil’* (Sure 2:177, 215) olarak söz ettikleri zaman, biz onların ne demek istediklerini biliriz. Gücü Her Şeye Yeten Tanrı *Sözü’nden Oğlu* olarak bahsettiği zaman, O’nun ne demek istediğini de bilmemiz gerekir.

Yaratıcımızın yücelttiği unvanlar ve ifadelerle alay etmeyelim:

*“**Tanrı** eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı **kendi Oğlu ile bizlere seslenmiştir.** Oğul, kendi yüceliğinin parıltısı, O’nun varlığının öz görünümüdür. **Güçlü sözü** ile her şeyi devam ettirir.” (İbraniler 1:1-3)*

Tanrı, Kendisinin bize **“Oğlu aracılığıyla konuştuğunu”** bilmemizi ister. O, aynı zamanda *Oğlu’nun*, aracılığıyla göklerin ve yeryüzünün yaratıldığı ve devam ettirildiği *Söz* olduğunu anlamamızı da ister. Kutsal Kitap’ın Arapça çevirilerinde Oğul’un **“Tanrı Sözü”** olan unvanı hem Kutsal Kitap’ın hem de Kuran’ın Mesih’e atfettikleri bir unvan olan **“Kalimat Allah”** olarak tercüme edilir. Yolculuğumuzun ilerideki aşamalarında bu konuyu daha yakından inceleyeceğiz.

TANRI’NIN RUHU

Tanrı nasıl *Sözü-Oğlu* ile Bir ise, aynı şekilde *Kutsal Ruhu* ile de Bir’dir.

Tanrı’nın Kutsal Ruhu hem dünyanın yaratılması hem de Tanrı’nın yazılı Sözü’nün vahyedilmesinde görev aldı. Kutsal Kitap’ın ikinci cümlesinde Tanrı’nın dünyayı yaratmasından söz edilirken, şu beyanda bulunulur: **“Tanrı’nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.”** Ve Kutsal Yazlar daha sonra şunu belirtirler: **“Hiçbir peygamberlik sözü insan isteğinden kaynaklanmadı. Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar Tanrı’nın sözünü ilettiler.”** (2. Petrus 1:21)

Bazı kişiler, Kutsal Ruh’un, melek Cebrail olduğunu öğretirler. Diğerleri ise, Tanrı’nın Ruhu’nun bir peygamber olduğuna kendilerini ikna etmiş kişilerdir. Vardıkları bu sonuçlar, peygamberlerin Yazılarından kaynaklanmamaktadırlar. Melekler ve insanlar yaratılmış varlıklardır. Oysa Kutsal Ruh, yaratılmamış olan **“sonsuz Ruh’tur.”** (İbraniler 9:14)¹¹⁰

Kutsal Ruh, **“gerçeğin Ruhu’dur.”** (Yuhanna 14:17), Tanrı, dünya için tasarladığı amaçlarını Kutsal Ruh aracılığıyla gerçekleştirir. Kutsal Ruh Tanrı’nın mesajına inanan herkese Tanrı’yı yakından ve tecrübe edebilecekleri şekilde açıklayan **“Yardımcı’dır.”** (Yuhanna 14:16) Bugün yeryüzündeki pek çok insan *Tanrı’yı tanımaz*, yalnızca, Tanrı *hakkında* bilgiye sahiptir. Bu tür bilgi Tanrı’yı da insanı da tatmin etmez. İnsanların Tanrı ile kişisel bir ilişki yaşayarak bu ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kılan Kutsal Ruh’tur.

Tanrı'nın harika Kutsal Ruh'u hakkında ileride daha çok şey öğreneceğiz.¹¹¹

Yolculuğunuz nasıl geçiyor? Biraz bunaltıcı mı? Bu düşünceler, kolayca kavranabilecek düşünceler değildirler. Bazı kişiler dinlerinin ve Tanrı hakkındaki tanımlarının doğru olması gerektiğini ileri sürerler, “çünkü bu tür konular çok basittir.” Bu kişilerin Tanrı hakkındaki tanımlamaları basit olabilir, ama Tanrı basit değildir.

‘Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil, sizin yollarınız benim yollarım değil’ diyor Rab. (Yeşaya 55:8)

SONSUZA KADAR TEK

Kutsal Yazılar'ın anlamı açıktır. Tüm sonsuzlukta Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un var olmadığı bir zaman asla mevcut olmamıştır.¹¹² Onlar her zaman TEK olmuşlardır. Kutsal Yazılar, insan tarihinin çevre ve koşulları içinde *Baba'yı gökyüzünden konuşan, Oğul'u yeryüzünde konuşan ve Kutsal Ruh'u yüreğe konuşan* Biri olarak açıklarlar.¹¹³ Her biri, kendi üstlendiği rol içinde diğerinden farklıdır, ama yine de TEK'tirler.

İnsanlar, sevgi Olan ve sınırsız Sevgisi'ni pratik yollarla gösteren TEK'in zenginliğinden, Tanrı'nın Kendisi hakkındaki açıklamasının bilgisinde büyüdükçe zevk almaya başlarlar.

Sevgi, yalnızca bir ilişkinin çevre ve koşulları içinde anlamlı bir şekilde var olabilir. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, mükemmel sevgi ve birliğin yakın ilişkisinden her zaman zevk almışlardır. Kutsal Yazılar'ın diğer bölümlerinde Oğul'un şu sözlerini işitiriz: “*Baba'yı severim*” ve “*Baba, Oğul'u sever.*” Kutsal Yazılar, aynı zamanda, “*Kutsal Ruh'un meyvesinin sevgi*” olduğunu da beyan ederler. (Yuhanna 5:20; 14:31; Galatyalılar 5:22)

İnsan ilişkilerinin en iyisi –erkeğin ve kadının bir beden olması, baba, anne ve çocuk arasındaki bağ– **sevgi olan** Tanrı ile dolu olanıdır. Sözü edilen bu tür yersel ilişkilerin en iyisi bile Tanrı'nın huşu-esinleyen tekliğinin ve sevgisinin yalnızca soluk bir yansıma-

sıdır. Yaratıcımız, iyi olan her şeyin orijinal kaynağı, örneği ve amacıdır.

“*Tanrı sevgidir.*” (1. Yuhanna 4:8)

“*Tanrı sevgidir*” ifadesinin en iyi yanı, O’nun sizi ve beni Kendisi ile sonsuza kadar sürecek olan yakın bir ilişkinin tadını çıkarmaya davet etmesidir! O, tam olarak açıklanamasa bile, bizden istediği yalnızca O’na güvenmemizdir.

TANRI GÜVENİLİRDİR

Yaratılışın altı gününe bakarak Tanrı hakkında gözlemlediğimiz şeyleri tekrar düşünelim.

Bunu matematiksel bir denkleme dönüştürecek olursak, şöyle bir görünüm karşımıza çıkar:

- 1. Gün: Tanrı *kutsaldır*
- + 2. Gün: Tanrı *her şeye gücü yetendir*
- + 3. Gün: Tanrı *iyidir*
- + 4. Gün: Tanrı *sadıktır*
- + 5. Gün: Tanrı *yaşamdır*
- + 6. Gün: Tanrı *sevgidir*
- = *GÜVENİLİR TANRI*

Bu özelliklere sahip olmayan kişilere hemen güvenirken, mükemmel tek karaktere sahip Olan’a güvenme konusunda gösterdiğimiz isteksizlik garip değil midir?

Mektup kutusuna bir mektup attığım zaman, posta servisine bu mektubu yerine ulaştıracağı konusunda güvenirim. O zaman evrenin Yaratıcısı-Tedarik Edeni ve Sahibine vaatlerini yerine getirmesi konusunda çok daha fazla güvenebilmem gerekir!

“*İnsanların tanklığını kabul ediyoruz, oysa Tanrı’nın tanıklığı daha üstündür...Tanrı’ya inanmayan ise, O’nu yalancı durumuna düşürmüş olur.Çünkü Tanrı’nın, Oğlu ile ilgili tanıklığına inanmamıştır.* (1. Yuhanna 5:9-10)

TANRI’NİN KİŞİSEL ADI

Tanrı O’nu tanımamızı, O’na güvenmemizi ve O’nun adını çağır-mamızı ister.

*“Seni tanıyanlar Sana güvenir, çünkü Sana yönelenleri
hiç terk etmedin, ya **Rab**.” (Mezmun 9:10)*

Pek çok kişi, Tanrı’nın adının yalnızca “*Tanrı*” olduğunu düşünür – *Elohim* (İbranice), *Allah* (Arapça¹¹⁴), *Alaha* (Aramice), *Dieu* (Fransızca), *Gott* (Almanca) ya da konuştukları dilde hangi sözcü-ğü kullanıyorlarsa....

Gerçekten de Tanrı Tanrı’dır (En Üstün Olan Varlık). Ama O’nun *adı* Tanrı mıdır?

Bu durum, benim, adımın “İnsan” olduğunu söylememe benzemez mi? Ben bir insanım, ama aynı zamanda bana ait bir ada da sahi-bim. Tanrı Tanrı’dır, ama aynı zamanda Kendisini açıkladığı isim-lere sahiptir ve bu isimler aracılığıyla bizi, O’na bir Kişi olarak hitap etmeye davet eder.

Pek çok kişi, Tanrı’nın, yerçekimi, rüzgar ya da rağbet gören bir bilim kurgu filmleri dizisinde karakterize edilen “Güç” gibi bilin-meyen bir tür enerji kaynağı olduğunu düşünürler. Kutsal Kitap’ta bildirilen Tanrı kavramı bu tür düşünceler içeren bir kavram değıl-dir.

Tanrı, O’nu kişisel bir şekilde bilmenizi isteyen Nihai Kişilik’tir.

Tanrı kavramı, yalnızca bir Kutsal Kitap kişiliğı olmakla kalmaz, aynı zamanda akla da uygundur. İnsanlar nasıl yalnızca kozmik enerji küreleri değillerse, aynı şekilde her şeyi Yaratan da değıldir. O, bir adı olan Kişisel bir Varlık’tır.

Tanrı’nın ilk kişisel adı, Yaratılış’ın ikinci bölümünde ilk kez açık-lanır.

*“Göğün ve yerin yaratılış öyküsü: **RAB** Tanrı göğü ve yeri yarattığında...” (Yaratılış 2:4)*

Tanrı'nın Kendisini belirttiği isme dikkat ettiniz mi?

O'nun adı, “*RAB'dir.*” En azından dilimize bu şekilde çevrilmiştir. Tanrı'ya, tüm dilleri akıcı olarak konuştuğu ve bizden, Kendisine belirli bir dilde hitap etmemizi istemediği için minnettarım. Bizi Kendisi ile ana dilimizde konuşmaya davet ettiği zamanın, yerin, ya da yönün hiçbir önemi yoktur, O'nun gözünde önemli olan, O'nunla yürek dilimizle konuşmamızdır.

BEN'İM

Tanrı'nın ilk kişisel adı olan “RAB” İbranice'de dört sessiz harf ile yazılır: **YHVH**. Bu dört sessiz harfe sesli harfler eklendiği zaman, sözcük YaHVeH ya da YeHoVa olarak telaffuz edilir. İsim, İbranice'deki “imək” yardımcı fiilinden türetilmiştir ve birebir anlamı, “**BEN İM**” ya da “**O DUR**” şeklindedir. Bu açıklama ile şunu öğreniriz: Tanrı, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan'dır*. Tanrı'nın bu kişisel adı, Eski Antlaşma'da 6.500'den fazla sayıda geçer ve diğer adlarından daha çok kullanılır.

Çoktanrılı Mısır'da yetişen Musa, Tanrı'ya O'nun adını sorduğu zaman Tanrı'nın verdiği yanıtı dinleyin:

*“Tanrı Musa'ya, ‘Ben **Ben'im**’ dedi. ‘İsraillilere de ki, ‘Beni size Ben **Ben'im**’ diyen gönderdi.’” (Mısır'dan Çıkış 3:14)*

Yalnızca kişisel bir varlık, “ben..im” diyebilir. Tanrı bizden O'nun Nihai Kişi olduğunu anlamamızı ister.

O, O *OLAN* Biri'dir.

Geçmiş, şimdi ve gelecek O'nun için hiçbir şey ifade etmez. O'nun Varlığı, zaman ve uzaydan üstündür.

O, kendi kendine yeterlidir.

Siz ve ben yaşamak için hava, su, yiyecek, barınak ve diğer unsurlara ihtiyaç duyarız, ama O, hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. O, kendi gücü aracılığıyla mantık yürüten ve var olan Biri'dir. O, Büyük

BEN'İM'dir – O, RAB'dir. (Dikkat: İngilizce Kutsal Kitap'ta RAB sözcüğünün tamamı büyük harflerle yazıldığı zaman, İbranice'de RAB manasını taşıyan orijinal sözcük, *Kendiliğinden Var Olan Sonsuz Olan* anlamına gelen, YHVH'dır.)

Tanrı, Kendisini tanımlama görevini insana bırakmamıştır. O, Kendi Kendini Tanımlayan'dır.

YÜZLERCE İSİM

RAB'bin, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olarak sahip bulunduğu sonsuz varlığı, yüzlerce ad ve unvan taşır. Tanrı'nın adları O'nun karakterini yansıtır. Tanrı'ya ait her unvanın amacı bizim, Tanrı'nın kim ve nasıl olduğunu daha iyi anlamamıza yardımcı olmak içindir. Örneğin, şu isimlerle adlandırılır:

Gökyüzünün ve yeryüzünün Yaratıcısı, Yaşam Yazarı, En Yüce Olan, Gerçek Işık, Kutsal Olan, Adil Yargıç, Tedarik Eden Tanrı, Şifa Veren Tanrı, Doğruluğumuz Olan Rab, Esenliğimiz Olan Rab, Çobanım Rab, Sevgi ve Esenlik Tanrısı, Lütuf Kaynağı Tanrı, Sonsuz Kurtuluş'un Yazarı, her zaman Yakıнымızda Olan Rab...

Yaratıcımız hakkındaki şimdiki anlayışımız ne olursa olsun, her birimizin *O'nun Tanrı olduğunu ve hiç kimsenin O'na benzemediğini* alçak gönüllülikle itiraf etmemiz gerekir.

Tanrı'nın tam olarak açıklanması ya da anlaşılması imkansız olmasına rağmen, O, bizim O'nun adını bilmemizi, O'na güvenmemizi ve O'nu sevmemizi, O'nunla sonsuza kadar yaşamamızı ister. Tanrı, zihninde tasarlamış olduğu amacını şu sözleri ile ifade eder:

"İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım."
(Yaratılış 1:26)

Tanrı bu sözleriyle ne demek istedi? Gözle görülebilen insan nasıl olur da gözle görülemeyen Tanrı'nın benzeyişine sahip olabilirdi?

ÖZEL BİR YARATIK

İki bölüm önce, tüm zamanların en büyük beyanı üzerinde durmuştuk: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.” (Yaratılış 1:1) Tanrı’nın beyan ettiği önemli bir diğer ifadeye daha değinelim:

“Tanrı, insanı kendi benzeyişinde yarattı.” (Yaratılış 1:27)

Tanrı, insanları Yaratılış’ın tacı olmaları için tasarladı.

TANRI’NIN BENZEYİŞİNDE

“Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi. ‘Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.’ Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.” (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı’nın insanı, “kendi benzeyişinde” yaratmış olması, ilk insanların her şekilde Tanrı’ya benzedikleri anlamına gelmez. Tanrı eşsizdir.

“Tanrı insanı kendi benzeyişinde yarattı” ifadesi, insanların Tanrı’nın doğasına ortak olacakları anlamına gelir. İnsan, Tanrı’nın

karakterini yansıtmak için tasarlandı. Tanrı, ilk erkeğe ve kadına Kendisi ile anlamlı bir ilişkinin tadını çıkarmalarına izin verecek nitelikler sağladı.

Tanrı insanları, onlara önemli sorular sorma, mantıklı olarak muhakeme etme ve Yaratıcıları hakkındaki derin gerçekleri kavrama yeteneği vererek, *zeka* ile bereketledi.

Tanrı, insanların sevgi ve empati gibi duyguları tecrübe edebilmeleri için onlara *duygular* verdi.

Tanrı aynı zamanda insanlara, sonsuz sonuç konusunda seçim yapmaları için hem özgürlüğü hem de sorumluluğu kapsayan bir *irade* verdi.

Tüm bu verdiklerine ek olarak onlara iletişim –konuşma, jest ve şarkı söyleme– yeteneği bağışladı. Aynı zamanda insanların uzun vadeli planlar yapmalarını ve bu planları şaşırtıcı bir yaratıcılık ile uygulamalarını mümkün kıldı. En önemlisi de, Yaratıcılarına-Sahiplerine tapınabilmeleri ve O’ndan zevk alabilmeleri için *sonsuz bir can ve ruh* sağladı.

İnsanoğluna bağışlanan bu tür kapasiteler, onları hayvanlardan ayırır.

Tanrı, insanları *Kendisi için* yarattı. “*Sevgi olan*” Tanrı (1. Yuhanna 4:8), erkeği ve kadını onlara *ihtiyacı olduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. İnsanlar, O’nun sevgisinin alıcıları ve yansıtıcıları olacaklardı.

İNSAN BEDENİ

Yaratılış kitabının birinci bölümü Tanrı’nın dünyayı nasıl yarattığı hakkında özlü bir öykü sunar, ikinci bölüm ise özellikle insanların yaratılışına ilişkin ayrıntılar ile doludur.

“*RAB Tanrı Adem’i topraktan yaratı ve burnuna yaşam soluşunu üflledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.*” (Yaratılış 2:7)

RAB gökleri ve yeryüzünü yoktan var etmiş olmasına rağmen, ilk insanı *topraktan* yaratmayı seçti. Günümüzdeki biyologlar bu gerçeği onaylarlar: “Beden neredeyse hiç etkileyici değilmiş gibi görünür. Bedeni oluşturan yirmi küsur sıradan unsurun tamamı yeryüzünün kuru *toprağında* mevcuttur.”¹¹⁵

İnsan bedeni böyle mevkice aşağı unsurlardan oluşturulmasına rağmen, yaklaşık yetmiş beş trilyon (75.000.000.000.000) canlı hücre ile bir araya getirilmiş hünerli bir işin mucizevi bir parçasıdır. Bu canlı hücrelerin her biri kendi özel rolünü üstlenmiştir.

Hücre, yaşamın temel birimidir. Bir hücre öylesine küçüktür ki, görülebilmesi ancak güçlü bir mikroskop aracılığıyla mümkündür. Buna rağmen bir hücre yine de, işlev gören milyonlarca kısım ile doludur. Her hücre, iki metre uzunluğunda bulunan ve bir insanın temel özelliklerinin genetik kodu olan DNA’nın ancak mikroskop ile görülebilecek ufaklıktaki bükülmüş kenarını içerir.

Ünlü bilgisayar programcısı Bill Gates, şu beyanda bulundu: “İnsan DNA’sı, bir bilgisayar programı gibidir, ama şimdiye kadar yaratılmış olan herhangi bir bilgisayar programından çok fazla ileride olan bir programdır bu.”¹¹⁶ İnsan bedeninde en azından iki yüzden fazla farklı hücre tipi mevcuttur. Bu hücre tiplerinden bazıları kan gibi sıvılar meydana getirirler; diğerleri ise yumuşak dokuları ve organları yaratırlar, bazıları da katı kemikler oluşturmak için bir araya gelirler. Bazı hücreler bedenin kısımlarını bir araya bağlarlar, diğerleri ise sindirim ve üreme sistemleri gibi beden işlevlerini organize ederler.¹¹⁷

Bedeninizin yapısı ve işleyen sistemleri üzerinde düşünün: kemikleri ve başka organları birbirlerine rapteden bağlar, tendonlar, kaslar, cilt ve saçlar ile bağlanmış ve donatılmış 206 kemiği ile iskelet; ya da yaşamın kendisine ait maddeleri ulaştıran, damarları, atar damarları ve kan ile dolaşım sistemi. Bu arada midenin, bağırsakların, böbreklerin ve karaciğerin varlıklarına da değinelim. Aynı zamanda beyniniz ile temas halinde olan karışık olarak teller ile bağlı sinir sistemi de mevcuttur. Ve kalp olarak adlandırılan sadık pompayı, ya da Tanrı’nın size sağladığı gözleri, kulakları, burunu,

ağız ve dili, ses kirlişlerini, papillayı ve dişleri de unutmayın! Eller ve ayaklar da son derece yararlıdır! Size baş parmaklarınızı verdiği için Tanrı'ya hiç teşekkür ettiniz mi? Bir süpürge ya da çekici baş parmağınızdan yararlanmadan kullanmayı deneyin! Sahip olduğunuz şu tırnaklarınız da oldukça yararlıdır....

Peygamber Davud'un yazdığı şu sözlerle şaşırmamak gerekir:

“Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. Ne harika işlerin var! Bunu çok iyi bilirim.” (Mezmur 139:14)

CAN VE RUH

İnsan bedeni ne kadar harika yaratılmış olursa olsun, insanların böylesine özel olmalarının nedeni beden değildir. Hayvanların, kuşların ve balıkların da hayranlık uyandıran bedenleri vardır. İnsanın eşsizliği, onun *insan canından* ve *eşsiz ruhundan kaynaklanır*. “Tanrı'nın benzeyişinde” özel varlıklar olarak yaratılan ilk erkeği ve kadını diğer yaratıklardan ayıran, onun canı ve ruhudur.

Tanrı, insanın bedenini topraktan biçimlendirmeyi sona erdirdikten sonra, insanın “*burnuna yaşam soluğunu üfledi ve böylece insan yaşayan bir varlık oldu.*” (Yaratılış 2:7)

Tanrı'nın Adem için yarattığı beden, Tanrı'nın Adem'in ruhunu ve canını içine yerleştirdiği beden insan için yalnızca bir ev ya da çadırdı

Tanrı, insana bedeni çevresindeki dünyadan, canı iç varlığından ve ruhu Tanrı'dan haberdar olabilsin diye verdi.

Can, *bedeni*,

Ruh, *canı* yönetecek

Ve *ruh* Tanrı'nın Kendisi tarafından yönetilecekti.¹¹⁸

“Tanrı Ruh'tur, ve O'na tapınanlar ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar. (Yuhanna 4:24)

BİR AMAÇ İÇİN YARATTI

Hünerli Usta insanı üçlü-birliğin bir türü olması için “*ruh, can ve bedeni*” birleştirerek yarattı. (1. Selanikliler 5:23) ve insanların Yaratıcıları ile yakın bir ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kıldı. Tanrı insana yaşam vermişti ve şimdi insanın Yaratıcısının-Sahibinin zevki ve övgüsü için yaşaması insanın yüceltilmiş ayrıcalığı olacaktı.

“Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adım ile çağrılan herkes... Kendim için biçim verdiğim bu halk bana ait olan övgüleri ilan edecek.” (Yeşaya 43:7,21)

İnsanlar Tanrı’nın yüceliği için yaratıldılar.

Yeryüzü insanlık için yaratıldı, ama insanlık Tanrı için yaratıldı. Yaratıcının amacı, ilk insanların O’nu tanıyabilmeleri, O’ndan zevk almaları ve O’nu sonsuza kadar sevmeleriydi. Tanrı aynı şeyi sizin ve benim için de amaçlamıştır.

“Tanrın RAB’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.” (Markos 12:30)

MÜKEMMEL BİR ÇEVRE

Tanrı Adem’i yarattıktan sonra, *Aden* adında bol bereketli bir bahçe tasarladı ve bu bahçeyi dikti.

“Rab Tanrı doğuda Aden’de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem’i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacı ile iyiyi ve kötüyü bilme ağacı vardı. Aden’den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu.” (Yaratılış 2:8-10)

Yeri büyük olasılıkla bugün Irak¹¹⁹ olarak bilinen Aden, harika görünüm, sesler ve kokular, sınırsız güzelliklerle dolu büyük bir bahçeydi. Parlayarak akan bir nehir bahçeyi suluyordu. Lezzetli meyve ağaçları nehrin kenarına dizilmişlerdi. Tadına varılması için anlatılamayacak çeşitlilikte meyveler, hayranlık uyandıran tatlı

kokulu çiçekler, gözlerin bakmaya doyamayacağı lezzetli çayırılar, incelenecek kuşlar ve böcekler, keşfedilecek gizemli ormanlar, ortaya çıkarılacak altın ve taşlar bu bahçeye yerleştirilmişlerdi. Tanrı, gerçekten de Adem'in *“zevk alması için her şeyi bol bol vermişti.”* (1. Timoteos 6:17)

Tanrı, aynı zamanda bahçenin ortasına iki özel ağaç da dikti: yaşam ağacı ve iyilikle kötülüğü bilme ağacı.

Aden *keyif* anlamına gelir. Tanrı, bu harika yuvayı insanın zevk alması için yaratmıştı. Ama insan için keyiflerin en büyüğü, Yaratıcısı ile paydaşlıktan zevk almak olacaktı.

Tanrı'yı kişisel olarak tanımak ve O'nunla birlikte olmaktan daha harika bir şey yoktur. *“Bol sevinç vardır Senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez.”* (Mezmun 16:11)

TATMİN EDİCİ BİR GÖREV

Bahçenin hazırlığı tamamlandıktan sonra RAB insanı bahçeye koydu. Tanrı Adem'e bu bahçede yaşamayı isteyip istemediğini sormadı. Tanrı, insanın Yaratıcısıydı ve bu nedenle insanın Sahibi'di. RAB, insanlık için neyin en iyi olduğunu bilir ve Yaptıkları ile ilgili hiç kimseye yanıt vermek zorunda değildir.

“RAB Tanrı, Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.” (Yaratılış 2:15)

Tanrı, Adem'e yeni yuvasında iki sorumluluk verdi.

Birinci sorumluluk şuydu: Adem bahçeyi *“işleyecekti.”* Ama bu görevi terlemeden, zahmete girmeden ve yorulmadan yapacaktı. Her şey iyi olduğu için bu görevi zevk alarak yapacaktı. Bahçede battığında acı verecek dikenler ve çıkarıp temizlenecek zararlı otlar yoktu.

Adem'e verilen ikinci sorumluluk, bahçeye *“bakmasıydı.”* Bu son ifade evrende pusuya yatmış kötü ve tehlikeli bir unsurun varlığını ima ediyor olabilir miydi?

Bu sorunun yanıtı gereken zamanda verilecektir.

BASİT BİR KURAL

İnsan bir kukla değil bir kişi olduğu için, Tanrı, Adem’e aynı zamanda itaat etmesi için anlaşılması çok kolay bir kural verdi.

*“Ona, ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini **yiyebilirsin**’ diye buyurdu. ‘Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından **yeme**. Çünkü ondan yediğin gün ölürsün.’” (Yaratılış 2:16-17)*

Tanrı bu buyruğu erkeğe kadını yaratmadan önce verdi. Tanrı, Adem’in insan soyunun başı olmasını kararlaştırmıştı ve Adem’e yalnızca bu kurala uyma sorumluluğunu yüklemişti.

İLK KADIN

Tanrı, sonra kadını yarattı. Ve kadın çok özel bir yaratıktı!

“Sonra, ‘Adem’in yalnız kalması iyi değil’ dedi. ‘Ona uygun bir yardımcı yaratacağım’...RAB Tanrı Adem’e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Adem’den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem’e getirdi. Adem, ‘İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir’ dedi. ‘ona kadın denilecek, çünkü o adamdan alındı.’ Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı.” (Yaratılış 2:18,21-25)

Böylece Tanrı ilk eylemini gerçekleştirdi, Adem’in kaburga kemiğinden güzel ve zarif bir eş yarattı ve sonra onu Adem’e takdim etti.

Adem, Tanrı’nın kendisi için sağlamış olduğu bu yakın ve sevecen eşten ve “yardımcıdan” dolayı büyük sevinç duydu! Kutsal Kitap araştırmacılarından biri olan merhum Matthew Henry şöyle yazmıştı: “Kadın, Adem’in kaburga kemiğinden yaratıldı; Adem’in üzerinde egemenlik sürmesi için onun başından ya da onu ayakları altına alması için onun ayaklarından yaratılmadı, onunla eşit olma-

sı için onun kaburga kemiğinden, korunması için kolunun altından ve sevilmesi için yüreğinin yanından yaratıldı.”¹²⁰ Kadın da aynı erkek gibi *Tanrı’nın suretinde ve benzeyişinde* yaratıldı – Tanrı’nın karakterini yansıtması ve O’nunla beraber ruhsal birliğin tadını çıkarması için yaratıldı. Yaratıcı, erkek ve kadın için kesin bir düzen ve farklı roller belirledi; onların değerleri ve önemleri konusunda eşit olduklarını beyan etti.

Bugün, Tanrı’nın amacına aykırı olarak pek çok toplum, kadınlarına bir mal parçası gibi davranıyor. Ben, bir erkek çocuk doğduğu zaman sevinen ve bir kız çocuk doğduğu zaman hayal kırıklığı yaşayan insanlar gördüm. Bazı erkekler canlı hayvanlarına eşlerinden daha fazla ilgi ve özen gösterirler. Başka toplumlar bir diğer aşırı uca yönelmişler ve erkek ve kadınların farklı rollerini önemsememeyi tercih ederek Tanrı’nın her bir cinsiyete verdiği sorumlulukları reddetmişlerdir. Her iki aşırı uç da kadınları hor görmektedir.

İLK NİKAH

İlk evlilik törenini kimin yönettiğine dikkat edin.

Yöneten, RAB’di. Kutsal Yazılar şöyle der: “*Tanrı onu Adem’e getirdi.*” Yaratıcı, en başından beri, Kendisi için yaratmış olduğu insanların yaşamlarına doğrudan müdahale etti. “*Erkek annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak*” beyanında bulunan Tanrı’dır. “Tek” sözcüğü için İbranice’de kullanılan sözcük “ehad”dır. Bu sözcük, tekliği ve birliği ifade eder. Tanrı, ilk çifti mükemmel uyum içinde sonsuza kadar birbirlerinden zevk almaları ve birbirlerine hizmet etmeleri ve O’NDAN zevk almaları ve O’NA hizmet etmeleri için tasarladı. O, kadının ve erkeğin Yaratıcılarını-Sahiplerini bireysel ve birlikte sürdürdükleri yaşamlarının merkezi yapmalarını istedi.

Günümüz dünyasında, pek çok kişi Tanrı’nın evlilik hakkındaki orijinal planını trajik bir şekilde umursamazlar ve bir erkek ve kadın arasındaki ilişkinin yıllar geçtikçe nasıl daha harika olabileceğinin farkında bile değildirler. Bu umursamazlıklarının bir sonucu

olarak Rab'bin başlangıçtan beri bir erkek ve karısı için tasarlamış olduğu sevecen, sadık, bencil olmayan ve birbirlerini bağrılarına basan ilişkiyi yansıtmada başarısız olurlar.

Yaratıcının erkek ve karısı arasındaki evliliğin yazarı olması, Tanrı'nın ölçülmesi mümkün olmayan sevgi yüreğinin bir yansımasını ortaya koyar. Tanrı, evlilik bağı ile şu örneği vermeyi amaçlamıştır: Tanrı, insanları şimdi ve sonsuzluk boyunca Kendisi ile erkek ve kadın arasındaki ilişkiden daha yakın, daha harika ve gelişen bir *ruhsal* ilişkinin tadını çıkarmaya davet eder.

Evliliğin Yazarının evliliği nasıl tanımladığına dikkat ettiniz mi? “*bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına **bağlanacak**, ikisi **tek beden olacak**.*” Ve Kutsal Yazılar bu ifadeye şunu ekler: “*Adem de karısı da çıplaktılar, henüz **utanç nedir bilmiyorlardı**.*”

Tanrı'nın evlilik için planı bir çiftin, utanç nedir bilmeyerek amaçlarında ve bedenlerinde birleşmeleridir. Hatta Tanrı'nın planı bundan daha da yüksek bir aşamada insanların sonsuzluk boyunca Kendisi ile birlikte utanç duymadan *ruhsal* birliğin keyfine varmalarıdır.

İNSANLIĞA EGEMENLİK VERİLDİ

Tanrı, kadını erkeğin yanına götürdükten sonra onlara doğrudan ve kişisel olarak hitap etti. Kutsal Yazılar, “*bahçede **yürüyen RAB Tanrı***” (Yaratılış 3:8) dan söz ettikleri için, Tanrı'nın ilk erkek ve kadına gözle görünür bir şekilde göründüğünü anlıyoruz.

Şimdi Rab'bin erkeği ve karısını Yaratıcının görkemli ve bozulmamış yaratılışına gözlerini dikerek bakabilecekleri yüksek bir dağa götürdüğünü hayal edelim...

“*Onları kutsadı ve ‘**Verimli olun, çoğalın**’ dedi. **Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın**; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara **egemen olun**, İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak.*” (Yaratılış 1:28-29)

Tanrı Adem ve Havva'yı¹²¹ ve onların soylarını Yaratılış üzerinde egemen yaptı. Onlara, insan soyunun “başlangıç çifti” olma ayrıcalığını ve sorumluluğunu verdi. Tüm yaratılış üzerinde “*egemenlik*” başışladı. *Egemenlik*, “*yetki*” ve “*kontrol*” anlamına gelir. Adem, Havva ve onların soyu yeryüzünden zevk alacaklar, ona bakacaklar ve onu bilgelikle yöneteceklerdi. Yeryüzü onlara yeryüzüne zarar getirmeleri için değil onu kullanmaları için verildi.

Yaratıcı yaratılışı insanlık ile uyum içinde bulunması için tasarladı. Yeryüzü, başlangıçta insanın istediği ve ihtiyacı olan her şey ile iş birliği yaptı. Adem ve Havva hiçbir zaman bir sonraki yiyeceklerinin nereden geleceği konusunda merak ve endişe duymadılar. Yapmaları gereken tek şey, sayısız çeşitlilikteki meyve ağaçlarının herhangi birine uzanmaları ve bu ağacın meyvelerinden koparmalarıydı. Alın teri dökmek, diken ve çalı veren toprak, hastalık ve ölüm mevcut değildi. Yaratılışın her köşesi Adem ve Havva'ya boyun eğmişti. İnsan egemendi.

Yaratılış, insan Yaratıcısına boyun eğdiği sürece insana boyun eğecekti.

TANRI VE İNSAN BİRLİKTE

RAB Tanrı başlangıçtan beri insanların Kendisi ile yakın ve tatlı bir paydaşlık içinde yaşamalarını amaçlamıştı. Adem ve Havva'ya Kendisini anlamaları ve sevmeleri için *zihinler ve yürekler* (zeka ve duygular) ve O'na güvenip güvenmeyeceklerine ve itaat edip etmeyeceklerine karar verecekleri *seçim* özgürlüğünü (irade) vermesinin nedeni buydu. Gerçek sevgi ve sadakat zorlanamayacağı ve baskı altında tutulamayacağı için seçim yapma unsuru kesinlikle gerekliydi. Egemen Rab, Adem ve Havva'yı yapacakları seçimlerden sorumlu tutacaktı.

Lütfen şu konuda hataya düşmeyin: Evrenin yaratıcısı ve Sahibi hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymamasına rağmen, derin ilişki kurmayı isteyen bir Tanrı'dır.

Bizler nasıl tanınmak ve sevilmek istiyorsak, aynı şekilde Tanrı da Kendisi için yaratmış olduğu insanlar tarafından tanınmayı ve sevilmeyi arzular. *Kendi benzeyişinde yarattığı* bu kişilerle yürek seviyesinde bir dostluk arzulaması, O'nun sonsuz doğasının bir parçasıdır.

İnsanların, “*Ben Tanrı'nın bir kuluyum ve bundan fazlası da değilim*” dediklerini duyuyorum. Tanrı'ya, Efendisi için çalışan istekli bir hizmetkâr olarak hizmet etmenin büyük bir onur olduğunu kabul ediyorum, ama Kutsal Yazılar'ın bu konudaki ifadeleri oldukça anlaşılırdır: Tanrı, hiçbir zaman insanın *bir kul* olmasını tasarlamadı, aksine onun *bir evlat* olmasını istedi. (Galatyalılar 4:7) “*Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir.*” (Yuhanna 8:35) Tanrı, yüreğinin arzusunu insanbıçimciliğe özgü bir şekilde ifade ederek (insan terimlerle) Kendisine güvenen herkes için ne planladığını bize anlatır:

“Size Baba olacağım ve siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.” (2. Korintliler 6:18)

Tanrı, bize olan sevgisini, anne ve babaların çocuklarına olan sevgilerine benzetmekle yetinmez, bu konuda başka bir örnek daha verir; benzetmesini bir diğer seviyeye taşıyarak insanlara olan sevgi bağını ve sevgisinin derinliğini bir erkeğin biricik gelinine olan sevgisi ile karşılaştırır.

“‘Ve o gün gelecek’ diyor Rab, ‘Bana *Kocam* diyeceksin, artık Efendim demeyeceksin. *Seni sonsuza dek kendime eş alacağım.* Doğruluk, adalet, sevgi, merhamet temelinde seninle evleneceğim. Sadakat ile seninle evleneceğim. Ve sen *Rab’bi tanıyacaksın.*” (Hoşea 2:16, 19-20)

Yeryüzünde bulunan iki birey arasındaki en tatmin edici ilişkiyi hayal edin ve sonra şu konu üzerinde düşünün: Tanrı'nın bizi Kendisi ile tecrübe etmeye davet ettiği ilişki, yeryüzünde bulunması mümkün olan en iyi ilişkiden sınırsız derecede daha harikadır.

Yaratıcınız ile kişisel bir ilişkiye girmediğiniz takdirde, yaşamınızda eksiklik olacak ve hayatınızda tatmin bulamayacaksınız. Yersel

mülkün miktarı, zevk, eğlence, prestij, insanlar ya da dualar, canınızdaki boşluğu doldurmaya yetmeyecektir. Kendisi için tasarlamış olduğu yüreğinizdeki o boş odayı yalnızca Rab’bin Kendisi doldurabilir.

*“O susamış **canın** susuzluğunu giderir, aç **canı** iyiliklerle doldurur.”* (Mezmun 107:9)

Burada kaçırılmaması gereken bir nokta bulunur: Tek gerçek Tanrı *dini törenlerden* hoşlanmaz, ama Kendisine güvenenlerle *içten bir ilişki* arzular ve bundan zevk alır.

Tanrı, farklı düzeylerde aşağıda belirtilen kişilerle paydaşlıktan hoşlanmışır ve sonsuza kadar da hoşlanacaktır:

KENDİSİ İLE. Tüm sonsuzluk boyunca Sonsuz Baba, Sonsuz Oğul ve Sonsuz Kutsal Ruh arasında sevgi ve paydaşlık akmıştır. Örneğin, Kutsal Yazılar, Oğul’un Baba’ya söylediği şu sözleri kaydederler, *“Baba...Sen Beni dünyanın başlangıcından önce sevdin.”* (Yuhanna 17:24)

MELEKLER İLE. Tanrı melekleri Kendisini tanımaları, sevmeleri ve O’nun sonsuz kadar sürecektir olan huşu dolu görkemini takdir etmeleri için yarattı. *“Tanrı’nın bütün melekleri O’na tapınsın.”* (İbraniler 1:6)

İNSANLAR İLE. Tanrı insanları, Yaratıcılarından, meleklerin aldıkları zevkten daha büyük zevk almaları ve Yaratıcıları ile meleklerin sahip oldukları ilişkiden daha yakın bir ilişkiye sahip olmaları için yarattı. Kral Davud’un yazdıklarını okuyalım: *“Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: ‘İnsan ne ki onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?’ Neredeyse bir tanrı yaptın onu, başına yücelik ve onur tacı koydun.”* (Mezmun 8:3-5) Tanrı, halkı ile birlikte olmak istedi. Ama yine de insanın önce test edilmesi gerekir.

7. GÜN: YARATILIŞ TAMAMLANDI

Yaratılış öyküsü önemli bir bilgi ile son bulur:

*“Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin **çok iyi** olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu. Gök ve yer bütün öğeleri ile **tamamlandı**. Yedinci güne geldiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. **Yaptığı** işten o gün dinlendi.”* (Yaratılış 1:31; 2:1-2)

Tanrı’nın yaratma eylemi tamamlandı. Artık yaptığı her işten zevk alma zamanı gelmişti. RAB, yedinci günde yorgun olduğu için dinlenmedi. Kendiliğinden Var Olan ve adı Ben’im Olan hiçbir zaman yorulmaz. Tanrı dinlendi – çalışmaya son verdi – çünkü yaratma eylemi **sona erdi**.

RAB Tanrı tatmin oldu.

Her şey mükemmeldi.

Mükemmel Yaratıcıları ile gelişen bir dostluğun tadını çıkarma ayrıcalığı verilmiş iki mükemmel kişinin yaşadığı mükemmel bir dünya hayal edin. Gezegenimizin başlangıçtaki durumu buydu.

Ancak ne yazık ki bu eski yeryüzü bugün mükemmellikten çok uzaktır. Kötülük ve ahlaksızlık, üzüntü ve acı, yoksulluk ve açlık, nefret ve şiddet, hastalık ve ölümün kol gezdiği bir yeryüzü haline gelmiştir.

Tanrı’nın mükemmel dünyasına ne oldu?

Bu sorunun yanıtı öykünün bir sonraki bölümünü oluşturmaktadır.

KÖTÜ’NÜN GİRİŞİ

“RAB’be övgüler sun ey canım, *iyiliklerinin hiçbirini unutma...*

RAB’be övgüler sunun, ey sizler,

O’nun melekleri...söylediklerini yerine getirenler.

RAB’be övgüler sunun ey sizler,

O’nun bütün göksel orduları...isteğini yerine getirenler.

RAB’be övgüler sunun,

ey O’nun egemen olduğu yerlerdeki bütün yaratıklar.

-- Kral Davud (Mezmun 103:2, 20-22)

Tanrı insanları yaratmadan önce, *melekler* olarak adlandırılan sayılamayacak kadar çok ruhsal varlıklar yaratmıştı. Melekler, “***O’nun bütün göksel ordularıydı***”, Yaratıcılarını-Sahiplerini sonsuza kadar tanımak, yüceltmek, O’ndan zevk almak, O’na hizmet etmek amacıyla tasarlanmışlardı. Tanrı, melekleri, temelde içgüdülerini ile yaşayan hayvanlardan farklı şekilde yarattı. Tanrı, insanoğlu ile birlikte meleklerle de Sözü’ne itaat etme, İsteğini yerine getirme ve O’na övgü sunma gibi konularda kendi iradelerine göre seçim yapmaları için ahlaki zorunluluk verdi.

PARILDAYAN MELEK

En güçlü ve en büyük ayrıcalığa sahip ruhsal varlık *Lüsifer* olarak adlandırıldı, adının anlamı “*parıldayan*”dı.¹²² Bu ışıltı parlayan melek, “*kusursuzlukta örnekti, bilgelik ve güzelliği eksiksizdi.*” (Hezekiel 28:12)

Tanrı tüm ayrıntıları açıklamamış olmasına rağmen biz, kötülüğün ve kusurluluğun evrene ilk kez bu muhteşem meleğin varlığı aracılığıyla girdiğini biliyoruz.

Tanrı’nın Lüsifer hakkında söylediklerini okuyalım:

“Yaratıldığın günden sende kötülük bulunana dek yollarında kusursuzdun!... Güzelliğinden ötürü yüreğin gurura kapıldı... Çünkü içinden şöyle dedin:

*‘Göklere çıkacağım,
Tahtımı Tanrı’nın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım,
İlahların toplandığı dağda,
Safon’un doruğunda oturacağım.
Bulutların üstüne çıkacağım.
Kendimi Yüceler Yücesi ile eşit kılacağım.’”*
(Hezekiel 28:15,17; Yeşaya 14:13-14)

Tanrı’yı övmek ve O’na itaat etmek yerine Lüsifer beş kez, “***Ben yapacağım, ben olacağım!***” dedi. Lüsifer, *Yüceler Yücesi ile kendisini eşit kılmak* istiyordu.

Kendisine verilmiş olan güzellik ve zeka Lüsifer’in gözlerini kör etti ve sahip olduğu her şeyi kendisine KİMİN verdiğini unuttu. Melek olan bu varlık, Tanrı’dan daha bilge olduğunu düşünerek kendi kendisini aldattı. Melekler ordusunun, tapınma ve övgüye tek layık olan Yaratıcılarını övmesi yerine *kendisini* övmelerini istedi.

Lüsifer aynı zamanda Tanrı’ya karşı başlattığı isyana katılmaları için cennet meleklerinin üçte birini de ikna ederek kendi yanına çekti.¹²³ Böylelikle, *parıldayan melek* Tanrı’nın egemenliğini de-virmeyi ve cennetin tahtına oturmayı tasarladı. Günah, Tanrı’nın evrenine girmişti.

GÜNAH NEDİR?

Kutsal Yazılar günahı bize şöyle tanımlarlar.

*“Günah işleyen, **yasaya karşı gelmiş olur.**”* (1. Yuhanna 3:4)

*“Her **kötülük** günahtır.”* (1. Yuhanna 5:17)

*“Günah, yapılması gereken iyi şeyi bilip de **yapmamaktır.**”* (Yakup 4:17)

*“Günah her türlü **açgözlülüğü** üretti.”* (Romalılar 7:8)

*“Günah, Tanrı’nın yüceliğinden **yoksun kalmaktır.**”* (Romalılar 3:23)

“Tanrı’nın Yüceliği” Tanrı’nın mutlak saflığına ve lekesiz mükemmelliğine işaret eder. “Yoksun kalmak” mükemmel doğruluk hedefi üzerindeki “hedef merkezine” isabet ettirememek anlamına gelir.

Günah, Tanrı’nın kutsal doğasına ve isteğine tam uyum sağlayarak yaşama konusunda gösterilen başarısızlıktır.

Öz anlamı ile **günah**, melek ya da insan olan sonsuz bir varlığın, Tanrı’nın yolunu yüceltmek ya da izlemek yerine kendini yüceltmeyi ve “*kendi yoluna dönmeyi*” (Yeşaya 53:6) seçmesidir.

Tanrı’dan bağımsız düşünmek ya da hareket etmek, **günah**’tır.

Lüster ve ona sempati duyan meleklerin seçtikleri yol buydu. Yaratıcılarına bağımlı olmak yerine yüreklerinde gurura kapıldılar ve kendi yollarına döndüler.

*“Rab, **yüreği gururlu olandan iğrenir**, bilin ki öyleleri **cezasız kalmaz.**”* (Süleyman’ın Özdeyişleri 16:5)

İğrenmek çok güçlü bir anlama sahip olan bir sözcüktür; “*bir nefret objesi, tiksindirici bir eylem, bir murdarlık ya da putperestlik*” gibi anlamlar taşır. Tanrı, ben-merkezli gururdan nefret eder. Çünkü, bu günahtır.

Tanrı’nın, Huzurunda günahın var olmasına izin vermesi, sizin, evinizde çürümüş anlamına gelen bir domuz leşinin bulunmasına

vereceğiniz tiksinti dolu tepkinizden çok daha iğrenç bir durumdur. Nasıl çayımın içinde bulunan tek bir damla zehiri bile kabul etmem imkansız ise aynı şekilde Tanrı da tek bir günahı bile kabul edemez. Evimizde çürümüş, kokmuş bir cesede ya da çayımızdaki bir damla zehire katlanabilmemiz neden mümkün değildir?

Bu tür şeyler doğamıza aykırıdır.

Günah da Tanrı'nın doğasına aykırıdır; onu kabul edemez.

“Ya RAB, kutsal Tanrım! Öncesizlikten beri var olan sen değil misin? ...Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin, haksızlığı hoş göremezsin.” (Habakkuk 1:12-13)

ŞEYTAN, CİNLER VE CEHENNEM

Lüsifer, Tanrı'nın yüceliğini çalmak ve O'nun yetkisini gasp etmek istediği için Tanrı onu kendisiyle birlikte olmayı seçen meleklerle birlikte en yüce göklerdeki yerinden kovdu. Lüsifer'in adı, **“düş-man”** anlamına gelen *Şeytan* olarak değiştirildi. Aynı zamanda **“suçlayıcı”** anlamına gelen *İblis* adı ile de bilinir. Düşmüş melekler kötü ruhlar ya da *cinler* olarak da bilinirler; cin sözcüğü **“bilenler”** anlamına gelir.

Şeytan ve *cinleri* Tanrı'nın kim olduğunu bilirler ve O'nun önünde titrerler, ama yine de O'nu yenilgiye uğratmak için ellerinden geleni yaparlar.

Ancak O'nu asla yenemeyeceklerdir.

Kutsal Yazılar, önceden belirlenmiş olan bir günde Şeytan'ın ve cinlerinin **“İblis ve melekleri için hazırlanmış sönmez ateşe”** (Mat-ta 25:41) atılacaklarını söyleyen ön bildiriler içerirler. Sözü edilen bu **“sonsuz ateş”** Tanrı'nın kutsal doğası ile uyum sağlamayan her şeyin sonsuza kadar Tanrı tarafından karantinaya konacağı gerçek bir yerdir.

Grekçe Yeni Antlaşma'da Şeytan ile güç birliği yapanların cezalandırılacakları yeri tanımlamak için kullanılan sözcüklerden biri

‘gehenna’dır, genellikle “*cehennem*” olarak tercüme edilir.¹²⁴ Bu sözcüğün birebir anlamı, “*yanan bir çöplüktür.*”

Senegal’de eşimin ve benim çocuklarımızı yetiştirdiğimiz yerin yakınlarında insanların çöplerini ve artıklarını attıkları bir çöplük vardı. Çevrede oturan kişilerin kötü kokan çöpleri yakma girişimleri, çöplüğün için için yanarak boğucu kesif dumanlar çıkarmasına neden olurdu. İnsanlar, değersiz gördükleri her şeyi bu için için yanan ateşe atarlardı.

Cehennem, günahları içinde ölenlerin tutuldukları bir tür “*çöplüktür.*” Bir gün Şeytan, cinleri ve cehennemde ikamet eden herkes *ateş ve kükürt gölü* olarak adlandırılan nihai yargı yerine atılacaklardır.¹²⁵

Günah, Tanrı’nın evrenini sonsuza kadar kirletemeyecektir.

ŞEYTAN’IN HEDEFİ

Şeytan’a ve cinlerine gelince, onlar henüz ateş gölünde değildirler. Dünyamızdadırlar ve boş durmamaktadırlar. Kutsal Yazılar Şeytan’ı, “*havadaki hükümrانlığın egemeni, yani, söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruh*” (Efesliler 2:2) olarak tanımlarlar.

Şeytan’ın güçlü olmasına rağmen, *tüm* güce sahip olmadığını anlamak önemlidir. O yaratılmış bir varlıktır ve düşmüştür. Şeytan asla RAB’be rakip olamaz. Şeytan, “*bu çağın tanrısı*” olarak da adlandırılır. Hedefi, insanların tek gerçek Tanrı’yı tanımalarına ve yaratılmış oldukları amacı benimsemelerine engel olmaktır.

“Yaydığımız Müjde (Tanrı’nın kurtuluş hakkındaki iyi haberi) örtülüysen de, mahvolanlar için örtülüdür... Müjde’nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir.” (2. Korintliler 4:3-4)

Şeytan’ın hedefi nedir? O zihinleri kör etmek ve insanların Tanrı’nın mesajını işitmelerine ve inanmalarına engel olmak ister. Şeytan, Tanrı ile savaş halindedir. Bu savaş, Şeytan’ın kazanamayacağı bir savaştır, ama o yine de mümkün olduğu kadar çok sayıda

insanı da kendisi ile birlikte mahvolmaya sürüklemek için elinden geleni yapar. Ve sizin de bu mahvolacak insanların arasında bulunmanızı ümit eder.

Şeytan, Adem ve Havva'nın Tanrı'nın yüceliği ve zevki için yaratılmış olduklarını bildiğinden, Tanrı ve insan arasında var olan dostluğu bozmayı planladı. “*Yüreğin gizlerini bilen*” (Mezmur 44:21) RAB Tanrı, Şeytan'ın yapmayı planladığı ve gerçekleştirmek üzere olan her şeyi elbette biliyordu.

Tanrı'nın da Kendisine ait bir planı vardı.

TEK BUYRUK

Tanrı, insana Yaraticısını sevmesi ya da sevmemesi, övmesi ya da övmemesi ve itaat etmesi ya da etmemesi için seçme özgürlüğü verdi. Gerçek sevgi zorlanamaz ya da önceden programlanamaz. Sevgi, bir kişinin zihnini, yüreğini ve iradesini kapsar. Tanrı'nın, yarattığı evren üzerinde Egemen Kral olduğu gerçek olmasına rağmen, Tanrı'nın, insanı etkisi sonsuz olan bir konuda seçim yapmaktan sorumlu tuttuğu da aynı şekilde gerçektir.

Tanrı, daha kadını yaratmadan önce erkeğe bir buyruk verdi. Adem, insan soyunun başı olacağı için, Tanrı, onun önüne bir deneme koydu.

RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu. Ona, 'Bahçedeki istediğin ağacın meyvesinden yiyebilirsiniz' diye buyurdu. 'Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından yeme, çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.' (Yaratılış 2:16-17)

Tanrı'nın basit talimatlarına dikkat edin. Adem, *bir ağacın dışında* bahçedeki her ağacın bütün lezzetli meyvelerinden özgürce yiyebilirdi. Tanrı, itaat etmediği takdirde ne olacağını Adem'e önceden söyledi. “*Ondan yediğin gün **kesinlikle ölürsün.***”

Bu çizginin dışına çıkmak, *yasaya karşı gelmek* olacaktı; yasaya karşı gelmek, *günah* sözcüğünün bir başka ifade ediliş şeklidir.

Lüsifer'in yaptığı gibi evrenin RAB'ine baş kaldırmak, ciddi sorunlarla sonuçlanacaktı.

İlk insan mükemmel olmasına rağmen, olgunlukta mükemmel değildi. Bu tek buyruk ile insana, Yaratıcısı ile olan ilişkisinde büyüme fırsatı tanınmıştı. Tanrı, Adem'in Kendisine şükran ve sevgi dolu bir yürekle itaat etmeyi seçmesini istedi. Tanrı'nın, Adem için yaptıkları göz önüne alındığı takdirde, Adem'in itaat etmesinin yeterince kolay olması gerektiği akla gelecektir.

Bir düşünün! Tanrı, Adem'e bir beden, can ve ruh vermişti. Ona, Yaratıcısının kutsal ve sevecen doğasını yansıtmaya ayrıcalığı ile bereketledi. Onu görkemli bir bahçeye koydu ve yaşamını sevinçli ve doyumlu yapmak için düşünülebilecek her iyi şeyi bağışladı. Tanrı Adem'e aynı zamanda sorumluluk içeren seçimler yapması için gerekli özgürlüğü ve kapasiteyi de sağladı. Adem'e sevimli bir eş verdi ve yarattığı dünyanın gözetimini ve bakımını da Adem'in ve eşinin üstlenmelerini istedi. Tüm bu sağlayışlarının arasında en iyisi de RAB'in Kendisinin Adem ve Havva ile yürümek ve konuşmak için bahçeye gelmesiydi. Tanrı, onlara Yaratıcılarını-Sahiplerini yakından tanıma fırsatı verdi. Dünya, mükemmel bir dünyaydı.

Sonra bir gün, yılan ortaya çıktı.

“TANRI GERÇEKTEN SÖYLEDİ Mİ?”

İnsan tarihinde mevcut olan en trajik ve en etkili olay, Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde kaydedilmiştir.

Bir gün Havva ve Adem yasaklanmış olan ağacın yanında dururlarken, Şeytan bir yılan şekline bürünerek onlara göründü. Bu yılanın Şeytan olduğunu biliyoruz, çünkü daha sonra Kutsal Yazılar, onu *“İblis ya da Şeytan denen, bütün dünyayı saptıran o eski yılan”* (Vahiy 12:9) şeklinde tanımlarlar.

Tanrı'nın insanlık için nasıl bir planı varsa, Şeytan'ın da aynı şekilde insanlık için bir planı vardı.

“RAB Tanrı’nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, ‘**Tanrı gerçekten** ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ **dedi mi?**’ diye sordu.”
(Yaratılış 3:1)

Şeytan erkekle değil, kadınla konuşmayı seçti. Havva’ya söylediği ilk şeyin ne olduğunu duydunuz mu?

“*Tanrı gerçekten... dedi mi?*”

Şeytan, Havva’nın **Tanrı’nın sözüne** inanmamasını istedi. Amacı, Havva’nın, Tanrı’nın bilgeliğini ve yetkisini sorgulamasıydı. Lüsifer olarak aynı kendisinin yapmış olduğu şeyi Havva’nın da yapmasını ve Yaratıcısına meydan okuma cüretini göstermesini istedi. Şeytan, o günden beri gerçeğe karşı savaşır, çünkü gerçek onu aşağılar ve güçsüz bırakır. Işık karanlığı nasıl yok ederse, Tanrı Sözü de aynı şekilde Şeytan’ın yalanını yok eder.

Şeytan aynı zamanda Havva’yı **Tanrı’nın iyiliğinden** kuşku duyması için teşvik etmekle Tanrı’nın karakterine de saldırmış oldu.

“*Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesinden yemeyin’ dedi mi?*”

Şeytan, Adem ve Havva’ya yaşam ve bahçedeki bir ağacın dışındaki tüm ağaçlardan özgürce yeme hakkı veren cömert Yaratıcı sanki onlardan nihai iyiyi esirgemek istiyormuş gibi konuşarak Tanrı’nın sözünü çarpıttı.

“KESİNLİKLE ÖLMEZSİNİZ!”

“Kadın, yılanı, “Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz” diye yanıtladı. Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın, yoksa ölürsünüz’ dedi. Yılan, ‘**Kesinlikle ölmezsiniz**’ dedi. Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesinin yediğiniz zaman gözleriniz açılacak, iyi ile kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.”
(Yaratılış 3:2-5)

Şeytan, Havva'nın yalnızca Tanrı'nın sözünden ve iyiliğinden kuş-
kulanmasını istemiyordu, amacı aynı zamanda **Tanrı'nın doğru-
luğundan** da kuşkulanmasıydı; Havva yasak meyveden yediği
takdirde, Tanrı'nın Havva'nın üzerine koyacağını söylediği ölüm
cezasını gerçekten uygulamayacağını düşünmesini istiyordu.

Oysa Tanrı, açıkça belirtmişti:

*“Ondan yediğin gün kesinlikle **ölürsün!**”* (Yaratılış 2:17)

Şeytan, “Kesinlikle **ölmezsiniz!**” diyerek, Tanrı'nın sözünü inkar
etti.

Şeytan'ın temel yöntemi değişmemiştir. Tanrı'nın mesajını *çarpıt-
maya* ve *inkar etmeye* devam eder. *Tanrı'nın Sözü'nden, iyiliğin-
den ve doğruluğundan kuşku duymamızı* ister.

Şeytan bizim Tanrı'nın güvenilemeyeceğine, O'nun gerçekten
söylediği gibi biri olmadığını inanmamızı ister.

ŞEYTAN ÇOK DİNDARDIR

Şeytan, dinden aşırı derecede hoşlanır. Bugün dünya üzerinde on
binden fazla din bulunmasının nedeni budur. Şeytan'ın Havva'ya,
“*Ağacın meyvesini yediğinizde gözlerinizin açılacağını **Tanrı bili-
yor***” derken, nasıl Tanrı'nın Sözü'nü çarpıtarak konuştuğuna dik-
kat edin.

Şeytan, Her Şeye Gücü Yeteni taklit etmeye bayılır. Tanrı'nın ger-
çeğini alarak onu kendi yalanlarıyla karıştırma konusunda uzman-
dır. Birbirinden farklı ilkeleri birleştiren bir taklitçi ve sahtekârdır.
Dünya üzerindeki en garip inanç sistemleri bile gerçek ile ilgili
imalar içerirler. Bu inanç sistemlerini inanılabilir hale getiren de bu
gerçek ile ilgili imalardır. Bir Arap özdeyişi bu sözü edilen durumu
çok iyi ifade eden bir örnektir: “*Uyanık olun: bazı yalancılar ger-
çeği söylerler!*”

Sahte bir din başlatma konusundaki ilk çabasını gösteren Şeytan,
Havva'ya: “*İyi ve kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız*” dedi.
Şeytan, Havva'ya, “*Tanrı gibi olacaksınız*” dediği zaman, bir ya-

lan söyledi, çünkü günah işleyen Tanrı gibi değil, Tanrı'nın yetkisini gasp etmek isteyen Şeytan gibidir. Ama yine de Şeytan, *“İyi ile kötüyü bileceksiniz”* derken *gerçeği* söyledi, ama onlara, böyle bir bilgiye eşlik edecek olan acılıktan, sıkıntıdan ve ölümden söz etmedi.

Şeytan'ın, Tanrı'dan söz ederken yalnızca genel olarak *Tanrı* kelimesini kullandığına dikkat edin. Tanrı'yı uzak ve tanınması imkansız olarak algıladığınız sürece, tek bir Tanrı'ya inanmanız Şeytan'ı mutlu eder.

“Sen Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!” (Yakup 2:19)

Şeytan ve cinlerinin hepsi Gücü Her Şeye Yeten Tanrı'nın önünde titreyen tektanrıacıdır. Bu gerçek bundan sonraki birkaç bölümde şok edici bir netlikle açıklanacaktır. Şeytan ve düşmüş melekleri yalnızca tek bir gerçek Tanrı'nın olduğunu bilirler ve O'ndan nasıl da nefret ederler!

Onlar *sizin* Yaratıcınızı-Sahibinizi bilmenizi, sevmenizi, O'na tapınmanızı ve itaat etmenizi istemezler.

SEÇİM

Adem ve Havva'nın sevecen Rablerinin sözü ve baş düşmanlarının sözü arasında seçim yapmaları gereken an gelmişti.

Zaferi sağlayacak olan formül belliydi: *Yaratıcının bilgeliğine güven!* Ne kadar basit bir formül! Adem ve Havva'nın yapmaları gereken tek şey, Tanrı'nın esinlediği yanılmaz Sözü tekrarlayarak, *“Rab bize, ‘İyilik ile kötülüğü bilme ağacının meyvesinden yemeyeceksiniz’ diye buyurdu’ demeleriydi. Bu ağacın meyvesinden yemeyeceğiz! Nokta.”*

“Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.” (Yaratılış 3:6)

Kadın meyveyi yedi. Erkek meyveyi yedi.

Kutsal ve sevecen Yaratıcılarının sözüne ve isteğine boyun eğmek yerine, Tanrı'nın düşmanına boyun eğdiler. Yasak bölgeye girerek yasaya karşı geldiler.

Adem yasa dışı meyveyi tadar tatmaz ani sonuçlar ortaya çıktı.

“İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:7-8)

Değişime dikkat edin. RAB onları ziyaret etmeye geldiği için sevinmek yerine korku ve utanç ile doldular.

Tanrı ile yakın bir ilişki yaşayan bu varlıkları şimdi sevecen Rab'lerinden kaçmak isteyen kişiler haline dönüştüren neydi? Onlara her şeyi gören Yaratıcılarından saklanabileceklerini düşündüren şey neydi? İlk anne-babamız bedenlerini neden yapraklarla örtme ihtiyacı hissetmişlerdi?

Çünkü günah işlemişlerdi.

GÜNAH VE ÖLÜM YASASI

*“Günah işleyen herkes, **günahın kölesidir.**”*

--Nasıralı İsa (Yuhanna 8:34)

Adem ve Havva, Yaratıcılarına-Sahiplerine itaatsizlik etmişlerdi. Şeytan gibi onlar da Tanrı ile bağlantılarını kaybettiler ve günahın kölesi oldular. Babalarının belirgin buyruğuna itaat etmeyen çocuklar gibi Adem ve Havva da onları seven ve ilgilenen Kişi ile artık birlikte olmak istemediler. Zevk alma ve güven duyma gibi duygularının yerine şimdi korku, kirlilik ve utanç duyguları geçmişti.

“Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı’nın sesini duydular. O’ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.” (Yaratılış 3:8)

Adem ve Havva şimdi günah tarafından kirletilmişlerdi ve günah onların Yaratıcılarından ve Efendilerinden saklanmak istemelerine neden oluyordu. Yeni elde ettikleri vicdanları, onlara kutsal bir Tanrı’nın huzurunda yalnızca kutsal insanların yaşayabileceklerini içgüdüsel olarak öğreterek iyi ve kötü kavramlarının varlığını bil-

dirdi. Adem ve Havva Tanrı'nın önünde artık saf değillerdi ve bunu biliyorlardı. Tanrı ve insan arasındaki yakın bağ kırıldı.

İlişki öldü.

KIRIK BİR DAL

Bir gün, bir caminin yanındaki bir ağacın altında birkaç erkek ile sohbet ediyordum, sohbet günah ve ölüm konusuna yöneldi.

Ağacın dallarından birini kırdım ve onlara şunu sordum: “Bu dal ölü mü, canlı mı?”

Adamlardan biri, “Dal ölüyor” diye yanıtladı.

Bir başkası, “Dal ölü” dedi.

Onun söylediğine karşı çıkarak: “Dalın ölü olduğunu nasıl söyleyebilirsin? Ne kadar yeşil olduğunu görmüyor musun?” dedim.

Adam şu karşılığı verdi: “Canlı gibi görünüyor, ama yaşamını aldığı kaynaktan ayrıldığı için aslında ölü.”

Ona şunları söyledim: “Bu söylediğin çok doğru. Biraz önceki sözlerinle Kutsal Yazılar’da ÖLÜM hakkında ifade edilen tanımın aynısını yaptın. ÖLÜM bir yok oluş değildir; Yaşam Kaynağı’ndan AYRILIŞTIR. Bu nedenle, sevdiğimiz biri öldüğü zaman, bedeni daha gömülmeden önce, o kişi hakkında, “Gitti” deriz. Kişinin ruhunun bedeninden ayrıldığını bildiğimiz için bu şekilde konuşuruz. *Ölüm*, *ayrılık* anlamına gelir.

Sonra, beraber olduğum bu kişilere Tanrı’nın Adem’e verdiği buyruktan söz ettim. Ve onlara şu soruyu sordum: “Tanrı, Adem O’na karşı günah işlediği takdirde, ne olacağını söyledi? Tanrı, Adem’e,

yasak meyveyi yediği takdirde, dini törenler yapmaya, dua etmeye, oruç tutmaya, ondalık vermeye ve bir cami ya da kiliseye devam etmeye başlaması gerekeceğini söyledi mi?

“Hayır”, diye yanıtladılar, “Tanrı Adem’in öleceğini söyledi.”

“Doğru. Tanrı bunu açıkça belirtti; günahın cezası ÖLÜM olacaktı. Ama sizden şu soruma cevap vermenizi istiyorum: Adem ve Havva Tanrı’ya itaatsizlik ettikten ve yasak meyveyi yedikten sonra aynı gün öldüler mi?”

“Hayır!”

“Peki o zaman Tanrı Adem’e, ‘Bu meyveyi yediğin gün kesinlikle ölürsün’ dediği zaman neyi kastediyordu?”

Bu noktadan hareket ederek konuştuğum kişilere Tanrı’nın ölüm hakkındaki tanımını anlattım: insanın Yaratıcısına itaatsizlik etmeyi seçmesi sonucunda ortaya çıkan üç-boyutlu bir ayrılık.

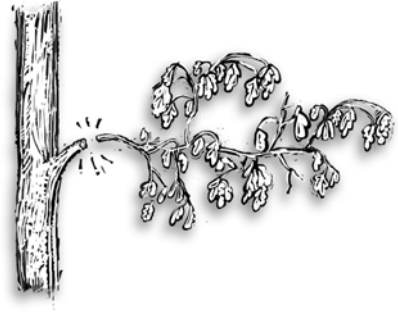
GÜNAHIN NEDEN OLDUĞU ÜÇ-BOYUTLU AYRILIK:

1. Ruhsal ölüm: Kişinin ruhunun ve canının Tanrı’dan AYRILMASI

Adem ve Havva Tanrı’ya karşı ilk kez günah işledikleri gün *ruhsal olarak öldüler*. Adem ve Havva’nın RAB Tanrı ile olan yakın ilişkileri dalından koparılan bir dal gibi, ölmüştü. Ve haberler daha da kötüleşir. Adem ve Havva’nın soyundan gelen herkes, bu aynı ruhsal ölü “dalın” bir parçasıdır.

“Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa...” (1. Korintliler 15:22)

Kutsal Yazılar’ın anlaşılır öğretişine rağmen, insan soyunun Adem’den geldiğini kabul eden pek çok kişi, aynı zamanda yeni doğan bebeklerin saf ve günah-

sız bir doğa ile dünyaya geldikleri konusunda ısrar ederler. Ağaçtan koparılan dal üzerinde tekrar düşünelim.

Ağaçtan ayrılmasının bir bölümü olarak dalın hangi parçası “ölüdür?” Ucundaki küçük sürgünler de dahil olmak üzere dalın tamamı ölüdür. Eğer bu sürgünler ve yapraklar konuşabilselerdi, belki de şuna benzer bir şeyler söylerlerdi: “Şimdi bir dakika durun! Dalın ağaçtan kırılması bizim hatamız değil! Biz başka birinin yaptığı bir şeyden etkilenmeyiz!” böyle söyleyebilirler, ama gerçek, başka birinin yaptığından etkilendikleridir. Aynı şekilde Tanrı Sözü tüm insan soyunun “*Adem’de olduğunu*” beyan eder. Her birimiz, ağaçtan ayrılan, aynı düşmüş “dalın” bir parçasıyız ve bunun sonuçlarının acısını çekeriz. Hoşunuza gitse de gitmese de Adem günah işlediğinde, kendini lekeledi ve insan ailesinin tamamının onun soyundan geldiği bir gerçektir.

Yaşadığım köyün suyu, kilometrelerce ötede bulunan Senegal Nehri’nden gelir. Köyümüzde bir kuyu vardır, ama hiç kimse bu kuyunun suyundan içmez. Bu kuyunun suyu tuzludur. Bu kuyudan çekilen her kova su tuz ile kirlenmiştir. Bu suyun tek bir damlası bile saf değildir, her damlası tuz ile kirlenmiştir.

Benzer şekilde Adem’den doğan her kişi günah ile kirlenmiştir. Küçük çocukların bile günah işlemesinin nedeni bu günahlı doğadır. Günah, doğalarının bir parçasıdır. İyi ve nazik olmak bilinçli bir çabayı ve mücadeleyi gerektirir. Oysa bencil olmak ve insanları yaralamak için özel bir çaba sarf etmek gerekmez. Peygamber Davud neden içgüdüsel olarak günah işlediğimizi şöyle açıklar:

“Suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı.” (Mezmun 51:5) *“Kötüler daha ana rahmindeyken yoldan çıkar, doğdu doğalı yalan söyleyerek sapar.”* (Mezmun 58:3) *“Hepsi saptı. Tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!”* (Mezmun 14:3)

Senegal’in Wolof halkı, bazı kişilerin bu gerçeği anlamalarına yardım etmiş olan birkaç güzel özdeyişe sahiptir. İlk örnek şöyledir: *“Bir sıçan, kazmayan bir soy vücuda getirmez.”* Aynı şekilde gü-

nah ile lekelenmiş Adem de günah işlemeyen bir soy vücuda getiremez.

Bir başka özdeyiş ise şöyle der: “*Bir salgın hastalık, kendisini ortaya çıktığı kişi ile sınırlamaz.*” Çok üzücü, ama gerçek. Doğum ile geçen bir kusur ya da bulaşıcı bir hastalık gibi, Adem’in günahlı doğası da bize ve çocuklarımıza geçmiştir.

*“Günah **bir insan aracılığıyla**, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece **ölüm bütün insanlara yayıldı.** Çünkü **hepsi günah işledi.**”* (Romalılar 5:12)

İlk ifadeye dikkat edin: “*Günah **bir insan aracılığıyla girdi.***” Ve son ifade üzerinde de duralım: “***Hepsi günah işledi.***” Her birimiz doğum **ve** eylem aracılığıyla günahkârız. Bizim işlediğimiz günahlar yüzünden Adem’i suçlayamayız. Kutsal Yazılar şöyle der:

*“Ama **sizin** suçlarınız **sizi sizin Tanrı’nızdan ayırdı;** ve **sizin** günahlarınızdan **ötürü O’nun yüzünü göremez oldu-nuz.**”* (Yeşaya 59:2)

Bir insan doğru ve yanlış birbirinden ayıracak yaşa geldiği zaman, Tanrı o kişiyi günahlarından sorumlu tutar.¹²⁶ İnsan “dalının” tamamı Yaraticısından ayrılmıştır. İnsan ruhsal olarak “içinde yaşadığı suçlardan ve günahlardan **ötürü ölüdür.**” (Efesliler 2:1)

2. Fiziksel ölüm: Bir kişinin ruhunun ve canının bedeninden AYRILMASI

Adem ve Havva günah işledikleri zaman, yalnızca *ruhsal* olarak ölmekle kalmadılar, aynı zamanda *fiziksel* olarak da ölmeye başladılar. Kırılmış bir dalın yaprakları nasıl hemen kurumuyorlarsa, Adem ve Havva’nın bedenleri de aynı şekilde hemen günah işledikleri gün ölmedi. Ama yine de bedenleri, kaçamayacakları bir düşman olan ölümün istilasına uğramıştı.

Adem, Havva ve soyları için, fiziksel ölümün onları ele geçirmesi yalnızca bir zaman meselesiydi. Arap özdeyişlerinden biri, “*Ölüm,*

hızlı giden bir deveye biner” der. Ölüm’den hiç kimse kaçamaz. Tanrı’nın Sözü ise bunu şöyle ifade eder:

“Bir kez ölmek sonra da yargılanmak insanların kaderidir.” (İbraniler 9:27)

3. Sonsuz ölüm: Bir kişinin ruhunun, canının ve bedeninin Tanrı’dan sonsuza kadar AYRILMASI

Canlı bir dalın yaprak, çiçek ve meyve taşıması tasarlanmıştır. Ölü dallar toplanıp bir araya getirilerek yakılırlar. Adem Tanrı’ya karşı günah işlediği zaman, kendisi için tasarlanmış olan ayrıcalık hakkını –Tanrı’yı yüceltmek ve sonsuzluk boyunca O’nun ile birlikte yaşamak– ceza olarak kaybetti. Sonsuza kadar var olmak için yaratılan insan, sınırsız Yaratıcısına–sahibine itaatsizlik etmişti. Bu itaatsizliğin cezası, Tanrı’dan *sonsuza kadar* ayrı kalmaktı.

Eğer Rab merhameti sayesinde Adem ve Havva’nın günahı için bir çözüm sağlamasaydı, Adem ve Havva’nın bedenleri bir kez öldüğünde, Şeytan ve cinleri için hazırlanmış olan “çöplükte” sonsuza kadar karantinaya alınmanın dehşeti ile karşı karşıya kalacaklardı. Kutsal Kitap bunu “*ikinci ölüm*” olarak adlandırır, çünkü bu ölüm fiziksel ölümden sonra meydana gelir. Diğer bir adı da “*sonsuza kadar süren ceza*”dır.¹²⁷ İnsanların bir gün kurtulacakları, geçici olarak günah cezası çekilen bir yer düşüncesi yalnızca insanların icat ettikleri bir yerdir.

Eğer “*sonsuza kadar süren ceza*” adaletsiz ya da mantıksız görünüyorsa, bunun nedeni belki de Tanrı’nın doğasını, günahın yer çekimini ve sonsuzluk kavramını anlama konusundaki başarısızlığımızdır.

Daha sonra Tanrı’nın saflığı ve günahın murdarlığı üzerinde duracağız.

Sonsuzluk kavramına gelince, şunu itiraf edebiliriz: *sonsuzluk* sözcüğünün kendisi bile zihinsel kapasitemizi aşar, çünkü bizim referans çerçevemiz *zaman*’dır.

Sonsuzlukta *zaman yoktur*.

Bir kişinin cehennemde milyarlarca yıl geçirdiğini düşünecek olursak, bu düşüncemiz yanlış olacaktır. Sonsuzluk yıllardan oluşmaz. Sonsuzluk, *sonsuz bir şimdidir*. İnsanlar ancak bu kaçınılmaz bölgeye girdikleri zaman, onun ağır başlı mantığını kavrayacaklardır. Cehenneme giden zengin adamın öyküsünü (Bölüm 3) hatırlıyor musunuz? Bu zengin adam hala oradadır.

Tanrı, Cennete girmek için gerekli olan taleplerini açıkça belirtir:

*“Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse **asla** girmeyecek.”* (Vahiy 21:27)

Bu konuda hiçbir ödün verilmeyecektir. Nasıl Tanrı’nın doğal yasaları ağacından koparılmış bir dalın ölmesine ve kurumasına neden oluyorsa, Tanrı’nın ruhsal yasaları da aynen bu şekilde günahın *ruhsal, fiziksel ve sonsuz ayrılış* ile cezalandırılmasını talep ederler.

GÜNAH VE UTANÇ

Şimdi Adem ve Havva’yı en son olarak gördüğümüz yere geri dönmenin zamanı geldi – bahçenin ağaçlarının arasında Tanrı’dan gizlenmeye çalışıyorlardı.

Adem ve Havva günah işlemeden önce Tanrı’nın yüceliği ve mükemmelliği ile kuşatılmışlardı. Yaratıcılarının huzurunda tamamen rahatlıılar. Ancak, Tanrı’nın yasasını ihlal ettikleri anda kendilerini farklı bir biçimde gördüler. Ve rahatsız oldular – rahatsızlıklarının nedeni yalnızca fiziksel çıplaklıkları değildi, aynı zamanda *ruhsal* çıplaklıklarının da farkına vardıkları için rahatları bozulmuştu.

Adem ve Havva yasayı ihlal etmeden önce, Tanrı bilincine sahip-lerdi ve *“hiçbir utanç duymuyorlardı”* (Yaratılış 2:25). Şimdi doğal olmayan bir şekilde kendilerinin farkına vardılar ve kutsal Tanrı-larının önünde kendilerini kirli hissettiler. Adem ve Havva Yaratıcılarının tam aksi haline dönuştüler. Şimdi kutsal *değillerdi*. Artık Tanrı’nın huzurunun saflığı ve parlaklığında bulunmayı istemedi-

ler. Bir ışık yandığında saklanmak için telaşla koşuşturan hamam böcekleri gibi, “ışık yerine karanlığı sevdiler, çünkü yaptıkları işler kötüydü. Kötülük yapan herkes ışıktan nefret eder ve yaptıkları **açığa çıkmasın diye ışığa yaklaşmaz.**” (Yuhanna 3:19-20)

Adem ve Havva açığa çıktılar ve utandılar. Mükemmel bahçenin kendilerine yakışmadığını hissettiler. Tanrı’nın sesini duydukları zaman dehşete kapıldılar. Artık kutsal ve sevecen Yaraticıları ile birlikte olmak istemediler. Ama her şeye rağmen O yine de onları aramak için bahçeye geldi.

“*Kaybolanı arayıp kurtarmak*” Tanrı’nın doğasının bir parçasıdır. (Luka 19:10)

İNSANI ARAYAN TANRI

“*RAB Tanrı Adem’e, ‘Neredesin?’ diye seslendi. Adem, ‘Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım. Bu yüzden gizlendim’ dedi. RAB Tanrı, ‘Çıplak olduğunu sana kim söyledi?’ diye sordu. ‘Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?’* (Yaratılış 3:9-11)

Tanrı’nın Adem’e yönelttiği ilk kaydedilmiş soruya dikkat edin.

“**Neredesin?**”

Tanrı, bu sevecen ve yüreğe işleyen sorusu ile Adem’in, günahın kendisine ve karısına ne yapmış olduğunu fark etmesini istedi. Tanrı, onların, yasayı ihlal ettiklerini itiraf etmelerini istedi. Günahın kendilerinin ve kutsal RAB’lerinin arasına girmiş olduğunu anlamalarını arzuladı.

Düştükleri bu kötü durumun nedeni, işlemiş oldukları günahı. Utanmalarının ve ağaçların ve incir yapraklarının arkasına saklanmalarının nedeni günahlarıydı. Ama Adem ve Havva Tanrı’dan saklanamazlardı, O’nun doğruluğundan ve her şeyi bilen yargısından kaçamazlardı.

GÜNAHIN ÜCRETİ ÖLÜMDÜR

Tanrı, Adem'i bilgilendirdiğinde şaka yapmıyordu: “*Ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.*” (Yaratılış 2:17) Bizler, yüreklerimizin derinliklerinde Yaratıcılarına baş kaldıran kişilerin O’ndan ayrılmaları gerektiğini biliriz.

Çoğumuz, “kötü adamların” öldürüldükleri ve “iyi adamların” galip geldikleri filmler izlemiştir. “Kötü adamlar” için üzülmüüz? Hayır, onların hak ettiklerini aldıklarını düşünürüz. Ciddi gerçek ise şudur: Tanrı’nın gözünde tüm Adem soyu “kötü adamlardır.”

“Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile!”
(Mezmun 14:3)

Yaratıcının adalet ölçüsüne göre **hepimiz** ölüm cezasını hak ediyoruz. Tanrı’nın kitabı bu adalet ölçüsünü şöyle belirtir:

“Günah ve ölüm yasası” (Romalılar 8:2)

Günah ve ölüm yasası, Tanrı’ya karşı işlenen her itaatsizlik eyleminin Tanrı’dan ayrılmayla cezalandırılması gerektiği talebinde bulunur. İstisna yoktur. Günah ölüm getirir.

Tanrı’nın bu yasayı onaylamasının nedeni, kutsal ve sadık karakteridir. İlk atalarımız tek bir günah eylemi ile kendilerini Tanrı’nın doğruluk ve yaşam krallığından ayırdılar ve kendilerini Şeytan’ın günah ve ölüm krallığına soktular.

Hemen o anda **ruhsal** olarak öldüler – bir ağacın koparılmış dalı gibi. Tanrı ile ilişkileri öldü.

Aynı zamanda **fiziksel** olarak da ölmeye başladılar – aynı kuruyan bir dal gibi. Bedenlerinin toprağa geri dönmesi yalnızca bir zaman sorunuydu.

En kötü olanı ise, RAB onların günah ve utancı için bir çözüm sağlamazsa, **sonsuz** kadar ölmenin dehşetiyle karşılaşacak olmalarıydı – Şeytan ve cinleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşte Tanrı’dan sonsuz kadar ayrı kalacaklardı.

Kutsal Yazılar bu konuyu açıklıkla dile getirirler:

“**Ölecek olan, günah işleyen kişidir.**” (Hezekiel 18:20)

“**Çünkü günahın ücreti ölümdür.**” (Romalılar 6:23)

“**Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.**” (Yakup 1:15)

Tanrı bu ciddi gerçeği *günah ve ölüm yasası* olarak adlandırmakta haklıdır. Bu ciddi gerçek, YASA'DIR.

Günahın cezasının icra edilmesi gerekir.

Ve bu ceza icra edilecektir.

13

MERHAMET VE ADALET

İnsan Tanrı'nın
Yapamayacağı neyi yapabilir?

Tanrı'nın kitabı bu bilmecenin yanıtını verir:

*“Tanrı insan değil ki, **yalan** söylesin. İnsan soyundan değil ki, **düşüncesini** **değiştirsin**. O söyler de **yapmaz mı?** Söz verir de yerine getirmez mi?”* (Çölde Sayım 23:19)

İnsanlar her gün yalan söylerler, düşüncelerini değiştirirler ve sözlerini yerine getirmezler. Tanrı bu gibi şeyleri yapamaz. Sınırsız Mükemmel Olan, Kendi karakterine aykırı davranamaz.

“O, Kendini inkar edemez.” (2. Timoteos 2:13)

Bir süre önce şu elektronik postayı aldım:

Subject: Email Feedback

Siz Allah'ın keyfi olarak bağışlayamayacağını söylüyorsunuz. Allah'ın ellerinin kendi yasaları tarafından bağlandığından söz ediyorsunuz. Şöyle yazıyorsunuz: “Tanrı her şeyi yapabilir, ama Kendisini inkar edemez ve kendi yasalarını umursamazlık edemez.” Merhametlerin en büyüğüne sahip olan Yaratıcımız

neden bağışlanma dileyen kullarını bağışlama kapasitesine sahip olmaktan Kendisini alıkoysun ki? Merhametini neden bu şekilde sınırlasın? ...böyle bir davranışın makul olmadığını göremiyor musunuz? Eğer O, böyle bir yasa yapmış olsaydı bile, bunu hemen iptal edebilirdi, çünkü O'nun gücü her şeye yeter! Nihai güce sahip olan Allah'ın herhangi bir şekilde sınırlı olabileceğini tartışmak mantıksızlık olur. O, eğer isteseydi, hepimizi cehennem ateşine atabilirdi, ama O, en merhametli Olan'dır ve kullarını bağışlamayı her zaman ister, öyle ki, kulları yargılandıkları zaman başarılı olabilsinler. Allah hepimize bağışlamasını ihsan etsin ve hepimiz bir araya toplanıp yargılanmak üzere duracağımız günde bize merhamet etsin!

Son bölümde gözden geçirdiğimiz konunun ışığında bu kişinin muhakemesi ile ilgili bir sorun mevcut mudur? Yaratıcımız, Kendi koyduğu yasaları önemsememe ve Kendi kutsal karakteri ile çelişkiye düşme konusunda özgür müdür?

ADALETSİZ MERHAMET

Gözünüzün önünde bir duruşma salonu canlandırın.

Yargıç kürsüde oturmaktadır. Önünde banka soygunculuğundan ve soğukkanlılıkla adam öldürmekten sanık bir adam durur. Salon tanıklarla doludur. Öldürülen kurbanın karısı ve ailesi ile soyulan bankanın personeli de salondadırlar. Gazetecilerden oluşan bir kalabalık da olayı haber yapmak için salonda hazır bulunmaktadır.

Bu katile hangi ceza verilecektir? Ölüm cezası mı? Tahliyesi olmayan ömür boyu hapis cezası mı?

Salonda bulunan herkese ayağa kalkmaları söylenir.

Yargıç, gözlerini sanığa dikerek şunları söyler: “Ondalık verme ve düzenli olarak dua etme gibi uygulamalarda sadık olduğunu tespit ettim. Tespih çekişin etkileyici. Ayrıca senin her zaman yemeğini bir yabancı ile paylaşmaya hazır olan konuksever bir adam oldu-

ğunu duydum. Bu durumdan paçanı kurtarman zordu, ama iyi işle-
rin kötü işlerinden daha fazla olduğu için sana merhamet ediyorum.
Bağışlandın ve şimdi gidebilirsin.”

Yargıç, davanın kapandığını belirtmek için tokmağını masaya vur-
rur.

Salonu, şok olan kişilerin aldığı soluklar ve öfkeli homurdanmalar
doldurur....

Şimdiye kadar böyle bir dava senaryosu duyulmamıştır. Bir sanığın
suçluluğunun tartışmasını sembolize etmek için bir terazi kullanıla-
bilir, ama sanık suçlu bulunduktan sonra artık yapılması gereken,
ona uygun bir cezanın verilmesidir. Suçlunun “iyi işler” yapıp
yapmadığının, verilmesi gereken ceza ile bir ilgisi olamaz. Bu ger-
çeği hepimiz biliriz.

Bu durumda, eğer “iyi işler-kötü işleri-siler” sistemi insanların
yersel davalarında hiçbir zaman kullanılmıyorsa, aynı adaletsiz
sistemin Tanrı’nın göksel mahkemesinde kullanılması mümkün
olabilir mi?

ADİL YARGIÇ

Tanrı, yukarda hayal ettiğimiz öyküdeki yargıç gibi değildir. “*Adil
Yargıç*” (2. Timoteos 4:8) *O’nun unvanlarından bir tanesidir.* İb-
rahim peygamber binlerce yıl önce şu soruyu sordu: “*Bütün dünya-
yı yargılayan Rab’bin adil olması gerekmez mi?*” (Yaratılış 18:25)

Tanrı, merhamet göstermek için adaleti hiçbir zaman bir kenara
itmez. Bunu yaptığı takdirde adil tahtının temelini aşındırmış ve
kutsal adının ününü lekelemiş olur.

*“Tahtın adalet ve doğruluk üzerine kurulu; sevgi ve sa-
dakât önün sıra gider.”* (Mezmun 89:14)

Elektronik postayı gönderen dostumuz gibi Tanrı’nın, “nihai gücü-
nü”, kendi yasalarını önemsememek için kullanabileceğini düşün-
mek, “*yeryüzünün Yargııcı Olan’ın*”, yargılayacağı günahkârlardan
daha az adil olduğunu ima etmektir.

Biz insanların doğuştan, büyük bir adalet duygusuna sahip olmamıza rağmen, Yaraticımızın aynı adalet duygusuna sahip olduğu gibi aşık bir gerçeğe direniyor olmamız ne kadar garip! Yürekle-rimizin derinliklerinde hepimiz kötüyü cezalandırmayan bir yargı-cın “iyi” olmadığını biliriz.

Yeremya peygamber şöyle yazdı:

Sadakatin büyüktür! ‘Benim payıma düşen Rab’dir’ diyor canım, ‘bu yüzden O’na umut bağlıyorum.’ (Ağıtlar 3:23-24)

Peygamberin, “Önceden haber veremeyişin büyüktür! Ya da “Dö-nekliğin büyüktür!” demediğine dikkatinizi çekirim. Böyle garip fikirli ya da kaprisli bir Tanrı’dan ne gibi bir beklentimiz olabilirdi ki? Tanrı’nın *sadakati* büyüktür. Tanrı’ya “*Merhametli ve Şefkat-li*” olarak hitap etmeye alışkın olan pek çok kişi, O’nun aynı za-manda “*sadık ve adil*” (1. Yuhanna 1:9) olduğunu unuturlar.

Tek taraflı bir bakış açısı, Tanrı hakkında çarpıtılmış bir görüşe neden olur.

TANRI’NIN DENGELİ DOĞASI

Bir kuşun uçabilmesi için hangi kanadı gereklidir? – sol kanadı mı sağ kanadı mı?

Kuşun uçabilmesi için her iki kanadına da ihtiyaç duyduğu aşıkardır! Bir kuşun tek bir kanat ile uçabileceğini düşünen herhangi biri kuşların doğasını ve yerçekimi ile aerodinamik yasalarını kaale almayan biridir.

Aynı şekilde, Tanrı’nın adaleti bir kenara iterek merhamet göstere-bileceğini kabul edebilen herhangi biri, Tanrı’nın doğası ile günah ve ölüm yasasını önemsememektedir.

Tanrı’nın *merhameti* ve *adaleti* her zaman mükemmel bir denge içindedirler. Kral Davud şu sözleri yazmıştı:

Merhametini ve **adaletini** ezgiler ile anacağım; seni ilahilerle öveceğim, ya RAB! (Mezmun 101:1)

Bazı çirkin günahlar işlemiş olan Davud, Tanrı'nın merhametini hak etmediğini biliyordu. Merhametin tanımında *hak edilmediği* yer alır.

Adalet, hak ettiğimiz cezayı almaktır.

Merhamet, hak ettiğimiz cezayı almamaktır.

Davud'un, Tanrı'ya övgü ilahileri söyleyebilmesinin nedeni, Tanrı'nın hak etmeyen günahkârlara adaleti bir kenara itmeksizin merhamet göstermek için bir yol tasarladığını bilmesidir.

Günahın bağışlanması, kutsal Tanrımız için basit bir konu değildir. Tanrı bir günahkârı asla günahkârın suçlarının gereken şekilde yargılanmadan ve cezalandırılmadan bağışlamaz. Eğer biri bize bir haksızlık yaparsa insani varlıklar olarak bu kişiye şöyle diyebiliriz: "Tamam. Unutalım gitsin. Olup bitenler zaten o kadar da büyütülecek şeyler değil." Biz bir kişiyi lütfkâr davranarak bu şekilde bağışlamayı seçebiliriz, ama kutsallıkta sınırsız olan Yargıç bu şekilde davranamaz.

Tanrı'nın merhameti Tanrı'nın adaletini asla iptal etmez. Tanrı hiçbir zaman, "Seni seviyorum, bu nedenle günahını yargılamayacağım" demez. Tanrı günahkârları sever, ama onların günahlarını ayrı tutar ve cezalandırır.

Eğer Tanrı'nın istediği buysa, o zaman suçlu günahkârlara merhamet etmesi nasıl mümkün olabilir?

ADALET İLE MERHAMET

Adem ve Havva'nın durumunu tekrar düşünelim.

Tanrı *sevecen ve merhametli olduğu için* Adem ve Havva'nın Kendisinden ayrılmalarını istemedi. Onların sonsuza kadar Kendisi ile birlikte yaşamalarını ve sonsuz ateşte mahvolmalarını istemedi.

"Rab... kimsenin mahvolmasını istemiyor." (2. Petrus 3:9)

Ancak, Tanrı **doğru ve adil** olduğu için Adem ve Havva'nın günahını önemsememezlik edemezdi. İşledikleri günahı cezalandırmak zorundaydı.

“Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin.” (Habakkuk 1:13)

Bu durumda Tanrı ne yapacaktı? Günahı, günahkârı cezalandırmadan cezalandırmanın bir yolu var mıydı? Günahın kirliliği günahkârdan nasıl uzaklaştırılabilir ve mükemmel saflık yeniden nasıl restore edilebilirdi? Eyüp peygamberin sorusuna tatmin edici bir yanıt mevcut mudur? *“Tanrı'nın önünde **insan** nasıl **haklı** çıkabilir?”* (Eyüp 9:2) Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sorunun tatmin edici bir yanıtı vardır.

Kutsal Yazılar Adil Yargıç'ın, Adem ve Havva gibi, sizin ve benim gibi suçlu günahkârları hem **“adil kalarak aklamak”** için ne yaptığını açıklarlar. (Romalılar 3:26) Tanrı'nın, adaletini uygulayarak size merhamet sunmak için ne yaptığını biliyor musunuz?

Yanıt, önümüzde bizi bekliyor. Yolculuğa devam edelim.

BENİM HATAM DEĞİL

Şimdilik, günah ile lekelenmiş atalarımız ve onların artık Yargıçları haline gelmiş olan Yaratıcıları arasındaki konuşmaya kulak verelim:

“Sonra RAB Tanrı Adem'e ‘Neredesin?’ diye seslendi. Adem, ‘Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim’ dedi. RAB Tanrı, ‘Çıplak olduğunu sana kim söyledi?’ diye sordu. Adem, ‘Yanıma koyduğum kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim’ diye yanıtladı. RAB Tanrı kadına, ‘Nedir bu yaptığın?’ diye sordu. Kadın, ‘Yılan beni aldattı, o yüzden yedim’ diye karşılık verdi.” (Yaratılış 3:9-13)

RAB, Adem ve Havva'yı neden sorguladı?

Nasıl bir anne-baba itaatsiz çocuğunun ne yaptığını bilmesine rağmen ne yaptığını ona yine de sorarsa, aynı şekilde Tanrı’da Adem ve Havva’yı sorguladı. Tanrı, Adem ve Havva’nın günahlarının ve suçlarının farkına varmalarını istedi. Ama buna rağmen, onlar günahlarını itiraf etmek yerine birbirlerini suçlamayı seçtiler.

Adem, Tanrı’yı ve Havva’yı suçladı: *Benim suçum değil! Yanıma koyduğün kadının suçu!*

Havva, suçu yılanın üzerine attı: *Yılan beni aldattı!*

Adem ve Havva programlanmış robotlar değillerdi; insan oldukları için Tanrı her ikisini de yaptıkları seçimden suçlu tuttu. Suçlamaları gereken birileri varsa o kendileri olmalıydı.

*“Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülük ile ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz. Herkes **kendi arzuları** ile sürüklenip aldanarak ayartılır. Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. **Günah** olgunlaşınca da **ölüm** getirir.”* (Yakup 1:13-15)

Adem ve Havva, Yaraticılarının planını izlemek yerine, kendilerini **günah** ve **ölüm** yoluna yönelten “*kendi arzularını*” izlediler.

Havva, Şeytan tarafından ayartıldı ve *aldatıldı*. Rab’bin, iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yememesini buyurduğu Adem ise, *kendi isteği ile* Yaraticısına itaatsizlik etmeyi seçti.

*“Aldatılan Adem **değildi**, kadın **aldatılıp** suç işledi.”* (1. Timoteos 2:14)

Ayartıldılar ya da aldatıldılar, her ikisi de suçluydu. Ama, ancak Adem yasaklanmış meyveyi yedikten sonra Kutsal Yazılar şu beyanda bulundular: *“Sonra ikisinin de gözleri açıldı.”* (Yaratılış 3:7)

Tanrı, insanlığı doğruluk ve yaşam krallığından dışarı çıkartıp onu günah ve ölüm egemenliğine sokma sorumluluğunu Havva’ya değil, Adem’e yükledi. Tanrı Adem’e tüm insan soyunun başı olma

ayrıcalığını vermişti, ama bu büyük ayrıcalık beraberinde büyük bir sorumluluğu da getirmekteydi.

Adem'in günahı hepimizi lekeledi, ama bizim kendimizin yaptığı seçimler için onu suçlayamayız.

“Her birimiz kendi adına Tanrı’ya hesap verecektir.”
(Romalılar 14:12)

LANET

Gizlenmelerin ve mazeretlerin zamanı geçmişti. Adem kendi yolunu seçmişti, ama bu yolun neden olduğu sonuçları seçmeyecekti. Adil Yargıç insanın günahı aracılığıyla gelen bir dizi lanet ve sonucu duyururken tüm yaratılış sessiz kalacaktı.

YILAN

Rab, önce “*yılan*” hakkında verdiği hükmü duyurmaya başladı:

“Bunun üzerine RAB Tanrı yılana, ‘Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabani hayvanların en lanetlisi sen olacaksın’ dedi. ‘Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim.. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.’ (Yaratılış 3:14-15)

Tanrı’nın konuştuğu bu *yılan* kimdi? Tanrı bir sürüngene mi öfkelenmişti?

Tanrı’nın Kutsal Yazılar’daki sözleri bazen özellikle benzetmelerde ve ön bildirilerde iki-seviyeli bir mesaj içerirler. Birincisi, aşık

olan *yüzeysel anlamdır* ve ikincisi ise daha az aşıkâr olan *derin anlamdır*. Tanrı'nın duyurduğu hükmü iki-seviyeli bir görünüme sahiptir.

Yılanın üzerine gelen lanet iki seviyeye **sahiptir**:

1. SEVİYE: SÜREKLİ BİR AÇIKLAMA

RAB, öncelikle yılanı lanetleyerek (onun hakkındaki hükmü duyurarak) insanlığın önüne sürekli bir ibret dersi koyuyordu. Şeytan'ın, insanı ayartmak için kullanmış olduğu sürüngen bundan böyle karnının üzerinde sürünecekti. Tüm yılanlar bu özelliğın aynısına sahip olacaktı. Adem ve Havva günah işlemeyden önce yılanların herhalde diğey sürüngenler gibi ayakları vardı. Bu güne kadar, pitonlar ve boğa yılanları gibi belirli türdeki yılanların üst bacak kemiklerinde bazı kalıntı parçalarının mevcut olduğu görölmüş-tür.¹²⁸

Günah, aynı şekilde suç ve suçluluk nedeniyle ucu uzaklara kadar uzanan kalıntılar üretir. “*Tüm yaratılışın inlemesinin*” (Romalılar 8:22) nedeni, günahdır. Masum hayvanlar dünyası bile günahıtan etkilenmiştir.

İnsanın günah işleme konusunda yaptığı seçimin **Düşüş** olarak adlandırılması yerinde bir tanımdır.

2. SEVİYE: ŞEYTAN'IN BAŞINA GELECEK OLAN MAHKUMİYET

Kutsal Kitap, “*Kutsal Yazılar'daki hiçbir peygamberlik sözünün insan isteğinden kaynaklanmadığını*” bildirir (2. Petrus 1:20). Kutsal Yazılar'ı, Kutsal Yazılar yorumları. Tanrı'nın “*yılan*” hakkındaki lanetinin ikinci kısmında duyurdukları, bizi, Kutsal Yazılar'la ilgili daha derin bir araştırma yapmaya zorlar.

“Senin ile kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yaratılış 3:15)

Tanrı'nın konuştuğu *yılan* kimdir? Kutsal Yazılar bu yılanı, *yere yıkılan*” gururlu melek olarak (Yeşaya 24:12) tanımlarlar. O, “*Bütün dünyayı saptıran İblis ya da Şeytan denilen o eski yılan*”dır. (Vahiy 12:9)¹²⁹

Yılan, Şeytan'dan başkası değildi.

RAB, bir yılan için uygun düşen dili kullanarak Şeytan'ın ve onu izleyenlerin tümünün yıkımını ilan ediyordu. Şeytan'ın “*tohumu*” (soyu) ve kadının “*Tohumu*” (Soyu) arasında “*düşmanlık*” (uzlaştırılmaz düşmanlık) olacaktı. Sonunda “onun Tohumu) yılanın “başını” ezecekti.

Tüm bu söylenenlerin hepsi Tanrı'nın zamanlamasına uygun olarak yerine gelecekti.

İKİ “TOHUM”

Bu iki *tohum* hakkında söylenenlerle kast edilen nedir? *Yılanın tohumu* ve *kadının Tohumu* sözleri ile kimlere işaret edilir?

Yılanın tohumu Şeytan gibi, baş kaldıranları belirtir. Şeytan'ın yalanlarını izleyen kişiler, ruhsal anlamda, *iblisin çocuklarıdır*lar.

“Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O, başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır.” (Yuhanna 8:44)

Peki o zaman ***kadının Tohumu*** kimdir?

Bu ifade, eşsiz bir kavramdır. Kutsal Kitap tarihinin tamamında bir kişinin soyu her zaman kadına değil, erkeğe atfedilmiştir. Ancak, günahın dünyaya girdiği günde Tanrı *bir kadının soyundan* söz etti.

Neden?

Tanrı'nın bu bildirisi, bir erkekten değil bir kadından doğacak olan Mesih'e işaret eden ilk peygamberlikti. *Mesih* sözcüğünün birebir anlamı *Meshedilmiş Olan* ya da *Seçilmiş Olan*'dır. Kutsal Kitap'ın

tamamında bir kişi, ne zaman halkın önderi olması için Tanrı tarafından seçilirse, peygamber gibi yetkili biri onun özel bir görev için Tanrı tarafından seçildiğini göstermek amacı ile onu meshederdi (başının üzerine yağ dökerdi).¹³⁰

Ama Mesih tüm diğerlerinden farklı olacaktı. O, *Meshedilmiş Olan* olacaktı. Tarihte o doğru zaman geldiği anda, Tanrı'nın Seçilmiş Olan'ı “ölüm gücüne sahip olanı, yani iblisi **etkisiz kılmak** ve ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak” için dünyaya girecekti. (İbraniler 2:15)

Tanrı, günahın insan soyuna girdiği günde Planının tamamını açıklamamasına rağmen, bu olgunlaşmamış ön bildiriye Adem'e ve Havva'ya ve onların soyuna bir umut ışığı olarak verdi. Bu ilk vaat, Tanrı'nın peygamberlerinin daha sonra ayrıntılı olarak geliştirecekleri çok sayıdaki temel gerçeği içerir.¹³¹

LANET

Yılanın başını ezecek olan *kadının Tohumu* hakkında özenli bir üslup ile bildirdiği peygamberlikten sonra Tanrı, Adem ve Havva'yı günahlarının doğurduğu bazı pratik sonuçlar konusunda bilgilendirdi. Bu sonuçlar **Lanet** adı ile bilinirler.

“RAB Tanrı kadına, ‘Çocuk doğururken sana çok acı çek-tireceğim’ dedi. ‘Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek..’ RAB Tanrı Adem’e, ‘Karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi’ dedi. ‘Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alını teri dökerek kazanacaksın, çünkü topraksın. Topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.’” (Yaratılış 3:16-19)

Adem ve Havva'nın Yaratıcılarına karşı baş kaldırma konusundaki seçimleri, dehşet verici bir bedele mal oldu.

Bir aileye sahip olmanın getireceği sevinçlere şimdi zahmet ve acılar eşlik edecekti. Toprak şimdi doğal bir şekilde tahıllar, meyveler ve sebzeler üretmek yerine, lanetlendiği için bu lanetin doğal sonucu olarak yaban otu, diken ve çalı üretecekti. Dinlenme ve keyif alma, yerini mücadele ve zahmete bırakmak zorunda kalacaktı. Hepsinden de kötüsü, insanın çabucak geçen ömrü, adı *Ölüm* olan bir zorba tarafından gölgelenecekti.

İnsan, Tanrı'nın kendisine vermiş olduğu egemenliği kaybetmişti. Günah, bir lanet getirmişti.

ÖLÜM NORMAL MİDİR?

Kutsal Yazılar'a önem vermeyen kişiler, zorluk, sıkıntı, kayıp, bozulan ilişkiler, hastalık, yaşlanma ve ölümün *normal* olduğunu düşünme eğilimindedirler. Günahın laneti hakkındaki gerçeği anlamak, inleyen gezegenimizde olup bitenlerin nedenini kavramak için var olan anahtarlardan biridir. Pek çok zeki insan, insanlığın acıklı durumunun nedeninin Tanrı'nın var olmayışının kanıtı olarak görürler. Günahın dünyaya girişinin ve yarattığı etkilerin farkında olmadıkları için böyle bir mantıkla düşünürler.¹³²

Senegal'de insanlar bazen (daha çok cenaze törenlerinde) şöyle derler: "Tanrı, yaşamdan önce ölümü yarattı." Bu kişilerin çoğu, bu felsefede huzur bulurlar. Bu tür düşünce hem mantık hem de ölümü, "*ortadan kaldırılacak son düşman*" (1. Korintliler 15:26) olarak tanımlayan Kutsal Yazılar'la çelişki içindedir.

Kötülük, yas, zorluk, sıkıntı ve ölüm normal gibi görünebilirler. Ama böyle istila edici unsurlar, sağlıklı bir kişinin bedeni için doğal olmayan kanser hücreleri kadar doğal değildirler.

Güzel kokulu bir gül ağacının dikenleri, bir ürünün hasadı için gerekli olan çaba, hayranlık du-

yulacak kadar sevimli küçük çocukların inatçılığı, bir kocanın güzel ve hoş karısına kötü davranması, bir çocuğun doğma mucizesine eşlik eden acı, bir bedenin bağışıklık sistemini harap eden hastalıklar, yaşlılığın zalimliği, ölümün katı gerçeği ve bedenlerimizin toprağa dönmesi – bunlar Tanrı’nın orijinal planının bir parçası değildirlir.

Tanrı, yaratılışı kendi kendisi ile kavga etmesi için tasarlamadı.

Günah dünyaya girmeden önce, insan yaratılış üzerinde egemenliğe sahipti. Her şey, Adem ve karısına mükemmel bir şekilde boyun eğiyordu. Sonra ilk atamız günah ve ölüm yolundan yürüdü ve kirlenen ve ölen insan soyunun tümü de onunla birlikte yürüdü.

TÜM YARATILIŞ ETKİLENDİ

Biri, “Ama bu adil değil, bir insan neden başka bir insanın günahı yüzünden acı çekmek zorunda kalsın?” diyebilir.

Her birimiz kendi seçimimizi kendimiz yaparız ve Tanrı bizi bu yaptığımız seçimlerden sorumlu tutar, ama aynı zamanda lanetlenmiş bir dünyada yaşadığımız da bir gerçektir. Wolof özdeyişinin ardındaki gerçeklik aşıkardır:

“Bulaşıcı bir hastalık, kendisini hastalığa neden olan kişi ile sınırlamaz.”

Günahın doğası da böyledir. Yaşam artık adil değildir. Adem’in o tek günahının sonucu olarak, *“bütün yaratılış şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çekmektedir.”* (Romalılar 8:22)

Günahın lanetinden her şey etkilendi.

İyi haber, Yaratıcımızın başlangıçtan beri cesur bir kurtuluş planına sahip olmasıdır. Bir kol saati yapımcısı, kol saatinin içine bir mekanizma koyar ve kol saati bu mekanizma aracılığıyla yanlış zaman göstermesine neden olan güçlerle başa çıkması için uyarlanabilir. Aynı şekilde evrenin Yaratıcısı da dünyasına Şeytan’ın, günahın ve ölümün yıkıcı güçlerine denge getirmek amacı ile bir “mekanizma” inşa etti. Tanrı, başlangıçtan beri günahın dünyaya

girmesine izin verirken, günahın lanetini geri çevirecek ve Kendisine inanan herkese Lütü'nu sergileyecek bir *amaca* sahipti.

Tanrı'nın öyküsünün başında üzüntü, acı ve ölüm olmadığı gibi öyküsünün sonunda da üzüntü, acı ve ölüm yoktu. Bir gün günah ve günahın laneti iptal edilecek. “*Tanrı, onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı... Artık hiçbir lanet kalmayacak.*” (Vahiy 21:4; 22:3) Bu görkemli gelecek hakkında yolculuğumuzun sonuna doğru bilgi edineceğiz.

TANRI’NIN LÜTFU

Adem ve Havva’nın iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yedikten sonra ne yaptıklarını hatırlıyor musunuz?

Kendileri için incir yapraklarından örtüler yaptılar. Bu davranış, insanın, günahını ve suçunu örtmek için bulunduğu ilk girişimiydi. Tanrı, Adem ve Havva’nın çabalarını kabul etmedi. Ve onlar için Tanrı bir şey yaptı:

“*Rab Tanrı Adem ile karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.*” (Yaratılış 3:21)

Tanrı, Adem ve Havva için hayvan derisinden yapılmış giysiler sağladı. Bunu yapmak için, kan döküldü.

RAB’bin iki koyun ya da başka uygun hayvanlar seçtiğini, onları kurban ettiğini ve sonra onlardan Adem ve Havva için “*deriden giysiler*” yaptığını zihninizde canlandırın. Tanrı, onlara günahın büyük bedeli, Kendi kutsal doğası ve Kendisine uygun olmayan günahkârların Kendisi tarafından nasıl kabul edilebilecekleri hakkında önemli dersler öğretiyordu.

Adem ve Havva’ya bu özel giysileri sağlamakla, Yaratıcıları Kendisine karşı baş kaldırmış olan bu kişilere Lütü’nu gösteriyordu. Tanrı’nın iyiliğini hak etmemişlerdi, ama zaten *lütü* anlamı budur: ***hak edilmemiş iyilik.***

Adalet, hak ettiğimizi (=sonsuz ceza) almaktır.

Merhamet, hak ettiğimizi (=ceza yok) almamaktır.

Lütuf, hak etmediğimizi (=sonsuz yaşam) almaktır.

TANRI’NIN DOĞRULUĞU

Tanrı, Adem ve Havva için hayvanlar öldürerek, onların, Kendisi-nin yalnızca “*lütmeden Tanrı*” (Mezmur 86:15) olmadığını, aynı zamanda “*adil Tanrı*” (Mezmur 7:9) olduğunu da anlamalarını istedi. Günah, ölüm ile cezalandırılmalıdır. Bu güzel, masum hayvanlardan bir nabız gibi atarak dökülen kanı gördükleri zaman Adem ve Havva’nın aklından geçenleri düşünün. Tanrı, Adem ve Havva’nın önünde çok etkileyici bir örnek sergilemişti: işledikleri günahın cezası *öldü*.

Kanı dökülen ilk kurbanı Tanrı’nın Kendisi sağlamıştı. Bu kurbanı, milyonlarcası izleyecekti.

Aynı zamanda onları, Kendisinin sağlamış olduğu hayvan derileri ile “*giydirenin*” de RAB olduğuna dikkat edin. Adem ve Havva günahlarını ve utançlarını örtmeye çalışmışlardı, ama onların bu konudaki çabaları Tanrı’ya tatmin etmemişti. Günah sorunlarına çözüm getirebilecek Olan, yalnızca Tanrı’ydı. Tanrı, Adem ve Havva’nın bu gerçeği anlamalarını istedi. Bizlerin de aynı gerçeği anlamamızı istiyor.

GÜNAHKÂRLAR BAHÇEDEN DIŞARI ÇIKARILDI

Yaratılış kitabının 3. bölümü aşağıdaki ayetlerle sona erer:

“RAB Tanrı sonra, ‘Adem iyi ile kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu’ dedi. ‘Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.’ Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem’i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar (Tanrı’nın göksel tahtının çevresinde duran özel

melekler) ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.”
(Yaratılış 3:22-24)

Aynı, günah işleyen Lüsifer ve meleklerinin Tanrı’nın isteğine karşı gelerek kendi isteklerine göre hareket ettikten sonra göksel Cennetten kovulmaları gibi, adem ve karısı da Tanrı’nın isteğine aykırı hareket ettikleri zaman yersel cennetten dışarı çıkarıldılar.

Böylece, Tanrı’nın kutsal huzuru ve *yaşam ağacı* (iyilik ve kötülüğü bilme ağacı ile karıştırılmasın) insana yasaklanmış oldu. Kutsal Yazılar’da yapmakta olduğumuz yolculuğumuzun sonuna doğru göksel Cennetteki bu özel ağacın bir başka görünümüyle karşılaşacağız. Yaşam ağacı, Tanrı’nın, Kendisine ve Planına güvenen herkese verdiği sonsuz yaşam armağanını sembolize eder.

Adem ve Havva iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemekle sonsuz yaşam yolunu reddettiler ve sonsuz ölüm yolunu seçtiler. Gök-yüzü ve yeryüzü arasındaki keyifli bağlantı günah yüzünden kesildi.

Adem ve Havva, ciddi bir sorunla karşı karşıyaydılar. Biz de öyle.

ÇİFTE SIKINTI

2006 yılının Mayıs ayındaki bir gazetenin başlığı şu haberi duyuruyordu:

Bir mahkum 38 yıl kaçtıktan sonra tekrar yakalandı.

Soygunculuk suçundan hapis cezasını çekmekte olan Bay Smith adlı bir mahkum 1968 yılında Kaliforniya'daki bir cezaevinden kaçtı.

38 yıl boyunca, annesinin kızlık soyadını kullanarak sürekli yer değiştirdi, sonunda orta Amerika'da sık ağaçlı bir bölgede, bir römorkun içinde yaşamaya karar verdi. Yetkililer kendisini bu bölgede ele geçirdiler.

Adamı yakalayan İlçe Şerif Bürosu Dedektifi olayla ilgili şunları söyledi: “Kısa bir süre yere baktı ve sonra başını kaldırarak bana şöyle dedi: ‘Evet, ben o aradığınız kişiyim.’ İnsanların bu kadar uzun süre onu arayacaklarını düşünmemiştii.”¹³³

Bay Smith yasanın ısrarlı gücünden kaçmayı başaramadıysa, Tanrı'nın yasalarını ihlal eden biri de Adil Yasa-Koyucu ve Yargıcın sınırsız erişim alanından kaçamayacaktır.

Ve şimdi yasaı ihlal eden bu kişilerin kimler olduklarına bakalım:

“Günah işleyen herkes yasaya karşı gelmiş olur; çünkü günah demek, yasaya karşı gelmek demektir.” (1. Yuhanna 3:4)

Tanrı’nın iyi ve mükemmel yasalarına itaatsizlik eden herkes yasaya karşı gelmiştir. Lüsifer de böyle yaptı. Adem ve Havva’nın yaptığı da buydu. Aynı şeyi biz de yaptık.

Günahın tümü, Tanrı’ya karşıdır. Pek çok kişi günahlarını önemsiz olarak görür, ama Tanrı’nın gözünde tövbe etmemiş ve bağışlanmamış tüm günahkârlar –ne kadar “iyi” ya da dindar olurlarsa olsunlar– yasaya karşı gelen suçlu kişilerdir.

İYİMSER SERAP İZLEYİCİLERİ

Bir süre önce bir komşu bana şöyle dedi: “Ben bir iyimserim; sanırım cennete gideceğim.”

Yargılanma zamanı geldiğinde, bu komşumun iyimserliği ve çabaları onu sonsuz cezadan kurtarabilir mi?

Bir kez Kaliforniya’nın Ölüm Vadisi’nde (yeryüzündeki en sıcak çöllerden bir tanesi) yolculuk ederken, uzakta parıldayan bir göle benzer bir yer gördüm, ama yaklaştığımda “göl” gözden kayboldu. İleriye baktığımda bu “göl” gibi bir başka yer daha gördüm. Ama, bu “göl” de aynı şekilde kayboldu.

Gördüklerim, seraptı.

Bir serap, havanın farklı ısı ve yoğunluk katmanları aracılığıyla kırılan ışık ışınları tarafından oluşturulur. Göller gerçek gibi görünüyordular, ama gerçek değillerdi. Aynı şekilde bir günahkâr da kendisini cennete gitme konusunda iyimser hissedebilir, ama Kutsal Yazılar gerçeği açıkça ortaya koymaktadırlar. Adem’in soyu, kendisini yargıdan kurtaracak *“güce sahip değildir.”* (Romalılar 5:6)

Kavrulmuş bir çölde kalan suyunun hepsini dökmüş olan kaybolmuş biri gibi insanlık da günah nedeniyle kaybettiği sonsuz yaşamı yeniden kazanmak konusunda çaresizdir.

“Hepimizin öleceği kesin, toprağa dökülüp yeniden toplanamayan su gibiyiz.” (2. Samuel 14:14)

Kaybolan kişi, yaşamını kurtaracak bir vaha olduğuna içtenlikle inandığı şeyi görebilir, ama “vaha” yalnızca vücudun daha çok su toplamasına neden olan sıcak dalgalarına dönüşür. Çaresiz ve susuz kalmış kişi sonunda ölünceye kadar bir seraptan diğerine zahmet içinde yürür durur.

Aynı durum bir günahkârın iyimserliği, içtenliği ve insan çabalarına dayanan tutum için de geçerlidir.

*“Öyle yol var ki, insana **düz gibi görünür**, ama sonu **ölümdür**.”* (Süleyman’ın Özdeyişleri 14:12)

Bugün dünyadaki milyarlarca kişi kirlenmiş konumları ile başa çıkma çabası göstererek *kendilerine doğru görünen* yolları izlerler. Dini törenler uygulalar, mekanik bir şekilde dualar ezberlerler, törensel biçimde bedenlerini temizlerler, belirli yiyeceklerden uzak dururlar, sadaka verirler, mum yakarlar, tespih çekerler, kurallar tekrarlarlar, ve “iyi işler” olduklarına inandıkları şeyleri yaparlar. Bazıları ise ruhsal önderlerine boyun eğmeye odaklanırlar ve bazıları da kutsal ve adil zannettikleri bir neden uğruna şehit olup ölecek cennete girme hakkını kazanacaklarını ümit ederler.

Bu şekilde davranarak bir serabın peşinden koşuyor olmaları mümkün müdür?

BENLİK HAKKINDA DOĞRU BİR GÖRÜŞ

Bir Wolof özdeyişi, *“Gerçek, acı bir biberdir”* der.

Tanrı, bundan rahatsızlık duymamıza rağmen bize kendimiz hakkındaki zalim gerçeği bildirir. Bizi, günahımız hakkında O’nunla dürüst davranmaya davet eder. Bu tür bir içtenliğe sahip değilsek, eşimin ve benim tanıdığım ciddi bir hastalığı olan komşumuz gibi oluruz. Bu komşumuz uygun bir doktora olan ihtiyacının farkına varmayı reddetti ve iyileşeceği konusunda ısrarlı bir tutum takındı. Birkaç hafta sonra öldü.

Mesih, yeryüzündeyken, kendi doğruluklarına inanan bir grup dini öndere şunları söyledi:

“Sağlamların değil, hastaların hekime ihtiyacı var. Ben doğru kişileri (yeterince iyi olduklarına inananlar) değil, günahkârları çağırmaya geldim.” (Markos 2:17)

Kutsal Yazılar’ın açık ve net ifadesine rağmen, günümüzde pek çok kilise, cami, ve sinagog yetkilileri insanlara yalnızca ne kadar iyi olmaları ya da biraz daha gayret sarf etmeleri gerektiğini söylüyorlar. Bu yetkililer, insanlara Tanrı’nın bozulmamış doğruluğu ve günahın ciddi sonuçları hakkında öğretiş vermiyorlar.

Kanada’da bulunan bir cami, giriş kapısının üstündeki bir afişte şu mesajı duyurmuştur:

**“BİZ HERKESİ KABUL EDİYORUZ
VE HİÇ KİMSEYE BİR GÜNAHKÂR OLDUĞUNU
SÖYLEMİYORUZ”**

Tanrı, Cennetin girişine koyduğu afişte farklı bir mesaja yer vermiştir:

**“BURAYA MURDAR OLAN BİR ŞEY
ASLA GİRMEYECEK”** (Vahiy 21:27)

Kutsal Yazılar şöyle der:

“Herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden yoksun kaldı.” (Romalılar 3:23) Tanrı, *hiç kimseyi* kendi çabalarını ya da işlerini temel alarak kabul etmez ve *herkesin* günahkâr olduğunu söyler.

Cennete, yalnızca Tanrı’nın mükemmel adalet ve mükemmel saflık ölçütünü tatmin edecek bir şekilde temizlenmiş olan kişiler girebileceklerdir.

TANRI HAKKINDA KESİN BİR GÖRÜŞ

Yeşaya peygambere bir gün, RAB’bin mutlak saflık ve kişiyi huşu içinde bırakan görkemi ile ilgili bir görüş verildi. Ve Yeşaya şunları yazdı:

*“Kral Uzziya’nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab’bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu. Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisi ile yüzlerini, ikisi ile ayaklarını örtüyor, öbür ikisi ile de uçuyorlardı. Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: “**Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır! Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor. Seraflar’ın sesinden kapı söveleri ile eşikler sarsıldı, tapınak duman ile doldu. ‘Vay başıma, mahvoldum!’ dedim. ‘Çünkü dudakları kirli bir adamım. Dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna rağmen Kral’ı, Her Şeye Egemen Rab’bi gözlerim ile gördüm.**” (Yeşaya 6:1-5)*

Tanrı’nın cennetteki tahtını çevreleyen ateşli görkem öylesine yücedir ki, saflıkta mükemmel olan melekler bile yüzlerini ve ayaklarını örterler. Bu melekler, Tanrı’nın kutsallığı ve görkemi karşısında öylesine büyük bir huşuya kapılmışlardır ki, O’nun Huzuru’nda oturamazlar. Oturmak yerine O’nun tahtının çevresinde *“Her Şeye Egemen Rab kutsal, kutsal, kutsaldır! Yüceliği bütün dünyayı doduruyor”* diye birbirlerine seslenerek uçarlar.

Neden insanların çoğu günahın gerçek yüzünü görmeyi başaramazlar?

Bunun nedeni belki de, Tanrı’nın Kim olduğunu hiçbir zaman görememiş olmalarıdır. O’nun alevler saçan saflığı üzerinde asla düşünmemişlerdir. Yeşaya Tanrı’nın peygamberlerinden biriydi, ama yine de Rab’bin kutsal görkemi hakkında kendisine verilen görüş, ne kadar murdar olduğunu anlamasına neden oldu. *“Vay başıma, mahvoldum! Çünkü dudakları kirli bir adamım!”* dedi. Yeşaya, kendisinin ve tüm İsrail ulusunun, Rab ile kıyaslandıkları takdirde, çaresiz bir durumda olduklarını biliyordu!

Yeşaya, daha sonra şunları yazdı: *“**Hepimiz** koyun gibi yoldan sapmıştık; **her birimiz kendi yoluna döndü... Hepimiz murdar olanlara benzedik ve bütün doğru işlerimiz kirli adet bezi gibidir.**”* (Yeşaya 53:6; 64:6) Yeşaya, törensel yıkanmaların ya da insan çabalarının miktarı ne olursa olsun, bu işlerin Rab’bin önünde saf

olabilmesini sağlayamayacaklarını biliyordu.¹³⁴ Kutsal Yaratıcımızın önünde “*hepimiz murdar olanlara*” benzeriz.

Eyüp peygamber insanın bu murdar konumu hakkındaki anlayışını şu soruyla gösterir: “**Tanrı’nın önünde insan nasıl haklı çıkabilir?**” ... *Sabun otu ile yıkansam, ellerimi kül suyu ile temizlesem, beni yine pisliğe batırırsın, giysilerim bile benden tiksindir.*” (Eyüp 9:2, 30, 31)

Ve peygamber Yeremya, Tanrı’nın şu sözlerini yazdı: “‘*Çamaşır sodası ile yıkansan, bol kül suyu kullansan bile, suçun önümde yine leke gibi duruyor*’ diyor Egemen RAB.” (Yeremya 2:22)

Tanrı hakkında kesin bir görüşe sahip olmak, kendimiz hakkında kesin bir görüşe sahip olmamızı sağlar. Eğer Yaratıcımız hakkındaki düşüncelerimiz kesin değilse, o zaman kendimizle ilgili gururlu düşüncelere sahip olacağız demektir.

Üzerinde kirli ve mikroplu, yırtık pırtık giysiler taşıyan biri, kendisini temiz ve kabul edilebilir olarak görebilir, ama bu şekilde düşünmesi, o kişiyi temiz ve kabul edilebilir yapmaz. Aynı şekilde, bir günahkâr, kendisinin doğru olduğunu düşünebilir, ama bu düşüncesi onu doğru yapmaz.

En iyi işlerimiz, Tanrı’nın görkemi ve doğruluğu ile kıyaslandıkları zaman, “*kirli adet bezi*” gibidirler.

HERKESİN ÖĞRENMESİ GEREKEN BİR DERS

Tanrı’nın İsrail ulusunu oluşturmasının amaçlarından biri, *tüm* uluslara bazı önemli dersler öğretmek içindi. RAB, İsrail’e karşı sürekli sadık kalmasına rağmen, İsrailliler, O’nu sürekli ihmal ettiler. Tanrı, İsraillilerin davranışlarından ders *almamızı* ister. *Bu olaylar onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu.*” (1. Korintliler 10:6)

Tevrat’ın ikinci kitabı olan Mısır’dan Çıkış’ta Musa, İsraillilerin günahı Tanrı’nın gördüğü gibi görme konusunda nasıl başarısız olduklarını yazar. Tanrı, onları güçlü kolu ile yaklaşık dört yüzyıl

süren kölelikten kurtarmıştı. Ama yine de RAB ve O'nun karakteri hakkında hala anlamadıkları çok şey vardı. İsraililer, Tanrı'nın yargısından kaçmak için bir şekilde yeterince itaatkar olabileceklerini düşündüler.

İsrail halkı kendisine o kadar çok güveniyordu ki, bütün halk bir ağzdan Musa'ya şu sözleri söyleyebildiler:

“RAB’bin söylediği her şeyi yapacağız.” (Mısır’dan Çıkış 19:8)

Kendilerini çaresiz günahkârlar olarak görmediler ve Tanrı'nın isteğinin kusursuz doğruluk olduğunu anlamadılar. Adem ve Havva'yı, Yaratıcılarından ayıran nedenin yalnızca tek bir günah olduğunu unutmuşlardı. Günahlarını görmeleri ve bundan utanç duymaları için Tanrı İsraililere on maddelik bir sınav uyguladı.

Kutsal Yazılar Rab'bin Sina Dağının üzerine nasıl güç ve görkemle indiğini tanımlarlar. *“Gök gürledi ve şimşekler çaktı. Dağın üzerinde koyu bir bulut vardı. Derken, çok güçlü bir boru sesi duyuldu. Ordugahta herkes titremeye başladı.”* (Mısır’dan Çıkış 19:16) Sonra, Tanrı'nın Sesi gürledi ve on maddeyi bildirdi:

ON BUYRUK

1. *“Benden başka Tanrın olmayacak.”* RAB'den başka birine tapmak günahdır. Tanrı'yı her günün her anında tüm yüreğimiz, tüm aklımız ve tüm gücümüzle sevmemek, günahdır. (Mısır'dan Çıkış 20)¹³⁵
2. *“Canlıya benzer herhangi bir put yapmayacaksınız...onların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksınız.”* Bu buyruk, bir putun önünde eğilmemek ya da bir objeye saygı göstermekle sınırlı değildir. Tanrı'nın yerini alan herhangi bir şey, bu yasayı ihlal etmek anlamına gelir.
3. *“Tanrın RAB’bin adını boş yere ağzına almayacaksın.”* Eğer tek gerçek Tanrı'ya boyun eğdiğinizi iddia ediyor, ama O'nu tanımak ve Sözü'ne itaat etmek istemiyorsanız, o

zaman O'nun kutsal Adı'nı boş yere ağzınıza alıyorsunuz demektir.

4. **“Şabat Günü’nü kutsal sayarak anımsa... o gün hiçbir iş yapmayacaksınız.”** Tanrı, İsraililerden Kendisini onurlandırmaları için haftanın yedinci günü hiçbir iş yapmamalarını talep etti.
5. **“Annene babana saygı göster.”** Kusursuz olmayan itaat günahıdır. Bir çocuğun annesine ve babasına saygısızlık etmesi, ya da onlara karşı kötü bir tavır takınması bile bu buyruğu ihlal ettiği anlamına gelir.
6. **“Adam öldürmeyeceksin.”** Tanrı, aynı zamanda, **“Kardeşinden nefret edenin katil olduğunu”** söyler. (1. Yuhanna 3:15) Nefret etmek ile adam öldürmek aynı şeydir. Tanrı yüreğe bakar ve yürekte her zaman bencil olmayan sevgi ister.
7. **“Zina etmeyeceksin.”** Bu yasa, yalnızca bedenin ahlaksızca kullanımına işaret etmez, aynı zamanda zihin ve yürekte bulunan, saf olmayan arzuları da ifade eder. **“Bir kadına şehvet ile bakan her adam, yüreğinde o kadın ile zina etmiş olur.”** (Matta 5:28)

8. **“Çalmayacaksın.”** Hakkınız olandan fazlasını almak, vergi öderken ya da sınava girdiğinizde hile yapmak, ya da işvereniniz için sadakatle çalışmamak hırsızlığın çeşitli şekilleridir.

9. **“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.”** Biri ya da bir şey hakkında tam doğru olmayan bir beyanda bulunmak günahıdır.
10. **“Komşunun... hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin”** Bir başkasına ait olan bir şeyi şiddetle arzu etmek günahıdır. Sahip olduklarımız ile tatmin olmalıyız.

SUÇLU!

RAB bu on kuralı duyurduktan sonra Kutsal Yazılar İsrailîlilerin nasıl korktuklarını şöyle anlatır: *“Halk gök gürlemelerini, boru sesini duyup şimşekleri ve dağın başındaki dumanı görünce **korkudan titremeye** başladı ve **uzakta durdu**”* (Mısır’dan Çıkış 20:18).

Artık *“Rab’bin söylediği her şeyi”* yapabileceklerini söyleyerek övünmüyorlardı.

Sınavı geçememişlerdi.

Durum sizin için nasıl? Sınavda siz ne yaptınız?

Eğer on buyruğu eksiksiz olarak sürekli yerine getiremediyseniz, (yani günün 24 saatinde, haftanın 7 gününde doğduğunuz andan başlayarak tam şu ana kadar kusursuz itaat) o zaman siz de İsrailoğulları ve benim gibi sınavı geçememişsiniz demektir.

*“Kişi, yasanın her dediğini yerine getirirse de, **tek konuda** ondan saparsa, **bütün Yasa’ya karşı suçlu** olur.”* (Yakup 2:10)

Okuduğunuz bu kitabın ilk bölümünde, Kutsal Kitap’ın yalnızca dünyanın en çok satan kitabı olmadığına dikkatinizi çekmiştik; Kutsal Kitap aynı zamanda dünyanın en çok kaçınılan kitabıdır. Rağbet görmemesinin nedenlerinden biri, günahımızı ortaya çıkarması ve gururumuzu silip atmasıdır. Kutsal Kitap hakkımızda şunu söyler: *“‘Zenginim, zenginleştim, hiçbir şeye gereksinmem yok diyorsun,’ ama **zavallı, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak** olduğunu bilmiyorsun,” ve: **“Yeryüzünde hep iyilik yapan, hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.”*** (Vahiy 3:17; Vaiz 7:20)

Tanrı'nın Yasası bize kendimizi iyi hissettirmez.

ON BUYRUK NEDEN VERİLDİ?

O zaman bu buyrukların amacı nedir? Eğer Tanrı'nın ölçüsüne hiç kimse ulaşamıyorsa, Tanrı bu buyrukları bildirme zahmetine neden katlandı?

Tanrı'nın bu buyrukları vermesinin belirgin nedenlerinden biri, insanoğluna toplum yaşamında düzen elde edebilmesi için net bir ahlak ölçütü sağlamaktır. Neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda hemfikir olmayan her uygarlık anarşi ya da baskı tarafından kontrol edilecektir. Tanrı, insanlığın, toplumda bir yasa kuralına ihtiyaç duyduğunu bilir. Ancak yine de Tanrı'nın On Buyruğu vermesinin bundan daha önemli başka bazı nedenleri vardı.

Rab, Yasasını verdi, öyle ki, *“her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin. Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.”* (Romalılar 3:19-20)

ON BUYRUĞUN ÜÇ İŞLEVİ

1. Tanrı'nın Yasası kendi doğruluğuna güvenen kişileri susturur. *“Her ağız kapansın ve bütün dünya Tanrı katındaki suçluluğunu kabul etsin.”* On Buyruk, bize şunu anlatır, “Siz çok iyi olduğunuzu düşünseniz bile Tanrı'nın mükemmel doğruluk ölçütünü hiçbir zaman yerine getiremeyeceksiniz. Siz yasayı ihlal etmekten suçlusunuz. Övünmekten vazgeçin!”¹³⁶

2. Tanrı'nın Yasası bizim günahımızı ortaya çıkarır. *“Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.”* Yasa bir röntgen cihazı gibidir. Radyografi kırılan bir kemiği meydana çıkarabilir, ama onu iyileştiremez. Aynı şekilde, *“Yasa'nın gereklerini yapmakla Tanrı katında hiç kimse aklanmayacaktır* (suçsuzluğu bildirilmeyecektir). Yüzü kirli olan biri için ayna ne işe yarıyorsa, On Buyruk da bir günahkâr için aynı işe yarar. Ayna yüzün kirini gösterebilir,

ama onu temizleyemez. Tanrı'nın Yasası günahımızı ve murdarlığımızı açıklar, ama bunları bizden uzaklaştıramaz.

Birkaç yıl önce, Senegal'deki bir Roman Katolik ortaokulunun matematik öğretmenine Tanrı'nın yasasının amacını açıkladım. Öğretmen bu açıklamam karşısında şok geçirdi. Ses tonunda hissedilen büyük bir hayal kırıklığıyla şu yorumu yaptı: "TAMAM, On Buyruk bize kutsal olan ve günahı yargılaması gereken Tanrı'nın katında çaresiz günahkârlar olduğumuzu ve iyi işlerimiz ya da ettiğimiz dualar ve tuttuğumuz oruçlar sayesinde kendimizi kurtarmayacağımızı öğretiyor. O zaman Tanrı katında kabul edilebilir hale nasıl GETİRİLEBİLİRİZ? Çare neDİR?"

3. Tanrı'nın Yasası, bize Tanrı'nın çözümünü işaret eder. Aynı bir hastanede çalışan röntgen teknisyeninin ayağı kırılmış hastaya kırılan kemiği tedavi edebilecek uzman bir doktorun adını vermesi gibi, Yasa ve Peygamberler bize, "*bizi Yasa'nın lanetinden kurtarabilecek*" olan (Galatyalılar 3:13) tek "Doktoru" bildirirler. Biraz sonra bu Doktor hakkında daha fazla bilgi alacağız.¹³⁷

İMDAT!

Eğer boğulmak üzere olsaydınız ve sizi boğulmaktan kurtarabilecek biri bulunduğunuz yerin yakınında olsaydı, size yardım etmesi için bağırmayacak kadar gururlu davranır mıydınız?

Sizi günahın ölüm cezasından kurtaracak olan gücünüzün olmadığını fark etmeniz bir yenilgi değildir; zafere atılan adımların ilkidir. İnsanın yardıma ihtiyacı vardır – ve bu yardımı yalnızca Tanrı sağlayabilir.

Belki siz de şu özdeyişi duymuş olabilirsiniz: "Tanrı, kendilerine yardım eden kişilere yardım eder." Bu atasözü yaşamın bazı alanlarına uygulanabilir olmasına rağmen, bizim günahlı ve ruhsal ölü olduğumuz gerçeği söz konusu olduğu zaman, bu atasözünün tam aksi doğrudur: Tanrı, kendilerine yardım *edemeyeceklerini bilen* kişilere yardım eder.

Tanrı, bir Kurtarıcı'ya ihtiyaçları olduğunu itiraf eden kişilere yardım eder.

Rağbet gören bir Afrika özdeyişi şöyle der: “*Bir kütük uzun süre suyun içinde kalarak sırlıklam olsa bile, hiçbir zaman bir timsaha dönüşmeyecektir.*”

Aynı şekilde insan da kirlenmiş doğasını değiştiremez ve kendisini doğru yapamaz.

KİRLİ

Dönüp tekrar Adem'i düşünelim. Tanrı ona bir tek kural vermişti:

İyilik ve kötülüğü bilme ağacından yeme!

Eğer Adem ve Havva Yaratıcılarına itaat etmiş olsalardı, O'nunla harika bir ilişkide büyüyerek, sonsuza kadar yaşayabileceklerdi. Ama böyle olmadı.

Atalarımız bu kuralı yerine getirmediler ve Tanrı ile olan ilişkileri bozuldu. Artık günahkâr oldukları için Tanrı'dan saklanmaya çalıştılar. Utandılar ve çıplaklıklarını incir yapraklarıyla örtmeye uğraştılar. Ancak Tanrı onları bırakmadı ve peşlerinden gitti, onlara kısa bir an için Merhametini ve Adaletini gösterdi, sonra onları Huzurundan çıkardı. Tanrı bu konuda bir çözüm sağlamadığı takdirde, sonsuza kadar Tanrı'nın Huzurundan uzak kalacaklardı. Kutsal Yaratıcıları ve Yargıçlarının önünde kirli ve suçlu bir konumda kaldılar.

Burada önemli bir soru sorulmalıdır: Tanrı'nın, onları mükemmel Aden Bahçesi'nden çıkarmadan önce Adem ve Havva'nın kaç tane günah işlemeleri gerekiyordu?

Tek bir günah işlemeleri yeterliydi.

Önceki “iyiliklerinin” ya da sonraki çabalarının hiçbirisi işledikleri bu tek günahın sonuçlarını onların lehine olacak şekilde ortadan kaldıramazdı.

“İyi”, Tanrı’nın *normal* ölçütüdür. Adem günah işlediği zaman, Tanrı’nın değerlendirme ölçütüne göre artık “iyi” değildi. Birinin bir bardak saf suya bir damla siyanür koyduğunda onu kirletmesi gibi Adem de işlediği bir tek günah sonucunda kirlenmişti. Eğer içinde zehirli su olan bir bardağınız varsa, bu bardağa saf su ekleme gayretiniz bardaktaki zehiri yok eder mi? Hayır. Aynı şekilde ne kadar çok iyilik yaparsak yapalım, günah sorunumuzun çözülmesini sağlayamayız. Ve hatta eğer iyi işler günahı uzaklaştırabilselerdi, yine de günahlı doğamıza ekleyecek “saf suya”, yani gerçekten doğru işlere sahip olmadığımız gerçeği değişmezdi.

Tanrı’nın değerlendirme ölçütüne göre en iyi çabalarımız bile *kirli bir adet bezine* benzetilecek kadar kirlidirler.

Havva’ninki gibi Adem’in canı da günah tarafından lekelenmişti. Ve aynı şekilde bizim canlarımız da kirlidir. Hepimiz aynı kirli kaynaktan geliriz. Davud peygamber Tanrı’nın hükmünü bize şu sözlerle aktarır:

“RAB göklerden bakar oldu insanlara... Hepsi saptı, tümü yozlaştı. İyilik eden yok, bir kişi bile.” (Mezmur 14:2-3)

ÇİFTE SIKINTIMIZ

Yüz yıl önce İngiltere’deki bir hapishanede ölüme mahkum olarak yatmakta olan bir adam hakkında şu öykü anlatılır. Bir gün bu mahkumun bulunduğu hücrenin kapısı sallanarak açılır ve gardiyan hücreden içeri girer:

“Geçmiş olsun! Kraliçe seni bağışladı” der.

Adam, hiçbir duygu belirtisi göstermeyince gardiyan şaşırır:

“Hey, sana söylüyorum, geçmiş olsun!” diye bağırır ve adama elinde tuttuğu bir belgeyi gösterir, “İşte afnamen. Kraliçe seni affetti!”

Bunun üzerine adam üstündeki gömleği çıkartır ve vücudundaki korkunç görünümlü bir tümörü gardiyana göstererek, “Birkaç gün ya da birkaç hafta içinde beni öldürecek olan bir kanser hastalığına

yakalandım. Eğer Kraliçe beni bu hastalıktan da kurtaramazsa, bağışlanmış olmasının bana hiçbir yararı olmaz” der.

Adam, suçlarının *bağışlanmasından* daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu biliyordu; ihtiyacı, *yeni yaşamdı*.

Adem soyunun her üyesi, ölüm cezasına mahkum edilmiş olan bu adama benzer.

Hem günah işlemeyi seçerek hem de doğuştan günahkâr olan bizler iki zorluk ile karşı karşıyayız: Hem Tanrı’ya karşı işlemiş olduğumuz suçların bağışlanmasına *hem de* O’nun kutsal huzurunda yaşayabilmemiz için bize ehliyet verecek olan, Tanrı tarafından sağlanacak doğru ve sonsuz yaşama ihtiyacımız vardır.

Çifte sıkıntımız şudur:

GÜNAH: Bizler *suçlu günahkârlarız*. Bizi günden *temizleyebilecek* ve günahın sonsuza kadar süren cezasından kurtarabilecek tek Kişi yalnızca Tanrı’dır.

Tanrı’nın bağışlamasına ihtiyacımız vardır..

UTANÇ: Bizler, *ruhsal olarak çıplağız*. Yalnızca Tanrı, bize Doğruluğunu giydirebilir ve Sonsuz Yaşamını verebilir.

Tanrı’nın mükemmelliğine ihtiyacımız vardır.

Günahımız ve utancımız, bizim üretemeyeceğimiz bir çifte şifa gerektirmektedirler.

İyi haber ise, Tanrı’nın bu çifte şifayı bizler için sağlamış olduğudur.

BİR KADININ SOYU

Sisli, soğuk bir gecede iki küçük çocuk, derin ve kaygan bir çukura düştüler. İkisi de yaralandı, korktu ve çaresiz kaldı.

Durumları aynı olduğu için birbirlerini de kurtaramadılar. Çukurun dışından bir yardım gelmediği takdirde, ölüm, kısa bir süre sonra onları ele geçirecekti. Daha sonra üç adam çocukları buldu. Adamlardan biri, bir ip kullanılarak karanlık, nemli ve yapışkan çukurun içine indirildi. Çocuklar çukurdan dışarı çıkartıldılar.

Kurtuluşları yukardan geldi.

Adem ve Havva ilk günahı işlediklerinde, bu iki çocuk gibi oldular. Kendilerini içine düşmüş oldukları günah çukurundan çıkartma konusunda çaresizdiler. Eğer sonsuz ölümden kurtarılmaları gerekiyorsa, bu kurtarış düşmüş insan soyunun dışından gelmek zorundaydı; kurtarışın yukardan gelmesi gerekiyordu.

Bu konuda yanılgıya düşmeyin. İnsanın durumu, kendisinin çözemeyeceği kadar ciddidir. Yüzyıllar boyunca, hiç istisnasız olarak Adem'in soyunun tümü –erkek ve kadından doğan– günah tarafından bağlanmış olan bir doğa miras aldı. Hepsi günahın laneti altında dünyaya geldiler.

Tanrı, günahkârları günahın lanetinden ve sonuçlarından kurtarmak için günah çukurundan kurtarılmayı isteyen herkese kurtuluş sağlayacak olan günahsız bir Adam'ı dünyaya göndermeyi planladı.

Tanrı bu planını nasıl uygulayacaktı? Biri, Adem'in günahlı doğasını miras almadan insan ailesinden nasıl doğabilecekti? Tanrı, günahın insan soyuna bulaştığı ilk gün, planı hakkındaki ipucunu verdi.

RAB, “Yılan”ı yani Şeytan’ı önceden uyardı:

*“Seninle kadını, **onun Soyu** ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.”* (Yaratılış 3:15)

RAB, “kadının soyu” ifadesini kullanarak, kurtuluşun bir kadından doğacak olan bir erkek çocuk aracılığıyla gerçekleşeceğini, O’nun günahkârları kurtaracağını ve Şeytan’ı nihai olarak ezeceğini ve kötüyü ortadan kaldıracağını önceden haber veriyordu. Bu önbildiri, daha sonra bildirilecek olan, her biri, bu Kurtarıcı-Mesih’in dünyayı ziyaret edeceği zamanda gerçekleşecek olan tarihteki o ana giderek çoğalan bir netlikle işaret eden yüzlerce peygamberlikten yalnızca ilkiydi.

NEDEN “KADININ SOYU”?

Mesih insan soyuna neden “**kadının soyu**” olarak girecekti? Neden bir *erkekten değil de*, “**bir kadından doğması**” gerekiyordu? (Galatyalılar 4:4)

Bu sorunun yanıtı şudur: Günahkârların Kurtarıcısı Adem’in günahkâr soyunu bir insan olarak ziyaret edecekti ve günah çukuru-nun dışından gelmesi gerekiyordu. Yukardan aşağı inecekti.

Tanrı’nın *bir kadının Soyu* hakkındaki ilk ön bildirisini duyurmasından çok sonra, peygamber Yeşaya şunu yazdı:

*“RAB’bin kendisi, size bir belirti verecek: **İşte kız gebe kalıp bir Oğul doğuracak** ve adını Immanuel (‘Tanrı bizimledir’ anlamına gelir) koyacak.”* (Yeşaya 7:14)

Kurtarıcı, bir erkek ile asla fiziksel bir ilişki kurmamış olan genç bir hanımın rahmi aracılığıyla dünyaya girecekti. Bu şekilde Mesih, Adem'in günahlı doğasını miras almadan Adem'in düşmüş soyunu ziyaret edebilecekti.

Biri şöyle diyebilir: “Ama dur bir dakika, Kadınlar da günahkâr. Mesih, bir kadından eşsiz bir şekilde doğduğunda, Annesinin günahlı doğası aracılığıyla kirlenmeyecek mi?”

Bir-iki sayfa sonra Tanrı'nın Kendisinin Kutsal Ruh'u'nun bu kutsal Çocuğu ana rahmine mucizevi bir şekilde nasıl düşürdüğünü işiteceğiz. Ama yine de, önce, Tanrı'nın, günahsız Oğlu'nu dünyaya bir bakirenin rahminde getirmek için yaptığı planındaki daha az belirgin olan birkaç unsur üzerinde duralım. Mesih nasıl oldu da Adem'in tüm soyuna yayılmış olan günah tarafından lekelenmeden doğabildi?

GÜNAH TARAFINDAN LEKELENMEDİ

Daha önce 13. bölümde öğrendiğimiz gibi Tanrı, insan soyunun Şeytan'ın günah ve ölüm egemenliğine yönlendirilmesi konusundan *Adem'i* sorumlu tutmuştu. Aldatılan Havva'ydı, Adem değildi. Kadınlar da aynı erkekler gibi günahlı doğalara sahip olarak doğsalarda da, Kutsal Yazılar bizim günahlı bir doğa ile dünyaya gelmemizin nedeninin Adem ile olan bağlantımız olduğunu açıklarlar.¹³⁸

İbranice'de, *Adem (Adamah)* sözcüğünün birebir anlamı “kırmızı toprak”tır.

Tanrı, Adem'in bedenini yerin toprağından oluşturdu. Adem günah işledikten sonra, Tanrı ona şöyle dedi: “*Topraksın ve yine toprağa döneceksin.*” (Yaratılış 3:19)

Bunun tam aksi olarak, *Havva* “yaşam” anlamına gelir, çünkü “*o bütün insanların annesiydi.*” (Yaratılış 3:20) Günahın dünyaya girdiği gün Tanrı, günah sorunumuzu çözmek ve “*kadının Soy*” (Yaratılış 3:15) aracılığıyla dünyaya sonsuz yaşam sağlamak hakkındaki planını duyurdu.

Mesih, et ve kandan oluşan bir bedene bürünecekti, ama Adem'in günah-bulaşmış soyundan gelmeyecekti. O, günah ile lekelenmeyecekti.

Tamamen biyolojik bir bakış açısına göre, bugün bir çocuğun cinsiyetinin annesinin “tohumu” (yumurta) tarafından değil, babasının “tohumu” (sperm) tarafından belirlendiğini bildiğimizi de eklemek isterim. Aynı zamanda anne rahminde döllenmiş bir bebeğin annesinininkinden farklı bir dolaşım sistemine sahip olduğunu da biliyoruz. Tıp bilimi bize şu açıklamayı yapar: “Plasenta, yiyecek ve oksijenin embriyoya geçirilmesine izin verirken, aynı zamanda annenin kanının embriyonunkinden ayrı tutulmasını düzenleyen eşsiz bir engel de oluşturur.”¹³⁹

Tanrı, daha ilk insanı bile yaratmadan önce, Mesih'in yeryüzüne gelişi ile ilgili her ayrıntıyı planlamıştı.

Ağaçtan kesilen dal örneğini hatırlayın. Aynı, bu ağaçtan ayrılmış, ölü dal gibi insan ailesi de Yaşam Kaynağından ayrıldığı için ruhsal olarak ölüdür.

Günahkârların Kurtarıcısının, Adem'in ruhsal olarak ölü ve günahla-kirlenmiş ailesi arasında yaşayacak olmasına rağmen, bu aileden gelmeyecekti. O, Yaşam Kaynağı, “gerçek asma” olacaktı. (Yuhanna 15:1)

O, *mükemmel* olacaktı.

“Mükemmel” olacağı, O'nun vücudunda hiçbir zaman bir sivilce, yara ya da çizik olmayacağı anlamına gelmiyordu. O, karakter olarak mükemmel olacaktı. Günahsız bir doğaya sahip olacaktı. Tanrı'nın Yasasını hiçbir zaman ihlal etmeyecekti. O, “kutsal, suçsuz, lekesiz, günahkârlardan ayrılmış, göklerden daha yücelere çıkarılmış” (İbraniler 7:26) olacaktı.

Günahsız Mesih'in “*ikinci İnsan*” ve *son Adem*” olarak adlandırılması bir sürpriz olabilir mi?

İKİNCİ İNSAN

“Şöyle yazılmıştır: *‘İlk insan Adem yaşayan can oldu.’ Son Adem ise yaşam veren ruh oldu. Önce ruhsal olan değil, doğal olan geldi. İlk insan yerden, yani topraktır. İkinci insan göktendir.*” (1. Korintliler 15:45-47)

“İlk insan” tüm insan nüfusunu nasıl kirletme ve ölümün karanlık krallığına sürüklediyse, aynı şekilde “ikinci İnsan” da birçok insanı Şeytan’ın krallığından çıkartarak Tanrı’nın doğruluğunun ve yaşamının görkemli krallığına götürecekti. RAB, bu nedenle insan soyunun günah ile lekelendiği gün, Şeytan’a bir gün bir kadının Soyu’nun onu yaralamak ve başını tamamen ezmek için yeryüzüne geleceğini bildirmişti.

Peygamber Mika, vaat edilen Kurtarıcı hakkında şunları yazdı:

*“Ama sen, ey **Beytlehem Efrata**, Yahuda boyları arasında önemsiz olduğun halde, İsrail’i benim adıma yönetecek olan senden çıkacak, **O’nun kökeni, öncesizliğe, zamanın başlangıcına dayanır...** Bütün dünya O’nun büyüklüğünü kabul edecek, O, halkına esenlik getirecek.”* (Mika 5:2,4-5)

Mika, yalnızca Mesih’in “Beytlehem” kentinde¹⁴⁰ doğacağını önceden bildirmedi, aynı zamanda Kurtarıcının önceden var oluşunu da “öncesiz, zamanın başlangıcından beri” olarak beyan etti.

Öncesiz ve Sonsuz Olan, sonsuzluktan çıkarak zamandan içeri girecekti.

PEYGAMBERLER TARAFINDAN ÖNCEDEN BİLDİRİLDİ

Mesih’in Beytlehem kentinde bir bakireden doğacağını bildiren peygamberler, aynı zamanda O’nun geleceğini önceden duyuracak olan bir haberciden de söz ettiler. Peygamberler, Tanrı’nın Seçilmiş Olanının *Tanrı Oğlu* ve *İnsanoğlu* unvanlarını taşıyacağını yazdılar. O’nun körlerin görmesini, sağırların işitmesini ve kötürümlerin yürümesini sağlayacağını önceden bildirdiler. Yerusalım’e bir eşeğe binerek girecek ve kendi halkı tarafından reddedile-

cekti. O'nunla alay edecekler, üzerine tükürecekler, kırbaçlayacaklar ve çarpmıha gereceklerdi. Kendisinin hiçbir günahı olmayacaktı, ama başkalarının günahları uğruna ölecekti. Zengin bir adamın mezarına gömülecekti, ama ölü bedeni çürümeyecekti. Aksine, ölümü yenecek, dirildiğini gösterecek ve gelmiş olduğu göklere geri dönecekti.¹⁴¹

Tarihte, peygamberler tarafından kaleme alınan bu profile uyan kişi kimdir?

Aynı Kişi dünyanın takvimini ikiye ayırdı.

Bu Kişi'nin adı *İsa*'dır.

TANRI SÖZÜNÜ TUTAR

Tanrı, Kurtarıcıyı dünyaya İbrahim, İshak, Yakup, Davut, ve Süleyman'ın ailesi aracılığıyla göndermeyi vaat etti. Yeni Antlaşma'nın (*İncil*) ilk kitabı olan Matta'nın Müjdesi şu sözlerle başlar:

“İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soy kaydı şöyledir: İbrahim İshak'ın babasıydı, İshak Yakup'un babasıydı, ve Yakup Yahuda'nın babasıydı...”

Bu satırların devamı uzun bir soy listesini oluşturur; liste “Kral Davut Süleyman'ın babasıydı,” ifadesine de yer vererek şu satırlarla son bulur: “Yakup Meryem'in kocası Yusuf'un babasıydı, Meryem'den Mesih diye tanınan İsa doğdu” (Matta 1:1-2, 16). Grekçe *Hristo* sözcüğü, İbranice'deki *Mesih* sözcüğünün karşılığıdır ve *Meshedilmiş (Seçilmiş) Olan* anlamına gelir.¹⁴² Bu soyağacı, İsa'nın Kral Davut'un tahtı üzerinde sahip olduğu yasal hakkı belgeler ve İsa'nın İbrahim, İshak ve Yakup'un soyundan geldiğini gösterir. Tanrı bu soy aracılığıyla yeryüzündeki tüm insanlara Bereketlerini sunacağına söz vermişti.

Tanrı'nın, kurtuluş planını eyleme koyma zamanı gelmişti: “Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih ile ilgili bu Müjde'yi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti...” (Romalıları 1:2)

EN YÜCE OLAN'IN OĞLU

Luka'nın birinci bölümü, melek Cebrail'in Zekeriya'yı ziyareti hakkındaki çekici öyküyü yazar; Zekeriya, Yerus alim'deki tapınakta k ahinlik görevi yapan biriydi. Zekeriya ve karısı Elizabet,  ocuk sahibi olamayacak kadar ya lı olmalarına rağmen, Cebrail, Zekeriya'ya, karısının bir oğlu olacağını bildirdi, ve  ocu a Yahya adını vermesini söyledi. Bu Yahya adlı kişi, Mesih'in habercisi olacaktı.

Bu olaylar dizisi, daha sonra Cebrail'in Meryem adında tanrısayar bir genç kızı ziyaret etmesi ile devam eder:

“Tanrı melek Cebrail'i Celile'de bulunan Nasıra adlı kente, Davut'un soyundan Yusuf adlı bir adam ile ni anlı kızı gönderdi. Kızın adı Meryem'di. Onun yanına giren melek, ‘Selam, ey Tanrı'nın lütfuna eri en kız! Rab seninledir’ dedi.

*Söylenenlere çok  aşırان Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye ba ladı. Ama melek ona, ‘Korkma, Meryem’ dedi. ‘Sen Tanrı'nın lütfuna eri tin. Bak, **gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine, ‘Yüceler Yücesi'nin Oğlu’** denecek. Rab Tanrı O'na Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir.’*

*Meryem, mele e, ‘**Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki!**’ dedi. Melek ona şöyle yanıt verdi: “**Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, Yüceler Yücesi'nin gücü sana gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek... Çünkü Tanrı'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur.**” (Luka 1:26-37)*

GÜNAHKÂRLARIN KURTARICISI

Birkaç ay sonra Yusuf, ni anlısı Meryem'in hamile olduğunu   rendi. Ve Meryem'in ona sadık kalmadığını düşünme yanıl ısına

düştü. Meryem’den sessizce ayrılmaya karar verdi.

“Yusuf doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan sessizce ayrılmak niyetindeydi. Böyle düşünmesi üzerine Rab’bin bir meleği rüyada ona görünerek şöyle dedi: ‘Davut oğlu Yusuf, Meryem’i kendine eş olarak almaktan korkma, çünkü onun rahminde oluşan Kutsal Ruh’tandır. Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O kurtaracak.’” (Matta 1:19-21)

Yaratılış kitabının ilk bölümünde açıklanmış olduğu gibi, *Kutsal Ruh*, Tanrı’nın Kendisidir.¹⁴³ Meryem’in rahmine *Sonsuz Sözü’nü* doğaüstü bir şekilde yerleştiren *Tanrı*’dır.

İngilizce’deki **JESUS** sözcüğü, Grekçe’deki *IESOUS* sözcüğünün karşılığıdır ve İbranice’deki *YEOŞUA* ya da kısaltılmış şekli ile *YEŞU* sözcüğünden gelir.

Bu ad, **RAB kurtarır** anlamına gelir.

“Bütün bunlar, Rab’bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu söz yerine gelsin diye oldu: ‘İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar.’ İmmanuel, Tanrı bizimle demektir.

Yusuf uyanınca Rab’bin meleğinin buyruğuna uydu ve Meryem’i eş olarak yanına aldı. Ama oğlunu doğuruncaya dek Yusuf ona dokunmadı. Doğan çocuğun adını İSA koydu.” (Matta 1:22-25)¹⁴⁴

YERİNE GELEN TANRI SÖZÜ

Tanrı, günahın dünyaya girdiği gün açıklamaya başladığı Planını yerine getiriyordu. “Kadının Soyunu” doğmak üzereydi!

Birkaç sayfa önce Mika’nın, Mesih’in nerede doğacağı ile ilgili peygamberliğini okuduk. RAB, *Beytlehem*’de doğacağını önceden söyledi – *Beytlehem*, Kral Davud’un doğduğu kentti.

Ama bir sorun vardı.

Meryem ve Yusuf, Nasıra'da yaşıyorlardı ve Nasıra kentinden Beytlehem'e ulaşabilmek için birkaç gün yolculuk yapmak gerekiyordu.

Mika'nın peygamberliği nasıl yerine gelecekti?

Bu durum bir sorun yaratamazdı.

Tanrı, bu peygamberliğin yerine gelmesine yardım etmek için Roma İmparatorluğu'nu harekete geçirecekti.

“O günlerde Sezar Avgustus, bütün Roma dünyasında bir nüfus sayımının yapılması için buyruk çıkardı. Bu ilk sayım, Kirinius'un Suriye valiliği zamanında yapıldı. Herkes yazılmak için kendi kentine gitti.

*Böylece Yusuf da Davut'un soyundan ve torunlarından olduğu için Celile'nin Nasıra kentinden Yahudiye bölgesine, Davut'un kenti Beytlehem'e gitti. Orada, hamile olan nişanlısı Meryem ile birlikte yazılacaktı. Onlar oradayken Meryem'in doğurma vakti geldi ve **ilk oğlunu doğurdu**. Onu kundağa sarıp bir yemliğe yatırdı. Çünkü handa yer yoktu.” (Luka 2:1-7)*

Vaat edilen Mesih, rahat ve görkemli bir sarayda doğmak yerine, mütevazı bir barakada dünyaya geldi ve bir hayvan yemliğine yatırıldı. Böyle bir yerde doğmasının nedeni, en yoksul ve en sıradan insanların bile O'na korkmadan gelebilmeleri içindi.

MELEĞİN DUYURUSU

*“Aynı yörede sürülerinin yanında nöbet tutarak geceyi kirlarda geçiren çobanlar vardı. Rab'bin bir meleği onlara göründü ve **Rab'bin görkemi çevrelerini aydınlattı**. Büyük bir korkuya kapıldılar. Melek onlara, “**Korkmayın!**” dedi. **'Size bütün halkı çok sevindirecek bir haber müjdeliyorum: Bugün size Davut'un kentinde bir Kurtarıcı doğdu.***

Bu, Rab olan Mesih'tir.” İşte size bir işaret: Kundağa sarılmış ve yemlikte yatan bir bebek bulacaksınız.

Birdenbire meleğin yanında, göksel ordulardan oluşan bir topluluk belirdi. Tanrı'yı överek, “En yücelerde Tanrı'ya yücelik olsun, yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun!” dediler.” (Luka 2:8-14)

Dünya tarihinde çok önemli bir andı.

Uzun bekleyiş sona ermişti.

“Ve Meryem ilk oğlunu doğurdu...” (Luka 2:7)

Kadının Soyu gelmişti.

Her şey peygamberlerin söylediği gibi, Tanrı'nın planına ve zamanına göre kusursuz bir şekilde yerine geliyordu.¹⁴⁵

Tanrı, İsa'nın doğumunu duyurmak ve kutlamak için yalnızca melekleri göndermedi, aynı zamanda bu sevinçli olayı onurlandırmak için gece, gökyüzüne özel bir yıldız da yerleştirdi. Doğu'dan gelen bir grup yıldızbilimci ve varlıklı bilge adamlar bu yıldız gözlemlediler ve onu izlediler. Bu yıldızın, vaat edilen Mesih'in gelişini işaret ettiğini biliyorlardı. Çok uzaklardaki eski İran'dan kalkıp gelmiş ve çok yorucu bir yolu tamamlamışlardı; bu seçkin adamlar Yeruşalim'deki Kral Hirodes'in¹⁴⁶ yanına gittiler. Ona soracakları bir soru vardı:

*“Yahudiler'in Kralı olarak doğan çocuk **nerede?** Doğuda **O'nun yıldızını** gördük ve O'na **tapınmaya** geldik.”* (Matta 2:2)

BEBEKTEKİ KİŞİ

Bir barakada dünyaya gelen, bir hayvan yemliğine yatırılan, peygamberler tarafından geliş önceden bildirilen, meleklerin müjdeleyerek haber verdikleri, çobanların ziyaret ettikleri, bir yıldız ile onurlandırılan ve bilge adamlar tarafından kendisine tapınılan bu erkek bebek kimdi?

Şimdi, meleklerin çobanlara neler söylediklerine tekrar kulak verelim:

*“Korkmayın!
Size bütün halkı çok
sevindirecek bir ha-
ber müjdeliyorum.
Çünkü bugün size,
Davut’un kentinde
Bir Kurtarıcı doğdu.
Bu, **Rab olan Me-
sih’tir.**” (Luka 2:10-
11)*

Bu minicik bedendeki Kişi, **Rab’di.**

BU KİŞİ KİM OLABİLİR?

*“Sıçrayarak giden ceylanlar
tünel kazarak yuva yapan bir soy doğurmazlar.”*

--Wolof atasözü

Ceylanlar nasıl ceylana-benzer özelliklere sahip olan bir soy üretirlerse, aynı şekilde günahkârlar da günahlı özellikler taşıyan bir soy üretirler. İnsan kendi başına bırakıldığında çaresizdir; bu günah çemberini hiçbir şekilde kıramaz. Ve gördüklerimiz de bu gerçeği kanıtlar.

GÜNAHLI OLANLAR

Amerika’daki sinema filmi endüstrisi üzerinde düşünelim. Hollywood her yıl bencillik, ahlaksızlık, sapıklık, küfürlü konuşmalar, vahşet, intikam ve hile sergileyen erkek ve kadın kahramanların başrolde oynadıkları filmler üretir ve bu filmleri diğer ülkelere satar. Senaryo yazarları filmlerinde, portrelerini çizdikleri “iyi adamlar”ın günahlı özelliklerine neden kasten yer verirler? Neden “kahramanı” doğru, nazik, bencil olmayan, bağışlayan ve içten bir kişi olarak canlandıran filmler yapmazlar? Yapmazlar, çünkü insan soyuna günah bulaşmıştır. İnsanın yarattığı en iyi hayali karakterler

bile kusurludurlar. Ve insan soyundaki bu bozukluk yalnızca Hollywood kahramanları ile sınırlı değildir.

İnsanın günaha-eğilimli doğası, kendisini pek çok gizli şekillerde ortaya koyar. Örneğin, eğer Arap dünyasına ait biri iseniz, yüzyıllık geçmişe sahip bir edebiyatın figürü olan Juha adlı kişiyi büyük olasılıkla tanıyorsunuzdur. Juha ve eşiği hakkında anlatılan halk öykülerini okuduğumuz zaman gülümseriz. Sözleri ve davranışları zeka ve mizah –ve aynı zamanda ben-merkezcilik, hakaret eden bir ruh, saf olmayan düşünceler, intikam, hile ve yerine getirilmeyen vaatler– ile karakterize edilen bu akıllı karakter hakkında yüzlerce fıkra yazılmıştır. Düşünün! En sevdiğimiz hayali kahramanlar bile bozulmuş bir doğayı sergilemektedirler! Size Juha ile ilgili yazılmış olan kısa bir fıkradan, bu bozulmuş doğayı ortaya koyan basit bir örnek aktarayım:

Bir arkadaşı, Juha’ya gelir.

“Bana biraz borç para vereceğine söz vermiştin” der, “şimdi bu parayı almaya geldim.”

Juha, arkadaşına, “Dostum, ben kimseye borç para vermem, ama sana gönlünü hoş edecek sözler verebilirim!” yanıtını verir.¹⁴⁷

Bizler de bu hayali halk kahramanı Juha’ya benzeriz, çünkü yerine getirmeyi hiçbir zaman düşünmememize rağmen yine de vaatlerde bulunmuşuzdur. Düşmüş insan doğamız yüzünden aynı Juha gibi davranırız.

Ama her şeye rağmen, tarihte¹⁴⁸ verdiği tüm Vaatleri yerine getiren bir Kişi mevcuttur. O, her zaman gerçeği konuştu. Asla aldatmadı, hakaret etmedi, tehdit etmedi ya da intikam peşinde koşmadı.

Bu Kişi’nin adı *İsa*’dır.

“O, günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı. Kendisine sövüldüğünde, sövgü ile karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi.” (1. Petrus 2:22-23)

GÜNAHSIZ OLAN

İsa'nın yaşamı dünyanın günahın egemen olduğu kültürleriyle güçlü bir karşıtlık içindedir. O, dünyaya gelen tek günahsız kişidir. O *"her alanda bizim gibi denenmiş, ama **günah işlememiştir**"* (İbraniler 4:15). O'nun aklından hiçbir zaman saf olmayan bir düşünce geçmedi. Dudaklarından asla sert bir söz çıkmadı. İsa, Nasıra'daki mütevazı bir evde üvey erkek ve kız kardeşleriyle birlikte büyüyen,¹⁴⁹ On Buyruğa ve Tanrı'nın diğer her yasasına –hem bedende hem düşüncede– *doğal olarak* itaat etti. İsa bizimkine benzer fiziksel bir bedene sahipti, ama bizimki gibi günaha eğilimli bir doğası yoktu.

*"Mesih günahları kaldırmak için ortaya çıktı ve **kendisinin de günah yoktu**"* (1. Yuhanna 3:5).

İsa, otuz yaşına geldiğinde, yeryüzündeki görevine resmen başladı.¹⁵⁰ Tanrı ve Şeytan arasındaki savaş kızışmak üzereydi. Şeytan, Tanrı'nın Oğlu'nun onu ezmek için gelmiş olduğunu biliyordu, ama İsa'nın bunu *nasıl* yapacağını bilmiyordu.

Şeytan, ilk mükemmel insanı, Tanrı'nın Yasası'na itaatsizlik etmesi için ayartmıştı, ve şimdi aynı şeyi ikinci Mükemmel İnsan'ın Tanrı'nın Yasalarına karşı gelmesi için yapmayı deneyecekti.

*"Sonra İsa... Ruh'un yönlendirmesi ile çölde dolaştırılarak **kırk gün İblis tarafından denendi**. O günlerde hiçbir şey yemedi. Dolayısıyla bu süre sonunda acıktı.*

*Bunun üzerine İblis ona, 'Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan, şu taşa söyle ekmek olsun' dedi. Ama İsa, '**İnsan yalnız ekmele yaşamaz**' diye yazılmıştır' karşılığını verdi."* (Luka 4:1-4)

Şeytan'ın, İsa'ya herhangi "kötü" bir şey yaptırmaya çalışmadığına dikkat edin. İblis, ("kendisinin" egemenliğini istila etmiş olan) bu günahsız İnsan'ın göklerdeki Baba Tanrı'dan bağımsız hareket etmesini istiyordu, çünkü daha önce 11. bölümde gördüğümüz gibi *Tanrı'dan bağımsız olarak düşünmek ya da hareket etmek **günah**tır.*

Burada üzerinde durulan düşünce şudur: Eğer Mesih tek bir günah işlemiş olsaydı, Adem'in lanetlenmiş soyunu günah ve ölüm yasasından kurtarma görevini yerine getiremezdi.

Borca batmış bir insan nasıl bir başka insanın borcunu ödeyebilecek durumda değilse, aynı şekilde bir günahkâr da başka bir günahkârın günahlarının cezasını ödeyebilecek durumda değildir. Ama, *İnsanoğlu*¹⁵¹ olan *Tanrı Oğlu*'nun hiçbir günah-borcu yoktu. Günahtan özgür olduğu için ölümü bertaraf edebilirdi, ama biraz sonra göreceğimiz gibi Tanrı'nın planı böyle değildi.

Bu arada Şeytan, sürekli olarak, Tanrı'nın mükemmel planından bağımsız hareket etmesi ve günah işlemesi için İsa'yı ayartma girişimlerinde bulundu. İsa, iblisin her ayartma girişimine Kutsal Yazılar'dan aktarmalar yaparak karşılık verdi.¹⁵²

“Sonra İblis İsa'yı yükseklere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, ‘Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim’ dedi. ‘Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak.’ İsa ona şu karşılığı verdi: ‘Tanrın Rab’be tapacak, yalnız O’na kulluk edeceksin’ diye yazılmıştır.’” (Luka 4:5-8)

Tanrı, Adem'e tüm yaratılış üzerinde egemenlik vermişti, Şeytan da şimdi aynı şekilde, Adem'in kendisini izlemeyi seçtiği zaman gasp etmiş olduğu “egemenliği” İsa'ya sunuyordu.¹⁵³

İsa, Adem gibi yapmadı, İsa, Şeytan'a itaat **etmedi**.

Tanrı Sözü beden almıştı.

İSA'NIN İZLEYİCİLERİ

İsa, resmi hizmetine başladıktan kısa bir süre sonra, gittiği her yerde Kendisine eşlik etmeleri için on iki erkek seçti. Aynı zamanda, pek çok kadın da İsa'yı izledi. Bu erkekler ve kadınlar İsa'nın söylediği ve yaptığı her şeye tanık oldular.

İsa on iki öğrencisi ile birlikte köy kent dolaşmaya başladı. Tanrı'nın Egemenliği'ni duyurup müjdeliyordu. Kötü ruh-lardan ve hastalıklardan kurtulan bazı kadınlar ...ve bir-çokları kendi olanakları ile İsa'ya yardım ediyorlardı.”
(Luka 8:1-3)

İsa, erkeklere, kadınlara ve çocuklara aynı saygıyı gösterdi. İncil, İsa'nın kadınlara, o dönemin Yahudi ve Roma kültüründen üstün olan bir saygı ve nezaket gösterdiğini anlatan çok sayıda öyküyle doludurlar.

İsa, yeryüzünde bulunan herkese büyük değer verdi. Ama hiç kim-seyi hiçbir zaman, Kendisini dinlemesi, Kendisine inanması ya da Kendisini izlemesi için zorlamadı. O, ödeyecekleri bedel ne olursa olsun, zihinleri ve yürekleri gerçeği işitmeye ve benimsemeye eği-lim gösteren kişilerle zaman geçirmekten hoşlandı.

BİR ANAHTAR SORU

Sıradan insanların çoğu İsa'nın ardından gittiler, ama Yahudi din önderleri İsa'yı izlemediler.

İsa, bir gün, onlara önemli bir soru sordu:

“Mesih ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz? O kimin Oğ-lu'dur?” (Mata 22:42)

Onlar Mesih'in Kral Davut'un soyundan gelecek olan biri oldu-ğu söyleyerek karşılık verdiler. İsa onlara, Davut'un, vaat edilen Kurtarıcının hem *Davut'un yersel oğlu* hem de *Tanrı'nın göksel Oğlu* olacağı hakkında söylemiş olduğu peygamberliği hatırlattı.¹⁵⁴

İsa daha önce öğrencilerine buna benzer bir soru sormuştu:

“Halk, İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor? Öğrenci-leri şu karşılığı verdiler, ‘Kimi...peygamberlerden biridir’ diyor. İsa onlara, ‘Siz ne dersiniz? Sizce ben kimim?’ de-di. Simun Petrus, ‘Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin’ yanıtını verdi. İsa ona, ‘Ne mutlu sana Yunus oğlu Simun...

bu sırrı sana açan insan (et ve kan) değil, göklerdeki Babam'dır' dedi." (Matta 16:13-17)

Er ya da geç hepimiz bu soruyu yanıtlamak zorundayız:

İsa hakkında ne düşünüyorsunuz? İsa kimin Oğlu'dur?

KİMİLERİNİN SÖYLEDİKLERİ

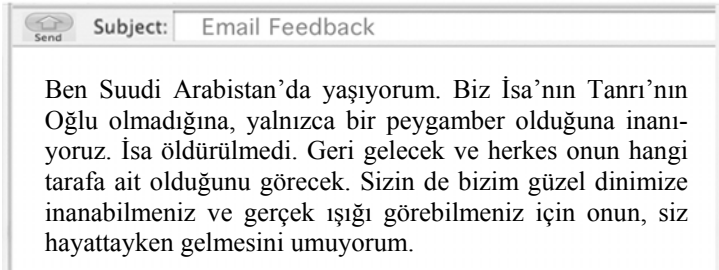
Pek çok Batılı için *İsa* aşına oldukları bir lanet sözcüğünden daha fazlası değildir.

Kimileri ise O'nun yalnızca büyük bir ahlak öğretmeni olduğunu söylerler.

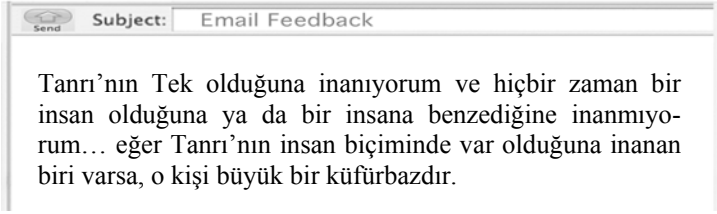
Ortodoks Yahudiler İsa'nın adını ağızlarına bile almaktan kaçınırlar, ve ondan yalnızca "o adam" olarak söz ederler.

Hintliler İsa'yı çok sayıdaki tanrı ve tanrıçalarının arasında bulunan tanrısal şekil almış biri olarak görürler.

Müslüman komşularım ise bu konu hakkında şunları söylerler: "İsa'nın büyük bir peygamber olduğunu kabul ediyor ve ona saygı duyuyoruz, ama o Tanrı'nın Oğlu değildir." Elektronik posta gönderenlerden biri İsa hakkında şunları yazıyor:

Ve yazıştığımız bir Malezyalı'nın bu konule ilgili düşüncesi ise şöyle:

Bu görüşlerin kaynağı, Kuran'ın (ya da Kuran) İsa hakkında bildirdikleridir.

KURAN NE DİYOR?

Kuran sürekli olarak İsa'nın “*sadece bir peygamber*” olduğunu bildirir (Sure 4:171-173; 5:75; 2:136). Her şeye rağmen Müslümanlar'ın saygı duyduğu kitap, aynı zamanda biyolojik babası olmadığı için peygamberler arasında eşsiz olduğunu beyan eder ve O'nu *İsa ibn Meryem*, “*Meryem'in Oğlu İsa*” olarak adlandırır. (Sure 19:34) Kuran peygamberlerin günahlarına işaret eder, ama hiçbir zaman İsa'ya günah atfetmez. O'ndan, “*kutsal Oğul*” olarak söz edilir.¹⁵⁵ Kuran aynı zamanda İsa'yı körlerin gözlerini açma, cüzamlıların iyileştirme, ölüleri diriltme ve hatta yaratma gücüne sahip olan tek peygamber olarak tanıtır.¹⁵⁶ Ve Kuran *El Mesih* (Mesih), *Ruhullah* (Tanrı'nın Ruh) ve *Kelamullah* (Tanrı'nın Sözü) gibi yüksek unvanları yalnızca İsa'ya atfeder.¹⁵⁷

İsa'nın eşsizliği hakkındaki Kuran'ın bu ifadelerini belirttikten sonra, Kuran'ın “*Mesih, Meryem Oğlu İsa*” ile ilgili portresinin Kutsal Kitap'inkinden tamamen farklı olduğunu da ifade etmek gerekir. Örneğin, İsa'ya yukarıda sözü edilen unvanları atfeden aynı Kuran ayeti, şunları bildirir: “*Meryem oğlu İsa Mesih **ancak Allah'ın peygamberi**, Meryem'e ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve peygamberlerine iman edin, '(Allah) üçtür' demeyin. Kendi iyiliğiniz için buna son verin. Allah ancak bir tek ilahdır. O çocuk sahibi olmaktan uzaktır. Göklerdeki her şey, yerdeki her şey O'nundur.*” (Sure 4:171)

Senegal’de, hem çocuklar hem de yetişkinler, “İsa Tanrı’nın Oğlu değildir! Tanrı’nın Oğlu yoktur!” demekle yalnızca çabuk davranmakla kalmaz, “İsa’nın çarmıha gerilmediğini” de ilk söyledikleri-ne eşit derecede bir inançla duyururlar.

İsa’nın çarmıha gerilmediği düşüncesini nereden edinmişlerdir?

Bu düşüncenin kaynağı Kuran’da bildirilen şu ayetlerdir: *“İnkârlarından ve Meryem’e büyük bir iftira atmalarından ve ‘Biz Allah’ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih’i öldürdük’ demelerinden dolayı Yahudiler’in kalplerini mühürledik; oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna dayanıyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler. Fakat Allah onu kendisine yükseltmiştir. Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.”* (Sure 4:156-158)

KUTSAL KİTAP NE DER?

Kuran yazılmadan yüzlerce yıl önce, Eski ve Yeni Antlaşma Yazılarını kaleme alan kırk peygamber ve elçi Mesih ve Mesih’in Görevi konusunda farklı bir portre çizdiler.

Üç yıldan uzun bir süredir İsa ile yürüyen ve konuşan Yuhanna, İsa’nın “Tanrı Oğlu” unvanı ile ilgili olarak şu tanıklıkta bulundu:

“İsa, öğrencilerinin önünde, bu kitapta yazılı olmayan başka birçok doğaüstü belirti gerçekleştirdi. Ne var ki yazılanlar, İsa’nın Tanrı’nın Oğlu Mesih olduğuna iman edersiniz ve iman ederek O’nun adı ile sonsuz yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır.” (Yuhanna 20:30-31)

Elçi Yuhanna aynı zamanda şunları da yazdı:

“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı. Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi. Her şey O’nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı...Söz insan olup aramızda yaşadı. O’nun yüceliği-

ni –Baba’dan gelen lütuf ve gerçek ile dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük.” (Yuhanna 1:1-3,14)

Yıllar önce bir Müslüman arkadaşım bana güvenerek şu sırrı verdi: “Kuran İsa’ya **Kelamullah** (Tanrı’nın Sözü) ve **Ruhullah** (Tanrı’nın Canı) unvanlarını verir. Eğer İsa, **Tanrı’nın Sözü** ve **Canı** ise, o zaman İsa Tanrı’dır!”

Daha sonra bazı kişiler bu arkadaşımı küfürbazlık ve *şirk* (Arapça: Tanrı’ya eş koşmak¹⁵⁸) ile suçladılar. Arkadaşım hiç olmazsa iyi dostlarla birlikteydi! İsa’nın zamanındaki Yahudi din önderleri, İsa’yı da aynı şekilde suçlamışlardı.

İsa şöyle dedi:

“Ben ve Baba biriz.

Yahudi yetkililer O’nu taşlamak için yerden yine taş aldılar.

İsa onlara, ‘Size Baba’dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim’ dedi. Bu işlerden hangisi için beni taşılıyorsunuz?’

Yahudiler O’na şöyle yanıt verdiler, ‘Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşılıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.’ (Yuhanna 10:30-33)

Yahudiler, İsa’yı, Lüsifer’in yapmaya çalıştığı aynı şeyle suçladı: Yalnızca Tanrı’ya ait olan eşsiz ve yüce konumu gasp etmek! İsa’yı, Kendisini Tanrı’nın yerine koymak ile suçladılar.

BEDEN ALMA! TANRILAŞTIRMA DEĞİL!

Ne İsa ne de peygamberler *bir insanın Tanrı olacağını* öğretmediler. Aksine, Kutsal Yazılar *Tanrı’nın insan olacağını* açıkça belirttiler. Örneğin, Mesih doğmadan 700 yıl önce peygamber Yeşaya şunları yazdı:

“Karanlıkta yürüyen halk büyük bir ışık görecektir; ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık parlata-

*cak...Çünkü bize **bir çocuk doğacak**, bize **bir oğul verilecek**. Yönetim O'nun omuzlarında olacak. O'nun adı Hrika Öğütçü, **Güçlü Tanrı**, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak." (Yeşaya 9:2,6)¹⁵⁹*

Yeşaya aynı zamanda gelecek olan Mesih hakkında şu sözleri de yazdı:

*"Ey Yerusəlim'e müjde getiren! Yükselt sesini bağır, sesini yükselt korkma. Yahuda kentlerine: '**İşte Tanrınız!**' de."*
(Yeşaya 40:9)

Beden alma (Tanrı'nın insan bedenine bürünmesi), başlangıçtan beri Tanrı'nın planına dahildi, ama *tanrılaştırma* (bir insanın kendisini Tanrı yerine koyması) hiçbir zaman Tanrı'nın planında yer almadı. Bir insanın Tanrı olduğunu ileri sürmek küfürdür, ama *sonsuz Söz'ün insan olduğunu* fark etmek, Tanrı'nın planını benimsemektir.

KAĞIT ÜZERİNDE Mİ, YÜZ YÜZE Mİ?

Eğer birini iyi tanımak istiyorsanız, işe yarayacak en iyi yöntem hangisidir?

İletişiminizi yazılı mektuplarla sınırlamak.

Ya da, belirli bir süre mektuplaştıktan sonra o kişiyle yüz yüze gelmek ve birlikte zaman geçirmek.

Kutsal Yazılar ne kadar harika olurlarsa olsunlar, bir zamanlar Adem ve Havva ile birlikte yürüyen ve konuşan ve onların soylarının Kendisini kişisel olarak tanımlarını tasarlayan Tanrı, iletişimini *kağıt* ile sınırlamayı hiçbir zaman düşünmedi. Başlangıçtan beri bir **Kişi** olarak bizimle iletişim kurmayı planladı. Yüzlerce yıldır Söz'ü'nü peygamberlerine papirüs tomarları ve *hayvan derileri* üzerine yazdıran RAB, insanlığa Kendisini *insan derisi* içinde açıklamayı vaat etti. Tanrı, sözlerini bize yalnızca *bir kitap* içinde sağlamayı tasarlamadı, Söz'ü'nü aynı zamanda **bir beden** içinde de sağlayacaktı.

*“Mesih dünyaya gelirken şöyle diyor: ‘Bana **bir beden** hazırladın.” (İbraniler 10:5)¹⁶⁰*

*“Kuşkusuz Tanrı yolunun sırrı büyüktür: **O bedende** göründü.” (1. Timoteos 3:16)*

GÖRKEMİNE YAKIŞMAZ

Tanrı’nın, insan bedeninde konut kuracağı ile ilgili planını defalarca beyan etmiş olmasına rağmen, insanların şöyle dediklerini duyuyorum: “Tanrı’nın insan olması gerektiğinin söylenmesi, O’nun her şeyden üstün olan görkemine yakışmaz!”

Beden alma kavramı zihinleri ürküten bir kavram olmasına rağmen, gerçekten Tanrı’nın görkeminin üstünlüğüne aykırı mıdır? Yoksa bu kavram, Tanrı’nın, Kendisi için yaratmış olduğu insanlar ile yakın bir ilişki kurmak için sahip olduğu doğasının ve yaptığı planın gerekli bir parçası mıdır?

Yaşamda, kendimizi en yakın hissettiğimiz kişiler genellikle bizim yaşadıklarımızı yaşamış olan kişilerdir. En iyi teselliyi ve yardımı sağlayabilecek olanlar, birbirine benzeyen mücadelelerden ve sıkıntılardan geçmiş olan kişilerdir. Yaratıcımız, Nihai Avutucudur.

*“**Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa... onlar ile aynı insan yapısını aldı... Çünkü kendisi denenip acı çektiği için denenenlere yardım edebilir... Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.**” (İbraniler 2:14,18; 4:15)*

Başlangıçtan beri Tanrı’nın planı, et ve kandan oluşan bir bedenin sınırlanmalarını ve rahatsızlıklarını üzerine almaktı; Tırnaklarının içinin kirlenmesi, açlık, acı ve bizim yaşadığımız her şeyi yaşamak. Burada sözü edilenden farklı bir öğretiş verenler, Tanrı’nın peygamberlerini ve planını yalnızca reddetmekle kalmazlar, aynı zamanda Tanrı’nın doğasını ve davranışlarını da reddetmiş olurlar. Bu kişiler, Tanrı’yı, insanların Kendisini kişisel bir şekilde tanıma-

sını isteyen sadık ve sevecen Yaratıcı olarak kabul etmek yerine, O’nu tanınamaz ve bilinemez olarak beyan ederler.

Hizmet etmek ve bereketlemek amacıyla bir başkasının seviyesine inmek için isteksiz olma konusunda “görmeli” olan hiçbir şey yoktur. Yaratıcımız, tarihte hiçbir zaman, bizim seviyemize inme düşüncesini küçümsememiştir. Seviyemize inmek O’nun planıydı ve bunu isteyerek yaptı.¹⁶¹

“O’nun yoksulluğu ile siz zengin olabilirsiniz diye, zengin olduğu halde sizin uğruna yoksul oldu.” (2. Korintliler 8:9)

Sonsuz Söz –Kişi olarak– gezegenimizi sizin uğruna ve benim uğruma ziyaret etti. Görkem ve onur yönünden “zengin olan” evrenin Yaratıcısı, bir kulun yerine geçerek “yoksul oldu.” Bunu, bizim zengin olabilmemiz için yaptı. Para ve maddesel mallarla ifade edilen bir zenginlikten söz etmiyoruz. Zenginlik ile, bağışlama, doğruluk, sonsuz yaşam ve O’nun sevgisi, sevinci, esenliği ve kutsal arzuları ile doldurulmuş bir yürek gibi tüm ruhsal bereketleri kast ediyoruz.

BÜYÜKLÜĞÜN TANIMI

Çok kişi Tanrı’nın, et ve kandan oluşan bir beden olarak yeryüzüne gelemeyecek kadar büyük olduğunu düşünür. Acaba bunun nedeni, bu kişilerin büyüklük tanımı ile Tanrı’nın büyüklük tanımının birbirlerinden farklı olmaları mıdır?

İsa, gerçek büyüklüğü öğrencilerine şöyle tanımladı:

“Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara ege-men kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler... Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fide olarak vermeye geldi.” (Markos 10:42-45)

Kendisini en çok alçaltan ve diğerlerine en iyi hizmeti veren kişi, en büyük kişidir.¹⁶²

RÜZGARIN VE DALGALARIN EFENDİSİ

İsa ve öğrencileri bir gün öğrencilerin balıkçı teknesinde Celile Gölü'nün üstündeydiler.

*“Gölde ansızın **büyük bir fırtına** koptu. Öyle ki, dalgalar teknenin üzerinden aşıyordu. İsa bu arada uyuyordu.*

Öğrenciler gidip O'nu uyandırarak, ‘Ya Rab, kurtar bizi, yoksa öleceğiz’ dediler.

*İsa, ‘Neden korkuyorsunuz, ey kıt imanlılar?’ dedi. Sonra kalkıp rüzgarı ve gölü azarladı. Ortalık **sütliman** oldu.*

*Hepsi hayret içinde kaldı. ‘**Bu adam nasıl bir adam ki, rüzgar da göl de O’nun sözünü dinliyor?**’ dediler. (Matta 8:24-27)*

“BU ADAM KİM OLABİLİR?”

İsa'nın bir insan olduğu aşıkardı. Bir teknede uyudu; O, yorgun, aç ve susuz olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ama sonra uyan-
dı, ayağa kalktı ve fırtınayı azarladı. Şiddetli rüzgar hemen o anda durdu ve kabarmış dalgalar sakinleştiler.

Öğrencilerin şu soruyu sormalarına şaşırmmamak gerekir:

“Bu adam kim olabilir?”

Bu olaydan bin yıl önce, Mezmur yazarı şöyle yazmıştı:

*“**Ya Rab, senin gibi güçlü RAB var mı? ...Sen kudurmuş denizler üzerinde egemenlik sürer ve dalgalar kabardıkça onları dindirirsin.**” (Mezmur 89:8-9)*

“Bu adam kim olabilir?” Müjde, aynı zamanda denizin üzerinde yürüyen İsa'dan da söz eder.¹⁶³ İsa'nın öğrencileri bir kez daha “büyük bir şaşkınlık içindeydi” (Markos 6:51). Ama İsa denizin dalgaları üzerinde insanları şaşırtmak için yürümedi; bunu, öğren-

cilerinin, Kendisinin kim olduğunu anlamalarına yardımcı olmak için yaptı.

Peygamber Eyüp, iki bin yıl önce Tanrı hakkında konuşurken bu konudan söz etmişti:

O'dur tek başına gökleri geren ve denizin dalgaları üzerinde yürüyen.” (Eyüp 9:8)

“*Bu adam kim olabilir?*” Tanrı bizi noktaları birleştirmeye ve İsa'nın önce ve şimdi kim olduğunu anlamaya davet eder. Ama ne yazık ve ne üzücüdür ki, çok kişi bunu hiçbir zaman yapmaz.

O dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı.” (Yuhanna 1:10)

“***Bu adam kim olabilir?***” Bir gün, İsa'nın Kendisi, düşman bir dindar topluluk ile konuşurken, bu soruya yanıt verdi:

“BEN'İM”

“İsa yine halka seslenip şöyle dedi: 'Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur... Bir kimse sözüme uyarsa ölümü asla tatmayacaktır.' Sonra Yahudiler O'na, 'Seni cin çarptığını şimdi anlıyoruz' dediler.... 'İbrahim öldü, peygamberler de öldüler. Oysa sen, 'Bir kimse sözüme uyarsa ölümü asla tatmayacaktır' diyorsun. Yoksa sen babamız İbrahim'den üstün müsün? O öldü, peygamberler de öldüler. Sen kendini kim sanıyorsun?'”

İsa şu karşılığı verdi: 'Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinç ile coşmuştu. Gördü ve sevindi.

Yahudiler, 'Sen daha elli yaşında bile değilsin. İbrahim'i de mi gördün?' dediler. İsa, 'Size doğrusunu söyleyeyim, İbrahim doğmadan önce BEN VARIM' dedi. O zaman İsa'yı taşlamak için yerden taş aldılar, ama O gizlenip tapınaktan çıktı.'” (Yuhanna 8:12,52-53,56-59)

Yahudiler İsa'yı neden taşlamaya kalktılar? Çünkü İsa, “*Bir kimse sözüme uyarsa asla ölümü tatmayacaktır*” ve “*İbrahim doğmadan önce, BEN VARIM*” dedi. İsa yalnızca ölüm üzerindeki yetkisini ve İbrahim’den (1900 yıl önce ölmüştü) önce var olduğunu iddia etmekle kalmamış, aynı zamanda ‘*BEN VARIM*’ diyerek Tanrı’nın kişisel adını da kullanmıştı.¹⁶⁴

İsa’nın dinleyicileri O’nun ne demek istediğini anladılar. Bundan dolayı O’nu küfür etmekle suçladılar ve O’na atmak için yerden taş aldılar.

YALNIZCA TANRI’YA TAPININ

İsa, yalnızca Tanrı’nın tapınmamızın Objesi olmaya layık olduğunu sürekli öğretti. İsa, bu nedenle, ‘*Tanrın Rab’be tapacak ve yalnızca O’na kulluk edeceksin*’ dedi (Matta 4:10). Ama buna rağmen, Müjde’de insanların İsa’nın önünde eğildiklerini ve O’na tapındıklarını yazan ifadelerin sayısı onu bulmaz.

Bir gün, ‘*bir cüzamlı geldi*’ ve ‘*YA Rab, istersen beni temiz kılabilirsin*’ diyerek ‘*O’na tapındı*.’¹⁶⁵ Sonra İsa elini uzatıp adama dokundu, ‘*İsterim, temiz ol!*’ dedi. Adam anında cüzamdan temizlendi.” (Matta 8:2-3) İsa cüzamlı adamı, O’nun ayaklarına kapanarak O’na tapındığı için azarladı mı?

Hayır, sadece ona dokundu ve onu iyileştirdi.

İsa ölümden dirildikten sonra Tomas adlı bir öğrencisi İsa’nın önünde yere kapandı ve O’na, “*Rabbim ve Tanrım!*” dedi. İsa, onu küfür etmekle suçlayarak azarladı mı?

Hayır, İsa yalnızca şöyle dedi: “*Tomas, sen beni gördüğün için iman ettin. Görmeden iman edenlere ne mutlu!*” (Yuhanna 20:28-29)

Bu ifade bize İsa’nın kimliği hakkında ne öğretir?

SİZ KARAR VERECEKSİNİZ

Her birimizin İsa'nın kimliği konusunda neye karar vereceği, kişisel bir seçimdir, ama hiç kimse O'nun hakkında kendisi ile çelişen bir değerlendirmeyi benimsemesin. Eğer İsa, komşularımın bana söyledikleri gibi “büyük bir peygamber” ise, peygamber olduğu için aynı zamanda olduğunu iddia ettiği Kişiydi de: *Tanrı'nın Sonsuz Sözü ve Oğlu*. İsa'nın, “peygamberden başka biri olmadığını” beyan etmek, hem İsa'nın tanıklığını hem de peygamberlerin mesajını inkar etmektir.¹⁶⁶

Daha önceleri bir septik (şüpheli) ve yirminci yüzyılın büyük entelektüellerinden biri olan C.S. Lewis, İsa hakkında şunları yazdı:

“Burada, insanların genellikle O'nun hakkında söyledikleri gerçekten ahmakça olan bir ifadeyi belirtmek istiyorum ve herhangi birinin bu ahmakça ifadeyi söylemesini bu ifadeye vereceğim karşılık ile engellemeye çalışıyorum: ‘İsa’yı büyük bir ahlak öğretmeni olarak kabul etmeye hazırım. Ama O'nun Tanrı olduğunu belirten iddiasını kabul etmiyorum.’ Bu sözler, söylemememiz gereken sözlerdir. Yalnızca insan olan biri, İsa'nın söylediği türde ifadelerde bulunursa, büyük bir ahlak öğretmeni olması mümkün değildir. Böyle biri ya delidir ya da Cehennem Şeytanıdır. Seçiminizi yapmak zorundasınız. Bu adam ya Tanrı'nın Oğlu'ydü ve Oğlu'dur; ya da çıldırmış biridir ya da daha da kötüsüdür. Ya O'nu bir ahmak yerine koyabilir, O'na tükürebilir ve O'nun bir cin olduğunu söyleyerek O'nu öldürebilirsiniz; ya da O'nun ayaklarına kapanarak ve O'na Rab ve Tanrı olarak hitap eder ve O'nun ayaklarına kapanabilirsiniz. Ama O'nu, insan ve büyük bir öğretmen olduğu saçmalığı ile hor görmeyelim. Bunu yapmamıza izin vermemiştir. O, kim olduğunu belirtirken bunları kast etmedi.¹⁶⁷

“BİZE AÇIKÇA SÖYLE”

Sık sık: “Bize Kutsal Kitap’ta, İsa’nın, ‘Ben Tanrı’yım!’ dediği bölümleri göster” diyen birileri karşıma çıkar. İsa’nın zamanındaki din önderleri de, Tanrı olduğunu söylemesi için O’na baskı yapmaya çalıştılar.

İsa şöyle dedi: “**Kapı Ben’im.** Bir kimse **benim** aracılığım-la içeri girse kurtulur” ...Yahudi yetkililer O’nun çevresini sararak, ‘Bizi daha ne kadar zaman kuşkuda bırakacaksın?’ dediler. Eğer Mesih isen, **bize açıkça söyle.**’

İsa onlara şu karşılığı verdi. ‘Size söyledim, ama iman etmiyorsunuz. Babam’ın adı ile yaptığım işler bana tanıklık ediyor... **Ben ve Baba biriz.**’

Yahudi yetkililer O’nu taşlamak için yerden yine taş aldılar.

İsa onlara, ‘Size Babam’dan kaynaklanan birçok iyi işler gösterdim’ dedi. ‘Bu işlerden hangisi için Beni taşıyorsunuz?’

Yahudiler şöyle yanıt verdiler: ‘**Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşıyoruz. İnsan olduğun halde Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.**’” (Yuhanna 10:9, 24-25, 30-33)

Bu dindar topluluk O’nu neden taşlamak istedi?

Çünkü İsa, “**Ben ve Baba biriz**’ demişti. İsa’nın Tanrı ile bir olduğunu söylemesi, onların düşüncelerine göre küfür etmektir. Ama her şeye rağmen bu aynı Yahudiler düzenli olarak, ‘**Tanrımız Rab, Rab birdir**’ (çoğul bir birlik) anlamını taşıyan ‘**Adonay Eloheynu Adonay ehad**’ sözlerini beyan etmekle Tanrı’ya olan imanlarını duyurmaktaydılar. İsa, Kendisini, her zaman Tanrı ile bir olan Tanrı’nın Oğlu olarak ilan ediyordu.¹⁶⁸ Yahudiler’in, O’nu küfür etmekle suçlamalarının nedeni buydu.

İsa Tanrı’nın Sözü ve Oğlu olarak sahip olduğu sonsuz varlığı ile hiçbir zaman kibirlenmedi ya da bu varlığı ile gösteriş yapmadı.

Etrafta, “Ben Tanrı’yım! Ben Tanrı’yım diyerek dolaşmadı. Aksine, yeryüzündeki yaşamını tüm insanlığın yaşamasını amaçladığı şekilde –mükemmel bir alçakgönüllülükle ve Tanrı’ya istekle boyun eğerek– sürdürdü.

İsa, **“Kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim”** (Yuhanna 6:38) diyebilen tek Kişi’dir. **Tanrı’nın** yüceltilmiş **Oğlu** olan İsa’nın yaşamının görkemi, **İnsanoğlu** olmak için Kendisini alçaltmış olmasıdır.

İsa, başkalarına Kim olduğunu açıklarken, bu açıklamayı alçakgönüllü ama yine de güçlü bir şekilde yapmayı seçti.

Bir gün, varlıklı genç bir adam İsa’ya geldi ve O’na **“İyi Öğretmen”** unvanı ile hitap etti. Bunun üzerine İsa, adama şu soruyu sordu, **“Bana neden iyi diyorsun? İyi olan yalnız Biri var; O da Tanrı’dır.”** (Luka 18:19)¹⁶⁹ Bu zengin adam, İsa’nın Tanrı olduğuna inanmadı, ama İsa –şahıslandırılmış tanrısal iyilik– bu zengin genç adamı bilmecenin parçalarını bir araya getirmeye ve O’nun Kim olduğunu anlamaya davet ediyordu.

İsa, bizlerin de O’nun Kim olduğunu anlamamızı istiyor.¹⁷⁰

SÖYLENEN SÖZLERİ YAPILAN İŞLERLE DESTEKLEMEK

İsa’nın yaptığı sayısız güçlü mucizeler, O’nun, düşmüş ve günah ile lanetlenmiş olan yaratılışın her unsuru üzerindeki yetkisini ve gücünü ortaya koydu. O, insanların ne düşündüklerini bildi, günahı bağışladı, binlerce kişinin yemesi için ekmeği ve balığı çoğalttı, fırtınaları dindirdi, ve kötü ruhlara defolup gitmelerini buyurdu. Tek bir söz ya da dokunuşla hastaları iyileştirdi, kötürümlerin yürümesini, körlerin görmesini, sağırların işitmesini ve ölülerin yaşama dönmelerini sağladı. Mesih, aynı peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, **“RABBİN yeryüzündeki Kolu’ydu.”**¹⁷¹

İsa’nın her şeyden üstün olan görkemi, gören gözlere sahip olan kişiler için Varlığının her yanından parladı. İsa’nın yaptığı işler, söylediği sözlerin doğru olduklarını kanıtladı. Örneğin, daha önce

okuduğumuz gibi, İsa, “Yaşam” olduğunu ileri sürdü. O, bu iddiasının doğru olduğunu nasıl kanıtladı? İsa, “Yaşam” olduğunu, ölümlere dirilmelerini buyurarak ispatladı.

Rab İsa bir gün, dört gün önce ölmüş olan Lazar adlı bir adamın mezarının yanındaydı. Lazar’ın bedeni taştan oyulmuş bir mezara gömülmüştü. İsa, Lazar’ın kız kardeşine ağlamamasını, kardeşinin tekrar yaşayacağını söyledi:

Lazar’ın kız kardeşi İsa’ya, “*Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum*” dedi.

İsa, onu, “**Diriliş ve Yaşam Ben’im.** Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır” diye yanıtladı. (Yuhanna 11:24-25)

İsa, sonra, iddiasının doğru olduğunu kanıtlamak için, “yüksek sesle, **Lazar, dışarı çık!**” diye bağırdı. *Ve ölü elleri, ayakları sargılarla bağlı, yüzü peşkir ile sarılmış olarak dışarı çıktı.*

İsa oradakilere, ‘Onu çözün, bırakın gitsin’ dedi.

O zaman İsa’nın yaptıklarını gören Yahudiler’in birçoğu İsa’ya iman etti. Ama içlerinden bazıları Ferisilere giderek İsa’nın yaptıklarını onlara bildirdiler... Böylece, o günden itibaren İsa’yı öldürmek için düzen kurmaya başladılar... Başkâhinler ise Lazar’ı da öldürmeyi tasarladılar, çünkü onun yüzünden birçok Yahudi gidip İsa’ya iman ediyordu.” (Yuhanna 11:43-46, 53; 12:10-11)¹⁷²

İnsan yüreği ne kadar da sert!

SERT YÜREKLER

İsa’nın iddiaları ve Kendisinin giderek rağbet görmesi üzerine Yahudiler’in kıskanç din ve politik önderleri yüreklerinde büyüyen bir tutku ile bir araya geldiler: İsa’nın susturulması gerekiyordu! O’nu öldürebilmeleri için suçlayacak bir neden –herhangi bir neden– arıyor, ama bulamıyorlardı. Tek mükemmel İnsan olarak doğmuş olan Biri nasıl suçlanabilirdi?

Bir Şabat günü İsa havrada öğretiyordu...

“Orada eli sakat bir adam vardı. Bazıları, İsa’yı suçlamak amacı ile, Şabat Günü hastayı iyileştirecek mi diye O’nu gözlüyorlardı. İsa, eli sakat adama, ‘Kalk, öne çık!’ dedi. Sonra havradakilere, ‘Kutsal Yasa’ya göre, Şabat Günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı?’ Can kurtarmak mı doğru, can almak mı?’ diye sordu. Onlardan ses çıkmadı.

*İsa, çevresindekilere öfke ile baktı. **Yüreklerinin duyusuzluğu O’nu kederlendirmişti.** Adama, ‘Elini uzat!’ dedi. Adam elini uzattı, eli yine sapasağlam oluverdi.*

Bunun üzerine Ferisiler dışarı çıktılar, İsa’yı yok etmek için Hiroides yanlıları (politik parti) ile hemen görüşmeye başladılar.

*Ama İsa öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi... büyük bir kalabalık O’nun ardından geldi... Birçoklarını iyileştirmiş olduğundan, çeşitli hastalıklara yakalanmış olanlar, O’na dokunmak için üzerine üşüşüyordu. Kötü ruhlar O’nu görünce ayaklarına kapanyor, ‘**Sen Tanrı’nın Oğlu’sun!**’ diye bağırıyorlardı.” (Markos 3:1-11)*

KÖTÜ RUHLARIN ANLAYIŞI

Kötü ruhlar, bu Şifa Veren Kim olduğunu biliyorlardı, bu nedenle O’na sahip olduğu doğru unvanı ile hitap ederek, “**Sen Tanrı’nın Oğlu’sun**” diye bağırıyorlardı.

Bu düşmüş meleklerin hepsinin İsa’nın önceki geçmişinden haberleri vardı.

Binlerce yıl önce, O, göklere ve yeryüzüne var olmaları için bu yurdunda, bu düşmüş melekler O’nun kudretli gücüne ve aklı aşan bilgeliğine tanık olmuşlardı. O’nun, haklı gazabı ile, Kendisine baş kaldıran Şeytan’ı izlemek için yaptıkları seçimden sonra kendilerini gökyüzünden dışarı atmış olduğu o günü hatırladıkları

zaman korkudan titriyorlardı.¹⁷³ Ve O şimdi burada, yeryüzünde insanların arasında yaşıyordu!

Bu durum tehlike belirtisiydi ve başarısızlıklarını işaret ediyordu.

Kendi efendilerinin yetkisi çöküyordu.

Günahın laneti tersine dönmeye başlıyordu.

Bir kadının Soyu olan Sonsuz Oğul'un Kendisi egemenliklerini ele geçirmişti. Bu nedenle, kötü ruhlar, *"O'nun önünde yere kapanarak, 'Sen Tanrı'nın Oğlu'sun' diye bağırıyorlardı!"* Bu arada din önderleri, *"O'nu nasıl yok edebileceklerini düşünerek O'na karşı düzen kurmaya başladılar."*

Bir defasında, ben bu öyküyü bazı konuklarıma anlattıktan sonra aralarından bir erkek şu yorumda bulundu: "İnanılmaz bir şey! Kötü ruhlar İsa'ya, din önderlerinden daha fazla saygı duymuşlar!"

Evet, inanılmaz! Ama gerçek.

18

TANRI'NIN SONSUZ TASARISI

*“Bunları ta **başlangıçtan** bildiren Rab,işte böyle diyor.”*
(Elçilerin İşleri 15:18)

Zamanın başlangıcından önce, Tanrı'nın zihninde insanlar için hazırlamış olduğu net bir plan vardı. Günahın insan ailesini lekelediği aynı günde, RAB bu planı duyurmaya başladı, ama bu duyuruyu net değil, kapalı bir şekilde yaptı. Kutsal Yazılar bu plandan “*Tanrı'nın **sırrı***” (Vahiy 10:7) olarak söz ederler.

Bu güne kadar, Tanrı'nın insanlık hakkındaki planı ve amacı insanların çoğu için bir sır olarak kalmıştır, ama bu gereksiz bir durumdur, çünkü “*geçmiş çağlardan ve kuşaklardan gizlenmiş olan sır...**şimdi açıklanmıştır.***” (Koloseliler 1:26)

PEYGAMBERLERDEN DAHA FAZLA AYRICALIĞA SAHİP

Burada insanı hayrete düşüren bir düşünceyle karşılaşırız. Konu, Tanrı'nın öyküsünü ve mesajını anlamak olunca, sizler ve ben Kutsal Yazılar'ı yazan peygamberlerden daha fazla ayrıcalığa sahibiz.

Bizler, Tanrı'nın açıklamasının tamamına sahibiz; onlar değillerdi. Bizler, Tanrı'nın kitabının sonunu okuyabiliyoruz; onlar okuyamadılar.

*“Size bağışlanacak olan lütuftan söz etmiş olan peygamberler, bu kurtuluş ile ilgili dikkatli araştırmalar, incelemeler yaptılar. İçlerinde olan Mesih Ruhı, Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık ettiğinde, Ruh'un hangi zamanı ya da nasıl bir dönemi belirttiğini araştırdılar. **Şimdi size de bildirilen gerçekler ile kendilerine değil, size hizmet ettikleri onlara açıkça gösterildi.** Bu gerçekleri Kutsal Ruh'un gücü ile size Mijde'yi iletenler bildirdi. **Melekler bile bu gerçekleri yakından görmeye büyük özlem duyarlar.**” (1. Petrus 1:10-12)*

TANRI, PLANINI NEDEN GİZLİ TUTTU?

Bazı insanlar şu soruyu sormuşlardır: “Tanrı, yapmayı tasarladığı şeyi düşmüş insanlığa neden hemen anlatmadı? Tanrı, mesajını neden bir sır olarak gizledi?”

Evrenin Egemen Tanrısı'nın bize hiçbir açıklama borcu olmamasına rağmen, O, nazik davranmış ve insan için olan Planını neden gizlediği hakkında bize bazı bilgiler vermiştir. Tanrı'nın, Planını yavaş yavaş ve sağduyulu bir şekilde açıklamayı seçmesinin üç nedeni vardır:

Tanrı önce, beşinci ve altıncı bölümlerde açıklanmış olduğu gibi, Planını yavaş yavaş açıkladı ve daha sonraki kuşakların tek gerçek Tanrı'nın mesajını kesin olarak bilebilmeleri için insanlığa mesajını **onaylayan** çok sayıda peygamberlikler ve semboller ile birlikte çağrısını **doğrulayan tanıklar** sağladı.

Tanrı, ikinci olarak, gerçeğini yalnızca onu **gayretle aramak için** yeterince özen gösteren kişilerin keşfedebilecekleri bir şekilde açıkladı. **“Tanrı'yı gizli tuttuğu şeyler için, kralları ise açığa çıkarttukları için yüceltiriz”** (Süleyman'ın Özdeyişleri 25:2). Pek çok

kişinin gerçeği bulamamasının nedeni ile bir hırsızın bir polis memuru bulamamasının nedeni aynıdır; bulmak istemezler.¹⁷⁴

Üçüncü neden, Tanrı'nın, planını örtmüştü olmasıdır; çünkü planını, Şeytan'dan ve izleyicilerinden **gizlemek** istedi.

Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli bir biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi.” (1. Korintliler 2:7-8)

Eğer Şeytan ve yandaşları, Tanrı'nın onları yenilgiye uğratacak planını tam olarak anlasalardı, İsa'yı çarmıha germezlerdi. Tanrı, planını öyle bir şekilde tasarladı ki, planına engel olmayı amaçlayanlar, bu planı yerine getirenler oldular!

Bu plan neydi?

KURTARMA!

Tanrı, Adem'in dik başlı, inatçı ve yasayı ihlal eden soyunu sonsuz mahkumiyetten kurtarmak için dünyaya günahsız bir Kurtarıcı –*bir kadının Soyundan* olarak– göndereceğine söz verdi. İnsanlık tarihinde doğru an geldiği zaman, Tanrı vaadini yerine getirdi.

“Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi.” (Galatyalılar 4:4-5)

Kurtarmak, talep edilen ücreti ödeyerek *geri satın almak* anlamına gelir.

Kaliforniya'da büyüyen bir erkek çocuk olarak küçük bir köpeğim vardı. Bu dişi köpeği besler, ihtiyaçlarını karşılar ve onunla oyunlar oynardım. O ise her zaman benim etrafımda dolardı ve ben okuldan eve döndüğüm zaman heyecanlanırdı. Bazen oturduğum semtte yürüyüşe çıkar, ama her zaman eve dönerdi. Ama bir gün, eve dönmedi.

Okuldan eve geldim, ancak köpeğim evde beni karşılamadı. Yatma zamanı geldiğinde, onu hala hiçbir yerde bulamamıştık. Ertesi gün, babam yerel hayvan sığınağına telefon etmemizi önerdi; bu yer evlerinden kaçan kedileri ve köpekleri belirli bir zaman için barındırmaktaydı. Bu süre sonunda aranmayan hayvanlar acı çektirmeden öldürülürlerdi.

Hayvan sığınağına telefon ettim. Evet, orada benim tanımıma uyan küçük bir köpek vardı. Kentin “köpek toplayıcısı” onu bulmuştu. Köpeğim kendini kurtaramayacak kadar çaresizdi. Biri onu kurtarmaya gelmediği takdirde, kaybolmasının bedelini yaşamı ile ödeyecekti.

Hayvan sığınağına gittim. Köpeğimi geri almak üzereydim! Ama ön bürodaki memur bana köpeğimi geri alabilmem için ceza ödemek zorunda olduğumu söyledi. Bir köpeğin sahipsiz olarak caddeye koşması yasalara aykırıydı. Talep edilen fidyeyi ödedim ve köpeğim serbest bırakıldı. O korkunç kafesten çıktığı ve kendisi ile ilgilenen kişiye kavuştuğu için öylesine sevinçliydi ki! *Kurtarılmıştı.*

Çocukluğumda yaşadığım dik başlı köpeğimi geri alma deneyimim, bize kendi durumumuz hakkında soluk bir fikir verir. İsyankar ve suçlu günahkârlar olarak kendimizi kurtarma konusunda hiçbir çaremiz yoktur. Tanrı, öz Oğlu’nu gerekli fidyenin bedelini ödeyerek bizi kurtarması için dünyaya gönderdi. Bu bedel, hiçbirimizin ödeyemeyeceği kadar yüksekti.

*“Kimse kimsenin hayatının **bedelini** ödeyemez, Tanrı’ya fide veremez – Çünkü hayatın fidyesi büyüktür ...ama Tanrı beni ölümler diyarının pençesinden **kurtaracak...**”*
(Mezmun 49:7, 15)

O zaman kurtarılmamızın bedeli neydi?

PEYGAMBERLER BEDELİN NE OLDUĞUNU BİLDİRDİLER

Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde, Tanrı’nın günahkârları Şeytan’ın elinden kurtarmak için tasarladığı plan ile ilgili örtülü ve

henüz gelişmemiş olan peygamberliği gördük. Şimdi, Tanrı'nın Şeytan'a ne söylediğine tekrar kulak verelim:

“Seninle kadını, onun soyu ile senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yaratılış 3:15)

Tanrı, söylediği bu sözler aracılığıyla, kutsal Doğası ile uyumlu olarak Şeytan ve günah ile başa çıkacak olan Planının gizemli ve düzenli ana hatlarını başlattı. RAB, insanlığa Şeytan'ı, “başını” ezerek yenilgiye uğratabilecek bir kurtarıcı-Mesih sağlayacağını ilan etti. Peygamberlik, aynı zamanda Şeytan'ın Mesih'in “topuğuna” saldıracaklarını da bildirmekteydi.

“O (Mesih), senin (Şeytan'ın) başını ezecek ve sen O'nun (Mesih'in) topuğuna saldıracaksın.”

Kadının Soyu, Şeytan'ın başını nasıl ezecekti? İbranice'den *ezmek* olarak çevrilen sözcük “*incitmek, kırmak, yaralamak, ya da sık-mak*” anlamına gelir. Bu ilk peygamberlik bildirisine göre, hem Şeytan hem de Mesih “ezileceklerdi”, ama iki yaralanmadan yalnızca bir tanesi geri dönüşü imkansız bir şekilde ölümcül olacaktı. Ezilen bir baş ölüm ile sonuçlanır, ama ezilmiş bir topuk için aynı şey söz konusu değildir.

Tanrı, vaat edilen Kurtarıcının Şeytan ve izleyicileri tarafından “yaralanacağı” gerçeğine rağmen, sonunda Şeytan üzerinde zaferli olacağını önceden bildiriyordu.

Tanrı, daha sonra Davut peygambere Mesih'in şu sözlerini yazması için esin verdi:

“Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar.” (Mezmun 22:16)

Davut, aynı zamanda Mesih'in öldürülecek olmasına rağmen, bedeninin mezarda çürümeyeceği hakkında da peygamberlikte bulundu:

“Sadık kulunun çürümesine izin vermezsin.” (Mezmun 16:10)

Vaat edilen Kurtarıcı, ölüm üzerinde zafer kazanacaktı.

Peygamber Yeşaya Mesih'in acılarının, ölümünün ve dirilişinin amacını önceden duyurdu:

“Bizim isyanlarımız yüzünden O’nun bedeni değişti, bizim isyanlarımız yüzünden O eziyet çekti... Ne var ki, Rab O’nun ezilmesini uygun gördü. Canını suç sunusu olarak sunarsa, soyundan gelenleri görecek ve günleri uzayacak. Rab’bin isteği O’nun aracılığıyla gerçekleşecek.” (Yeşaya 53:5, 10)¹⁷⁵

Şeytan, insanları Tanrı tarafından gönderilen Mesih’e işkence etmeleri ve O’nu öldürmeleri için ikna edecekti, ama yine de her şey peygamberler tarafından duyurulan plan ile uyumlu olarak gerçekleşecekti. Nihai sonuç, Rab ve *Meshedilmiş Olan*’ı için kesin zafer olacaktı.

BİLGELİK SÖZLERİ VE UYARI

Mesih doğmadan bin yıl önce, Davut şunları yazdı:

“Nedir uluslar arasındaki bu kargaşa, neden boş düzenler kurar bu halklar? Dünyanın kralları saf bağlıyor, hükümdarlar birleşiyor. Rab’be ve Meshettiği Kral’a karşı... Göklerde oturan Rab gülüyor, onlarla eğleniyor. Sonra öfke ile uyarıyor onları. Gazabı ile dehşete düşürüyor. Ve, ‘Ben Kralımı Kutsal dağım Siyon’a oturttum’ diyor. Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! Rab’be korku ile hizmet edin. Titreyerek sevinin. Oğul’u öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O’na güvenenlere ve O’na sığınanlara!” (Mezmun 2:1-2,4-6,10-12)

Güreşin geleneksel bir spor olduğu Senegal’de, şöyle bir halk özdeyişi bulunur:

“Bir yumurta bir kaya ile güreşmemelidir.”

Bir yumurtanın bir kaya ile neden g re memesi gerekir?       bir yumurtanın bu g re i kazanma  ansı kesinlikle yoktur! Aynı  ekilde, “*Rab’be ve Meshetti i Kral’a karşı birle enlerin*” hiçbiri başarılı olmayacaktır. Tanrı’nın planına karşı koymak “*boş yere kötü niyetli plan yapmaktır.*”¹⁷⁶

Senegallilerin başka bir  zdeyi leri daha vardır:

“Bir odun kesicisi toplanma-yeri a acını kasten kesmez.”

Dünyanın bu kurak bölgesinde köylerin çoğu, köyün merkezinde bulunan çok büyük bir gölgelik a aca sahiptir. Bu “toplanma-yeri ağacı”, yoğun   len sıca ından kaçmak için bir sı ınak yeri sa lar. İnsanlar burada dinlenir, sohbet eder ve çaylarını yudumlarlar. Eğer bir odun kesicisi “toplanma yeri a acını” kesmeye ba lasaydı, köylülerin tepkisi ne olurdu bir d     n! Büyük bir hiddete kapılır ve hemen o anda bu kesim i ini durdururlardı!

Tanrı’nın kurtuluş planına karşı çıkan herkes, köylülerin gözde a acına balta vuran bir odun kesicisine benzer.

Asla başarılı olmayacaklardır.

“Ey krallar, akılı olun!... Oğlu     n ki   kelenmesin. Yoksa izledi iniz yolda mahvolursunuz.         kesi bir anda alevlenir. Ne mutlu O’na g venenlere ve O’na sı ınanlara!” (Mezmun 2:10-12)

TANRI’NIN PLANINI GÖREMEMEK

İsa, yeryüzündeki görevinin son haftalarında öğrencilerini  u konuda bilgilendirmeye ba ladı: politik ve ruhsal   nderler O’nu Kraları olarak kabul etmek yerine, O’nun öldürülmesini talep edeceklerdi. İsa’nın ölümünü planlayan kişilerin fark etmedikleri şey, aslında kendilerinin, peygamberlerin önceden bildirmiş olduklarını yerine getirecek kişiler olmalarıydı: Mesih’in elleri ve ayakları, Tanrı’nın, Adem’in dik ba lı ve çaresiz soyunu  eytan’ın pençesinden kurtarmak için yapt  ı planın bir parçası olarak, delinecekti.

“Bundan sonra İsa, kendisinin Yeruşalim’e gitmesi, ileri gelenler, başkâhinler ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı.

Bunun üzerine Petrus O’nu bir kenara çekip azarlamaya başladı. ‘Tanrı korusun, ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek!’ dedi.

Ama İsa Petrus’a dönüp, **‘Çekil önümden, Şeytan!’** dedi. **‘Bana engel oluyorsun. Düşüncelerin Tanrı’ya değil, insana özgüdür.’**” (Matta 16:21-23)

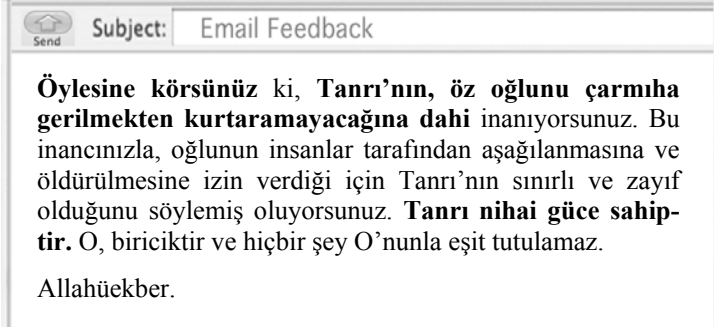
Petrus’un düşüncesi, ünlü bir tartışmacıdan dinlemiş olduğum şu ifadeye benziyordu, “Çarmıha gerilmiş bir Mesih, evli bir bekara benzer!”

Bu tartışmacı gibi Petrus da Tanrı’nın planını henüz anlamamıştı. Petrus, Mesih’in vaat edilmiş olan dünya çapındaki yönetimini bir çarmıha çivilenmenin dehşetine ve aşağılamasına boyun eğmeden hemen bina edeceğini düşündü!

Petrus, Tanrı’nın İsa’yı Egemen Yönetici olarak tüm yeryüzünün başına getireceğini planladığını düşünmekte haklıydı, ama Mesih’in, çarmıhın acısını ve utancını bir kenara bırakabileceğini düşünmekle hata ediyordu. Petrus daha sonra Tanrı’nın planını anlayacak ve cesaretle gerçeği ilan edecekti: “Peygamberler... Mesih’in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık ettiler!” (1. Petrus 1:10-11)¹⁷⁷

Mesih’in çarmıha gerilmesi bir rastlantı olmayacaktı. Tanrı önce davrandı ve bunu “sonsuzlukta” planladı. Peygamberler bu kurtarış planını önceden bildirdiler. *Kadının Soy* bu planı yerine getirmek için geldi.

Bir süre önce bana aşağıdaki şu elektronik posta gönderildi:

Aynı Petrus'un da önceleri anlamamış olduğu gibi bu elektronik postayı gönderen kişi de Mesih'in neden "*öldürülmesi ve üçüncü gün yaşama dönmesi gerektiğini*" henüz anlamamıştı.

Böyle korkunç bir planın neden gerçekleşmesi gerekiyordu? Bize elektronik posta gönderen kişinin haklı olarak belirttiği gibi, "*Tanrı nihai güce sahiptir.*" O zaman Tanrı neden Şeytan'ı hemen cehenneme atmadı ve Adem'in günahlı soyunun bağışlandığını açıklamadı? Tanrı, dünyayı yalnızca Sözü aracılığıyla, yani konuşarak yarattı, o zaman neden dünyayı aynı şekilde yine yalnızca konuşarak kurtarmadı?

Yaratıcı-Söz'ün neden insan olması gerekti? Tanrı, planında neden acı çeken, kanı dökülen ve ölen bir Mesih'e yer verdi?

Yolculuğumuzun bundan sonraki aşaması bu soruların yanıtlarını verir.

KURBAN YASASI

“Kan yaşam karşılığı günah başıslatır.”

--Rab (Levililer 17:11)

İlk ailenin tarihi, Yaratılış kitabının dördüncü bölümünde kayıtlıdır. Adem ve Havva’nın pastoral Aden Bahçesi’nden dışarı atıldıkları zaman tüm insan soyunun da dışarı atıldığını ilk kez bu bölümde öğreniriz. Adem ve Havva’nın soyundan gelen herkes, düşmanın kontrolü altında olan lanetlenmiş bir dünyaya doğacaklar ve bu dünyada yetiştirileceklerdi.

İLK DOĞAN GÜNAHKÂR

*“Adem karısı Havva ile yattı. Havva hamile kaldı ve **Kayın**’i doğurdu. ‘RAB’bin yardımı ile bir oğul dünyaya getirdim’ dedi.”* (Yaratılış 4:1)

Kayın, elde etmek, kazanmak anlamına gelir. İlk çocuk doğumunun acısı ve hayreti içinde Havva, ‘Rab’den bir oğul kazandım!’ dedi. Hatta belki de Kayın’ın Tanrı tarafından onları günahın ölümcül sonuçlarından kurtarmak için gönderilecek olan, vaat edilen Kurtarıcı olduğunu bile düşünmüş olabilir.

Havva, vaat edilen Kurtarıcı'nın “*Rab'den geleceğine*” inanmakta haklıydı. Aynı zamanda Mesih'in *bir kadından doğacağına* inanmakta da haklıydı, ama eğer kocasının soyunun vaat edilen Kurtarıcı olabileceğini düşündüyse, bu düşüncesinde yanılmıştı.

Adem ve Havva çok geçmeden ilk doğan sevgili küçük oğullarının yaradılıştan günahlı bir doğaya sahip olduğunun farkına vardılar. Kayın *doğal olarak* günah işledi. Aynı Şeytan'ın ve anne-babasının yapmış olduğu gibi gururu ve kendi iradesini sergiledi. Kayın, vaat edilen Kurtarıcı değildi. Yalnızca kurtarılmaya ihtiyacı olan başka bir günahkârı.

İkinci oğulları dünyaya gelene kadar Adem ve Havva, insanın konumu ile ilgili daha gerçekçi bir bakış açısına sahip olmuşlardı.

*“Havva daha sonra Kayın'ın kardeşi **Habil'i** doğurdu.”*
(Yaratılış 4:2)

Adem ve Havva ikinci oğullarına, *boş şey* ya da *hiçbir şey* anlamına gelen *Habil* adını koydular. Günahsız, doğru bir çocuk üretebilmelerine imkan yoktu. Günahkârların vaat edilen Kurtarıcısı, Adem'in günahlı soyundan gelemezdi. Adem ve Havva'nın birlikte üretebilecekleri çocuklar ancak kendileri gibi günahkâr olabilirdi. Eğer onları günahın cezasından kurtarmak için doğru bir İnsan gerekiyorsa, bu Kişi RAB'den gelmek zorundaydı.

Yaratılış kitabının birinci bölümünde öğrenmiş olduğumuz gibi, ilk erkek ve kadın *Tanrı'nın suretinde ve benzerliğinde* yaratıldılar. Bu insanı hayrete düşüren ayrıcalık, doğru seçimler yapmak gibi ciddi bir sorumluluğu da beraberinde getiriyordu. Tanrı'nın, Adem, Havva ve onların soyları için isteği, Yaratıcılarının kutsal ve sevecen doğalarını yansıtmalarıydı. Ama yine de Adem ve Havva, Yaratıcılarına-Sahiplerine itaatsizlik etmeyi seçtikleri zaman, O'nun benzeyişini yansıtamaz oldular. Günaha düştükleri anda, *Tanrı*-merkezli olmaktan çıkıp *ben*-merkezli oldular. Ve aynı kendilerine benzeyen çocuklar dünyaya getirdiler.

*“Adem'in **kendi suretinde, kendisine benzer** oğulları ve kızları oldu.”* (Yaratılış 5:3)

Wolof özdeyişini hatırlayalım: “*Sıçrayarak giden ceylanlar tünel kazarak yuva yapan bir soy doğurmazlar.*” Günahlı anne-babalar da doğru kişilerden oluşan bir soy dünyaya getirmezler. Kutsal Yazılar şöyle der: “*Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı, çünkü hepsi günah işledi.* (Romalılar 5:12)

GÜNAHKÂRLARIN TAPINMASI

“Habil çoban oldu, Kayin ise çiftçi. Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB’be sunu getirdi. Habil de sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi.” (Yaratılış 4:2-4)

Kayin, bir çiftçi, Habil ise bir çoban oldu. Çevrelerinde ve içlerinde günahın etkileri bulunmasına rağmen, hala Tanrı’nın yaratılışının görkemi ile kuşatılıyorlardı ve O’nun sevecen sağlayışları ile destekleniyorlardı. Hem Kayin hem de Habil günahkârdılar, ama Tanrı onları sevdi ve onların Kendisini tanımalarını ve O’na tapınarak yaklaşmalarını istedi. Ancak, Tanrı’nın bu isteğinin gerçekleşmesi için Kayin ve Habil’in günah sorunlarına bir çözüm getirilmesi gerekiyordu. Tanrı kutsaldır ve “*O’na tapınanların ruhta ve gerçekte tapınmaları gerekir.*” (Yuhanna 4:24)

Anne-babaları bir zamanlar Yaratıcıları ile yakın ilişkinin tadını çıkarmış kişiler olarak çocuklarına çok iyi öğretilmişlerdi. Kayin de Habil de günahın Tanrı’yı gücendirdiğini anladılar. Onlar da anne-babaları gibi Tanrı’nın huzurundan dışarıda bırakılmışlardı. Eğer Tanrı ile bir ilişkiye sahip olacaklarsa, bu ilişkinin Tanrı’nın kurallarına göre sağlanması gerekiyordu.

İyi haber şuydu: Tanrı Kayin ve Habil için bir yol açmıştı; eğer Tanrı’ya güvenirlerse ve O’nun bina ettiği bir yol aracılığıyla O’na yaklaşırlarsa, günahlarının örtülmesi mümkün olabilecekti.

Gelin, öyküye tekrar kulak verelim:

“Günler geçti. Bir gün Kayin toprağın ürünlerinden RAB’be sunu getirdi. Habil de sürüsünde ilk doğan hay-

vanlardan bazılarını, özellikle de yağlarını getirdi. Rab, Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin ile sunusunu ise reddetti.” (Yaratılış 4:3-5)

Anlatımı iyi olan her öyküde olduğu gibi, öykünün ayrıntılarının hepsi bir kerede verilmemiştir. Öykü, yalnızca Kayin ve Habil'in **ne** yaptıklarını anlatır. Yaptıklarını **neden** yaptıkları Kutsal Yazılar'ın bir başka bölümünde açıklanır. Her iki genç adam da tek gerçek Tanrı'ya tapınmak istediler. Her ikisi de, *'RAB'be bir sunu getirdi.'*

Kayin, çaba göstererek yetiştirmiş olduğu meyve ve sebzelerinden en iyilerini seçerek RAB'bin huzuruna getirdi.

Habil ise masum ve lekesiz bir kuzu getirdi ve onu öldürdü, sonra taştan ya da topraktan yaptığı basit bir sunak üzerinde bu kuzunun bedenini yaktı.¹⁷⁸

Dışarıdan bakıldığında Habil'in kanlı sunusu, dehşete düşürecek kadar vahşiydi, Kayin'in toprağın ürünlerinden oluşan sunusu ise göze güzel görünüyordu ve çekiciydi. Ama Kutsal Yazılar şu bildiride bulunurlar:

“Rab Habil'i ve sunusunu kabul etti, ama Kayin ile sunusunu reddetti. Kayin çok öfkeleni, suratını astı.” (Yaratılış 4:4-5)

Tanrı Habil'in sunusunu neden kabul etti ve Kayin'in sunusunu neden reddetti?

Habil, Tanrı'nın planına güvendi.

Kayin ise güvenmedi.

HABİL'İN İMANI VE KUZU

Kutsal Yazılar bize Habil'in Tanrı'ya *iman ile*” geldiğini söylerler ve Tanrı'nın Kayin'e ve Habil'e neyi Talep Ettiğini bildirdiğini belirtirler.

“(Tanrı’nın planına inanan) **Habil’in Tanrı’ya** (Tanrı’nın planına inanmayan) **Kayin’den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu.** (Habil) **İmanı sayesinde doğru biri olarak Tanrı’nın beğenisini kazandı... İman olmadan Tanrı’yi hoşnut etmek olanaksızdır.**” (İbraniler 11:4,6)

Tanrı’yı hoşnut eden iman, Tanrı’nın planına inanan ve bu plana boyun eğen imandır.

Adem ve Havva ilk kez günah işledikleri zaman, Tanrı, onların günah-sorunlarına çözüm sağlamak için çabalarını ya da iyi işlerini reddetti. Tanrı, onların çabaları yerine ilk hayvan kurbanını kesti ve günah ve utançlarından örtünmeleri için deriden giysiler sağladı. Tanrı, bazı masum hayvanları öldürmekle onlara, şunu öğretiyordu: “**Günahın ücreti ölümdür, ama Tanrı’nın armağanı sonsuz yaşamdır...**” (Romalılar 6:23)

Habil, Tanrı’ya *iman ile* yaklaştı, ilk doğan kuzularından sağlıklı bir tanesini alçakgönüllülükle ve itaat ile Tanrı’ya sundu.

Habil’in elini kuzunun başına koyduğunu ve Rab’be sessizce teşekkür ettiğini gözlerinizin önüne getirin; Habil, ölüm cezasını hak etmiş olmasına rağmen, Tanrı, sunulan kuzunun kanını günahın cezası için verilen geçici bir ödeme olarak kabul edecekti.

Habil, daha sonra bıçağı alır ve narın yaratığın boğazını uzunlamasına keser ve kuzuya yaşam veren kan dışarı akarken kanın nabız atışlarını izler.

Habil, kuzuyu öldürmekle

Tanrı'nın kutsal doğasına ve günah ve ölüm yasasına duyduğu saygıyı göstermiş oldu. Habil, Tanrı'nın planına güvendiği için onun günahlarını bağışladı ve onu doğru ilan etti. Habil, günahın cezasından özgür kılındı, çünkü günahın cezası kuzunun üzerine yüklendi. Habil'in kurbanı bir gün dünyanın günahını ortadan kaldıracak olan Tanrı'nın vaat ettiği mükemmel Kurban'ı sembolize ediyor ve aynı zamanda bu Kurban'a da işaret ediyordu.

Tanrı, **işte bu nedenle**, “*Habil'e ve sunusuna saygı duydu.*”

KAYIN'IN İŞLERİ VE DİN

Gelelim Kayin'in sunusuna. Kayin ne kadar de dindar bir genç adamdı! Alın teri ile çalışarak ürettiği meyvelerden ve sebzelerden hayran olunacak bir düzenleme hazırladı ve Tanrı'nın önüne getirdi. Ama Tanrı, Kayin'i ve sunusunu reddetti.

Kayin'in yaptığı hata sahte bir Tanrı'ya tapınmak değildi, yaptığı yanlış, tek gerçek Tanrı'ya sahte bir tapınma sunmaktı.

Kayin, Yaraticısına imanla yaklaşmak yerine *kendi düşünceleri ve çabaları ile* yaklaştı. Tanrı, Kayin'in anne-babasının kendi düşüncelerine göre hareket ederek incir yapraklarıyla örtünmelerini kabul etmemişti ve şimdi de aynı şekilde Kayin'in kendi anlayışına dayanan ürün sunusunu da kabul etmeyecekti.

Bazı kişiler bu konu üzerinde tartışmaya girerek şu düşünceyi ileri sürerler: “Ama Kayin elinde olanı getirdi!”

Tanrı, Kayin'in elinde olanı istemedi. Kayin'in O'na güvenmesini ve O'na bir ölüm cezası –bir kuzunun kanı– temelinde tapınmasını istedi. Kayin'in belki bir kuzusu yoktu, ama Habil'in kuzularından biri ile kendi meyvelerini ve sebzelerini takas edebilirdi ya da Rab'be, Habil'in kuzusunun kanının dökülmüş olduğu sunakta alçakgönüllülikle yaklaşabilirdi. Ama Kayin, böyle bir şey yapmayacak kadar gururluydu. Tanrı'ya kendi elinin işleri ile “tapınmayı” tercih etti.

Tanrı, **işte bu nedenle**, “*Kayin'e ve sunusuna saygı göstermedi.*”

GÜNAH BORCU

RAB neden bu kadar kategorik ya da kesin davrandı? Habil'in kesilen kuzusunu neden kabul etti ve Kayın'ın taze meyvelerini ve sebzelerini neden reddetti?

Tanrı'nın Kayın'ın sunusunu reddetmesinin nedeni basitti: günahın cezası insan çabası değil, *ölümdü*. Tanrı'nın, Adem'e önceden bildirmiş olduğu *günah ve ölüm yasası* değişmemiştir. Tanrı'nın yasalarını ihlal edenlerin hepsi, yalnızca ÖLÜM ile ödenebilecek bir borcun altına girmişlerdi. Evrenin Adil Yargıcı, yasalarına karşı hareket edildiği zaman, bedelin, ölümden daha az bir ceza ile ödenmesine izin veremezdi.

İçtenlik, insan çabası ya da iyi işler, miktarları ne olursa olsun, günah borcunu iptal edemezler.

Bu konuyla ilgili şöyle bir örnek verelim: Büyük bankalardan birinin bana birkaç milyon dolar borç verdiğini düşünün. Bu büyük miktardaki parayla hikmetli bir yatırım yapmak yerine, parayı boş yere harcayıp çar çur ediyorum ve borçlarımın taahhütlerini yerine getirmiyorum. Polis evime geliyor ve beni tutukluyor. Mahkemeye çıkarıldığımda yargıca şunları söylüyorum: "Borcum olan milyonlarca doları ömrüm boyunca ödeyecek güce sahip olamam, ama bu borcumu silmek için bir planım var. Yapmayı tasarladığım şey şu: Borcumu parayla geri ödemek yerine yapacağım iyi işlerle ödeyeceğim! Bankanın müdürüne her gün bir tabak pilav getireceğim. Her hafta bir gün bir öğün yemek yemeyecek ve bu yiyeceklerle yoksul birini doyuracağım. Aynı zamanda günde birkaç kez borcumun utancından temizlenmek için törensel bir şekilde yıkanacağım. Borcum bitene kadar tüm bu iyi işleri yapmayı sürdüreceğim."

Yargıç, bir para borcunun, böyle mantıksız bir düzenlemenin uygulanması aracılığıyla ödenmesini kabul edecek midir? Asla! Tüm yeryüzünün Yargıcı da bir günah-borcunun dua, oruç ve iyi işlerle ödenmesini kabul etmeyecektir. Günah borcunun ödenmesi için yalnızca tek bir yol vardır. Günah borcu **ÖLÜM** –Tanrı'dan son-
suza kadar ayrı kalmak– ile ödenmek zorundadır.

Çaresiz günahkârların asla ödün vermeyen bu *günah ve ölüm yasasından* kurtarılımları için bir yol mevcut mudur?

Tanrı'ya şükürler olsun ki, böyle bir yol mevcuttur.

KURBAN YASASI

Ben kağıt oyunları oynamam, ama bazı kartların diğer kartlar önünde “koz” olarak kullanıldıklarını bilirim. Bu kartlar, bir kartın belirlenmiş olan değerine uygun olarak daha az değer taşıyan kartlardan üstündürler ve bu kartlar karşısında her zaman kazanırlar.

Eski Antlaşma'daki Daniel ve Ester adlı kitaplar, yasalar koyan eski krallardan söz ederler. Bu yasalar, “*Medler ve Perslerin değişmez yasası uyarınca imzalanır ve değiştirilemezler.*” (Daniel 6:8) Eğer bir kral belirli bir yasayı alt etmek isterse, bu yasayı iptal etmek yerine daha güçlü bir yasa çıkartırdı, o zaman bir önceki yasa daha güçlü olan yeni yasa tarafından değersiz kılınmış olurdu.¹⁷⁹

Benzer şekilde başlangıçtan beri Tanrı'nın “*günah ve ölüm yasasını*” alt etmek konusundaki adil çözümü “*Günah sunusu yasası*” (Levililer 6:25) ya da aynı zamanda “*Esenlik kurbanı yasası*” (Levililer 7:11) olarak adlandırılan daha güçlü bir yasayı devreye sokmak oldu.

Yasalarının hepsini destekleyen Tanrı yasal geçerliliğini halen sürdüren *günah ve ölüm yasasını* değersiz kılmak için *esenlik kurbanı yasasını* çıkarttı.

Esenlik kurbanı yasası, hem suçlu günahkârlara *merhamet* sundu, hem de aynı zamanda günaha karşı *adaleti* sağladı. (Bu konuyu tekrar gözden geçirmek isterseniz, Tanrı'nın *merhamet* ve *adaleti* neden mükemmel bir denge içinde koruması gerektiği hakkında 13. bölüme bakınız.) Kanı akıtılan kurban yasası, Tanrı'ya günahkârı cezalandırmadan günahı cezalandırması için bir yol sağladı. Tanrı, bunun nasıl mümkün olabileceğini şöyle açıklar:

“Canlılara yaşam veren **kandır**. Ben onu size sunakta kendinizi günahtan bağışlatmanız için verdim. Çünkü kan yaşam karşılığı **günah bağışlatır**.” (Levililer 17:11)

Bu yasa üç temel ilkeden oluşuyordu:

1. KAN YAŞAM SAĞLAR – Tanrı, “**Canlılara yaşam veren kandır**” dedi. Modern bilim, Kutsal Yazılar’ın binlerce yıldan beri duyurduklarını onaylar: *bir yaratığın canı kanındadır*. Sağlıklı kan, yaşamın sağlanması ve saf olmayan kirliliklerin temizlenmesi için gerekli olan tüm elementleri taşır. Kan, değerlidir; insanlar ve hayvanlar kanları olmadığı takdirde ölüden farksızdırlar.

2. GÜNAH ÖLÜM TALEP EDER – Tanrı, aynı zamanda “**Kan yaşam karşılığı günah bağışlatır**” da dedi. *Kefaret* sözcüğü, İbrance’deki *kaphar* sözcüğünden gelir ve anlamı, “örtmek, iptal etmek, temizlemek, bağışlamak ve barışmak”tır.¹⁸⁰ Günahkârlar yalnızca dökülen-kan aracılığıyla temizlenebilir ve adil Yaratıcıları ile barışabilirlerdi. Günahın cezası ölüm olduğu için, Tanrı, kabul edilebilir bir kurbanın kanını (ceza olarak kaybedilmiş yaşam) *insanın günahının bir ödemesi ve örtüsü* olarak kabul edeceğini söylüyordu.

YERİNE GEÇMEK

Esenlik kurbanı yasasının temel ilkesi, tek bir sözcükle özetlenebilir:

Yerine geçmek. Masum bir hayvan, suçlu günahkârın yerine geçerek ölecekti.

Mesih’in gelişinden önceki kuşaklarda Rab, Adem’in soyuna bir kuzu, bir koyun, bir keçi ya da bir boğa gibi uygun bir hayvanın dökülmüş kanını günahkârın kurban sunusu sayarak geçici olarak kabul edeceğini bildirdi. Bir güvercin ya da kumru dahi sunulabilirdi.¹⁸¹ Kişiler ne kadar zengin ya da yoksul, iyi ya da kötü olurlarsa olsunlar, hepsi, Tanrı’ya günahlarının farkında olarak ve Tanrı’nın dökülen kurban kanı sayesinde onlara bağışlama ihsan edeceğine inanarak yaklaşmak zorundaydılar.

Hüküm giymiş yaratığın “*suçsuz ve lekesiz*” olması¹⁸² gerekiyordu. Hiçbir hastalığı, kırık kemiği, bedeninde herhangi bir kesik ya da çizik olmamalıydı. Kanı dökülecek kurbanın sembolik bir şekilde mükemmel olması şarttı. Kurbanı sunan günahkâr, “*elini hayvanın başına koymalı ve onu keserek öldürmeliydi... bu bir **günah sunu-sudur.***” Hayvanın yağı daha sonra sunağın üzerinde yakılırdı.

Ve Tanrı böyle bir sununun ne için yarar sağlayacağı konusunda ne dedi?

“*Kişinin günahı **bağışlanacaktır.***” (Levililer 4:23-26)

Elini kurbanın başına koyan kişi, bu davranışıyla günahının kusur-suz yaratığa geçeceğini sembolize ederdi. Böylece günah-taşıyıcısı, günahkârın yerine geçerek öldürdü.

Bu yerine geçme ilkesinin temelinde, günah cezalandırılır ve günahkâr bağışlanırdı. Günahın yol açtığı ölüm cezasını, suçlu erkek ya da kadın yerine masum hayvan, “mükemmel” kurban üzerine alırdı.

Esenlik kurbanı sunusu, günahkârlara, Tanrı’nın kutsal olduğunu ve “*kan*” dökülmeksizin (bir ölüm cezası), *bağışlanma olmayacağı* (günahın cezasının uzaklaştırılması) öğretti.” (İbraniler 9:22)

Tanrı, bir hayvanın kurban edilmesi aracılığıyla günah karşısındaki Adaletini yerine getiriyor ve Kendisine güvenen günahkârlara Merhametini gösteriyordu. Tanrı, bu yol ile Kendisine gelecek olan herkesi bereketlemeyi vaat etti. Tanrı, aynı gün, eski dönemdeki halkına On Buyruğu verdi ve onlara, Kendisi tarafından kabul edilmelerini sağlayacak olan tek yolun, bir sunakta takdim edilecek, kanı dökülmüş bir kurban aracılığıyla O’na yaklaşmak olduğunu bildirdi.

“***Benim için toprak bir sunak yapacaksınız. Yakmalık ve esenlik sunularınızı onun üzerinde sunacaksınız. Adımı anımsattığım her yere gelip sizi kutsayacağım.***” (Mısır’dan Çıkış 20:24)

Bu günaha-karşılık-kan sağlayışının temel amacı, vaat edilen Kurtarıcı gelinceye kadar geçecek olan zaman içinde Tanrı'nın günaha karşı olan adil gazabının gösterilmesi idi.

Mesih'in amacı, esenlik kurbanı yasasının *gerçek anlamını* yerine getirmek olacaktı.

Tanrı'nın değer anlayışına göre, tek bir insanın yaşamı, bütün dünyadaki tüm hayvanların değerinden çok daha fazla değerliydi. Hayvanlar Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmadılar. Hayvanların canları sonsuz değildir. Sonuç olarak hayvan kanı, insanın günah borcunun iptal edilmesi için neyin gerekli olduğunu *yalnızca sembolize edebilirdi*.

Habil'in kesilen kuzusu, Eski Antlaşma'da yazılı olan sayısız hayvan kurbanlar arasında ilk kaydedilmiş olanıdır. Eski Antlaşma öykülerinde imanlıların Tanrı'ya tapınmak için masum ve lekesiz hayvanların dökülen kanları ile geldiklerini görürüz. Bu hayvan kurbanlarından söz eden sayısız öyküler arasında yer alan bir tanesi diğerlerinden farklı olarak öne çıkmaktadır.

ÖNEMLİ BİR KURBAN

Tüm aile çevresine toplanır.

Zorla boyun eğdirilen yaratık yere yatırılır.

Yaşlılar ve gençler bir arada ellerini koyunun üzerine ya da bıçağı tutan babanın elinin üzerine koyarlar.

Hızlı bir bıçak darbesinin ardından hayvanın yaşamı kumun üzerinde nabız gibi atar.

Kurban sunusu yerine getirilmiştir – bir sonraki yıl tekrarlanıncaya kadar.

“Kurban Bayramı’nda” –*Eyd el-Adha*– Müslümanlar dört bin yıl önce meydana gelmiş olan bir Kutsal Kitap olayına işaret ederler; bu olayda Tanrı, İbrahim’in oğlunun yerine ölmesi için bir koç sağlamıştı.¹⁸³ Kuran bu klasik öykünün kısa özetini şu sözlerle tamamlar: “*Biz (İbrahim’e) büyük bir kurbanlık vererek onu (İs-mail’i) kurtardık.*” (Sure 37:107)

Bu dramatik öykünün önemini tam olarak anlamak için Yaratılış kitabına geri dönelim.

İBRAHİM

İbrahim¹⁸⁴ günümüzde Irak adını taşıyan Ur ülkesinde M.Ö. yaklaşık 2000 yılında dünyaya geldi. Adem'in soyundan gelen her insan gibi o da günah doğası ile doğdu. İbrahim, putlara tapınanlar arasında büyümesine rağmen, tek gerçek Tanrı'ya iman eden biri oldu. İbrahim, bugün pek çok insanın aksine, anne-babasının inancı ne olursa olsun, onların inancına bağlı kalması gerektiğini düşünmüyordu.

İbrahim de Habil gibi, Tanrı'ya, kurban edilen hayvanların dökülen kanları aracılığıyla tapınarak yaklaştı.

İbrahim yetmiş beş, karısı altmış beş yaşına geldiklerinde, RAB ona görünerek şöyle dedi:

*“Ülkeni, akrabalarını, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git. **Seni büyük bir ulus yapacağım ve seni kutsayacağım.** Sana ün kazandıracağım, bereket kaynağı olacaksın. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim. **Ve yeryüzündeki tüm halklar senin aracılığınla kutsanacak.**”* (Yaratılış 12:1-3)

Tanrı, İbrahim'den yeryüzündeki tüm uluslar için aracılığıyla kuruluş sağlayacağı *“büyük bir ulus”* yapacağını vaat etti. Bu ulus, *“büyük”* olacaktı, ama *sayıca* değil, sahip olacağı *önem* açısından büyük olacaktı.

Bu yeni ulusun gerçekleşmesi için Tanrı, İbrahim'e ve çocuğu olmayan karısı Saray'a onların soylarına –henüz hiç çocukları olmamasına rağmen– vermeyi vaat etmiş olduğu bir ülkeye doğru yola çıkmalarını buyurdu.

İbrahim, Tanrı'nın görünürde gerçekleşmesi imkansız gibi olan bu vaatlerine nasıl karşılık verdi? İbrahim Tanrı'ya güvendi ve itaat etti, baba evini bıraktı ve bugün İsrail ve Filistin olarak bilinen Kenan ülkesine doğru yola çıktı.

İBRAHİM'İN İMANI

İbrahim Kenan'a vardıktan sonra Tanrı, ona şöyle dedi: *"Bu toprakları **senin soyuna** vereceğim. İbrahim (Avram) kendisine görünen RAB'be orada bir sunak yaptı."* (Yaratılış 12:7)

Tanrı'nın vaadi, o ülkenin koşulları düşünüldüğünde insanı şaşırtıyordu, çünkü Kenan ülkesinde birbirlerinden farklı, çok sayıda insan grupları yaşamaktaydılar. İbrahim ve soyu bu ülkeye nasıl sahip olabilirlerdi? Onun ve karısının soyu yoktu.

Yaşlı bir çiftin uzak bir ülkeden sizin ülkenize ziyaret amacı ile geldiğini gözünüzün önünde canlandırın. Ülkenize geldikleri zaman, bu yaşlı çiftte şunları söylersiniz: "Bir gün siz ve soyunuz bu ülkenin tamamına sahip olacaksınız!" Yaşlı adam güler ve size şöyle der: "Çok komik doğrusu! Ben bir soya bile sahip değilim! Ben yaşlı bir adamım; çocuklarım yok ve karım kısır ve siz bana benim soyumun çoğalacağını ve bu ülkeye sahip olacağını söylüyorsunuz! Siz hasta mısınız?"

İşte Tanrı'nın İbrahim'e vermiş olduğu vaat insanı böylesine hayrete düşürecek türden bir vaatti. İbrahim'in bu vaade verdiği tepki nasıldı? Kutsal Yazılar, onun *"Rab'be **iman ettiğini** ve Rab'bin bunu ona **doğruluk** saydığını"* bildirirler. (Yaratılış 15:6) İbrahim, Tanrı'nın vaadine bir çocuğunkine benzer bir iman ile iman ettiği için Tanrı bu imanını ona doğruluk saydı. İbrahim öldükten sonra Cennette RAB ile sonsuza kadar yaşayacaktı.

Orijinal İbranice metinde, *"iman etti"* sözcüğünün karşılığı, *aman*'dır ve *"Amin!"* ifadesi bu sözcükten gelir; "Öyle olsun!" ya da "Söylenilen güvenilir ve gerçektir!" anlamına gelir.

Bu önemli noktayı lütfen gözden kaçırmayın; *Rab'be iman etmek*, O'nun bildirdiğini işitmek ve yürekten inanarak *"Amin!"* karşılığını vermektir. Bu iman, Tanrı ile ilişki kuran bir çocuğun imanı kadar saf ve kuşku duymayan bir imandır. Tanrı'nın Sözü'nü gerçek olarak kabul edip etmediğimiz, eylemlerimiz aracılığıyla belli olacaktır. İbrahim'i imanı, zor olan yolu seçmesi aracılığıyla doğ-

rulandı; İbrahim RAB’bi izlemek için babasının inancına sırt çevirdi.

“İbrahim Tanrı’ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı ve İbrahim’e Tanrı’nın dostu dendi.” (Yakup 2:23)

İbrahim, Tanrı’nın dostuydu, çünkü Tanrı’nın Sözü’ne inandı. Ancak yine de bu durum, İbrahim’in Tanrı’ya her zaman yaşamının her alanında güvenmiş olduğu anlamına gelmez. Tanrı onun yasal olarak mükemmel bir biçimde doğru olduğunu duyurdu, ama İbrahim günlük yaşamındaki eylemlerinde mükemmel değildi. Kutsal Yazılar, peygamberlerin günahlarını ve hatalarını gizlemezler.

İSMAİL

İbrahim ve Saray, Kenan ülkesinde göçebe olarak yaşadılar, çadırlarda oturdular, bir yerden bir yere hareket ederek yaşamlarını sürdürdüler. Zaman içinde İbrahim’in sürülerindeki hayvanlar çoğaldıkça çoğaldılar.

Tanrı’nın İbrahim’i büyük bir ulus yapacağına ilişkin verdiği vaa-din üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti. Şimdi İbrahim seksen altı, karısı ise yetmiş altı yaşına gelmişlerdi ve hala hiç çocukları yoktu. Eğer soyu olmazsa İbrahim büyük bir ulus haline nasıl gelecekti? İbrahim ve karısı, Vaadini yerine getirmesi için Tanrı’ya “yardım etmeye” karar verdiler.

İbrahim ve karısı, RAB’bin Kendi Planını Kendi Zamanında gerçekleştirmesini beklemek yerine, sağ duyularına ve yerel kültürlerine uygun olarak hareket etmeyi tercih ettiler. Saray, Mısırlı cariye kız Hacer’i kocası İbrahim’e verdi; İbrahim Hacer ile yatacak ve böylece bir çocukları olacaktı. Hacer, İbrahim’e bir oğul doğurdu, adını *İsmail* koydular.

Aradan on üç yıl geçti, İbrahim doksan dokuz yaşına geldiğinde, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı, İbrahim’e göründü ve ona karısı Saray’dan bir oğlu olacağını söyledi:

*“İbrahim yüz üstü yere kapandı ve güldü. İçinden, ‘Yüz yaşında bir adam çocuk sahibi olabilir mi?’ dedi. ‘Doksan yaşındaki Sara doğurabilir mi?’ Sonra Tanrı’ya, ‘Keşke İsmail’i mirasçım kabul etseydin!’ dedi. Tanrı, ‘Hayır, ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın’ dedi. ‘Onunla ve soyu ile antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim. **İsmail’e gelince, seni işittim. Onu kutsayacak, verimli kılacak, soyunu alabildiğince çoğaltacağım. On iki beyin babası olacak. Soyunu büyük bir ulus yapacağım. Ancak antlaşmamı gelecek yıl bu zaman Sara’nın doğuracağı oğlun İshak ile sürdüreceğim.**” (Yaratılış 17:17-21)*

İSHAK

Tanrı, vaadini yerine getirdi. Doksan yaşındaki Sara İbrahim’e bir oğul doğurdu, adını *İshak* koydular.

“Çocuk büyüdü. Sütten kesildiği gün İbrahim büyük bir şölen verdi. Ne var ki Sara, Mısırlı Hacer’in İbrahim’den olma oğlu İsmail’in alay ettiğini gördü.” (Yaratılış 21:8-9)

İsmail Tanrı’nın İshak ile ilgili planını takdir etmedi; Tanrı, dünyaya gerçeğini iletmek ve kurtuluşunu sağlamak amacıyla kuracağı ulus için İshak’ı kullanacaktı. İsmail, Tanrı’nın bu planını takdir etmek yerine üvey kardeşi İshak ile alay etti. Bu durumun neden olduğu gerginlik o kadar büyüdü ki, İbrahim sonunda İsmail’i ve Hacer’i göndermek zorunda kaldı. Oğlu İsmail’i çok seven İbrahim için bu olay çok acı veren bir tecrübe oldu.

*“Ancak Tanrı İbrahim’e, ‘Oğlun (İsmail) ile cariyen (Hacer) için üzülme’ dedi. ‘...çünkü senin soyun **İshak ile sürecektir.**’ Çocuk (İsmail) büyürken Tanrı onunlaydı. Çocuk çölde yaşadı ve okçu oldu. Paran Çölü’nde yaşarken annesi ona Mısırlı bir kadın aldı.” (Yaratılış 21:12, 20-21)*

RAB’bin söz vermiş olduğu gibi, İsmail Tanrı’nın pek çok şekilde bereketlemiş olduğu büyük bir ulusun babası oldu. Ancak RAB

yine de İbrahim'e, dünya için sağlayacağı kurtuluşla ilgili antlaşmayı "*İshak ile*" yerine getireceğini net bir şekilde belirtti.

İSRAİL

Daha sonra İshak evlendi ve Esav ile Yakup adında ikiz oğulları oldu. Tanrı, "*Bundan böyle adın İsrail olacak*" (Yaratılış 35:10) diyerek Yakup'a sonunda yeni bir ad verdi. Yakup on iki oğula sahip oldu, Tanrı, Musa'nın zamanında İsrail'in on iki oymağının ataları olan bu on iki oğuldan bir ulus organize etti. RAB, İbrahim, İshak ve Yakup'un bu soylarını "*Kendi seçilmiş halkı*" olarak adlandırdı.¹⁸⁵

Tanrı neden *onları* seçti? Onlar diğer uluslardan daha mı iyiydiler? Hayır. Aslında Tanrı onlara, "*sayıca öbür halklardan az olduklarını*" (Yasanın Tekrarı 7:7) söyledi. RAB, bu zayıf, güçsüz ve küçümşenen İbrani halkını seçti, çünkü Tanrı, tamamlamayı planladığı kurtuluşunda hiçbir insanın çabasının olmamasını ve hiç kimsenin övünmemesini istiyordu.

Tanrı, bu şekilde çalışmaktan zevk alır.

"Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti. Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiçbir insan övünemesin." (1. Korintliler 1:28-29)

BİR HABERLEŞME KANALI

Tanrı, bu yeni ulus aracılığıyla mesajını yeryüzünün dört bir yanına ulaştırmayı tasarlamıştı. Tanrı, radyo ve televizyon henüz ortada yokken, bu "haberleşme kanalını" yarattı, ama Tanrı'nın haberleşme kanalı radyo ve televizyondan daha fazla etkili olacaktı. Bu ulusun arasındaki tek gerçek Tanrı'nın kudretli işleri, tüm dünyada işitilecekti. Örneğin, Kutsal Yazılar'a bakacak olursak, Kenanlı bir kadının şu tanıklığının yazılı olduğunu görürüz: "*Mısır'dan çıktığınızda, RAB'bin Kızıldeniz'i önünüzde nasıl kurduğunu işittik...*

Tanrınız Rab, hem yukarda göklerde hem de aşağıda yeryüzünde Tanrı'dır.” (Yeşu 2:10-11)

Tanrı ayrıca bu ulustan *Kutsal Yazılar*’ı yazacak olan *peygamberleri* de seçecekti.

En önemlisi ise, dünyaya bereket kanalı olacak olan bir *Soyu* Tanrı yine bu ulus aracılığıyla sağlayacaktı. Daha önce görmüş olduğumuz gibi (16. bölümde), bu Soy, bakire olan, yoksul bir Yahudi genç kızdan doğmak için göklerden gelen, *kadının vaat edilen Soyu’ndan* başkası değildi.

Bizler onaylasak ta onaylamasak ta bu eski ulus, Tanrı’nın gerçeğini ve sonsuz bereketlerini yeryüzündeki her ulusa sunabilmek için *Tanrı tarafından* kurulmuş olan bir haberleşme kanalıydı. Ve her şey, RAB’bin İbrahim’e baba evini terk etmesi ve Kenan diyarına gitmesini söylemesiyle başladı.

Tanrı’nın İbrahim ile yaptığı büyük antlaşmanın iki önemli kısmı vardı:

- 1) “*Seni büyük bir ulus yapacağım ve kutsayacağım...*”
- 2) “*Ve yeryüzündeki tüm uluslar senin aracılığınla kutsanacaklar.*”

Tanrı’nın sevgisi yalnızca tek bir özel grup ile sınırlı değildir. Tanrı yalnızca İbrahim’i ya da İsrail’i bereketlemek istemedi. O’nun şefkat dolu yüreği, “*yeryüzündeki tüm insanları*” özler. Eski Antlaşma, Tanrı’nın yeryüzündeki tüm uluslara ve dil gruplarına Lütü’nu sunmak için sayıca az ve dik başlı İsrail ulusunu kullandığını anlatan öykülerle doludur.¹⁸⁶ Tanrı’nın, bu hor görülen ulus aracılığıyla diğer tüm ulusları bereketleme amacı, Kutsal Kitap’ta, RAB’bin İsrailileri kendilerini yok etme girişiminde bulunanlardan koruduğunu anlatan her bölüm okunduğunda hatırlanmalıdır.

Tanrı, onları savunuyordu, ama bunun nedeni, *İsraililerin* diğer uluslardan *daha iyi olmaları değildi*, onları savunuyordu, çünkü *onlar aracılığıyla* gücünü ve görkemini göstermeye ve dünyaya kurtuluş sağlamaya kararlıydı; İsraililer Tanrı’nın bu amacını ger-

çekleştirecek olan **kanaldılar**. Tanrı, İbrahim, İshak ve Yakup'un soylarını korumakla, aynı zamanda “*yeryüzündeki tüm insanlara*” sunmak istediği Bereketlerini de korumuş oluyordu.

Daha da önemlisi, RAB Tanrı'nın adının ünü tehlikede bulunuyordu. O, bu zayıf ve hor görülen ulus aracılığıyla tüm ulusları bereketleyeceğine dair Kendi büyük adı üzerine ant içmişti.¹⁸⁷

Tanrı vaat ettiğini Adının onuru uğruna titizlikle ve kesinlikle yerine getirecekti. Eğer adımızın ünü, ya da ailemizin onuru tehlikede bulunsaydı, bizler de aynı şekilde davranmaz mıydık?

TANRI İBRAHİM’İ DENER

Gelin şimdi İbrahim’in büyük ve önemli kurbanı hakkındaki klasik öyküye geri dönelim.

Öykünün ortamı şudur: İbrahim çok yaşlanmıştı. İsmail’i göndereli yıllar olmuştu. Evde kalan yalnızca İbrahim’in oğlu İshak’tı.

Tanrı, İbrahim’in imanına çok güçlü bir deneme uygulamak üzereydi. RAB Tanrı aynı zamanda Adem’in çocuklarını günahın ölüm cezasından kurtarmak için yapmayı planladığı şey hakkında dünyaya bazı örnekler ve peygamberlikler göstermek üzereydi.

“Daha sonra Tanrı İbrahim’i denerdi. ‘İbrahim!’ diye seslendi. İbrahim, ‘Buradayım!’ dedi. Tanrı, ‘İshak’ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git’ dedi. ‘Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun.’” (Yaratılış 22:1-2)

Tanrı, İbrahim’i belirli bir dağ sırtına yolculuk etmesi ve orada biricik oğlunu öldürmesi ve sonra bir sunakta yakması için yönlendirdi! Ne kadar dehşet verici bir talep! Bu talep, Tanrı'nın daha önce bir insandan hiçbir zaman yapmasını istemediği ve daha sonra da hiçbir zaman istemeyeceği türde bir talepti. Ama yine de, İshak'ın –Adem'in tüm soyu gibi– bir günah-borcu vardı, bu nedenle hakkında verilen yargı adildi: ölüm.

“İbrahim sabah erkenden kalktı. Eşeğine palan vurdu. Yanına uşaklarından ikisini ve oğlu İshak’ı aldı. Yakmalık sunu için odun yarıdıktan sonra, Tanrı’nın kendisine belirttiği yere doğru yola çıktı.” (Yaratılış 22:3)

İbrahim Tanrı’ya güvendi, ama kolay değildi. Büyük acılar içinde geçen üç gün süreyle İbrahim, oğlu ve iki uşağı yolculuk ettiler, atıkları her adım onları infaz yerine daha da yaklaştırmaktaydı.

“İbrahim, üçüncü gün gideceği yeri uzaktan gördü. Uşaklarına, ‘Siz burada, eşeğin yanında kalın’ dedi. ‘Tapınmak için oraya gidip oğlum ile birlikte döneceğiz.’” (Yaratılış 22:4-5)

İbrahim, uşaklarına, ‘Oğlum ile birlikte yanınıza döneceğiz’ dedi.

Eğer İshak öldürülecek ve bir sunak üzerinde yakılacaksa, İbrahim ve oğlu, birlikte nasıl geri dönebilirlerdi? Kutsal Yazılar’ın bir bölümünde bu sorunun yanıtı verilir. Tanrı, İshak’tan büyük bir ulus yapacağını vaat ettiği için, İbrahim, oğlunu kurban ettikten sonra Tanrı’nın onu tekrar dirilteceğine inandı.¹⁸⁸ İbrahim, RAB Tanrı’nın vaatlerini her zaman yerine getirdiğini öğrenmişti!

TANRI İSHAK’IN YERİNE GEÇEN BİR KURBAN SAĞLAR

“İbrahim yakmalık sunu için yarıdığı odunları İshak’a yükledi. Ateşi ve bıçağı kendisi aldı, birlikte yürüdüler.” (Yaratılış 22:6)

Baba ve oğul dağda birlikte yürürlerken İshak, İbrahim’e seslendi:

‘Baba!’

İbrahim onu, ‘Evet, oğlum!’ diye yanıtladı.

İshak, ‘Ateş ile odun burada, ama yakmalık sunu kuzusu nerede?’ diye sordu.

İbrahim, ‘Oğlum, yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak’ dedi. İkisi birlikte yürümeye devam ettiler.

Tanrı'nın kendisine belirttiği yere varınca İbrahim bir sunak yaptı. Üzerine odun dizdi. Oğlu İshak'ı bağlayıp sunaktaki odunların üzerine yatırdı. Onu boğazlamak için uzanıp bıçağı aldı.

Ama RAB'BİN meleği göklerden, 'İbrahim, İbrahim!' diye seslendi. İbrahim, 'İşte buradayım!' diye karşılık verdi.

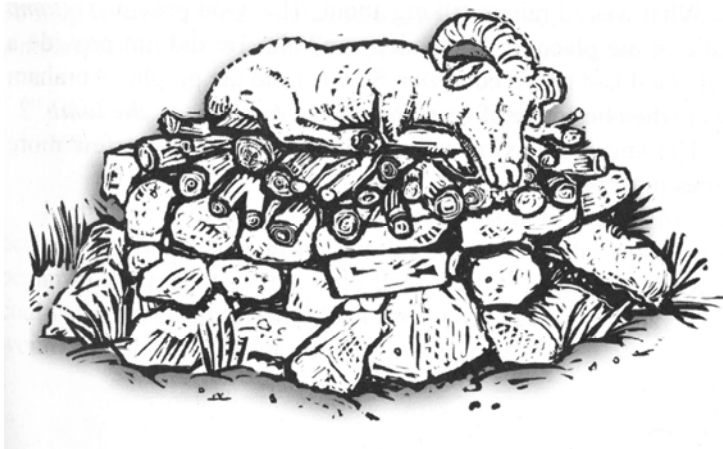
Melek, 'Çocuğa dokunma' dedi. 'Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin.'

İbrahim, gözlerini kaldırıp çevresine bakınca, arkasında duran, boynuzları sık çalılara takılmış bir koç gördü. (Yaratılış 22:7-13a)

Rab müdahale etti. İbrahim'in oğlu, ölüm cezasından esirgenecekti!

İbrahim çevresine baktı ve uzakta aynı dağın sırtında, ağaçların altındaki çalılarda içinde hareket eden bir şey dikkatini çekti. Neydi bu? Yoksa, yoksa...olabilir miydi? Evet! Tanrı'ya övgüler olsun! "Boynuzları sık çalılara takılmış, kusursuz bir koç!"

Tanrı, 'kurban sunusu yasası' ile uyumlu olarak günahkârın yerine geçen bir kurban sağlamıştı.

“İbrahim gitti ve koçu alıp getirdi. Oğlunun yerine onu yakmalık sunu olarak sundu. (Yaratılış 22:13b)

İbrahim’in oğlu, üzerinde hüküm süren bu ölüm yargısından neden kurtuldu? “İbrahim’in oğlunun yerine” koç ölmüştü.

Tanrı, günahkârın yerine geçen bir kurban sağlamıştı.

RAB SAĞLAYACAKTIR

“Ve İbrahim oraya, Yahve yire (RAB – Sağlar) adını verdi. ‘Rab’bin dağında sağlanacaktır’ sözü bu yüzden bugün de söyleniyor.” (Yaratılış 22:14)

İbrahim, oğlunun yerine koçu öldürdükten sonra, neden o yere, ‘RAB – Sağlaya – **caktır**’ adını verdi? İbrahim o yere neden ‘RAB – Sağla – **dı**’ adını vermedi?

İbrahim peygamber “RAB sağlayacaktır,” sözleriyle o günden yaklaşık iki bin yıl sonra gerçekleşecek olan gelecekteki bir olayı ilan ediyordu. Çünkü Rab, yalnızca tek bir insanı ölümden kurtarmak için değil, tüm dünyaya eksiksiz ve nihai bir kefarete sağlamak için bu aynı dağın sırtında (daha sonra Yerusâlim kenti burada kuruldu) başka bir kurban tedarik edecekti.

İbrahim, oğlu İshak ile birlikte kurbanın sunulacağı dağa varmak için yavaş yavaş ve zorlukla yürürken oğluna ne söylediğini hatırlıyor musunuz? Ona şöyle dedi:

“Yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak.”

İbrahim’in söz ettiği şey neydi? Tanrı, İbrahim’in oğlunun yerine geçerek ölmesi için bir kuzu mu sağlamıştı? Hayır, Tanrı bir kuzu sağlamadı. Tanrı bir koç sağladı. O zaman İbrahim peygamber Tanrı’nın kendisi için bir kuzu sağlayacağından söz ettiğinde ne demek istedi?

Bu sorunun şaşırtıcı yanıtı çok yakında ortaya çıkacak, ama daha önce birkaç öykünün daha anlatılması gerekiyor.

DAHA ÇOK DÖKÜLEN KAN

Gelin, dürüst olalım.

Konu ruhsal gerçek olduğu zaman, öğrenmekte yavaş davranırız.

Tanrı, şu gerçeği bilir:

*“Şimdiye dek öğretmen olmanız gerekirken, Tanrı sözlerinin **temel ilkelerini** size yeni baştan öğretecek birine ihtiyacınız var. Size yine süt gerekli, katı yiyecek değil.” (İbraniler 5:12)*

Ah!

Tanrı, merhameti sayesinde öğretmenlerin en sabırlısıdır. Uzun zaman önce öğrenmiş olmamız gereken temel ilkeleri tekrarlamaktan ve yeniden ifade etmekten asla kaçınmaz. Tanrı, bize yardımcı olmak için Kitabına, en önemli gerçeklerden birini grafiksel olarak resmeden yüzlerce öykü dahil etmiştir.

“Kan dökülmeden bağışlama olmaz.” (İbraniler 9:22)

Günahın bağışlanması, kutsallığı mükemmel olan Yaratıcımız tarafından, hiçbir zaman basit bir mesele olarak görülmemiştir. Tanrı, günahın dünyaya girdiği günden itibaren günahkârlara, yalnızca

uygun bir kurbanın kanının günaha kefarete edebileceğini (günahı örtbileceğini) öğretmeye başladı. Adil Yargıç olan Tanrı, günahı, günahkârı cezalandırmadan ancak bu şekilde yargılayacaktı.

RAB, Adem ve Havva'nın günahlarını örtmek için uyguladıkları kişisel çabaları reddetti. Günahın ücreti ölüm ile ödenmedikçe, Tanrı günahı bağışlayamazdı. Kayın ve Habil'in öyküsü bize aynı dersi öğretti. İbrahim ve İshak'ın öykülerinde de aynı öğretişi gördük.

Yaratılış kitabını izleyen, Mısır'dan Çıkış ve Levililer gibi Eski Antlaşma kitapları bu kurban yasasına boyun eğen erkeklerin ve kadınların öyküleriyle doludurlar.¹⁸⁹

“ÜZERİNİZDEN GEÇECEĞİM”

Mısır'dan Çıkış kitabı, Tanrı'nın daha önce vaat etmiş olduğu gibi, İbrahim'in soyunu bir ulus olarak organize etmesi hakkında yazılmış olan çok çekici bir öykü içerir.

Tanrı'nın, İbrahim'e daha önceden söylemiş olduğu gibi¹⁹⁰, tanrısal bir biçimde düzenlenmiş olan olaylar dizisi aracılığıyla, İsrail soyu, Mısırlı firavunların yönetimi altında baskı gören köleler haline geldiler. Tanrı, belirlediği zaman geldiğinde onları bu kölelikten kurtaracağını vaat etti ve Tanrı bu süreç içinde dünyaya, Adem'in çocuklarını günaha olan tutsaklıklarından kurtarmak için yaptığı Planının “resimlerini” aktaracaktı.

Fısıh'ın öyküsü işte budur.

M. Ö. 1490 yılı sıralarında, RAB, Musa'nın sözü aracılığıyla Mısır ülkesinin üzerine on korkunç bela getirdi. Bu mucizevi belirtilerin ilk dokuz tanesi –Rab, bu dokuz bela ile çok tanrılı Mısır'ın sahte tanrılarına meydan okudu ve onları yenilgiye uğrattı– Firavun'un Tanrı'nın sözüne boyun eğmesini ve İsraililere gitmeleri için izin vermesini sağlamadı.¹⁹¹ Tanrı, bunun üzerine Musa'ya, Mısırlı ve İsraili her ailenin ilk doğan erkek çocuğunun ölümüne mahkum edildiğini insanlara bildirmesini söyledi. Gece yarısı belirlenen zaman

geldiğinde, ölüm meleği ülkeden geçecek ve her evde bulunan ilk doğan erkek çocuğu öldürecekti.

Bu duyuru, kötü haberdı.

İyi haber ise şuydu: Tanrı, bu ölüm belasından kurtulmak için bir yol sağlamıştı. RAB Musa'ya, her aileye, *'koyun ya da keçilerden, kusursuz, erkek ve bir yaşında bir kuzu'* (Mısır'dan Çıkış 12:5) seçmelerini söylemesini buyurdu. Sonra belirlenen zaman geldiğinde, kuzunun öldürölmesi ve kanının her evin yan ve üst kapı sövelerine sürölmesi gerekecekti. Kuzunun kanını yan ve üst kapı sövelerine süren ve ölüm belası ölkeden geçtiğinde o evin içinde kalan herkes kurtulacaktı.

RAB vaat etti:

"Kanı görünce üzerinizden geçeceğim; Mısır'ı cezalandırırken ölüm saçan size hiçbir zarar vermeyecek." (Mısır'dan Çıkış 12:13)

Her şey Tanrı'nın söylemiş olduğu gibi gerçekleşti. Tanrı o gece *kan altında* olan tüm ilk doğan erkek çocukları korudu; diğlerlerinin hepsi mahvoldular. Ölüsü olmayan ev yoktu.

Evet, *her* evde bir ölü vardı.

Ya bir *kuzu* ya da *ilk doğan* erkek çocuk ölmüştü.

O gece, evlerinin yan ve üst kapı sövelerine kan sürmüş olanlar baskı ve tutsaklık yaşamından kurtuldular; kölelikleri sona erdi ve özgür ve kurtarılmış bir halk haline geldiler.

Kurtuluşlarının kefaret bedeli neydi?

Bir kuzunun kanı.

Kurban yasası, bir kez daha *günah* ve *ölüm yasası* üzerinde zafer kazanmıştı. Bu olayı izleyen yıllarda Yahudiler *Fısıh*'ı kutlayacaklardı; Tanrı'nın bir kuzunun kanı aracılığıyla kendilerine sağlamış olduğu büyük kurtarışı hatırlamaları gerektiği için Fısıh, Yahudiler tarafından her yıl bir bayram olarak kutlanacaktı.

HALKINA ÖNDERLİK EDEN TANRI

Tanrı, ilk *Fıstık* gecesinde, İsrailoğullarını Mısır'daki dört yüz otuz yıllık tutsaklıklarından kurtardı ve onları Mısır'dan çıkartarak çöle götürdü. Tanrı'nın planı, onları İbrahim, İshak ve Yakup'a ve onların soylarına vaat etmiş olduğu ülkeye geri götürmektir. Yolculuk ettikleri süre zarfında Tanrı'nın Kendisi onlara gözle görünen ve onları rahatlatan bir şekilde eşlik etti.

“Gece gündüz ilerlemeleri için RAB gündüzün bir bulut sütunu içinde yol göstererek ve geceleyin bir ateş sütunu içinde ışık vererek onlara öncülük ediyordu.” (Mısır'dan Çıkış 13:21)

Rab çöldeki halkına yalnızca önderlik etmekle ve onlara ışık vermekle kalmadı, aynı zamanda Kudretli Kolu aracılığıyla Kızıldeniz'in ortasında onlara bir yol açtı ve peşlerinde olan Firavun'un ordusundan onları kurtardı. Ve sonra aynen Musa'ya söz vermiş olduğu gibi onları Sina Dağı'na getirdi.¹⁹²

Orada, bu dağın eteklerinde sayıları iki milyonun üzerinde olan bu yeni ulus tam bir yıl kamp kurdu. Bu kurak çölde nasıl ayakta kalabileceklerdi? İyiliği sınırsız, lütfu sonsuz olan Tanrı, onlar için gökyüzünden ekmek ve kayadan su sağladı.¹⁹³ İsraililer, kendilerini tutsaklıktan kurtaran Tanrı'ya teşekkür etme, O'na güvenme ve itaat etme gibi konularda sürekli başarısız oldular, ama Rab yine de onlara her zaman sadık kaldı. O'na karşı günah işlediklerinde onları yargıladı ve O'na iman ettiklerinde onları bereketledi. RAB, seçmiş olduğu ulus ile bu şekilde çalıştı, öyle ki çevredeki uluslar O'nun kurtuluş yolunu görebilsinler, üzerinde düşünebilsinler ve bu yolun nasıl olduğunu bilebilsinler. Tanrı, aynı zamanda insanların Kendisini kişisel bir şekilde tanıyabileceklerini anlamalarını da istedi.

RAB, İsrail'e On Buyruğu ve diğer yasaları verdikten sonra, halkına *Konut* ya da *Buluşma Çadırı* olarak adlandırılan eşsiz bir kutsal yer yapmalarını buyurdu.

KONUT

“Aralarında yaşamam için Bana kutsal bir yer yapsınlar. Konutu ve eşyalarını sana göstereceğim örneğe tıpatıp uygun yapın.” (Mısır’dan Çıkış 25:8-9)

Tanrı’nın eski halkının bu özel çadırı yapmasının amacı neydi? Ve bu çadırın Tanrı tarafından gösterilecek *“örneğe tıpatıp uygun”* yapılması neden bu kadar çok önemliydi?

Tanrı, bu çadırı onlara, Kendisinin nasıl olduğunu ve Kendisine nasıl yaklaşılması gerektiğini çok görsel bir şekilde öğretmek için kullanmayı tasarladı.

Kutsal Kitap, çadır ve çadır ile ilgili konular hakkında elli bölüm içerir; bu nedenle bu konuların hepsinin burada açıklanması mümkün değildir. Biz, yalnızca en temel konuların bazılarına işaret etmekle yetineceğiz.

TEK YOL

Tanrı çadırı dünyaya, Kendisi mükemmel kutsallığa sahip olmasına rağmen hala insanlarla bir arada oturmak istediğini öğretmek için tasarladı. Ancak yine de Tanrı ve insan arasında çok büyük bir engel mevcuttur.

Bu engel GÜNAHTIR.

Tanrı’nın insanlar arasındaki mevcudiyetini sembolize eden özel çadırın çevresinde, dikdörtgen şeklinde çok büyük bir avlu vardı. Bu avlunun etrafındaki çit, özenle dokunmuş ince keten perdelerden ve perdeler için yapılmış tunç direklerden oluşturulmuştu. Perdelerin boyunun yüksekliği iki buçuk metreydi – böylece dışarıdan hiç kimse içeriye göremeyecekti. Tanrı, insanların Kendi yüce katının dışında bırakıldıklarını anlamalarını istiyordu. İşte kötü haber buydu.

İyi haber ise, Tanrı’nın, günahkârların Kendisine yaklaşabilmeleri için bir yol hazırlamış olduğuydu. Duvarın, lacivert, mor ve kırmızı iplikle dokunmuş ince ketenden perdesi olan bir kapısı vardı. Gü-

nahkârların bir kuzu ya da diğer uygun olan kan kurbanları ile Tanrı'nın huzuruna girebilecekleri tek yol, bu *tek kapı*¹⁹⁴ aracılığıyla sağlanıyordu.

RAB, İsraililere akasya ağacından büyük bir *sunak* yapmalarını ve bu sunağın üzerini tunç ile kaplamalarını söyledi. Bu sunak, kapı ile Tanrı'nın özel çadırının arasında bir yere konması gerekiyordu. Bir günah sunusu getiren kişiler ellerini masum hayvanın başına koyacak ve içinde bulundukları konumu, yani çaresiz günahkârlar olduklarını itiraf edeceklerdi. Sonra hayvan öldürülecek ve bedeni sunağın üzerinde yakılacaktı. Tanrı, *günah ve ölüm yasasını* yalnızca *kurban yasasının* yenebileceğini, insanlara bu buyrukları aracılığıyla bir kez daha söylemiş oluyordu.¹⁹⁵

Tanrı'nın kuralı açık ve netti: Kan dökülmeksizin, günahın örtülmesi mümkün değildi. Günaha kefaretilmediği takdirde, Tanrı ile barışmak (doğru ilişki) imkansızdı.

Tanrı aynı zamanda Musa'ya içi ve dışı saf altınla kaplanmış, akasya ağacının tahtasından eşsiz bir sandık yapmasını da söylemişti. Tanrı'nın konutuna ait bu eşyanın adı *Antlaşma Sandığı*'ydi. Bu Antlaşma Sandığı, Tanrı'nın gökteki tahtını sembolize ediyordu. Tanrı'nın On Buyruğu yazdığı taş levhalar bu altın sandığın içine kondu. Sandığın, *Bağışlanma Kapağı* olarak adlandırılan saf altından yapılmış kapağının iki yanında dövme altından birer Keruv figürü yer alıyordu. Keruvlar, Tanrı'nın gökteki tahtının etrafını çevreleyen görkemli meleklerdir. Tanrı, Musa'ya Antlaşma Sandığı'nı konutun en iç bölümüne (En Kutsal Yer'e) koymasını söyledi.

EN KUTSAL YER

Tanrı'nın konutu, iki odaya ayrılmıştı. Öndeki oda *Kutsal Yer* ve en iç bölümdeki oda *En Kutsal Yer* ya da *Kutsallar Kutsalı* olarak adlandırılmıştı. Bu iç bölümdeki kutsal yer, "*asıl kutsal yerin, yani asıl göğün yalnızca bir örneği*di." (İbraniler 9:24)

En Kutsal Yer, Tanrı'nın oturduğu yer olan Cenneti sembolize ediyordu. Bu özel oda, kübü andıran bir biçimde yapılmıştı – odanın uzunluğu, genişliği ve yüksekliği birbirlerine eşittiler. Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuğun sonuna yaklaşırken, bir gün tüm imanlıların evi olacak olan ve yine aynı şekilde bir küp biçiminde bina edilmiş bu göksel kenti göreceğiz.

Günümüzde pek çok kişi bir katedralin, kilise binasının, caminin, havranın ya da bir türbenin kutsal yerler olduklarını ileri sürer, ve bu tür yerler genellikle Tanrı'nın kurtuluş planını reddeden kişilerle dolup taşar. Gerçek kutsallık, bir yerde bulunmaz. Gerçek kutsallık, yalnızca Tanrı'nın bağışlama ve doğruluk sağlayışını almakla bulunabilir.

PERDE

Konutun dış görünüşü sadeydi: hayvan derilerinden yapılmış çok büyük bir çadır. Konuta *dışardan bakıldığında*, hiç de etkileyici değildi, ama *iç kısmı* insanı hayrete düşürecek kadar güzeldi.¹⁹⁶ Konutun iki odası *perde* olarak adlandırılan ince ketenden kalın bir kumaş ile ikiye ayrılmıştı.

“Lacivert, mor, kırmızı iplik ile özenle dokunmuş ince ketenden bir perde yap; üzerini Keruvlar ile ustaca süsle.”
(Mısır'dan Çıkış 26:31)

Perde, insanı, Tanrı'nın Varlığı'nın görkemini ve ışığını barındıran *En Kutsal Yer'den* uzak tutacaktı. Perdenin herkese bildirdiği buyruk şuydu: **UZAK DUR yoksa ÖLÜRSÜN!**

Bu özel perde Tanrı'nın doğruluk standardını sembolize ediyordu. Tanrı Musa'ya On Buyruğu vererek insanlığa, Kendi doğruluk standardı hakkında bilgi vermişti. Yine de her şeye rağmen bu on buyruk Tanrı'nın talep ettiği hakkında yalnızca sınırlı bir görüş sağlamaktaydı. Tanrı'nın nihai planı, talep ettiği şeyi sergileyecek olan Oğlu'nu yeryüzüne göndermekti. Tanrı'nın istediği, MÜKEMMELLİKTİ.

Tanrı'nın Standardı, Mesih olacaktı. Tanrı perdeyi bize **Kendisini** düşündürmek için tasarladı.

Bu güzel perde saf keten kumaştan yapılmıştı ve Mesih'in saflığına örnek oluştuyordu. Mesih günahsız; kutsal olacaktı.

Saf keten üç parlak renkli iplik ile dokunmuştu – lacivert, mor ve kırmızı.

Lacivert = göklerin rengi. Mesih, göğün Rabbi olacaktı.

Kırmızı = yeryüzünün, insanın ve kanın rengi.¹⁹⁷ Mesih günahkârların yerini alarak acı çekmek ve ölmek için et ve kandan oluşan bir beden alacaktı.

Mor = mavi ve kırmızı renklerin karışımı. Mesih, Tanrı-İnsan olacaktı. Mor, kraliyeti sembolize eden bir renktir; Mesih, Kendisine güvenen herkesin yüreğinde ruhsal krallığını kuracaktı. Daha sonra ise yeryüzünde fiziksel krallığı ile hüküm sürecekti.

Mor, nasıl mavi ve kırmızı renkleri arasında bulunan bir renk ise, Mesih de aynı şekilde Tanrı ve insan arasında aracılık etmek için yeryüzüne gelecekti.

*“Çünkü tek Tanrı ve **Tanrı ile insanlar arasında tek Aracı** vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır. Uygun zamanda verilen tanıklık budur.”* (1. Timoteos 2:5-6)

GÖRKEM BULUTU

Konutun yapımı tamamlandıktan ve her şey Tanrı'nın planına uygun olarak konutun içine yerleştirildikten sonra, Tanrı, göklerdeki tahtından Varlığı'nın görkemi büyük bir bulutun içine koyarak yeryüzüne gönderdi ve bu görkem bulutu konutu doldurdu.

*“O zaman bulut buluşma Çadırı'nı kapladı ve **RAB'bin görkemi konutu doldurdu.** Musa, Buluşma Çadırı'na giremedi, Çünkü bulut her yeri kaplamış,*

RAB 'bin görkemi konutu doldurmuştu.”

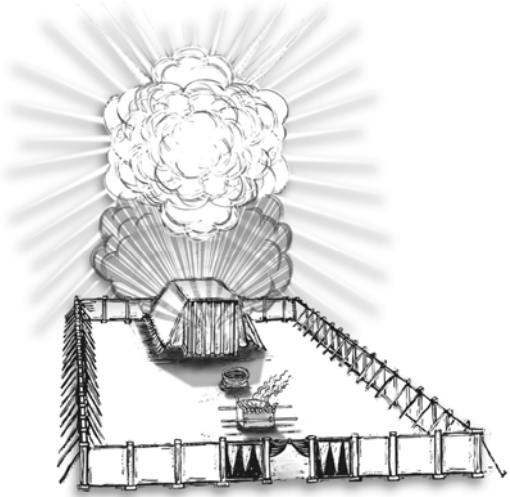
(Mısır'dan Çıkış 40:34-35)

Rab, Varlığı'nın göz kamaştıran ışığını, Antlaşma Sandığı'nın Bağışlama Kapağı üzerindeki iki Keruv arasında bulunan En Kut-sal Yer'e yerleşirdi.

Tanrı, halkı ile bir arada olabilmek için halkının arasına gözle gö-rülebilir bir şekilde gelmişti.

“RAB egemenlik sürüyor, titresin halklar! Keruvlar ara-sında tahtına oturmuş, sarsılsın yeryüzü!” (Mezmur 99:1)

Görkemi ile en kut-sal yeri doldurarak ve Bulutunu çadırın üstüne yerleştirerek Yaratıcı, dünya uluslarına ve doğa-cak olan kuşaklara çok önemli bir ders öğretiyordu: tek gerçek Tanrı günah-kârları Kendisi ile bir ilişkiye sahip olmaya davet eder, ama bu daveti yalnızca belirli koşullar altında geçerlidir.

GÖRSEL ÖRNEKLER

Konut, Tanrı'yı ve Tanrı'nın insanlar hakkındaki planını bilmek isteyen kişilere çok sayıda görsel malzeme sağladı.

Şu görüntüyü gözlerinizin önünde canlandırın.

Tanrı'nın titiz ve kesin talimatları ile uygun olarak bu kurtarılmış köle ulus –İsrail'in on iki oymağı– çadırlarını Sina Dağı'nın etekle-

rinde bir çarmıh biçiminde düzenlenmiş bir tarzda kurmuşlardı. Konut, tam merkezde yer alıyordu. Konutun güneyinde üç oymak, kuzeyinde üç oymak, batısında üç oymak ve doğusunda üç oymak olmak üzere on iki oymak konutun çevresine çadırlarını kurmuşlardı.¹⁹⁸ Üzerlerinde duran parlak görkem bulutu nedeniyle tek gerçek Tanrı'nın aralarında bulunduğunu hiç kimse inkar edemedi.

Konut-çadırın yalnızca tek bir kapısı olan yüksek, beyaz keten kumaştan yapılmış bir kapı ile çevrelendiği gerçeği bize başka görsel dersler de öğretebilirdi. Kapının iç tarafında bir sunak vardı. Günahkârlar Tanrı'ya sembolik mükemmellikteki bir kurbanın dökülmüş kanı temelinde yaklaşmadıkları takdirde Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalırlardı.

*“Canlılara yaşam veren kandır. Ben onu size **sunakta kendinizi günahtan bağışlatmanız için** verdim. Çünkü kan, yaşam karşılığı **günah bağışlatır.**”* (Levililer 17:11)

Bir ölüm cezası ödenmedikçe, günah bağışlaması olamazdı. Ve insanların her günah işledikleri zaman konuta bir kurban getirmele-ri imkansız olduğu için Tanrı, yılın her gününde bir kuzunun öldürülmesini ve sunakta yakılmasını buyurdu: her sabah ve her akşam. RAB'be ve O'nun planına güvenen herkes bu günlük sunuların yararlarının keyfini çıkartabilir ve Yaratıcısı ile yenilenmiş bir ilişkiden tat alması mümkün olabilirdi.

*“**Düzenli olarak her gün** sunağın üzerinde bir yaşında iki erkek kuzu sunacaksınız. **Kuzunun** birini sabah, **öbür kuzuyu** akşamüstü sunun.**Bu yakmalık sunu** Buluşma Çadırı'nın giriş bölümünde, Rab'bin huzurunda kuşaklar boyu **sürekli** sunulacaktır. **Sizinle konuşmak için orada buluşacağım.**”* (Mısır'dan Çıkış 29:38-39,42)

KEFARET GÜNÜ

Tanrı, Gerçeğini halkına daha fazla gösterebilmek amacı ile, onlara, En Kutsal Yer'e – asıl göğü sembolize eden o özel oda) giril-

mesinin tek bir şekilde mümkün olabileceğini söyledi. Yılda bir gün, başkâhin olarak adlandırılan özel bir şekilde seçilmiş bir kişiye, içerideki bu kutsal yere girmesi için izin verilecekti. Bu *Kefaret Günü'nde*¹⁹⁹ perdenin arkasındaki iç bölüme geçecekti. Yanına kurban edilmiş bir keçinin kanını alacak ve bu kanı yedi kez Bağışlama Kapağı'nın, yani Antlaşma Sandığı'nın kapağının üzerine serpecekti. Eğer bu başkâhin bu uygulamanın dışında herhangi bir şekilde Tanrı'nın Huzuru'na girse, o anda ölecekti.

O'na ve Sağlayışına bir çocuk gibi güvendikleri takdirde, Tanrı, İsraililerin günahlarını bu serpilen kan uygulaması sayesinde bir yıl boyunca bağışlayacağına söz vermişti.

Çadırın tüm ayrıntıları, eşyaları ve uygulamalarının tasarlanmasındaki amaç şuydu: dünyaya, suçlu günahkârların günahları için nasıl kefarete edileceği ve mükemmel kutsallığa sahip Yaraticıları ile bozulmuş ilişkilerinin nasıl yenileneceği bu canlı örnekler aracılığıyla aktarılacaktı. Çadır ve çadır ile ilgili her şey, vaat edilen Mesih'i ve O'nun görevini işaret ediyordu.

Rab, böylece, yüzyıllar boyunca seçmiş olduğu Ulusu'nun kanalını kullanarak günah içinde kaybolmuş bir dünyaya yüzlerce resim ile pek çok harika vaadin haberini ilettili.

TAPINAK VE TAPINAK KURBANLARI

Musa'nın ve İsrailoğullarının RAB'bin Huzuru'nun barınması için kurdukları bu özel çadırın yapılmasından beş yüz yıl sonra, Tanrı Kral Süleyman'ı *bu taşınabilir çadırın yerine daha kalıcı bir tapınak* inşa etmesi için yönlendirdi. Yerusâlim'deki bu yeni yapının planı çadırinkine benziyordu, ama bu yeni yapı eskisine kıyasla daha büyük ve hatta eskisinden daha güzeldi. Süleyman'ın Tapınağı, eski dünyanın mimarlık harikalarından biri haline geldi.

Çadırın açılış töreninin yapıldığı günde, Tanrı'nın görkemi En Kutsal Yer'i doldurmak için nasıl gökten indiyse, tapınağın açılış gününde de Tanrı'nın Varlığı'nın görkemli ve yaratılmamış ışığı gökten aşağı indi ve tapınağı doldurdu.

*“Süleyman duasını bitirince gökten ateş yağdı, yakmalık sunular ile kurbanları yiyip bitirdi. Ve **Rab’bin görkemi tapınağı doldurdu.** Tapınağı O’nun görkemi ile dolunca kâhinler tapınağa giremediler.” (2. Tarihler 7:1-2)*

Tapınak, bin yıl önce, İbrahim’in, oğlunun yerine bir koç kurban etmiş olduğu aynı dağın sırtında bina edildi.²⁰⁰

Bu özel tapınağı Tanrı’ya adamak amacıyla Kral Süleyman, 120.000 koyun ve 22.000 boğanın kurban edilmesini buyurdu.²⁰¹

Bu aşırılık, bin yıl sonra bu dağ sırtının yakındaki bir tepede dökülecek değerli kanın paha biçilmez kıymetini sembolize ediyordu.

Böylece, Adem’in, Habil’in, İbrahim’in ve diğerlerinin zamanlarında günaha kefarete etmeleri için sunaklarda milyonlarca sembolik kan kurbanları sunuldu – yıldan yıla sürekli sunulan son bulmayan kan kurbanları.

Sonra Mesih geldi.

KUZU

“Tanrı, **sevgidir.**” (1.Yuhanna 4:8)

“Tanrı, **büyüktür.**” (Eyüp 36:26)

Sevgi olan Tanrı, halkı ile yakın bir ilişki kurmak ister. Tanrı'nın sosyal ilişkilerle ilgili doğasının konusu Kitabının ilk bölümünde açıklanır.

Tanrı, Adem ve Havva'yı, onlarla paydaşlığın tadını çıkarabilmek için “*Kendi benzeyişinde*” yarattı (Yaratılış 1:27). Bu aynı “*Tanrı bizimle*” konusu²⁰² Tanrı'nın kurtarılmış halkının “*O'nun yüzünü göreceği*” ve O'nunla birlikte sonsuza kadar yaşayacağı (Vahiy 22:4) zamanlardan söz eden, Tanrı'nın kitabının son bölümüne kadar devam eder.

Büyük olan Tanrı, yapmak istediği her şeyi yapabilir:

“*Bütün insanlığın Tanrısı RAB benim. Var mı yapamayacağım bir şey?*” (Yeremya 32:27)

Tektanrıci biri, eğer içtense, Tanrı'nın, istediği takdirde insan olabileceğini kabul eder. Eğer Her Şeye Gücü Yeten'in yapamayacağı bir şey olsaydı (Kendisi ile çelişmesinin dışında), o zaman Tanrı olamazdı.

Soru şü değildir: Tanrı insan *olabilir mi?*

Soru şudur: Tanrı insan olmayı *seçti mi?*

TANRI’NIN GERÇEK TAPINAĞI

Tanrı’nın İsrailoğullarına, **“aralarında yaşayabilmesi için”** (Mısır’dan Çıkış 25:8) eşsiz bir tapınak-çadır yapmalarını buyurmasından bin beş yüz yıl sonra Kutsal Yazılar şu beyanda bulunurlar:

*“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı... Söz insan oldu ve **aramızda yaşadı**. O’nun **yüceliğini** –Baba’dan gelen, lütuf ve gerçek ile dolu biricik Oğul’un yüceliğini– gördük.”* (Yuhanna 1:1,14)

“Aramızda konut kurdu – aramızda yaşadı” şeklinde dilimize çevrilen bu ifade, *bir çadır ya da tapınak* kurmak anlamına gelen Grekçe bir sözcükten türetilmiştir. Birebir anlamı ile şu şekilde çevrilebilir: *“Aramızda Çadırını kurdu.”* Kutsal Yazılar, bir kişinin bedenini, içinde canının ve ruhunun yaşadığı *“çadır”* ya da *“tapınak”* olarak tanımlarlar.²⁰³ 16. bölümde öğrenmiş olduğumuz gibi, Tanrı’nın sonsuz Oğlu, bir erkek bebek olarak dünyaya geldi. O’nun insan bedeni, içinde yaşamayı seçtiği *“çadır”*dı.

Musa’nın zamanında, Tanrı’nın, Varlığının görkemli ve yaratılmamış ışığını içine yerleştirdiği tapınağın binası, *hayvan derileri* ile örtülüydü. Ama İsa’nın Kişiliğinde Tanrı’nın görkemli, yaratılmamış ışığı ve Varlığı *insan derisinin* içinde konut kurmak için gelmişti. Bu nedenle O’nun öğrencileri, *“Baba’dan gelen biricik Oğul’un yüceliğini gördük!”* diyebiliyorlardı.

Kutsal Yazılar, İsa’nın, *“insanın değil, Tanrı’nın kurduğu **asıl tapınma çadırı**”* olduğunu beyan ederler. (İbraniler 8:2)

Eski Antlaşma zamanında, tapınma çadırı ve daha sonra tapınak günahkârların günahlarını örtmek için hayvan kurbanları sunabildikleri bir yerdi. İsa küçük bir çocukken ve ergenlik çağına girdiğinde, Yeruşalim’deki tapınağı pek çok kez ziyaret etti, ama O’nun günah için bir kurban sunduğu hiçbir yerde yazılı değildir. İsa ne-

den kurban sunmadı? Çünkü O'nun günahı yoktu. İsa, *"Kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için"* ortaya çıkmıştı (İbraniler 9:26). İsa, kurban sunusu ve bir Roma çarmıhı da sunak olacaktı.

İsa, sembollerin ardındaki gerçeklikti.

"Tanrı bedende göründü." (1.Timoteos 3:16)

İsa, bir gün, Yeruşalim'deki büyük tapınağın yanında ayakta duruyordu; yanında toplanmış olan bir grup erkeğe şunları söyledi:

"'Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım.'
Yahudi yetkililer, 'Bu tapınak kırk altı yılda yapıldı, sen onu üç günde mi kuracaksın?' dediler.

Ama İsa'nın sözünü ettiği tapınak kendi bedeniydi. Bu nedenle İsa ölümden dirilince öğrencileri bu sözü söylediğini hatırladılar. Kutsal Yazı'ya ve İsa'nın söylediği bu sözle iman ettiler." (Yuhanna 2:19-22)

Yahudiler, İsa'nın sözünü ettiği tapınağın O'nun bedeni olduğunu anlamadılar. Onlar, İsa'nın Yeruşalim'deki harika tapınağın binası hakkında konuştuğunu düşündüler. Ama Tanrı Varlığı'nın ışığı ve görkemi artık insan eli ile yapılmış olan o En Kutsal Yer'de değildi.

Tanrı'nın Varlığı şimdi, İsa'nın bedeninin *"tapınağındaydı."*

İsa, yeryüzündeki görevinin sonuna doğru öğrencilerinden üçüne, Tanrı'nın bu görkemli yüceliğine tanıklık etmeleri için izin verdi.

"İsa yanına yalnız Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna'yı alarak yüksek bir dağa çıktı. Onların gözü önünde İsa'nın görünümü değişti. Yüzü güneş gibi parlardı, giysileri ışık gibi bembeyaz oldu. O anda, parlak bir bulut onlara gölge saldı, buluttan gelen bir ses,

'Sevgili Oğlum budur,

O'ndan hoşnudum.

O'nu dinleyin!' dedi." (Matta 17:1-5)

Cennetteki meleklerin yüzlerini örtmelerine neden olan Tanrı'nın parlak, göz kamaştıran, saf ışığı *İsa'daydı*.

Bir zamanlar tapınağa gölge salan parlak bulut, şimdi İsa'nın durduğu yerin üzerine gölge salıyordu.

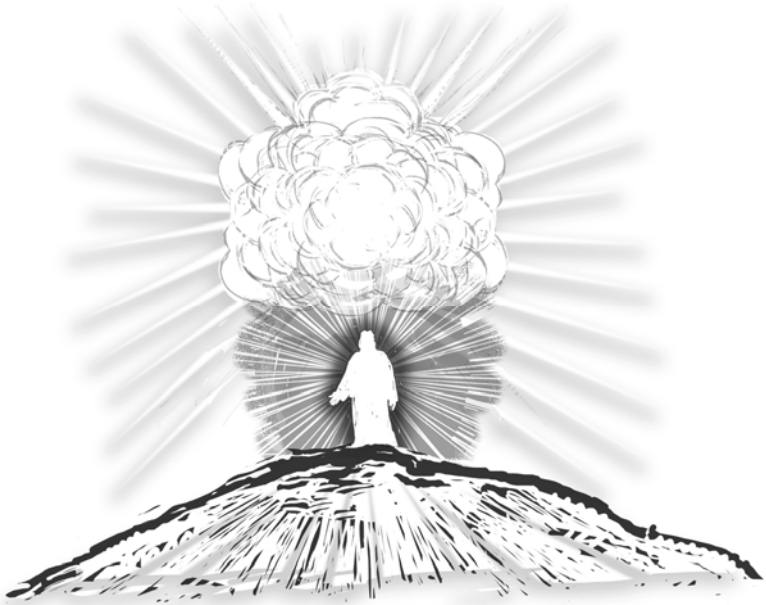
İsa, Tanrı'nın yeryüzünde gözle görülebilen Varlığı'ydı.

Tanrı Oğlu'nun yüceliğinin bu parlaklığına, Baba'nın göklerden gelen sesi eşlik ediyordu:

“Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinle-yin!”

Tanrı, bu söyledikleri konusunda ciddidir.

Tanrı Oğlu, İnsanoğlu olmadan bin yıl önce, peygamber Davut şunları yazdı:

“Oğul’u öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz. Çünkü öfkesi bir anda alevlenir, ne mutlu O’na sığınanlara!” (Mezmun 2:12)

“Oğul’u öpün” Oğul’u onurlandırın anlamına gelir.

Arada bir insanların din önderlerinin başlarını ve ellerini öptüklerini görüyorum – din önderleri de kendileri gibi çaresiz ve günahkâr insanlar. Yine bu aynı insanların bedenleri toprağa geri dönen insanların onurlandırmak için yolculuklar yaptıklarını görüyorum. Bu arada Tanrı’nın dünyaya şu duyuruda bulunmuş olduğunu ekleyelim: *“Herkes Baba’yı onurlandırdığı gibi Oğul’u onurlandırın. Oğul’u onurlandırmayan O’nu gönderen Baba’yı da onurlandırmaz... Çünkü Baba Oğul’u sever.”* (Yuhanna 5:23, 20)

HABERCİ

Yeşaya, *‘Rab’bin yolunu hazırlayacak olan’* (Yeşaya 40:3) özel olarak seçilmiş bir haberci hakkında yazan iki peygamberden biridir.

Bu haberci, Zekeriya’nın oğlu peygamber Yahya’ydı.²⁰⁴ daha önceki peygamberler, “Tanrı Mesih’i dünyaya gönderecek,” ifadesini kullanarak konuşmuşlardı, ama Yahya peygamber bu konuda farklı bir onura sahipti, Yahya peygamberin duyurusu şöyleydi: “Vaat edilen Mesih, Rab’bin kendisi *buradadır!*”

“O günlerde Vaftizci Yahya Yahudiye Çölü’nde ortaya çıktı. Şu çağrışı yapıyordu: ‘Tövbe edin! Göklerin egemenliği yaklaşmıştır.’ Nitekim peygamber Yeşaya aracılığıyla sözü edilen kişi Yahya’dır. Yeşaya şöyle demişti: ‘Çölde haykıran, ‘Rab’bin yolunu hazırlayın, geçeceği patikaları düzleyin’ diye sesleniyor.” (Matta 3:1-3)

TÖVBE

Yahya’nın, insanları Rab’bin gelişine hazırlamak için onlara verdiği mesaj basitti.

“Tövbe edin!”

Tövbe sözcüğü, Grekçe’deki *metanoeo* sözcüğünden gelir. Bu sözcük, iki kısımdan oluşur: *meta* ve *neo*. Sözcüğün ilk kısmının anlamı, “*hareket*” ya da “*değişim*”dir. Sözcüğün ikinci kısmı, *zihin*deki *düşüncelere* işaret eder. Bu nedenle *tövbe* sözcüğünün temel olarak, *bir zihniyet değişimine sahip olmak; yanlış düşüncelerin yerine doğru düşünceleri koymak* anlamına gelir.

“Tövbe” sözcüğünü, her gün içinde yaşadığımız çevre ve koşulların içine yerleştirelim: Bir kentten bir başka kente otobüsle yolculuk etmek istediğimi varsayalım – diyelim ki Beyrut’tan Amman’a gitmek istiyorum. Doğru olduğuna inandığım otobüse biniyorum ve koltuğuma yerleşip uykuya dalıyorum. Bir süre sonra otobüs ana yolda hızla ilerlerken, otobüsün güneye, Amman’a doğru değil, kuzeye, İstanbul’a doğru yol aldığının farkına varıyorum. Bu durumda ne yapmam gerekir?

İki seçim hakkım var:

Ya hata yaptığımı kabul edemeyecek kadar gururlu davranır ve otobüste *kalabilirim*; bu davranışım sonucunda yanlış yere varırım.

Ya da kendimi alçaltabilirim ve *tövbe ederim*, yani düşüncemi değiştirir ve yanlış otobüse bindiğimi kabul ederim. Tövbemin içtenliği bir sonraki durakta otobüsten inerek doğru otobüse binmemle ortaya çıkar.

Gerçek tövbe bir kişiyi *yanlıştan dönmeye* ve *gerçeğe güvenmeye* yönlendirir.

Tövbe, bir paranın iki tarafı ile karşılaştırılabilir.

Bir tarafı: ‘**TÖVBE ET!**’ der.

Diğer tarafı ise: ‘**İMAN ET!**’ der.

İki taraf da aynı gerçeğin parçalarıdır:

“...*tövbe edip Tanrı’ya dönmeye* ve *Rabbimiz İsa’ya inanmaya...*” (Elçilerin İşleri 20:21)

Tövbe, kurtuluş için güvendiğiniz şey hakkındaki düşüncenizin değişmesi anlamına gelir. *İman*, Tanrı'nın sağladığı kurtuluşa güvenmek anlamına gelir.

Ancak tövbe edildiği takdirde gerçek iman mevcut olabilir.

Bu gerçek ile uyumlu olarak peygamber Yahya'nın ilettiği mesaj, şu anlamı içeriyordu: “Yanlıı düşünceğinizden tövbe edin! Kendinizi kurtaramayacağınızı kabul edin ve Cennet'ten gelen, vaat edilen Mesih-Kralı kabul edin! O, sizi, en kötü düşmanlarınızdan kurtarmak için geldi – eğer kendinize güvenmekten vazgeçer ve O'na güvenmeye başlarsanız!”

Tanrı'nın önündeki günahlı tutumlarını kabul eden kişiler, Yahya tarafından nehirde vaftiz edildiler. Yahya'nın, *Vaftizci Yahya* olarak bilinmesinin nedeni budur. Suda vaftiz olmak günahı yıkamaz ve yıkayamaz. Nehirdeki suya batırılarak vaftiz olan kişilerin *dışsal* bir şekilde ifade ettikleri şeydu: tövbe eden ve inanan günahkârları murdar konumlarından temizlemek için gelen Mesih hakkındaki Tanrı mesajını *içsel* olarak benimsediklerine tanıklık etmek.

SEÇİLMİŞ OLAN

İsa, yeryüzündeki görevinin başlangıcında Yahya tarafından vaftiz edilmek üzere Şeria Nehri'ne geldi. Günahsız Mesih'in herhangi bir şey için tövbe etmeye ihtiyacı yoktu, ama vaftiz olarak, kurtarmak için gelmiş olduğu insan soyu ile Kendisini özleştirdi.

İsa'nın vaftizini izleyen olay asla unutulamaz. Bu olay bize tek ve gerçek Tanrı'nın birleşik birliğinin ve görkeminin bir diğeri görüşümünü sunar.

“İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı; o anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, 'Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum' dedi.” (Matta 3:16-17)

Yaratılış'ın ilk gününde olduğu gibi, bu öyküde de Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un Varlığı açıklanır. Ancak yine de tarihin bu çok önemli anında Tanrı, çoğul tekliğini daha belirgin bir biçimde açıklıyordu. Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuğumuzda, şimdi öyle bir yerdeyiz ki, yolculuğu yapmakta olan her birimizin bu noktada durmamız, birkaç fotoğraf çekmemiz ve düşünmemiz gerekmektedir.

Bulunduğumuz bu yeri gözlerinizin önüne getirin. Dramatik görünümlü, parlak gökyüzünün altında, **Tanrı'nın Oğlu** (aracılığıyla gökyüzünün ve yeryüzünün yaratıldığı Söz), batırıldığı nehrin sularından dışarı çıkarak yürür. Aynı anda, **Tanrı'nın Ruh'u** (Yaratılışın ilk gününde suların üzerinde dalgalanan *Ruh*) gökyüzünden iner, havada süzülür ve bir güvercin şeklinde İsa'nın üzerine iner. Ve son olarak, gökyüzünden **Baba Tanrı'nın** sesi duyulur: “*Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum.*”

İlk otuz yıl boyunca İsa mütevazı Nasıra kentinde yoksul bir ailede yaşamıştı. İnsanların dikkatini çekmediği bu dönemde Göklerdeki Baba, gözlerini biricik Oğlu'ndan hiç ayırmamıştı. Ve şimdi Tanrı'nın, İsa'nın yaşamı ile ilgili düşüncesini işitiyoruz: “**O'ndan hoşnudum.**”

Tanrı, bu ifadeyi şimdiye kadar dünyaya gelmiş olan hiçbir insan için söyleyemezdi. Tanrı'yı yalnızca İsa –hem içsel hem de dışsal anlamda– yaşamının her ayrıntısı ile hoşnut etti. Cennet'teki Oğul olarak O, kutsaldı, lekesizdi ve yerine getirmek için gelmiş olduğu görevi tamamlayacak niteliklere sahipti. O, Mesih'ti –*Meshedilmiş Olan*– Tanrı'nın Seçilmişiydi. Tanrı, O'nu yağ ile değil (kâhinler ve krallar yağ ile meshedilirlerdi²⁰⁵) Kutsal Ruh'un Kendisi ile meshetti.

“Tanrı Nasıralı İsa'yı Kutsal Ruh ile ve kudretle meshetti...” (Elçilerin İşleri 10:38)

İsa, tüm peygamberlerin kendisi hakkında yazmış olduğu Kişi'ydi.

TANRI’NIN KUZUSU

“Yahya ertesi gün İsa’nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: ‘İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!’” (Yuhanna 1:29)

Peygamber Yahya’nın duyurusu, çok anlamlıdır.

“İşte! Tanrı’nın Kuzusu...”

Yahya’yı dinleyenler, kuzunun ne anlama geldiğini bir dereceye kadar anladılar. Günah dünyaya girdikten sonra insanlar yakmalık sunular olarak kuzular getirmişlerdi.

On beş yüzyıl gibi uzun bir zaman boyunca pirinç sunak üzerinde her sabah ve her akşam kuzular kurban edilmişlerdi. Ve şimdi *Tanrı’nın Kendi Kuzusu* gelmişti! İkibin yıl önce İbrahim İshak’a, *“Oğlum, yakmalık sunu için **kuzuyu** Tanrı’nın Kendisi sağlayacak!”* demişti. (Yaratılış 22:8)

Tanrı gerçekten de, İbrahim’in oğlunun yerine geçecek bir kurban sağladı, ama bu kurban, *“kuzu”* değildi. Bir *“koç”*tu. (Yaratılış 22:13) İbrahim’in, peygamberliğinde sözünü ettiği *“Kuzu”*, Mesih’in kendisiydi. İbrahim’in peygamberliği İsa’yı işaret ediyordu. İsa bu nedenle şöyle dedi: *“Babanız İbrahim Günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi.”* (Yuhanna 8:56)

“...günahı kaldıran..”

Adem’in zamanından beri masum hayvan kanı Tanrı’ya ve Tanrı’nın Planına güvenen kişilerin günahını sembolik olarak *örttü*. O, *günahı* tamamen ve sonsuza kadar *kaldıracaktı*.

“...dünyanın...”

Günah için kanları dökülen önceki kurbanlar *bir kişi, bir aile ya da bir ulus* adına sunulmuşlardı. Ama İsa’nın kanı *tüm dünyanın* geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki günah-borcunun tam ve nihai olarak ödenmesini mümkün kılacaktı.

Tanrı'nın Kuzusu'nun dünyanın günahını ortadan kaldırması, dünyaya gelen herkesin Tanrı tarafından kendiliğinden bağışlandığı anlamına mı gelir? Hayır. Günahın insan soyuna girdiği andan itibaren Tanrı her zaman Kendisine ve Sağlayışına kişisel olarak iman edilmesini talep etti.²⁰⁶

*“Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O’nu kabul etmedi.
Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı’nın çocukları olma hakkını verdi.” (Yuhanna 1:11-12)*

GÖLGELER VE SEMBOLLER

Geçen yıllar zarfında günah için kurban edilen her masum ve lekesiz kuzu, *“gelecek iyi şeylerin sadece bir **gölgesiydi.**”* (İbraniler 10:1)

Bir gölge, gölgeyi meydana getiren nesne ile karıştırılmamalıdır. Eğer bir arkadaşınız size doğru yürürken yere doğru bakarsanız, arkadaşınızı görmeden önce onun gölgesini görebilirsiniz, ama arkadaşınız gelip sizin önünüzde durduğu zaman, arkadaşınıza bakar ve gölgesi yerine arkadaşınızın kendisi ile konuşursunuz, öyle değil mi?

Eski Antlaşma kurbanları gelecek olan Mesih'in ana hatlarını çizen ve O'nu duyuran, Tanrı tarafından tasarlanmış *gölgelerdi.*

Tanrı'nın Kuzusu İsa bu gölgeleri savurup attı.

*“Boğalarla tekelerin kanı günahları **ortadan kaldıramaz.** Bunun için **Mesih** dünyaya gelirken şöyle diyor: ‘Kurban ve sunu istemedin, ama **bana bir beden hazırladın.** Yakmalık sunudan ve günah sunusundan hoşnut olmadın. O zaman şöyle dedim (Mesih): ‘Kutsal Yazı tomarında benim için yazıldığı gibi, senin isteğini yapmak üzere ey Tanrı, işte **geldim!**’... İkinciye geçerli kılmak için (Kendi kurbanı-*

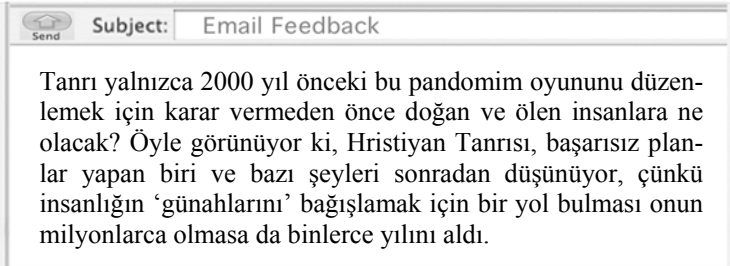
nı), *birinci*yi (hayvan kurbanlarını) *ortadan kaldırıyor*. Tanrı'nın bu isteği uyarınca İsa Mesih'in bedeninin **ilk ve son kez** sunulması ile *kutsal kılındık*." (İbraniler 10:4-7,9-10)

Hayvan-kanı kurbanları Tanrı'nın nihai talebinin yalnızca *sembolleriydiler*. Hayvanlar Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmamışlardı. Bir kuzunun değeri bir insanın değeriyle eşit değildir. Nasıl bir oyuncağın arabayı bir araba satıcısına götürüp gerçek bir arabanın bedeli olarak sunamazsanız, bir kuzunun kanı da aynı şekilde insanın günah-borcunu ödeyemez. İnsanın günah-borcu karşılığında eşit ya da daha büyük bir değer talep ediliyordu.

İsa, bu Kurban'ı sağlamak için geldi.

TANRI, BAŞARISIZ BİR PLANCI MI?

Birkaç yıl önce, bir felsefe doktoruyla yazıştım. İsa'nın "*dünyanın günahını kaldırmak için geldiği*" duyurusuna karşılık bana şunları yazdı:

Artık hayatta olmayan bu adamın, kurban edilen milyonlarca kuzunun ve yüzlerce peygamberliğin ardındaki anlamı fark edememiş olduğu görülüyor; kurban edilen kuzuların ve yazılan peygamberliklerin hepsi, Mesih'in, insanlığın, geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki günahlarının cezasına katlanacağı güne işaret ettiklerini anlamamıştı. Tanrı'nın kurtuluş planı başlangıçtan itibaren, "*şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla, **daha önce** işlenmiş*

günahların cezalarının” da ödenmesini içeriyordu. (Romalılar 3:25-26)

Tanrı, Mesih’in zamanından önceki günahkârları aynı bugünkü günahkârları bağışladığı şekilde –Tanrı’nın vaatlerine ve sağlayışına iman aracılığıyla– bağışladı.

Ama elbette, bir farklılık mevcuttu.

İsa Mesih’in zamanından önce yaşayan imanlıların günahları *örtülüydü*. Bir günahkârın borcunun, yazılı kitaplardan sonsuza kadar *iptal edilmesi* ancak İsa’nın kanını dökmesinden ve ölümü yenmesinden sonra mümkün olabilecekti.

Tanrı’nın Kuzusu İsa, yeryüzüne gelmeden önce, sunakta bir hayvan kurbanı sunan kişi, bankadan ödünç para almak için mücadele veren bir iş adamına benzetilebilir.

Varlıklı bir arkadaşı aldığı borç için ortak imza atmayı kabul eder ve böylece iş adamı ödünç aldığı parayı ödeyemediği takdirde, borcu kendisinin ödeyeceğine dair söz vermiş olur. Her geçen yıl iş adamı borcunu ödeme konusunda daha çok zorlanmaya başlar ve borç büyüdükçe büyür. Ve her yıl iş adamının zengin arkadaşı sıkıntı içindeki arkadaşının borcunu örtmek için bankada bir başka senet daha imzalamak zorunda kalır. Başarısız iş adamını iflas etmekten ve hapse girmekten koruyan nedir? Yalnızca zengin ve güvenilir dostunun onun borcunu örten garanti senetleri.

Eski Antlaşma’daki hayvan kurbanları, bir günahkârın, Tanrı tarafından geçici olarak kabul edilen, “garanti senetleri” gibiydiler. Antlaşmalarını onaylama ve Kitaplarını dengede tutma konusunda lekesiz bir tarihçeye sahip olan evrenin Kayıt Tutucusu lekesiz hayvanların kanını günah için bir *örtü* olarak kabul edeceğini vaat etti. Ama hayvan kanı insanın birikmiş günah-borcunu *iptal edemezdi*. Hayvan kanı yalnızca “yıldan yıla **günahları anımsatmaya**” hizmet ederdi. “Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz.” (İbraniler 10:3-4)

İNSANLARIN VE PEYGAMBERLERİN KRONOLOJİK SIRALAMASI

Bu kitapta belirtilenler, Kutsal Kitap'ın kendisi diğer yüzlerce-sinin adlarını ve öykülerini yazar.

Adem & Havva **Zaman başlar**
Kayın & Habil
Şit

Nuh (Tufan) **M.Ö. 2500**
Babil halkı

Eyüp **M.Ö. 2000**
İbrahim
İsmail
İshak
Yakup
Yahuda
Yusuf

Musa (Çadır tapınak) **M.Ö. 1500**

İlyas
Elişa

Davut **M.Ö. 1000**
Süleyman (Tapınak)
Yunus
Amos
Hoşea

Yeşaya **M.Ö. 700**
Mika
Yeremya
Habakkuk
Daniel
Hezekiel
Zekeriya **M.Ö. 500**
Malaki

Zekeriya & Elizabet
Meryem & Yusuf
Vaftizci Yahya

Mesih İsa **M.S. başlar**

Günah, yalnızca Tanrı'nın sonsuz Oğlu'nun kanının dökülmesi ile çözümlenebilecek, ciddi bir sorundur. Tanrı'nın Kuzusu İsa, insanlığın günah-borcunu ödemek için geldi.

Sizin düşünceniz nedir?

Tanrı, “Başarısız planlar yapar mı, bazı şeyler aklına sonradan gelir mi?” Ya da Yahya peygamber ve onun izleyicileri Nasıralı İsa'yı “*Musa'nın yasında ve aynı zamanda peygamberlerin kitaplarında yazmış oldukları Mesih*” ve dünyanın günahını ortadan kaldıran **Tanrı kuzu-su**” olarak kabul etmekte haklı mıydılar? (Yuhanna 1)

Plan yapanların En İyisi olan Tanrı'nın, günahın üstesinden gelebilecek herhangi başka bir planı hiç olmadı. Tanrı'nın zamanın dışındaki sonsuz görüş açısına göre, O'nun biricik Oğlu, dün, bugün ve sonsuza kadar:

“...dünya kurulalı beri boğazlanmış **Kuzu'dur.**”
(Vahiy 13:8)

23

KUTSAL YAZILAR’IN YERİNE GELMESİ

“Bir **vaat**, bir buluttur, **vaadin yerine gelmesi** yağmurdur.”

--Arap atasözü

Peygamberler binlerce yıl süreyle Tanrı’nın, Kurtarıcı’yı yer-yüzüne gönderme planını duyurdular, “**ama zaman dolunca, Tanrı, Oğlu’nu gönderdi.**” (Galatyalılar 4:4)

Tanrı’nın peygamberleri, **vaat bulutlarını sağladılar.**

Nasıralı İsa, Tanrı’nın **yerine gelen vaadinin yağmuruydu.**

Yaratıcı’nın planı sonradan düşünülmüş bir plan değildi. “**Tanrı, Oğlu İsa Mesih ile ilgili bu Müjde’yi, peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar’da önceden vaat etti.**” (Romalılar 1:2-3)

Kutsal Yazılar bulutlar, Mesih ise yağmurdur.

YERUŞALİM’E BİR EŞEK ÜSTÜNDE GİRMEK

Mesih, Görevi’ni biliyordu. Peygamber Zekeriya beş yüz yıl önce, O’nun çarmıh yolunda ilerlerken yaşayacağı pek çok olaydan bir tanesi hakkında şunları yazmıştı:

“Sevinç çılgınlıkları at, ey Yerus alim kızı!  şte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakg n ll d r. E e e, evet, sıpaya, eşek yavrusuna binmi  sana geliyor!” (Zekeriya 9:9)

 sa bu peygamberli i yerine getirdi. Dört Müjde’nin hepsinde bu olay yazılıdır.  sa’nın bir tan ı ve   rencisi olan Matta şöyle yazdı:

*“Yerus alim’e yakla tıklarında...  sa iki   rencisini  nden gönderdi. Onlara, ‘Kar ınızdaki köye gidin’ dedi.’ Hemen orada ba lı **bir di i eşek ve yanında bir sıpa** bulacaksınız. Onları çözüp bana getirin. Size bir şey diyen olursa, ‘Rab’bin bunlara ihtiya ı var, hemen geri gönderecek’ dersiniz.. bu olay, peygamb r aracılığıyla bildirilen  u söz yerine gelsin diye oldu: **‘ şte alçakgönüllü Kralın, e e e, evet sıpaya, eşek yavrusuna binmi  sana geliyor.’**”* (Matta 21:1-5)

Böylece  sa, Kendisini ulusa Kralları olarak sunmuş oldu – ama ulusu, peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, O’nu reddetti.²⁰⁷

Müjdeler,  sa bir eşek sırtında Yerus alim’e girdikten sonra neler olduğunu ayrıntılarıyla yazarlar.  sa tapına a girdi ve tapınağı para kazanmak için kullanan herkesi dışarı attı. Sonra korkup  a ıran satıcılara şunları söyledi: *“‘Evime dua evi denecek’ diye yazılmıştır. Ama siz onu haydut evine çevirdiniz!’* Sonra  sa tapınaktayken, kendisine gelen k r ve k t r mleri iyile tirdi.” (Mata 21:13-14)

 sa birkaç gün süreyle tapınakta oturdu ve insanlara Tanrı’nın gerçek sözlerini   retti. Din  nderleri, O’nu su layabilmek ve öldürmek amacıyla O’na tuzak sorular sorarak  a ırtmak istediler. Ama başarılı olamadılar.

 sa onların sorularına göksel bilgelikle karşılık verdi, bu bilgeliği karşısında  a kına döndüler.²⁰⁸

Sonra, zaman geldi.

SAAT GELMİŞTİ

İsa, *ne zaman öleceğini,*
nerede öleceğini,
nasıl öleceğini,
ve *neden öleceğini* kesin olarak bilen tek Kişi'dir.

“İsa bütün bunları anlattıktan sonra öğrencilerine, ‘İki gün sonra Fısıh Bayramı olduğunu biliyorsunuz’ dedi, ‘İnsanoğlu çarmıha gerilmek üzere ele verilecek.’

Bu sırada başkâhinlerle halkın ileri gelenleri, Kayafa adındaki başkâhinin sarayında toplandılar. İsa’yı hile ile tutuklayıp öldürmek için düzen kurdular. ‘Ama bayramda olmasın da halk arasında kargaşalık çıkmасыn’ diyorlardı.” (Matta 26:1-5)

Kendilerine hizmet eden din önderleri çaresizlik içindeydiler. Çeşitli zamanlarda, *‘O’nu yakalamak istediler, ama kimse O’na el sürmedi. Çünkü O’nun saati henüz gelmemiştir.*” (Yuhanna 7:30)

Sonra istedikleri fırsatı ellerine geçirdiler.

İsa’nın içsel değil dışsal bir öğrencisi olan Yahuda tapınak kâhinlerine gitti ve İsa’yı onların ellerine teslim etmeyi teklif etti. Kâhinler, bu ihanetinin karşılığı olarak Yahuda’ya otuz gümüş altın ödemeyi kabul ettiler. Yahuda’nın bu hainlik eylemi Eski Antlaşma’daki pek çok peygamberliğin yerine gelmesine neden oldu.²⁰⁹

Böylece, İsa’nın, öğrencilerine, **“Saati geldi!”** dediği gün geldi çattı. Tanrı Kuzusu’nun ölme zamanıydı.

FISIH HAFTASI

Yeruşalim’in dar sokakları yerel halk ve kenti ziyarete gelmiş olan yabancılarla doluydu. Meleyen koyunların ve böğüren boğalarla öküzlerin sesleri havayı doldurdu. Alıcılar, uygun bir kuzunun fiyatı konusunda satıcılarla sıkı bir pazarlığa giriştiler. Fısıh haftasıydı.

Fısıh, Tanrı tarafından on beş yıl önce düzenlenmiş olan bir haftalık bir kutlamanın bir parçasıydı. Fısıh, İsraililere şu fırsatı veriyordu: *geçmişe bakmak* ve Tanrı'nın "iletişim içinde olduğu ulusunu", tarihi önem taşıyan o gecede tutsaklık ve ölümden nasıl kurtardığını hatırlamak; o gece, İsraililerin ataları kuzunun kanını evlerinin kapı sövelerine sürerek kurtulmuşlardı. Tanrı'nın bakış açısına göre Fısıh, aynı zamanda Mesih'in, Fısıh'ın anlamını daha derin bir şekilde yerine getireceği günü *özlemle beklemekte*.

Ama yine de az da olsa birkaç kişi, Nasıralı İsa'nın nihai Fısıh Kuzusu olarak kanını dökmek ve Musa'nın zamanından beri her yıl kurban edilmiş olan tüm kuzuların sembolizmini yerine getirmek üzere olduğunu anlamıştı. Musa'nın insanları, insan angaryacılarının *fiziksel baskısından* kurtarma görevinin karşısı olarak Mesih'in görevi, insanları Şeytan'ın, günahın ve ölümün ruhsal baskısından kurtarmaktı.

Burada ilginç olan, din önderlerinin İsa'yı öldürme konusunda kararlı olmalarına rağmen, *"bunu halk arasında kargaşalık çıkarması amacı ile bayram sırasında yapmak istememeleri*ydı." (Matta 26:5) Ama İsa tam bu bayram sırasında ölmeyi tasarlamıştı! Tanrı'nın Kuzusu Fısıh Bayramı esnasında boğazlanmalıydı.²¹⁰ Her şey Tanrı'nın planlamış olduğu şekilde gerçekleşecekti.

Tanrı'nın planını reddeden kişiler istihzalı bir şekilde Tanrı'nın planının yerine getirilmesi konusunda en büyük rolü üstleneceklerdi!

Şeytan –din önderlerini İsa'yı öldürmeleri için tahrik etmekle– kendi felaketini hazırladığının farkında değildi. Kutsal Yazılar, bu olayların çarpıtılmasını, *"zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbirinin anlamadığı; eğer anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi"* (1.Korintliler 2:7-8) ifadesi ile açıklarlar.

EKMEK VE KASE

Önceden belirlenmiş olan akşam geldiğinde, İsa ve öğrencileri Fısıh yemeği için üst kattaki özel bir odada toplandılar. Kuzu ve acılı otlardan oluşan bir yemeği paylaştıktan sonra Rab bir parça ekmeğe aldı, şükretti, ekmeği böldü, öğrencilerine dağıttı ve onlara bu ekmekten yemelerini söyleyerek, “*Bunu Beni anmak için yapın*” dedi. (Luka 22:19)

Kırılan ekmeğe, onların uğruna ezilecek ve ceza görecektir. Bedenini sembolize ediyordu.

Daha sonra, içinde ezilmiş üzümlerden yapılmış şarabın bulunduğu bir kaseyi elden ele dolaştırdı.

Öğrencilerine şöyle dedi: “*Bu kase günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.*” (Matta 26:28)

Kase, İsa’nın, vaat edilen Yeni Antlaşma’nın resmen başlatılması için dökülen kanını temsil ediyordu.

Bu iki basit sembol, Tanrı’nın peygamberlerinin şu ana mesajına işaret ederler: Yaraticımız, Adem’in günahlı soyu için acı çekmek ve Kanını dökmek için insan bedenine bürünecekti.

İsa, öğrencilerini eşsiz harikalıktaki vaatler ve gerçekler²¹¹ ile teselli ettikten sonra onları yakında bulunan Getsemani adındaki bir bahçeye götürdü. İsa, orada yüzü koyun yere uzandı, çok terledi ve canı yoğun bir acı içindeydi, şöyle dua etti, “*Baba, mümkünse bu kase Benden uzaklaştırılsın; yine de Benim değil, Senin isteğin olsun.*” (Matta 26:39)

İsa’yı bu kadar büyük dehşete düşüren “*bu kase*” neydi? Bu kase, İsa’nın günah için çekeceği acı kasesiydi. Kısa bir süre sonra Babası ile yaşayacağı, katlanması gereken benzeri görülmemiş bir ayrılık ve sizin ve benim için çekeceği yoğun cehennem dehşeti.

Aynı duayı üç kez tekrarladıktan sonra Oğul, Babasının arzusuna isteyerek boyun eğdi. Peygamber Davut'un önceden bildirmiş olduğu gibi, Mesih almadığını geri verecekti. “*Çalmadığımı malı nasıl geri verebilirim?*” (Mezmun 69:4)

İsa, günah uğruna verilen eksiksiz ve nihai Kurban olacaktı.

TUTUKLAMA

İsa, Babası ile yaptığı konuşmayı bitirir bitirmez, başkâhinler, yazıcılar ve ileri gelenler tarafından gönderilmiş olan bir müfreze asker bahçeden içeri yürüdü. El fenerleri, sopaları ve kılıçları ile fırtınaları dindiren, kötü ruhları kovan, ve ölüleri dirilterek tekrar yaşama döndüren Kişi'yi tutuklamaya gelmişlerdi.

“İsa başına geleceklerin hepsini biliyordu, öne çıkıp onlara, ‘Kimi arıyorsunuz?’ diye sordu.

‘Nasıralı İsa’yı’ diye karşılık verdiler.

İsa onlara, ‘Ben’im’ dedi... İsa, ‘Ben’im’ deyince gerileyip yere düştüler. Bunun üzerine İsa onlara yine, ‘Kimi arıyorsunuz?’ dedi.

‘Nasıralı İsa’yı’ dediler.

İsa, ‘Size söyledim, Ben’im’ dedi.” (Yuhanna 18:4-8)

İsa, O’nu tutuklamak için gelen kişilere, Kendisini Tanrı’nın adı ile özdeşleştirerek karşılık verdi, ‘*BEN’İM.*’²¹² Eğer İsa onlar ile birlikte gidecekse, bunu ancak Kendisi böyle karar verdiği için yapacağı aşıkardı.

Askerler yaklaştıkları zaman, öğrenci Petrus kılıcını çekti, ama tek yapabildiği başkâhinin kölesine vurup sağ kulağını koparmak oldu. İsa lütfederek adamın kulağını iyileştirdi ve sonra Petrus’a şöyle dedi:

“Kılıcını kınına koy! Kılıç çekenlerin hepsi kılıç ile ölecek. Yoksa Babam’dan yardım isteyemez miyim sanıyorsun? İstesem hemen şu anda bana on iki tûmenden fazla melek

gönderir. Ama böyle olması gerektiğini bildiren Kutsal Yazılar o zaman nasıl yerine gelir?” (Matta 26:52-54)

İsa burada din adına vahşet kullanan herkese nasıl da tazeleyici bir karşıtlık sağlamaktadır! İsa bu adamların Kendisi ile alay edeceklerini, işkence yapacaklarını ve O’nu öldüreceklerini bilmesine rağmen, onlara nefret ve öç alma yerine sabır ve iyilik sundu.

PEYGAMBERLER BU OLAYI ÖNCEDEN BİLDİRDİLER

Sonra İsa, Kendisini tutuklamaya gelenlere şunları söyledi: *“Niçin bir haydutmuşum gibi Beni kılıç ve sopalar ile yakalamaya geldiniz? Her gün tapınakta oturup öğretiyordum, beni tutuklamadınız.”* Ve Kutsal Yazılar İsa’nın bu sözlerine şu yorumu eklerler:

“Ama bütün bunlar peygamberlerin yazdıkları yerine gel-sin diye oldu.”

O zaman öğrencilerin hepsi O’nu bırakıp kaçtı. İsa’yı tutuklayanlar O’nu başkâhin Kayafa’ya götürdüler. Din bilginleri ile ileri gelenler de orada toplanmışlardı.” (Matta 26:55-57)

Fırtınayı ve dalgaları kontrol eden, neden Kendisinin tutuklanmasına, bağlanmasına ve götürülmesine izin verdi?

Babası’na olan sevgisi ve itaati nedeniyle bunu yaptı.

Sizi ve beni sonsuz yargıdan kurtarmak için tüm bunlara izin verdi.

“Peygamberlerin Kutsal Yazılar’ının yerine gelebilmesi için” böyle davranmalarına izin verdi.

Yüzlerce yıl önce, peygamber Yeşaya şunu yazmıştı: *“Kesime götürülen kuzu gibi ağzını açmadı.”* (Yeşaya 53:7)

İbrahim peygamber, *“Yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı’nın Kendisi tedarik edecek”* demişti. (Yaratılış 22:8)

Ve Musa peygamber, “*Sonra kâhin, erkek kuzulardan birini alıp sunacak... Erkek kuzuyu günah sunusunun kesildiği kutsal yerde kesecek.*” (Levililer 14:12-13)

Buradaki istihzayı kaçırmayın.

Tapınağın pirinç sunağında kuzuları öldürmek ve yakmakla sorumlu olan kâhinler, İsa’yı öldürmek için tutuklayan kişilerdi. Ama yine de tüm peygamberlerin hakkında yazmış olduğu **Kuzu’yu** kurban etmek üzere oldukları hakkında en ufak bir ipucuna bile sahip değillerdi.

DİN ÖNDERLERİ TARAFINDAN YARGILANDI

“İsa’yı görevli başkâhine götürdüler. Bütün başkâhinler, ileri gelenler ve din bilginleri de orada toplandı.” (Markos 14:53)

Yahudiler’in din önderleri gece vaktinde yasal olmayan bir duruşma düzenlemişlerdi.

“Bashkâhinler ve Yüksek Kurul’un öteki üyeleri, İsa’yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı tanık arıyor, ama bulamıyorlardı. Birçok kişi O’na karşı yalan yere tanıklık ettiyse de, tanıklıkları birbirini tutmadı.

Sonra başkâhin topluluğun ortasında ayağa kalkarak İsa’ya, ‘Hiç yanıt vermeyecek misin? Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?’ diye sordu.

Ne var ki İsa susmaya devam etti, hiç yanıt vermedi

Bashkâhin O’na yeniden, ‘Yüce Olan’ın Oğlu Mesih sen misin?’ diye sordu

İsa, ‘Ben’im’ dedi. Ve sizler İnsanoğlu’nun, kudretli Olan’ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları ile geldiğini göreceksiniz’ dedi.

Bashkâhin giysilerini yırtarak, ‘Artık tanıklara ne ihtiyacımız var?’ dedi. ‘Küfürü işittiniz!’ (Markos 14:55-56,60-63)

Başkâhin neden hiddete kapıldı, giysilerini yırttı ve İsa'yı küfretmekle suçladı? Çünkü İsa Kendisinin Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu –hakkında tüm peygamberlerin yazmış olduğu Mesih– olduğunu söyledi. İsa aynı zamanda Kendisini Tanrı'nın kendi özel ismi ile de adlandırmıştı. “*BEN'İM!*” Ve İsa, peygamberlerin Yazıları'ndan alıntılar yapmış ve Kendisini tüm yeryüzünün Yargıcı olarak ilan ederek. “*İnsanoğlu'nun Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları ile geldiğini göreceklerini*” beyan etmişti.²¹³ Başkâhin bu nedenle giysilerini yırtmış ve şu sözleri söylemişti:

“*Artık tanıklara ne ihtiyacımız var? Küfürü işittiniz. Buna ne diyorsunuz?*”

Hepsi İsa'nın ölüm cezasını hak ettiğine karar verdiler.

Bazıları O'nun üzerine tükürmeye, gözlerini bağlayarak O'nu yumruklamaya başladılar. 'Haydi, peygamberliğini göster!' diyorlardı. Nöbetçiler de O'nu aralarına alıp tokatladılar.” (Markos 14:63-65)

Yedi yüz yıl önce Yeşaya peygamber Mesih'in gönüllü olarak çekeceği acıları önceden bildirdi: “*Bana vuranlara sırtımı açtım. Yanaklarımı uzattım sakalımı yolanlara. Aşağılamalardan, tükürükten yüzümü gizlemedim.*” (Yeşaya 50:6)

POLİTİK ÖNDERLER TARAFINDAN YARGILANDI

Gün doğarken, kâhinler ve din önderleri İsa'yı Yahudiye'nin Roma Valisi Pontius Pilatus'a götürdüler. Din önderleri Pilatus'dan İsa'yı çarmıha gererek öldürülmesi için hüküm vermesini talep ettiler. Tarihin o döneminde Yahudiler Roma İmparatorluğu'nun egemenliği altındaydılar ve bir suçluyu ölüm cezasına çarptırma yetkisine sahip değildiler.

“Yargılama” sırasında Pilatus üç kez, “*O'nda hiçbir suç bulamıyorum!*” dedi, ama kalabalık, Şeytan'ın tahrik ettiği kâhinler tarafından kışkırtıldı ve seslerini daha da yükselterek bağırdılar, “*Öldürülsün, öldürülsün! Çarmıha gerilsin! O'nu çarmıha ger!*”²¹⁴

Pilatus din önderlerinin baskılarına teslim oldu ve İsa'yı, Roma Yasasının en ağır cezasına mahkum etti: deriyi parçalayarak kemikleri ortaya çıkartan vahşi bir kırbaçlama ve ardından çarmıha gerilme.

*“Ve İsa'yı **kamçılattıktan** sonra çarmıha gerilmek üzere askerlere teslim etti.*

*Sonra Vali'nin askerleri İsa'yı Vali'nin konağına götürüp **bütün taburu başına topladılar. O'nu soyup üzerine kırmızı bir kaftan geçirdiler. Dikenlerden bir taç örüp başına koydular. Sağ eline de bir kamış tutturdular. Önünde diz çöküp, ‘Selam ey Yahudiler’in Kralı!’ diyerek O'nunla alay ettiler.***

*Sonra üzerine **tükürdüler**, kamışı alıp **başına vurdular. O'nunla böyle alay ettikten** sonra kaftanı üzerinden çıkarıp kendi giysilerini giydirdiler ve **çarmıha germeye götürdüler.**” (Matta 27:26-31)*

RAB'BİN DAĞI

Böylece Yücelik Rabbi –parçalanmış bir et ve kan yığını haline gelen kutsal Bedeni, dikenlerden örülmüş bir taç taşıyan Baş, ve sırtında ağır tahta bir çarmıh ile– kentin dışına çıkarıldı ve yaklaşık iki bin yıl önce İbrahim'in peygamberlikte bulunmuş olduğu aynı dağın tepesine götürüldü:

*“**Yakmalık sunu için kuzuyu Tanrı kendisi sağlayacak... Rab'bin dağında sağlanacaktır.**” (Yaratılış 22:8,14)*

Tüm unsurlar bir noktada birleşmişlerdi – insanlar, yargılama usulleri, Kişi, yer.

Her şey peygamberlerin daha önceden bildirmiş oldukları gibi geliyordu.

Çağların işi için zaman gelmişti.

TAMAMI ÖDENDİ

Çarmıha germe, şimdiye kadar tasarlanmış olan ve devlet tarafından desteklenen en zalim ölüm yöntemi idi. Roma İmparatorluğu, bu ölüm cezasını en tehlikeli suçlulara verirdi.

Biz insan soyu, Yaratıcımız bizi ziyaret etmeye geldiği zaman, O'nu çarmıha gererek öldürmeyi seçtik.²¹⁵

*“İsa ile birlikte idam edilmek üzere ayrıca iki suçlu da götürülüyordu. **Kafatası**²¹⁶ **denilen yere** vardıklarında İsa'yı, biri solunda biri sağında olmak üzere, iki suçlu ile birlikte çarmıha gerdiler.” (Luka 23:32-33)*

ÇARMIHA GERİLDİ!

Çarmıha germe, bir kurbana ıstırabın en büyüğünü ve mümkün olan en kötü aşağılanma cezasını vermek için tasarlandı. İsa, çarmıhta asılıyken katlandığı utanç ve acıyı tam olarak sergileyen bir filmi ya da bir ressamın tablosunu şimdiye kadar ne gördüm ne de görmek istedim. Örneğin, ressamlar ve senaryo yazarları İsa'yı her zaman üzerinde bir parça giysi ile resmederler, ama aslında tarihi gerçek, Romalı askerlerin yargılanmış suçluları, bir ağaca ya da çarmıha sadistçe yatırıp bağlayarak bileklerine ve topuklarına bü-

yük çiviler çakmadan önce üzerlerindeki giysileri çıkartarak soyduklarıdır.

Çarmıha gerilerek ölmek utanç ve acı vericiydi ve kurbanın ölümü yavaş olurdu.

İsa bu cezaya –utanca ve acıya– sizin için, benim için ve Adem’in bütün soyu için gönüllü olarak katlandı. İsa’nın üzerine yığılan yoğun işkence, günahımızın hak ettiği ciddi cezayı anlamamıza yardım etmek için amaçlandı.

Romalılar daha çarmıhı icat etmeden yüzlerce yıl önce peygamber Davut Mesih’in çarmıh acılarını şöyle tanımladı:

“Kötüler sürüsü çevremi sarıyor. Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum. Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbise için kura çekiyorlar... ‘Sırtını RAB’BE dayadı, kurtarsın bakalım O’nu, madem O’nu seviyor, yardım etsin!’” (Mezmur 22:16-18,8)

Ve peygamber Yeşaya şu ön bildiride bulundu:

“Canını feda ettiği için gördükleri ile hoşnut olacak. Rab’bin doğru kulu kendisini kabul edenlerin birçoklarını aklayacak, çünkü onların suçlarını O üstlendi.” (Yeşaya 53:12)

Müjde’den alınmış aşağıdaki seçme parçada, biraz önce okumuş olduğumuz peygamberliklerin temelinde yerine gelen kaç peygamberlik olduğunu tanımlayabilirsiniz.

“İsa’yı biri sağında biri solunda olmak üzere iki suçlu ile birlikte çarmıha gerdiler. Sonra İsa, ‘Baba, onları bağışla’ dedi. ‘Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.’ O’nun giysilerini aralarında paylaşmak için kura çektiler. Halk orada durmuş, olanları seyrediyordu. Yöneticiler İsa ile alay ederek, ‘Başkalarını kurtardı, eğer Tanrı’nın Mesih’i, Tanrı’nın seçtiği O ise, kendisini de kurtarsın’ diyorlardı. Askerler de yaklaşıp İsa ile eğlendiler.

Sonra çarmıha asılan suçlulardan biri, ‘Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar’ diye küfür etti.

Ne var ki öbür suçlu onu azarladı. ‘Sende Tanrı korkusu da mı yok?’ diye karşılık verdi. ‘Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmadı.’

Sonra, ‘Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an’ dedi.

Ve İsa ona, ‘Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benim ile birlikte cennette olacaksın’ dedi.

Öğleyin on iki sularında güneş karardı, üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü...” (Luka 23:33-36,39-45)

TAMAMLANAN İŞ

Yüzlerce yıl boyunca sayısız kurban, çarmıha gerilmenin acılarına katlandı. M.S. 70 yılında Yeruşalim’in düşmesinden önce Romalı askerler bir günde beş yüz Yahudi’yi çarmıha geriyorlardı.²¹⁷ Bazı kurbanlar ölmeden önce çarmıhta günlerce baygın halde asılı kalıyorlardı. İsa, ölmeden önce çarmıhta, diğer ölenlere kıyasla daha kısa bir süre –altı saat– acı çekti. İsa’nın acılarını eşsiz kılan neydi?

Peygamberlerin İsa’nın acılarını ve ölümünü önceden bildirmeleri, önemli bir farklılık oluşturmaktadır. Diğer bir farklılık ise –pek çok

kişi bir çarmıha çakılıyken kanlarını döktüler– yalnızca Rab İsa’nın dökülen kanının *mükemmel* olmasıydı. Ve şimdi okuduğumuz öykü, İsa’nın ölümü hakkında nihai eşsizliğe sahip bir diğeri boyutu açıklar.

*“Öğleyin on iki sularında güneş karardı ve üçe kadar **bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü.**” (Luka 23:44)²¹⁸*

İsa, sabah dokuzda çarmıha çivilendi. Öğlen saat on ikiden saat üçe kadar tüm yeryüzünü karanlık kapladı. Neden? Bu üç saat boyunca dünyanın gözlerinden gizlenmiş olarak tüm zamanların en önemli olayı gerçekleşiyordu. Tanrı, biz günahımız ile sonsuzlukta uğraşmak zorunda kalmayalım diye günahımızın icabına şimdi yani zaman içinde bakıyordu.

Bu doğaüstü karanlığın hakim olduğu saatlerde göklerdeki Tanrı biricik, doğru Oğlu’nun üzerine bizim günahlarımızın talep ettiği yoğun ve sonsuz cezayı yüklemekteydi. Tanrı Oğlu’nun et ve kandan oluşan bir beden almasının nedeni bu amaç *içindi*.

*“O, günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan (Tanrı’nın gazabını kendi içine çeken yeterli günah sunusu) **kurbandır.**” (1. Yuhanna 2:2)*

Yedi yüz yıl önce peygamber Yeşaya bu çağların olayını daha önceden tanımlamıştı:

*“Bizim isyanlarımız yüzünden O’nun bedeni **deşildi**, bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti. Ezenliğimiz için gereken olan ceza O’na verildi. Bizler O’nun yaraları ile şifa bulduk... **Rab hepimizin cezasını O’na yükledi...** bir kuzu gibi kesime götürüldü... **Rab O’nun ezilmesini uygun gördü**, acı çekmesini istedi. **Canını suç sunusu olarak sunar-sa...** canını feda ettiği için gördükleri ile hoşnut olacak. Rab’bin istemi aracılığıyla **Rab’bin doğru Kulu kendisini kabul eden birçoklarını aklayacak.**” (Yeşaya 53:5-7,10-11)*

Gezegenin karanlık tarafından çevrelendiği bu çarmıhta geçen saatler sırasında RAB günahlarımızın kirliliğini ve cezasını gönüllü ve günahsız Oğlu'nun üzerine koydu. Baba ve Oğul arasında tam olarak neler geçtiğini biz hiçbir zaman tam olarak anlayamayız, ancak kesin olan şey şudur: Gerçekleşen olay, tüm zamanların en büyük olayıydı.

TEK BAŞINA

Koyu karanlık yeryüzünü kapladığı zaman, “İsa, yüksek sesle, ‘Eli, Eli, lema şevaktani?’ yani, ‘**Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?**’ diye bağırdı.” (Matta 27:46)

İsa çarmıhta neden bu insanın içini burkan feryat ile bağırdı? Bu şekilde bağırdı, çünkü Tanrı O’nu günahın cezasını ödemesi için tek başına bıraktı.

İsa, herkesin uğruna, günahın neden olduğu **ayrılığın üç seviyeli** acısını çekti.

- *Ruhsal ölüm* deneyimi yaşadı. Göklerdeki Tanrı, yeryüzündeki Olu’ndan kutsal Yüzü’nü çevirdi. Çünkü O’na tüm insan soyunun günahlarını eklemişti.
- *Fiziksel ölümden* geçti. İsa, kendi isteği ile öldüğü anda, Ruhü ve Canı Bedeninden ayrıldı.
- Aynı zamanda *ikinci ölümü* de tattı. Sizin ve benim için cehennemin acısını çekti.

Cehennem, Tanrı’nın terk etmiş olduğu karanlık ve kişilerin tek başlarına bırakıldıkları bir yerdir. Cehennem, iyi olan her şeyden mahrum bir yerdir. Göksel Baba’nın Varlığı’ndan ve sevgisinden ayrı düşülen bir yerdir. Sonsuz Oğul çarmıhtayken, sonsuzlukta ilk ve son kez olarak Sonsuz Babasından ayrıldı. Biz bu dehşetli ayrılığı hiçbir zaman yaşamayalım diye onun dehşetine katlandı.

Tanrı’nın kutsal Kuzusu, bizim Günah-Taşıyıcımız oldu: **Bizim yerimize geçti.** Utancı, acıyı, dikenleri ve çivileri kabul ederek

günahın lanetinin tüm ağırlığını üstünde taşıdı. Çarmıh sunağında günah için tam ve nihai “*yakmalık sunu*” oldu.²¹⁹

BİRKAÇ SAAT İÇİNDE CEHENNEM?

İsa, bizim cehennemimizi aldı.

Bir İnsan tüm insan soyunun cezasını nasıl ödeyebilirdi? İsa, birkaç saatlik bir zaman içinde ceza ile dolu bir sonsuzluğun acısını nasıl çekebilirdi?

Tüm bunları yapabilmesinin nedeni *Kim* olduğundan kaynaklanıyordu.

O’nun, *Kimliği* nedeniyle bizim yapmak zorunda kalacağımız gibi tüm sonsuzluk boyunca günahlarımızın bedelini ödemeye devam etmesi gerekmiyordu. Tanrı’nın sonsuz oğlu ve Sözü olarak Kendisinin ödemesi gereken hiçbir günah-borcu yoktu. Ve aynı zamanda O, bizler gibi zamana bağımlı da değildi.

O, *Kimliği* nedeniyle sınırlı bir zaman süresi içinde “*herkes için ölümü tadabilecek*” (İbraniler 2:9) kudretteydi.

Rab Tanrı nasıl karmaşık dünyamızı yaratmak için herhangi bir zaman süresine ihtiyaç duymadıysa (dünyayı *altı günde* yaratmayı seçmiş olmasına rağmen) insanlığı kurtarmak için çarmıhta da aynı şekilde herhangi belirli bir zaman süresine ihtiyacı olmadı (çarmıhta *altı saat* kalmayı seçmiş olmasına rağmen).

Tanrı için zaman, hiçbir şey gibidir.

“Öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin!... Çünkü senin gözünde bin yıl geçmiş bir gün, dün gibi, bir gece nöbeti (bir bekçinin birkaç saatlik görevi) gibidir. (Mezmun 90:1,4)

“TAMAMLANDI!”

“Daha sonra İsa her şeyin artık tamamlandığını bilerek Kutsal Yazı yerine gelsin diye, ‘Susadım!’ dedi. Orada ekşi

*şarap dolu bir kap vardı. Şaraba batırılmış bir süngerî mercanköşk dalına takarak O'nun ağzına uzattılar. İsa, şarabı tadınca, 'Tamamlandı!' dedi ve başını eğerek **ruhu-nu teslim etti.**' (Yuhanna 19:28-30)*

İsa, tam ölmeden önce şu duyuruda bulundu:

“Tamamlandı!”

Bu ifade, Grekçe'deki tek bir sözcükten çevrilmiştir, *‘Tetelestai.’* Bu Roma iş dünyasında çok sık kullanılan bir ifadeydi. Bir borcun tamamının ödendiğini belirtmek için kullanılırdı. Üzerlerinde *‘tetelestai’* yazılı olan eski makbuzlar bulunmuştur, **“tamamen ödendi”** anlamını taşırlar.

Tetelestai ifadesi, aynı zamanda bir görevin yerine getirildiğini bildirmek için de kullanılırdı. Bir hizmetkâr, kendisini bir görev için göndermiş olankişiye geri dönüp rapor verdiğinde, **“Görev yerine getirildi”** anlamına gelen *‘Tetelestai’* sözcüğünü söyleyebilirdi.

Diğer tüm Müjde yazarlarının hepsi aynı kayda yer vermişlerdir. **“İsa yüksek sesle bağırarak son nefesini verdi.”** (Markos 15:37)

Bu ifade bir zafer çığlığıydı!

Tanrı'nın kurban edilecek Kuzusu'na işaret eden peygamberlikler ve semboller yerine gelmişlerdi.

İsa, lanetin nedeni olan **günahı** etkili bir şekilde bozguna uğratmıştı. Adem'in kirli, küstah, lanetlenmiş soyunu kurtarmak için Tanrı'nın talep ettiği fidyeyi ödemişti. Tanrı'nın adil doğası ve günaha karşı olan gazabı, bütünüyle tatmin edilmişti. Yasaları yerine getirilmişti.

Tamamlandı! Borcun tamamı ödendi! Görev başarı ile yerine getirildi!

“Boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi boş şeyler ile değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesi ile kurtuldunuz. Dünyanın kurulu-

şundan önce bilinen Mesih, çağların sonunda sizin yararınıza ortaya çıktı.” (1. Petrus 1:18-20)

Yüzlerce yıl boyunca kan kurban edilen milyonlarca lekesiz hayvandan akmıştı. Ama şimdi İsa’nın Kendi kanı günden gün özgür bedeninden akmıştı.

“İsa Mesih’in sınırsız değerdeki kanı” günahı yalnızca geçici olarak örtmeyecekti. Günahın kaydını sonsuza kadar silecekti.

Bu, Tanrı’nın ilk antlaşmasının önceden bildirmiş olduğu müjdedi.

‘Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor’ diyor Rab... Suçlarını bağışlayacağım ve günahlarını artık anmayacağım. (Yeremya 31:31,34)

Sonra Yeni antlaşma Kutsal Yazılar’ı şu açıklamayı yaparlar: *“Tanrı ‘Yeni bir antlaşma demekle ilkin eskimiş saymıştır.” (İbraniler 8:13)* Artık günah sunularına ihtiyaç duyulmayacaktı. Sunakta kurban edilen hayvanların sunulması, Mesih’in çarmıhtaki ölümü aracılığıyla ortadan kalkmış ve geçersiz kılınmıştı.

RAB Tanrı nasıl ilk kan kurbanını uyguladıysa (Adem ve Havva’nın günah işledikleri gün), aynı şekilde kabul edilebilir son kan kurbanını da yine Kendisi sağlamıştı.

İbrahim’in önceden bildirmiş olduğu gibi, Tanrı, ‘yakmalık sunu için kuzuyu **Kendisi**’ sağlamıştır.

(Yaratılış 22:8) İbrahim’in oğlunu esirgeyen Tanrı, *“öz Oğlu’nu bile esirgememiş, O’nu hepimiz için ölüme teslim etmiştir.” (Romalılar 8:32)*

İsa’nın dökülen kanı, **günah ve ölüm yasasını tatmin etti ve kurban yasasını yerine getirdi.**”

Rab İsa’nın, **‘Tamamlandı!’** diye bağırması şaşılacak bir şey değildir.

YIRTILAN PERDE

İsa, ‘*Tamamlandı!*’ diye bağırdıktan sonra ne oldu?

“Ve İsa yüksek sesle bağırarak son nefesini verdi. O anda tapındaki perde yukardan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü.” (Markos 15:37-38)

Eski tarihçiler tapınak perdesinin bir elin avucu kadar kalın olduğunu yazarlar ve perdenin çevrilmesi için 300 adama ihtiyaç duyulduğunu belirterek onu çok ağır bir perde olarak tanımlarlar.²²⁰

Bu kalın ve ağır perdeyi ikiye bölerek yırtan neden neydi? 21. bölüme geri döndüğümüz zaman, orada Tanrı’nın, halkına bu özel perdeyi önce çadırda ve daha sonra tapınakta asmalarını buyurmuş olduğunu öğrendiğimizi hatırlarız. Perde, insanı, bir zamanlar Tanrı’nın, Varlığının gözleri kör eden ışığını yerleştirdiği o iç bölümdaki kutsal yerin –En Kutsal Yer– dışında bırakırdı. Lacivert, mor ve kırmızı ipliklerle dokunmuş olan bu perde, gökyüzünden yeryüzüne gelecek olan Tanrı’nın biricik Oğlu’nu sembolize ediyordu. Aynı zamanda günahkârlara kutsal Yaratıcılarından ayrı olduklarını hatırlatma görevini görüyordu. Yalnızca Tanrı’nın mükemmel doğruluk ölçüsünü yerine getirenlere Tanrı’nın sonsuz konutuna girebilme izni ihsan edilirdi.

Yılda bir kez –Kefaret Günü’nde– perdeyi geçme ve En Kutsal Yer’e girmesi için yalnızca özel olarak mesh edilmiş başkâhine izin verilirdi. Başkâhin için Tanrı’nın Huzuru’na yok olmadan girebilmenin tek yolu, bir kase içindeki kurban edilmiş bir keçinin kanını (Mesih’in dökülen kanını sembolize eden) yanına almasıydı. Başkâhinin aynı zamanda saf ketenden bir tünik giymesi (Mesih’in doğruluğunu sembolize eden) de gerekiyordu. Başkâhin En Kutsal Yere girdikten sonra, Antlaşma Sandığı’nın Bağışlama Kapağı’nın üzerine bu kanı yedi kez (bütünlüğün sembolize edilmesi) serpmesi gerekiyordu. Sandık’ın içinde tüm günahkârları ölüme mahkum eden Tanrı’nın Yasası bulunurdu. Ama Tanrı, günahkârlara merhamet gösterdi ve onların yerine masum bir hayvanın ölmesine izin verdi.

On beş yüz yıl boyunca, perde Tanrı'nın mutlak kutsallığına ve Mesih'in dökülen kanı olmaksızın günah için kalıcı bir kefaretin mümkün olamayacağına tanıklık etti.

Yalnızca perdenin sembolize ettiği *Tanrı'nın günahsız, Seçilmiş Olan'ı günahın ücretini tam olarak ödeyebilirdi.* Tanrı, bu nedenle zaman dolduğunda, Kendisinin yasalarına mükemmel bir şekilde itaat eden bir yaşam sürmesi ve sonra Adem'in yasayı ihlal eden soyunun hak ettiği cezanın tamamını Kendi kanı ile gönüllü olarak ödemesi için biricik, öz Oğlu'nu gönderdi.

O zaman tapınak perdesini yukardan aşağıya doğru kim yırttı? Tanrı yırttı. Baba Tanrı, bu eylemi ile, Oğlu'nun, *'Tamamlandı!'* sözlerine *'Amin!'* dedi.²²¹

Tanrı, tatmin oldu.

ARTIK GÜNAH KURBANLARINA GEREK KALMADI

İsa'nın çarmıhta kurban olması ile, tam kefaret (günahın bağışlanması ve Tanrı ile barışma) sağlanmıştı. Yerimize Geçen Mükemmel Kurban dünyanın günahı için gönüllü olarak Kanını döktü.

Artık bundan böyle Tanrı'nın halkı her yıl günah kurbanı sunma sıkıntısına girmeyecekti.

Tanrı artık bundan sonra tapınak törenleri ya da başkâhinler talep etmeyecekti.

İlk-ve-son Kurban sunulmuştu. Gölgelelerin ve sembollerin arkasındaki Gerçeklik konuşmuştu: *"Tamamlandı!"*²²²

Tanrı'nın Kendisi, inanan herkese şöyle der:

"Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım.' Bunların bağışlanması durumunda artık günah için sunuya gerek yoktur. Bu nedenle ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz vardır. Öyley-

se, imanının verdiği tam güvence ile, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşılm.” (İbraniler 10:17-22)

ÖLDÜ

İsa'nın öldüğü anda, yalnızca tapınak perdesi ikiye bölünerek yırtılmakla kalmadı, aynı zamanda yer sarsıldı ve dehşete düşen kalabalık kaçarak dağıldı:

“İsa'yı bekleyen yüzbaşı ve beraberindeki askerler depremi ve öbür olayları görünce dehşete kapıldılar. 'bu, gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydü' dediler.” (Matta 27:54)

Daha sonra Romalı bir asker, İsa'nın gerçekten öldüğünden emin olmak için İsa'nın böğrüne bir kargı soktu. İsa'nın böğründen kan ve su aktı. Bu durum, O'nun gerçekten ölmüş olduğuna tıbbi kanıt sağladı. Bu Romalı askerin eylemi aynı zamanda birçok başka peygamberliği de yerine getirmiş oldu.

GÖMÜLDÜ

“Akşama doğru Yusuf adında zengin bir Aramatyalı geldi. O da İsa'nın bir öğrencisiydi. Pilatus'a gidip İsa'nın cesedini istedi. Pilatus da cesedin ona verilmesini buyurdu. Yusuf cesedi aldı, temiz keten beze sardı, kayaya oyduğunu kendi yeni mezarına yatırdı. Mezarın girişine büyük bir taş yuvarlayıp oradan ayrıldı.” (Matta 27:57-60)

Peygamber Yeşaya, Mesih'in mezarının, “öldüğünde zenginin yanında olacağını” (Yeşaya 53:9) önceden bildirmişti. Tanrı'nın planı tüm ayrıntıları ile yerine getiriliyordu. Böyle olmasına rağmen İsa'nın öğrencileri bu planı hala anlamadılar. Onlar, İsa'nın, krallığını yeryüzünde kuracak olan Mesih olduğuna gerçekten inanmışlardı, ama O'nun öldüğünü gördükleri zaman umutlarının da O'nunla birlikte ölmesine izin verdiler. Mucizeler yapan Efendileri ve sevgili Dostları öldürülmüş ve gömülmüştü.

Her şey bitmişti, ya da onlar böyle düşünüyorlardı.

İsa'nın öğrencileri O'nun üçüncü gün yaşama tekrar geri döneceği konusundaki vaadini unutmuşlardı, ama buna rağmen ne gariptir ki, İsa'nın ölümünü planlamış olan din önderleri O'nun bu vaadini hatırlıyorlardı.

“Başkâhinlerle Ferisiler Pilatus'un önünde toplanarak, ‘Efendimiz,’ dediler, ‘O aldaticının, daha yaşarken, ‘Ben

öldükten üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz.
Onun için buyruk ver de üçüncü güne dek mezarı kontrol altına alsınlar. Yoksa öğrencileri gelir, cesedini çalar ve halka, 'Ölümden dirildi' derler. Son aldatmaca ilkinden beter olur.' Pilatus onlara, 'Yanınıza asker alın, gidip mezarı dilediğiniz gibi güvenlik altına alın' dedi. Onlar da askerlerle birlikte gittiler, taşı mühürleyip mezarı güvenlik altına aldılar.' (Matta 27:62-66)

İsa'nın cesedinin yattığı soğuk mezarın taş kapısı mühürlendi. Silahlı Roma askerleri mezarın çevresinde nöbet tutarak güvenliği sağladılar.

Sonra, Pazar sabahı geldi!

ÖLÜM YENİLDİ

Kutsal Yazılar, Adem'in "*öldüğünü*" söylerler. (Yaratılış 5:5) ve onun yersel öyküsü böylece son bulur. Aynı durum Adem'in soyu için de geçerlidir. Yaratılış kitabının beşinci bölümünde onların mezar kitabeleri de yazar:

"Ve o öldü.

...o öldü.

... o öldü.

...o öldü.

...o öldü."

Günah hastalığının bulaşmış olduğu erkeklerin ve kadınların tarihi böyledir. Yaşadılar, öldüler ve gömüldüler; bu durum her kuşak ve her yüzyıl için geçerliliğini sürdürdü.

Ama Mesih'in öyküsü bir mezarda sona ermedi!

BOŞ MEZAR

"Şabat Günü'nü izleyen haftanın ilk günü, tan yeri ağarırken, Mecdelli Meryem ile öbür Meryem, mezarı görmeye gittiler. Ansızın büyük bir deprem oldu. Rab'bin bir meleği

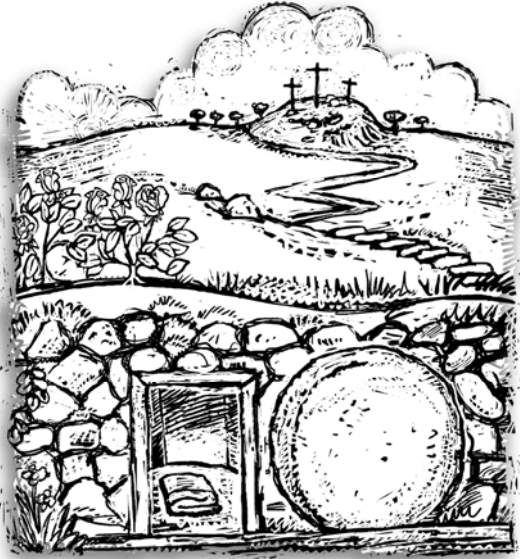
gökten indi ve mezara gidip taşı bir yana yuvarlayarak üzerine oturdu. Görünüşü şimşek gibi, giysileri ise kar gibi bembeyazdı. Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar, sonra ölü gibi yere yıkıldılar.

Melek kadınlara şöyle seslendi: 'Korkmayın! Çarmıha gerilen İsa'yı aradığınızı biliyorum. **O burada yok; söylemiş olduğu gibi dirildi. Gelin, O'nun yattığı yeri görün.** Çabuk gidin, öğrencilerine şöyle deyin: 'İsa ölümden dirildi. Sizden önce Celile'ye gidiyor, kendisini orada göreceksiniz.' İşte, ben size söylemiş bulunuyorum.

Kadınlar korku ve büyük sevinç içinde hemen mezardan uzaklaştılar; koşarak İsa'nın öğrencilerine haber vermeye gittiler. İsa ansızın karşılarına çıktı, '**Selam!**' dedi.

Yaklaşıp İsa'nın ayaklarına sarılarak O'na tapındılar. O zaman İsa, '**Korkmayın!**' dedi. 'Gidip kardeşlerime haber verin, Celile'ye gitsinler, beni orada görecekler.'"

(Matta 28:1-10)

Ölüm, Mesih'i tutsak alamazdı. İsa'nın hiçbir günahı olmadığı için Tanrı O'nu ölümden diriltti. İsa, yalnızca dünyanın günahının cezasını ödemekle kalmadı, aynı zamanda bu cezanın üzerinde zafer kazandı. O, ölümün kendisini yendi!

Şeytan ve cinlerinin ürpermeleri ve korkudan titremiş olmaları gerekir.

Din önderleri çileden çıkarak kendilerini kaybettiler.

“Kadınlar (biraz önce dirilmiş Rablerini görmüş olan) daha yoldayken nöbetçi askerlerden bazıları kente giderek olup bitenleri başkâhinlere bildirdiler. Başkâhinler ileri gelenlerle birlikte toplanıp birbirlerine danıştıktan sonra askerlere yüklü para vererek dediler ki: ‘Siz şöyle diyebilirsiniz: ‘Öğrencileri geceleyin geldi, biz uyurken O’nun cesedini çalıp götürdüler.’ Eğer bu haber valinin kulağına gidecek olursa biz onu yatıştırır, size bir zarar gelmesini önleriz.’ Böylece askerler parayı aldılar ve kendilerine söylendiği gibi yaptılar. Bu söylenti Yahudiler arasında bugün de yaygındır.” (Matta 28:11-15)

İsa’nın düşmanları mezarın boş olduğunu biliyorlardı. Gerçeği gizlemek için ne yapacaklarını şaşırdılar. Öldürmüş oldukları Adam’ın, yaşama geri dönmüş olduğunu insanların bilmesini istemiyorlardı.

ÖLÜM YENİLDİ

Tanrı, Aden Bahçesi’nde Adem’i, Yaratıcısı’nın tek bir kuralına dahi itaatsizlik ettiği takdirde, **“kesinlikle öleceği”** konusunda uyarıştı. Şeytan’ın yanıtı, Tanrı’nın yanıtının tam aksiydi: **“Kesinlikle ölmeyeceksin!”** ve Adem’i ve tüm insan soyunu bir ölüm ve yıkım yolundan aşağıya doğru yönlendirmeye devam etti. Ölüm, binlerce yıl erkekleri, kadınları ve çocukları, acımasız pençelerinin elinde tuttu. Sonra Tanrı’nın Oğlu ölümüne meydan okudu, onu yenilgiye uğrattı ve sonsuz yaşama giden kapıyı açtı.

“Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa, herkes Mesih’te yaşama kavuşacak.” (1. Korintliler 15:22)

Dün, yaşlı bir hanım komşumuz bana, ‘Yaşamda korktuğum tek şey, ölüm’ dedi. Bu hanıma ölümlük ve tekrar dirilerek o korkunç

düşmanı yenen Sonsuz Kişi'den söz edebildiğim için öyle çok sevindim ki!

“Tanrı’nın Kendisine verdiği çocuklar etten ve kandan oldukları için, İsa ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis’i ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlar ile aynı insan yapısını aldı. Bunu, ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı.” (İbraniler 2:14-15)

İsa’nın günahımız uğruna yalnızca öldüğünü, ama ölümden dirilmediğini varsayalım. O zaman ölüm hala korkulacak bir şey olurdu.

Rab İsa, ölümü yenerek Şeytan’ın en güçlü silahından ve insanın en çok korktuğu düşmandan daha büyük olduğunu sergiledi. İsa ölümü yendiği için, Ona güvenenlerin bu yaşamda ya da diğer yaşamda korkacakları hiçbir şey yoktur.

Tanrı’nın mesajı, açık sözlüdür. Eğer siz Yerinize Geçen olarak çarmıhta acı çeken, ölen ve üçüncü gün dirilen Tanrı oğlu’na güveniyorsanız, O sizi ölümün boğucu egemenliğinden özgür kılacak ve size Sonsuz Yaşamı’nı verecektir.

Günah tarafından tutsak edilmiş bir dünyaya Tanrı’nın verdiği İyi Haber budur.

“Kutsal Yazılar uyarınca Mesih, günahlarımıza karşılık öldü... gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.” (1. Korintliler 15:3-4)

İsa Mesih, inanan herkese şöyle der:

“Ben yaşadığım için siz de yaşayacaksınız... Korkma! İlk ve Son Ben'im. Diri Olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diriyim. Amin. Ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir.” (Yuhanna 14:19; Vahiy 1:17-18)

ŞEYTAN YENİLDİ

İsa, ölüm bölgesine girdiği ve üç gün sonra bu bölgeden çıktığı zaman, savaş alanındaki *yüksek yerlere* çıktı; zafer O'nun asla vazgeçmeyeceği bir avantajıydı. Şeytan, yenilmiş bir düşmandır. O ve onun cinleri umutsuz bir şekilde savaşımaya devam etmelerine rağmen, savaşı kazanamazlar.

Tanrı'nın, Adem ve Havva'nın Aden Bahçesi'nde günah işledikleri o günde duyurmuş olduğu peygamberliği nasıl yerine getirdiğini anlıyor musunuz? Tanrı'nın, söz vermiş olduğu gibi, *kadının Soyuy* (İsa) *Yılan* (Şeytan) tarafından yaralandı, ama aslında bu yaralar Şeytan'ın uğrayacağı felaketi mühürlemiş oldular.

“Tanrı'nın Oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı.” (1. Yuhanna 3:8)

İsa, ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla *“...toprağa dönecek-sin”* (Yaratılış 3:19) ifadesi ile belirtilen günahın laneti üzerinde zafer kazandı.

Şeytan binlerce yıl boyunca, Adem'in ölen soyunu toprağa geri döndüren ölümün çürüten sürecini küçümsedi ve alay etti. Ama şimdi karşısında bedeni toprağa geri dönmeyen Biri vardı!

O'nun bedeni mezarda neden çürümedi?

Ölümün O'nun üzerinde gücü yoktu, çünkü O, Günahsız Olan'dı. Bin yıl önce peygamber Davut şu duyuruda bulunmuştu:

“Sadık Kulu'nun çürümesine izin vermezsin.” (Mezmur 16:10)

Kutsal Olan, Şeytan'ı ve ölümü bizim için yenilgiye uğrattı.

KANIT

İsa'nın dirilişi hakkındaki kanıtların sayısı çoktur ve ikna edicidir-ler.²²³

Mezar boştu.

Ceset hiçbir yerde bulunamadı.

Mezarın boş olduğuna önce kadınlar tanık oldular, meleğin bildirisini işittiler, İsa'yı diri olarak gördüler, O'na dokundular ve O'nunla konuştular. Eğer Müjde kayıtları gerçek değil de uydurulmuş olsalardı, bu Müjdeleri yazan dört erkek, sizce, kadınlara her konuda öncelik tanımak gibi bir ayrıcalık verirler miydi?!

İsa'nın dirildikten sonra çok sayıda kişiye görünmesi belgelerle kanıtlanmıştır. Diriliş olayını izleyen onlarca yıl güvenilir yüzlerce tanık dirilmiş Mesih ile birlikte yürüdüklerine ve O'nunla konuştuklarına tanıklık edeceklerdi.

İsa'nın öğrencileri, O'nun acı çektiğini ve öldüğünü görmüşlerdi. Hayalleri yıkılmıştı. Mesih'in asla ölemeyeceği gibi yanlış bir düşünceye sahip oldukları için umutları kırılmıştı. Evlerine korku içinde ve cesaretleri kırılmış olarak döndüler.

Sonra bir şey oldu. İsa'yı diri olarak gördüler.

İsa'nın, kendilerine çarmıha gerileceğini ve üç gün sonra dirileceğini söylemiş olduğunu aniden hatırladılar.²²⁴ Sonunda nihayet peygamberlerin sözlerinin ne anlama geldiğini anladılar.

Önce korkak davranan öğrenciler, şimdi Mesih'in cesur tanıkları haline dönuştüler. İsa'nın ölümden dirilişinden kısa bir süre sonra zihni karışmış ve korku içinde olan Petrus, Yerusallim'in düşman sokaklarında İsa'nın çarmıha gerilmesini planlayan kişilere hiçbir korkuya kapılmaksızın şu duyuruyu yaptı:

“Kutsal ve Adil Olan'ı reddettiniz... Yaşam Önderini öldürdünüz, ama Tanrı O'nu ölümden diriltti. Biz bunun tanıklarıyız... Şimdi, ey kardeşler, yöneticileriniz gibi sizin de bilgisizlikten ötürü böyle davrandığınızı biliyorsunuz. Ama bütün peygamberlerin ağızından Mesih'i'nin acı çekeceğini önceden bildiren Tanrı, sözünü bu şekilde yerine getirmiştir. Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün.” (Elçilerin İşleri 3:14-19)

İsa'nın öğrencileri için kendilerine sonsuz yaşam vermiş Olan uğruna katlanamayacakları hiçbir zorluk yoktu.

Mesih'in öğrencileri (aynı zamanda *Hristiyanlar* olarak da adlandırılırlar²²⁵) Rab İsa adına yaptıkları cesur tanıklıkları nedeniyle alay edilmiş, hapse atılmış, kırbaçlanmışlardı, hatta aralarından pek çoğu öldürülmüştü. Petrus işkence görmüş ve dünyasal tarih bilgilerine göre sonunda baş aşağı olarak çarmıha gerilmişti. Ama Petrus yine de diğer öğrencilerle birlikte Kurtarıcıları'nın ve Rable-ri'nin ölümü ve cehennemi yendiğini *bildiği* için bu tür işkenceleri sevinçle kabul etti.²²⁶ Onlar, Tanrı'nın, kendilerine bağışlama, doğruluk ve sonsuz yaşam vermiş olduğunu *biliyorlardı*. Ölüm artık onları korkutmuyordu, çünkü fiziksel bedenlerinin öldüğü anda sonsuz can ve ruhlarının, cennette *“Rab ile birlikte olacağını” biliyorlardı*. (2. Korintliler 5:8)

Şimdi onları hiçbir şey korkutamazdı. Dünyaya iletecekleri bir mesajları vardı – bu mesaj, onlar için yaşamlarından daha önemliydi!

Aşağıda size Mesih'in izleyicilerinden birinin eski Atina kentinde-ki kuşkucu ve alaycı bir topluluğa ilettiği mesajına nasıl son verdiğini aktarmak istiyorum:

“Tanrı şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor, çünkü dünyayı atadığı Kişi aracılığıyla yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi'yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir.” (Elçilerin İşleri 17:30-31)

Pavlus'un mesajının sonucu açık ve basitti: *Tövbe edin!* Kendi kendinizi Tanrı'nın kesin yargısından kurtarabileceğinizi düşünmeye artık bir son verin! Bunun yerine, günahlarınız uğruna Kanını dökmüş olan ve ölümden dirilen Kurtarıcınıza tamamen güvenin.

OLUMLU KANIT

Siz ve ben İsa'nın dünyanın Kurtarıcısı ve Yargıcı olduğundan nasıl emin olabiliriz? Yanıtı biraz önce okuduk. Tanrı, *“O'nu ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir.”*

Yalnızca İsa'nın tek Kurtarıcı olduğuna ilişkin daha fazla kanıt ihtiyacı var mıdır? Sonsuz yazgımız konusunda neden başka birine güvenelim?

Ne yazık ki, dünya üzerindeki insanlar, Tanrı'nın öyküsüne ve mesajına, yaşadıkları süre içinde karşı çıkan *ölü kişilere* saygıda kusur etmezler. Neden bir insan, ölümü yenecek güce sahip olmayan ve Tanrı'nın Sözü'ne karşı çıkan kişilere güvenmeyi seçer?

Yerine getirilen peygamberliğin, Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğuna dair tartışılmaz kanıt sağlaması gibi, İsa'nın üçüncü gün dirilişi de aynı şekilde yalnızca İsa'nın bizi sonsuz ölümden kurtarabileceği ve bize sonsuz yaşam verebileceğine dair Tanrı'nın tartışılmaz kanıtıdır.

TÜM İNSANLAR İÇİN KURTARICI

Kutsal Yazılar gayet açıktır: İsa'nın ölümü ve dirilişi hakkındaki mesaj, *"her yerdeki herkes içindir."* Bu noktanın vurgulanması gerekir, çünkü bazı kişiler size İsa'nın yalnızca Yahudiler için gelmiş olduğunu söyleyeceklerdir. Söylenecek hiçbir söz gerçekten bu kadar uzak olamaz.²²⁷

Mesih'in yersel hizmetinin Yahudiler'i hedef aldığı doğrudur, ama O'nun bu ulusa gelmesindeki amaç, tüm dünyaya kurtuluş sağlamaktı. Yedi yüz yıl önce, peygamber Yeşaya, Tanrı'nın, Oğlu'na vermiş olduğu vaadi kayda geçirmişti: ***"Seni onlara ışık yapacağım, öyle ki, kurtarışım yeryüzünün dört bucağına ulaşsın."*** (Yeşaya 49:6)

Mesih dünyaya Yahudi önderlerin O'nu Kralları olarak kabul etmeyi reddedeceklerini bilerek geldi. Aynı zamanda, bu reddedilişi aracılığıyla günahın cezasını ödeyeceğini ve dünyaya kurtuluş sunacağını da biliyordu.

"O dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı. Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edip adına iman

*edenlerin **hepsine** Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.*” (Yuhanna 1:10-12)

İsa Mesih tüm insanların Kurtarıcısıdır, ama yalnızca O'nun adına –yani O'nun Kimliğine ve günahkârları kurtarmak için yaptığına– inananlara, “*Tanrı'nın çocukları olma hakkı*” ihsan edilecektir.

Dostum, Tanrı sizi seviyor ve sizi, sizden Oğlu'nun yaşamını esirgemeyecek kadar değerli görüyor. Ancak her şeye rağmen inanmanız için sizi zorlamayacaktır.

Bu seçimi size bırakıyor.

*“Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, **O'na iman edenlerin** hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.*” (Yuhanna 3:16)

ZİHİN KARIŞIKLIĞI SONA ERDİ

İsa, ölümden dirildiği aynı günde akli karışmış bir grup öğrenci ile yürüdü ve konuştu; bu öğrenciler Mesih'in Kanını dökmesinin ve yaşama geri dönmesinin neden gerekli olduğunu hala anlamış değillerdi. İsa onlara şöyle dedi:

*“**Sizi akılsızlar! Peygamberlerin bütün söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler!** Mesih'in bu acıları çekmesi ve yüceliğine kavuşması gerekli değil miydi?*

*Sonra **Musa'nın ve bütün peygamberlerin** yazılarından başlayarak, Kutsal Yazılar'ın hepsinde **Kendisi ile ilgili olanları** onlara açıkladı.*” (Luka 24:25-27)

Sonunda nihayet zihinleri aydınlanmıştı. Nasıl bu kadar kör olabilirlerdi? Mesih geçici politik düşmanların egemenliğine son vermek için gelmemişti; gelişinin nedeni Şeytan, günah, ölüm ve cehennem gibi daha acımasız ruhsal düşmanlar üzerinde zafer kazanmaktı.

İsa aynı gün daha sonra Yeruşalim'de misafir kaldıkları üst kattaki odada öğrencilerine göründü. Onlara çivi deliklerinin izlerini taşı-

yan ellerini ve ayaklarını gösterdi, onlarla birlikte yemek yedi ve sonra onlara şunları söyledi:

“Daha sizlerle birlikteyken, ‘Musa’nın Yasası’nda, peygamberlerin yazılarında ve Mezmurlar’da benimle ilgili yazılmış olanların tümünün gerçekleşmesi gerektir’ demiştim. Ve bundan sonra Kutsal Yazılar’ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. Onlara dedi ki, ‘Şöyle yazılmıştır: Mesih acı çekecek ve üçüncü gün ölümden dirilecek; günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Yeruşalim’den başlayarak bütün uluslara O’nun adı ile duyurulacak. Sizler bu olayların tanıklarısınız.” (Luka 24:44-48)

İsa, öğrencilerine, uluslara “*bu olaylar hakkında tanıklık edeceklerini*” söyledi. Tanıkların duyuracakları mesaj açıkltı: Göklerin Rabbi günahın cezasını ödedi ve ölüm üzerinde herkes için zafer kazandı. Tanrı, Mesih’e ve O’nun kurtarma eylemine iman (yürek-seviyesinde güven) ile birleşmiş bir tövbe (bir düşünce değişimi) ile gelen herkese tam bağışlama ve gerçek huzur ihsan eder.

HUZUR DİYARINA DAVET

Baş a dönelim ve yaratılışın yedinci günü üzerinde düşünelim.

Rab, o gün ne yaptı? Dinlendi.

Neden dinlendi? Dinlendi, çünkü İşi, ***‘tamamlandı... Yedinci güne gelindiğinde, Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi.’*** (Yaratılış 2:1-2)

Tanrı’nın yarattıklarına eklenmesi gereken hiçbir şey yoktu. *Tanrı’nın işi tamamlanmıştı.* Aynı şekilde Tanrı’nın kurtarma eylemine eklenmesi gereken hiçbir şey yoktur. ***“Tamamlandı!”***

Tanrı yaratma eyleminden sonra nasıl dinlendiyse ve sevindiyse, aynı şekilde bizleri de tamamlamış olduğu kurtarma eyleminde dinlenmeye ve sevinmeye davet eder. ***“Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O’nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden öyle dinlenir.”*** (İbraniler 4:10)

Dünya üzerinde on binlerce din, ‘Hiçbir şey tamamlanmadı. Bunu yapın! Şunu yapın! Daha fazla gayret gösterin!’ derken İsa, ‘*Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm*’ der. (Matta 11:28)

Tanrı’nın sizin için sağlamış olduğu kurtuluşa dinleniyor ve seviyor musunuz?

RAB İLE KIRK GÜN

Rab İsa, ölümden dirildikten sonra kırk gün süreyle öğrencileriyle bir arada oldu. Onlara Tanrı’nın egemenliği ile ilgili birçok şey öğretti. O’na baktılar ve dirilen bedenine dokundular; Bedeni, zaman ve yerden bağımsız, kalıcı ve görkemliydi. Tüm gerçek inanlar bir gün O’nun bedeni gibi bir bedene sahip olacaklar.

Öğrenciler Rab İsa ile birlikte yürüdüler, O’nunla konuştular ve beraber yemek yediler. Onlara, yakında yanlarından ayrılacağını hatırlattı, ama O yokken Baba’nın içlerinde yaşaması için Kutsal Ruh’u göndereceğini de söyledi. O’nun Ruh’u öğrencilerine rehberlik edecek ve onlara dünyadaki uluslara yapacakları tanıklık konusunda güç verecekti. Sonra bir gün O –İsa– dünyayı mükemmel doğruluk ile yargılamak üzere geri dönecekti.

İsa’nın dirilişinin üzerinden kırk gün geçtikten sonra, İsa Yeruslaim’in doğu yakasındaki Zeytinlik Dağı’nda öğrencileriyle bir araya geldi. “*Babası’nın evine*” (Yuhanna 14:2) dönme zamanı gelmişti.

GÖĞE ALINDI

*“Kendileriyle birlikteyken onlara şu buyruğu verdi: ‘Yeruslaim’den ayrılmayın. Baba’nın verdiği ve benden duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya su ile vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar **Kutsal Ruh** ile vaftiz edileceksiniz... **Kutsal Ruh** üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruslaim’de, bütün Yahudiye ve Samiri-*

ye’de ve dünyanın dört bucağında Benim tanıklarım olacaksınız.’

İsa bunları söyledikten sonra onların gözleri önünde yukarı alındı. Bir bulut O’nu alıp gözlerinin önünden uzaklaştırdı.

İsa giderken, onlar gözlerini göğe dikmiş bakıyorlardı. Tam o sırada, beyaz giysiler içinde iki adam yanlarında belirdi. ‘Ey Celileliler! Neden göğe bakıp duruyorsunuz?’ diye sordular. ‘Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir.’ (Elçilerin İşleri 1:4-11)

GÖKLERDEKİ ZAFER KUTLAMASI

Böylece, aynı, peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, Tanrı’nın Oğlu “göğe alındı.”²²⁸

Otuz üç yıl kadar önce, cennetteki meleklerin hayranlığını gönüllü olarak insanların hor görmesi ile değiştirmiş Olan eve dönüyordu! Ama şimdi O’nunla ilgili değişmiş olan bir şey vardı. İnsanı Kendi benzeyişinde yaratmış olan, şimdi insanın benzeyişini taşımaktaydı.

Kutsal Yazılar, Tanrı’nın Oğlu’nun cennete geri dönüşü hakkında çok fazla ayrıntı açıklamazlar. Ama bizler yine de bu dönüşün görkemli olduğunu biliriz!

Sayılamayacak kadar çok olan melekler ordusunun ve Adem’in soyundan kurtarılmış olanların Rab cennetin kapılarından girerken, soluklarını tutmuş olduklarını gözlerimizin önünde canlandırabiliriz. Hepsisi O’nu *Tanrı’nın Oğlu ve Yücelik Rabbi* olarak çok iyi tanıyorlardı, ama şimdi O’nunla *İnsanoğlu ve Tanrı’nın Kuzusu* olarak ilk kez karşılaşacaklardı.

Cennetteki herkes soluğunu tutmuş bekliyordu.

Aniden çalan borazanların görkemli korusu ve bir meleğin yükselen sesiyle bu sessizlik bozuldu: “*Kaldırın başınızı ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri!*” (Mezmur 24:7)

Kapılar ardına kadar açılır, ve cennetin yeri göğü inleyen alkışları arasında Şampiyon, Tanrı’nın biricik Oğlu, Söz, Kuzu, savaş-yaraları taşıyan İnsanoğlu –*İsa*– içeri girer. Kendisine tapınan kalabalığın arasından geçerek yürür ve Babası’nın tahtına doğru gider. Dönerek, Adem’in sayılamayacak kadar çok olan kurtarılmış soyuna bakar ve yerine oturur.²²⁹

Görevini başarıyla tamamlamıştır.

Kurtarılmış olanlar O’nun önünde eğilirler ve adeta tek bir ses halinde ilan ederler:

“Boğazlanmış Kuzu övgüyü almaya layıktır!” (Vahiy 5:12)

Kim bilir nasıl harika bir kutlamaydı! Bu kutlama hala sürüyor. Bu kutlama, hiçbir zaman sona ermeyecek bir kutlama olacaktır.

DİNDAR VE TANRI'DAN UZAK OLMAK

Belki şu atasözünü duymuş olabilirsiniz: “Bir şeyin neden ve nasıl olduğunu o şey gerçekleştikten sonra anlama standardı her zaman 20/20’dir.” “20/20”, Kuzey Amerikalı optometristler (görme bozukluğunu ölçen gözlükçüler) tarafından *net görüş* için tayin edilmiş olan standarttır. Eğer görme yeteneğiniz 20/20 ise, gözlük kullanmaya ihtiyaç duymazsınız.

Bir şeyin neden ve nasıl gerçekleştiğini o şey gerçekleştikten sonra anlamak, daha önce olmuş bir şeye dönüp bakmakla ilgilidir. Bu tür bir anlayış bize, bizim ya da başka birinin yapması gereken bir eylemi görmemiz için izin verir, ama yalnızca iş iştenden geçtikten sonra. Bu yüzden bu tür bir anlayışın bize fazla bir yararı yoktur.

Ancak yine de, birçok yüz yıl boyunca Tanrı tarafından açıklanmış olan öyküyü ve mesajı anlamak söz konusu olduğunda, bu tür bir anlayış çok büyük yarar sağlar. Büyük engellerin üstesinden gelmemize ve gerçeği yanlıştan ayırmamıza izin verir. İsa, bu nedenle öğrencilerine şöyle dedi:

“Ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız işitiyor. Size doğrusunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice doğru kişiler sizin gördüklerinizi görmek istediler, ama göreme-

diler. Sizin işittiklerinizi işitmek istediler, ama işitemediler.” (Matta 13:16-17)

Mesih’in yeryüzüne ilk gelişinden sonra yaşayan kişiler olarak dönüp tarihe geri bakabildiğimiz, tamamlandığımız Kutsal Yazılar’ı inceleyebildiğimiz ve Tanrı’nın mükemmel planını açıkça görebildiğimiz için ne mutlu bize!

Şimdi zihnimizde bu düşünce ile ve Kutsal Yazılar’daki yolculuğumuz sırasında tanık olduğumuz tüm konuları hatırlayarak bir kez daha *Başlangıçlar Kitabına* geri dönelim.

KAYİN VE HABİL’E SONRADAN BAKMAK

Yaratılış kitabının dördüncü bölümü nettir: Hem Kayin hem de Habil bir günah sorunu ile dünyaya geldiler. Birer yetişkin olduklarında Tanrı’ya tapınmak istediler, ama yalnızca birinin tapınması kabul edildi.

“RAB, Habil’i ve sunusunu kabul etti. Kayin ile sunusunu ise reddetti.” (Yaratılış 4:4-5)

Günahkârların Kurtarıcısı İsa’nın öyküsünü işittikten sonra şimdi Kutsal Kitap’a özgü bir sonradan bakış anlayışı ile *RAB’bin* neden binlerce yıl önce *“Habil’i ve sunusunu **kabul ettiğini**, ama Kayin’i ve sunusunu **reddettiğini**”* anlamak kolaylaşır.

Habil’in boğazladığı kuzu günahkârlar uğruna Kanını dökecek olan Tanrı kuzusu İsa’ya işaret ediyordu. Kayin’in sunduğu toprak ürünleri ise İsa’ya işaret etmiyordu.

Habil, ileride gerçekleşecek olan olaya doğru bakarken, bizler bugün İsa’nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla geçmişte bizim için tamamlamış olduğu olaya bakıyoruz.

*“İsa Mesih’in kanı bizi her günahtan **arındırır**.” (1. Yuhanna 1:7)*

KURTARAN İMAN

Tanrı Habil'i, bugün günahkârları bağışladığı şekilde bağışladı. Bir günahkâr günah işlediğini kabul eder ve Rab'be ve O'nun kurtarışına güvenirse, bağışlanır ve kendisine Tanrı'nın doğruluk armağanını ihsan edilir. Bu gerçek, her çağdaki peygamberler ve imanlılar için geçerlidir.

Örneğin, daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, İbrahim, "**RAB'be iman etti ve Rab bunu ona doğruluk saydı**" (Yaratılış 15:6). İbrahim, "**RAB'be iman etti**" ifadesi, İbrahim'in Tanrı'nın söylediği şeyin gerçek olduğuna güven duyduğu anlamına gelir. İbrahim, Tanrı'nın Sözü'ne güvendi. Yalnızca Tanrı'ya *iman etti*.

İbrahim peygamber gibi Kral Davut da Tanrı'nın vaatlerine inandı. Davut, sevinç dolu bir yürekle şunları yazdı: "*Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! **Suçu Rab tarafından sayılmayan insana ne mutlu!***" (Mezmur 32:1-2). Davut aynı zamanda şu coşkulu duyularını da kaleme aldı: "*Ömrüm boyunca yalnızca sevgi ve iyilik izleyecek beni, **hep RAB'bin evinde oturacağım***" (Mezmur 23:6).

İsa gelmeden önce yaşamış olan kişiler olarak Habil, İbrahim ve Davut gibi kişilerin günah borcu, RAB Tanrı'ya ve O'nun planına iman ettikleri için *örtülmüştü*. Sonra Mesih öldüğü zaman, günah borçları, kaydedilmiş olan kitaplardan sonsuza kadar geçerli olmak üzere *iptal edildi*.

Bugün bizler Mesih'in zamanından *sonra* yaşayan kişileriz. Tanrı'nın iyi haberi şudur: Rab İsa'nın sizin yerinize geçerek ölmesi ve zaferli dirilişi aracılığıyla yaptıklarına inandığınız takdirde, Tanrı, Kendisinin kayıt kitaplarından günah borcunuzu silecek, Mesih'in doğruluğunu hesabınıza geçirecek ve size "*Rab'bin evinde sonsuza kadar*" bir yer garantileyecektir.

İman ettiğiniz takdirde, tüm bunlar ve çok daha fazlası sizin olacaktır.

Rab İsa'ya iman etmek, O'na ve sizin için yaptıklarına tamamen inanmak demektir. İmanın anlamını daha iyi kavramak için kendinizi içinde birçok sandalye bulunan bir odadan içeri yürürken düşünün. Sandalyelerden bazıları kırıktır. Diğerleri ise çok eskidir ve kırılmak üzeredir. Bazıları ise oldukça iyi durumda görünürler, ama onlara daha yakından baktığınızda, onların da zayıf noktalarının bulunduğunu ve güvenilemeyeceklerini fark edersiniz. Tam odada sağlam hiçbir sandalye bulunmadığını düşünmeye başladığınızda, gözünüze çok iyi yapılmış ve sağlam olduğu belli olan bir sandalye ilişir. Bu sandalyeye doğru yürür ve üzerine oturursunuz. Bu sandalyeye iman edersiniz. Onun üzerinde rahatça dinlenirsiniz. Sizi taşıyacağını ve yere düşürmeyeceğini bilirsiniz.

İsa Mesih, O'nda ve O'nun tamamladığı işte dinlenenleri hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

ÖLDÜRÜCÜ İMAN

İmanımız yalnızca iman ettiğimiz nesne kadar iyidir. Herkes imana sahiptir, ama herkes aynı nesneye iman etmez.

Habil Tanrı'ya ve O'nun bağışlama ve doğruluk şekline iman etti.

Kayin kendi düşüncelerine ve kendi çabalarına iman etti.

Kayin ve Kayin gibi günah sorunları hakkındaki Tanrı'nın teşhisini ve çözümünü reddeden kişiler, televizyonda izlediğim yılan oynatan bir hokkabaz ile karşılaştırılabilirler. Adam, dev bir kobra tarafından ısırıldı, ama yaşamını kurtarabilecek olan panzehir iğnesini yaptırmayı reddetti. Yılanın zehirine karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu düşündü.

Bu adam imana sahipti, imanı güçlüydü, ama imanı *işe yaramazdı*. Doktorun sunduğu çözüm yerine kendi kendisine iman etmişti.

Bu seçiminin bedelini yaşamı ile ödedi.

Kutsal Yazılar'ın ifadesi açıktır. Tanrı'nın kurtarıcı yerine kendi çabalarımıza iman etmek, "*Kayin'in yolundan gitmek*" ve "*sonsuz-a kadar sürecek koyu karanlık ile karşılaşmak*"tır (Yahuda

1:11,13). Kayın'ın düşüncesi –bir insanın Tanrı'nın iyiliğini kendi çabaları ile kazanabileceği– Tanrı'nın kurtuluş planına her zaman karşı olmuştur.

Ama buna rağmen bugün yine de pek çok insan “*Kayın'ın yoluna*” sıkıca sarılmışlardır.

İNSANIN TARTISI

Bir gün bazı dindar Yahudiler İsa'ya şunu sordular: “*Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?*” İsa, “*Tanrı'nın işi, O'nun gönderdiği Kişi'ye iman etmenizdir*” (Yuhanna 6:28-29). Bu araştırmacılar, “*iş yapmak*” istiyorlardı. İsa, onlara, “*Ona iman etmelerini*” söyledi.

Bu Yahudiler'in, aldıkları yanıt karşısında duydukları şaşkınlık yalnızca onlara özgü olmayan, diğer insanlar arasında da yaygın olan bir şaşkınlıktır.

Kız kardeşim ve kocası Papua-Yeni Gine'nin dağlık bölgesinde yaşarlar. Onlar ve onlarla birlikte çalışan kişiler, ıssız yerlerde yaşayan kabile halklarına pratik yardımlarda bulunur ve bu insanlara tek gerçek Tanrı'yı ve O'nun sonsuz yaşam ile ilgili mesajını öğretirler. Kız kardeşim ve eşinin çalışma arkadaşlarından biri bir notunda, “*Tanrı'nın Konuşması*”nı (Papualılar, Kutsal Kitap'ı böyle adlandırırlar) dinlemekte olan insanlardan biri ile yaptığı bir sohbeti şöyle aktarır:

“İsa'nın ‘*Yaşam Ekmeği*’ olduğu hakkındaki öğretisi dinleyen adam şunu dedi: ‘Bu anlattığın gereğinden fazla kolay, ben tüm yaşamım boyunca cennete gidebilme hakkını kazanmak ve Tanrı'nın gözünde temiz olabilmek için çok çalıştım ve şimdi sen bize tüm bunlara kavuşmak için yapmamız gereken tek şeyin İsa'ya iman etmek olduğunu mu söylüyorsun?’

Ondan İsa'nın ne söylediğine tekrar kulak vermesini istedim, ‘*Yaşam Ekmeği Ben'im*’ (Yuhanna 6:35), sonra ona, Yuhanna 6:29'u tekrar okumam gerekti: ‘*Tanrı'nın işi,*

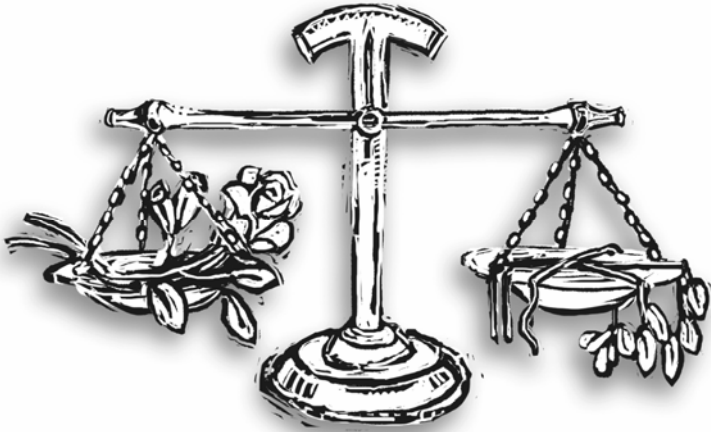
O'nun gönderdiği Kişi'ye iman etmenizdir.” Aynı zamanda Yuhanna 3:16'yı da okudu: ‘O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, ama sonsuz yaşama kavuşsun.’ Ona, Tanrı’nın bizi kurtaracak kadar güçlü olup olmadığını, bizim yardımımıza ihtiyaç duyup duymadığını sordum.

Adam güldü, ‘O, elbette ki yeterince güçlü! Tanrı’nın bizim yardımımıza ihtiyacı yok.’

‘O zaman, Tanrı’nın Sözü’ne göre, senin cennete gidebilmen için Tanrı’nın senin işlerine ihtiyacı var mı?’

Adam başını salladı ve susarak derin bir düşünceye daldı.”

Tanrı’nın mesajının çok net olmasına rağmen, dünya üzerindeki insanlar –ıssız bölgelerde yaşayan kabile halklarından kültürlü havra, kilise ve cami üyelerine kadar– şu düşünceye sınıksız sarılırlar: Yargı günü’nde Tanrı, onların yaptıkları iyi ve kötü işleri büyük bir terazinin iki kefesine yerleştirecektir. Eğer yaptıkları iyi işlerin oranı %51’i bulursa, Cennete kabul edileceklerini, ama kötü işlerinin oranı %51’i bulur ya da bu oranı geçerse, cehenneme gönderileceklerini düşünürler.

İyi işlerin kötü işlerden ağır basması –ya da sevapların günahları silmesi– gibi bir sistem insanın yersel mahkemelerinde asla kullanılmaz. Böyle bir adalet sistemi, Tanrı’nın göksel mahkemesinde de kullanılmamaktadır.

Bu konuyu iyice düşünün. İstedığınız gerçekten Tanrı’nın sizi yargılaması ve sonsuz yazgınızın sizin kendi iyiliğinize ve adanmışlığınıza bağlı olması mıdır?

Şükürler olsun ki, bu “tartı teorisi” Tanrı’nın kitabında **yer almaz**.

TANRI’NIN STANDARDI

Tanrı, mükemmellik talep eder.

Yalnızca Tanrı’nın doğruluk armağanını alan kişiler O’nunla birlikte yaşayabilirler. Yargı Günü’nde, kayıtlarınızda en ufak bir leke dahi bulunduğu takdirde, Cennete giremeyeceksiniz. Tanrı mükemmel doğruluk talep eder.

Günah, Tanrı’nın gözünde evimizde çürümekte olan bir domuz leşi kadar tiksindiricidir. Çürüyen bu leşin üzerine parfüm sıkarak çürümeyi ve kokuyu yok edecek midir? Aynı şekilde uygulanan dini törenlerin sayısı ne kadar çok olursa olsun, kirliliğimizi yok edemezler ve Tanrı’nın bizi kabul etmesini sağlayamazlar.

Çayımızın içinde olan tek bir damla zehiri hoş görmemiz nasıl mümkün değilse, aynı şekilde Tanrı da tek bir günahı bile hoş görmez. Zehirli çaya daha fazla su eklemek, zehirin öldürücü özelliğini yok edebilir mi? Aynı şekilde iyi işlerimizin sayısı ne kadar çok olursa olsun, bizi saf bir hale getiremez ve sonsuz yargıdan kurtaramazlar.

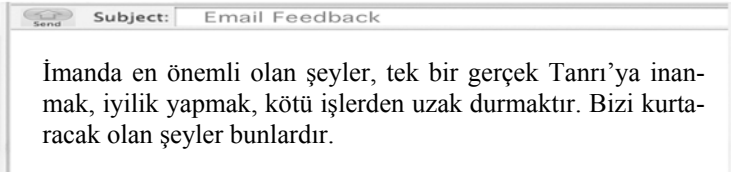
Günah borcumuzdan kurtulmak ya da kendimizi Tanrı’nın önünde salih kılmak söz konusu olduğunda, *çaremiz yoktur*. Ama RAB’be şükürler olsun ki, *umutsuz* değiliz. O Kendi saf ve mükemmel katında sonsuza kadar yaşayabilmemiz için ihtiyacımız olan her şeyi sağlamıştır.

İMAN VE İŞLER

Günahın cezasını tamamen ödeyen İsa Mesih'e inanan herkese Tanrı şunu söyler: ***"İman yolu ile* (Mesih'in sizin için yaptıklarına güvenerek), *lütuf ile* (hak edilmemiş iyilik) *kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir* (Efesliler 2:8-9).**

Cennette övünmeye yer olmayacaktır.

Kurtuluş, *'lütuf aracılığıyla*dır.' Kurtuluş, *'Tanrı'nın armağanı*dır.' Minnettarlıkla alınması gereken hak edilmemiş bir armağandır; *'hiç kimsenin övünmemesi için'* kazanılması gereken bir maddaya değildir. Ama yine de ne üzücüdür ki, dindar kişilerin çoğunun bu konudaki zihin karışıklığı devam etmektedir; aşağıda, bu konu hakkında Orta Doğu'dan bize yazan birinin satırlarını aktarayım:

Eğer sonsuz yargıdan kurtuluş ve Tanrı ile birlikte yaşama hakkı bizim kendi çabalarımıza bağlı olsaydı, o zaman cennette bir yer kazanabilmek için yeterince iyilik yaptığımızı ya da kötülük yapmaktan yeterince uzak kaldığımızı nasıl bilebilirdik? Kurtuluş güvencemizi asla elde edemezdik.

Yaklaşık üç bin yıl önce Yunus peygamber şu beyanda bulundu: ***"Kurtuluş Rab'den gelir"*** (Yunus 2:9).

Bu nedenle Tanrı'ya övgüler olsun!

"İman yolu ile, lütuf ile kurtuldunuz, bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir." (Efesliler 2:8-9)

Tanrı'nın Sözü açıktır: bizi günahın cezasından kurtarmaları için

kendi iyi işlerimize güvenmek, Tanrı'nın kurtuluş armağanını reddetmektir.

Bu durumda iyi işler yapmak ve günahattan uzak kalmak hangi noktada birleşirler? Bu sorunun yanıtını bir sonraki ayet bize vermektedir:

“Çünkü biz Tanrı'nın yaptınız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık.” (Efesliler 2:10)

Aradaki farklılık açıktır: bizler, iyi işler **aracılığıyla** kurtulmayız. İyi işler **için** kurtuluruz.

“Ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih... bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere Kendini bizim için feda etti.” (Titus 2:13-14)

Bu kitabın başlangıcında, köyün ileri gelenlerinden birinin arkadaşına yaptığı şu yorum yer almaktaydı, “cennete gitmeyi, yaptığın iyi işler nedeniyle hak edersin...”

Tanrı Sözü, bu adamın düşüncesinin hatalı olduğunu ortaya koyar.

Kendi yaptığı “iyi işlerin” temelinde hiç kimse “cennete gitmeyi hak etmez.” Ancak yine de, Tanrı'nın sonsuz yaşam gibi büyük armağanını almış olan kişiler, kötülükten sakınmak ve Tanrı'nın yüceliği ve diğer insanların bereketi için iyilik etmek *isteyeceklerdir*.

MEYVE, KÖK DEĞİLDİR

İyi işler hiçbir zaman *kurtuluş için bir talep* olmamışlardır, ama her zaman *kurtuluşun bir sonucu* olmaları gerekir. Örneğin, İsa öğrencilerine şunu öğretti:

“Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz

olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.” (Yuhanna 13:34-35)

İnsanları, İsa’nın onları sevdiği ve onlarla ilgilendiği gibi sevmek ve onlara ilgi göstermek kurtuluşun bir *ön koşulu mudur?* Hayır. Eğer öyle olsaydı, diğer insanları mükemmel ve sürekli olarak seven tek Kişi yalnızca İsa olduğu için hiçbirimiz Cennete giremezdik.

İnsanları sevmek ve onlarla ilgilenmek, gerçek imanlıların yaşamlarında büyüyen bir *sonuç* mu olmalıdır? Kesinlikle. **“Eğer birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu *anlayacaktır.*”**

Tanrı halkı, imanlarını yaşam biçimleri ile *gösterirler.*²³⁰

Kurtuluşun *kökünü*, kurtuluşun *meyvesinden* ayırt edebilmek çok önemlidir. Mesih’teki imanlıların, kutsal, sevecen, fedakar, ve disiplinli yaşamlar (meyve) sürdürerek, O’nun kurtuluş armağanına (kök) duydukları minnettarlığı ifade etmeleri gerekir.

Tanrı halkı, O’nun iyiliğini kazanmak için iyi işler yapmazlar; iyi işler yaparlar, çünkü Tanrı onlara hak etmedikleri iyiliği ihsan etmiştir.

SAHTE DİN

Kayın, “kendin-yap” dinini icat eden ilk kişidir. Tanrı’ya kurbanlık bir kuzunun kanı temelinde yaklaşmak yerine kendi düşünceleri ve çabaları ile yaklaştı. Bu nedenle Kayın’ın duaları Tanrı’yı gücendirdi ve tiksindirdi.

“Yasaya kulağımı tıkayanın *duası da iğrençtir.*” (Süleyman’ın Özdeyişleri 28:9)

Tanrı’nın yasası günahı örtmek için bir kuzunun ya da başka uygun bir kurbanın dökülmüş kanını talep etti. Kayın, Tanrı’ya yasanın talep ettiği şekilde gelmediği için **“ettiği dua bile iğrençti** (nefret uyandıran bir eylem, kirlетme, bozma). Kayın’ın bir dini vardı,

ama bu sahte bir dindi. Getirdiği sunu, vaat edilen Kurtarıcı'ya ve O'nun çarmıhtaki ölümüne işaret etmiyordu. Sonuç olarak:

“Rab Habil’i ve sunusunu kabul eti, ama Kayın ile sunusunu reddetti. Kayın çok öfkelen-di, suratını astı.

RAB Kayın’e, ‘Niçin öfkelen-din?’ diye sordu. ‘Niçin surat astın? Doğru olanı yapsan seni kabul etmez miyim?’ (Yaratılış 4:4-7)

RAB, Kayın’e merhamet ederek konuştu, ona yanlış işlerinden dönmesi ve Tanrı’nın adil planına boyun eğmesi için tövbe etmesi konusunda zaman tanıdı.

Kayın yalnızca öfkelen-di. Kendi çabasına dayanan güzel dinini bir kuzunun iğrenç kanı ile değiştirmeyi istemedi. Tanrı’nın adı ile yapacaklarını kendi istediği şekilde yapacaktı!

Ve bu seçtiği yol onu nereye götürdü?

DÜŞMAN DİN

*“Kayın kardeşi Habil’e, ‘Haydi, tarlaya gidelim’ dedi. Tarlada birlikteyken **Kayın kardeşi Habil’e saldırıp onu öldürdü.**” (Yaratılış 4:8)*

Bir kuzuyu bir günah sunusu olarak öldürmek için gereğinden fazla gururlu olan Kayın, kendi kardeşini öldürmek için gururlu değildi.

Kayın, gelecekte yasalarının ve geleneklerinin buyruklarına boyun eğmeyi reddeden kişileri aşağılayacak, zulmedecek hatta öldürecek olan dini ve politik sistemlerin temelini attı.

Bugün dünya üzerinde Kayın gibi pek çok dindar kişi dinlerini savunmak adına saldırganca davranmakta ve cinayetler işlemektedirler. Bu eylemleri ile dünyaya, imanları konusunda ne kadar güvensiz olduklarını ve sorunları çözmesi için Tanrı’larına ne kadar az güven duyduklarını ilan etmektedirler.

Elektronik posta aracılığıyla yoğun bir şekilde yazıştığımız Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşayan bir adam şunları yazdı:

Subject: Email Feedback

Kutsal Peygamber'e gözümün önünde küfür eden son kişi, küftettikten üç saniye sonra iki ön dişini yuttu. Bir daha küfrettiği zaman peltekçe konuşacağı gerçeğini bilmek bana büyük zevk verdi.

Putperestler ya din değiştirsinler ya da ölsünler. Nokta.

Bu adamın sözleri ve eylemleri Rab İsa'nın şu sözleriyle tam bir karşıtlık içindedir: *"Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: **Düşmanlarınızı sevin**, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin. Size hakaret edenler için dua edin."* (Luka 6:27-28) Ve İsa çarmıhtayken, Kendisini çarmıha gerenler için şöyle dua etti: *"**Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar!**"* (Luka 23:34)²³¹

TÖVBE ETMEYEN KAYIN

Kayin'in öyküsüne geri dönelim. Kayin erkek kardeşini öldürdükten sonra, Tanrı, Kayin'e yanlış düşüncesinden ve kötü yollarından tövbe etmesi için bir fırsat tanıdı.

"RAB, Kayin'e, 'Kardeşin Habil nerede?' diye sordu. Kayin, 'Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?' diye karşılık verdi. RAB, 'Ne yaptın?' dedi. 'Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor. Artık döktüğün kardeş kanını içmek için ağzını açan toprağın laneti altındasın.'" (Yaratılış 4:9-11)²³²

Kayin, günahını itiraf etmeyi ve Tanrı'ya bir kuzunun kanı ile alçakgönüllülük ile yaklaşmayı reddetti. Bunları yapmak yerine, *"Kayin, RAB'bin huzurundan ayrıldı."* (Yaratılış 4:16)

Kayin asla tövbe etmedi. Tanrı'nın öngördüğü yola boyun eğmek yerine, kendi düşüncelerini izlemeye devam etti. Kayin, güçlü bir uygarlığın temelini attı, ama bu uygarlık, Yaratıcı Tanrı'ya gerçekten boyun eğmekten yoksun bir toplumdur.²³³ Kayin gibi, onun soyu

da ben-merkezli bir yaşamın öz-yıkıma neden olan yolundan aşağı telaşla koştu.

Yaratılış'ın dördüncü bölümü, aynı zamanda Kayın'ın altıncı-kuşak soyundan gelen Lemek'in öyküsünü de içerir. Atası Kayın gibi Lemek de kibirli, nefesine düşkün, kindar ve cinayet işleyen bir adamdı. Bilim ve sanat dallarının çoğunu Lemek'in oğulları başlatılar; pek çok konuda yoğun bilgiye sahip olan kişilerdi, ama Tanrı'yı tanımıyorlardı.

İnsanlar yalnızca *Tanrı'nın kurtuluş yolundan* dönmekle kalmadılar; aynı zamanda *Tanrı'nın istediği yaşam biçiminden* de saptılar.

TÖVBE ETMEYEN İNSANLIK

Kayın'den dokuz kuşak sonra, RAB insan soyu hakkında şu değerlendirmeyi yapacaktı:

“Yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte.” (Yaratılış 6:5)

Peygamber Nuh'un döneminde, yeryüzünde, Yaratıcılarına hala güvenmekte olan insanlar, yalnızca Nuh ve ailesiydi. İnsanın, Tanrı'nın sözüne kulak vermeyi reddeden inatçı tutumu, evrensel bir tufana neden oldu. Tanrı yine lütfederek bu tufandan kaçış yolu sağladı, ama bu lütuftan yalnızca sekiz kişi yararlandı. Tanrı'nın mesajına inanan bu sekiz kişi, yalnızca Nuh ve karısı, ve onların oğulları Sam, Ham, Yafet ve eşleriydi (Yaratılış 6-8).

“İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili uyarılınca, Tanrı korkusu ile ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu.” (İbraniler 11:7)

Bugün pek çok bilim adamı, Kutsal Kitap'taki evrensel tufan²³⁴ bölümü ile alay etmelerine rağmen, *hiçbiri* zamanımızdaki kurak bölgelerin çoğunun bir zamanlar suyla kaplı olduğunu ve günümüzde, dünyanın büyük çöllerinde ve dağ silsilelerinde yapılan kazılarda, denize ait milyonlarca fosilin meydana çıkartılmış oldu-

ğunu *inkar etmezler*. Gökkuşağının, Tanrı'nın, yeryüzünü bir daha asla bir tufan ile yok etmeyeceğine dair verdiği sözün bir belirtisi olarak önem taşıdığı gerçeğini küçümseseler bile, bir yağmur fırtınasının ardından gelen gökkuşağının varlığını da inkar edemezler.

İSYANKÂR VE ZİHİNLERİ KARIŞMIŞ İNSANLAR

İnsanlar tufan yargısından sonra yepyeni bir başlangıç ile kutsanmış olmalarına rağmen, tufandan hemen birkaç kuşak sonra Yaratıcılarına-Sahiplerine karşı yine baş kaldıracaklar ve kendi düşüncelerinin ardından gideceklerdi. Örnek verecek olursak, Tanrı, insanlığa çoğalmalarını ve “*yeryüzünü doldurmalarını*” söylemişti. (Yaratılış 1:28, 9:1) Peki, ya insanlar, ne yapmak konusunda kararlıydılar? Tanrı'nın söylediğinin tam aksini yapmayı seçtiler!

“Gelin, kendimize bir kent kuralım ve göklere erişecek bir kule dikip kendimize ün salalım; böylece yeryüzüne dağılmayız.” (Yaratılış 11:4)

İnsanların yapmış oldukları bu planın ne kadar ben-merkezli ve isyankâr olduğuna dikkat edin. Tanrı'nın onlar için iyi ve mükemmel isteğini izlemek yerine, kendi bilgeliklerini izlemek ve kendi adlarına ün kazandırmak için planlar yaptılar. Belki de, “*göklere erişecek bir kule*” inşa ederlerse, başka bir tufan olduğu takdirde güvende olacaklarını düşündüler. Günümüzde kendi yoğun çabaları ile Tanrı'nın yargısından kaçmayı uman dindar insanlardan hiç farkları yoktu.

Tanrı, insanların tek bir yerde birlikte yaşama planlarına bir son verdi. RAB, böyle bir planın insan soyunu çok çabuk bir şekilde çürüteceğini ve yok edeceğini biliyordu. Bu durumda Tanrı'nın ne yaptığına bakalım ve aynı zamanda da tarihteki bu döneme kadar “*dünyadaki bütün insanların aynı dili konuştuklarını, aynı sözleri kullandıklarını*” (Yaratılış 11:1) aklımızda tutalım.

“RAB, ‘Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar’ dedi. ‘Gelin, aşağı inip dille-

*rini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.’ Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente **Babil** adı verildi, çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.” (Yaratılış 11:6-9)*

İnsanlar, birbirlerini anlamayarak kulelerini tamamlamadan yarım bıraktılar ve Tanrı’nın önceden onlar için amaçlamış olduğu gibi, yeryüzünün dört bucağına dağıldılar. “*Bu nedenle kente **Babil** adı verildi.” Babil, “kargaşa” anlamına gelir.*

Tanrı’nın projesi reddedildiği takdirde, ortaya her zaman kargaşa çıkar.

HATALI ÇOĞUNLUK

Nuh’un zamanındaki insanlardan ve Babil kulesini inşa etmeye çalışan kişilerden alınacak ders şudur:

Çoğunluk hatalıydı.

Günahkârların kendileri ile aynı görüşe sahip olan milyonlarca kişinin var olduğu gerçeği ile rahatlamalarına rağmen, Tanrı’nın yargısı yine de üzerlerine geldi. Pek çok kişi bu güne kadar hala Tanrı ve Tanrı’nın mesajı konusunda sahip oldukları düşüncenin, başka pek çok kişi de aynı düşünceye inandığı için doğru olması gerektiğini zannederler.

Britanya’da yaşayan biri, elektronik posta ile aşağıdaki şu notu gönderdi:

Subject: Email Feedback

Eğer kendinizi cehennemden kurtarmak istiyorsanız, o zaman dünyadaki en hızlı büyüyen dini izleyin...

Eğer hızlı büyüme ya da sadece sayılar gerçeği kanıtlamak için yeterli olsalardı, o zaman Kayın’ın soyunun, Nuh’un dönemindeki insanların ve Babil’de yaşayanların da haklı olmaları gerekirdi. Ama bu insanların hepsi hatalıydılar – tamamen hatalıydılar.

“Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı **geniş** ve yol **enlidir**. Bu kapıdan girenler **çoktur**. Oysa yaşama götüren kapı **dar**, yol da **çetindir**. Bu yolu bulanlar azdır.” (Matta 7:13-14)

TANRI’NIN DURDURULAMAZ PLANI

İlk aile hakkındaki öyküye geri dönerek, Kayın, Habil’i öldürdükten sonra neler olduğunu öğrenelim.

“Adem karısı ile yine yattı. Havva bir erkek çocuk doğurdu. **‘Tanrı, Kayın’ın öldürdüğü Habil’in yerine bana başka bir oğul bağışladı’** diyerek çocuğa **Şit** adını verdi. Şit’in de bir oğlu oldu, adını Enoş koydu. O zaman insanlar **RAB’bi adı ile çağırmaya** başladılar.” (Yaratılış 4:25-26)

Tanrı’nın, Kendisine güvenen bir halka sahip olma arzusu ve tasarısı engellenemeyecekti.

Şit adı, “...’in yerine bağışladı” anlamına gelir. Havva, Tanrı’nın, Kayın’ın öldürdüğü Habil’in yerine, kendisi için “*başka bir tohum*” bağışlamış olduğunu anladı. Vaat edilen *bir kadının Soy*u Şit’in soyu aracılığıyla dünyaya gelecekti.

İsa’nın annesi olan bakire genç kız Meryem, Şit’in soyundan geliyordu. Meryem aynı zamanda Tanrı’nın vaat etmiş olduğu gibi, İbrahim ve Davut’un da soyundan geliyordu. Şeytan, Tanrı’nın planını bozmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, RAB Tanrı’nın “*dünyanın başlangıcından önce*” yapmış olduğu planı işlemeye devam etti.

Hiç kimse ve hiçbir şey bu planı durduramadı.

RAB’BİN ADI

Habil gibi Şit de Tanrı’ya ve O’nun bağışlama yoluna güvendi ve “*RAB’bin adını çağırdı.*” (Yaratılış 4:26) Tüm çağlar boyunca, kendilerine ün yapmaya çalışan Babil halkı gibi insanların yaşadığı

bir dünyada **RAB’bin** adına inanan ve O’nun adını çağıran Habil ve Şit gibi insanlar da var oldular.

Arkadaşlarımın bazıları bana Tanrı’nın yüz tane adı olduğunu söylerler, ama bu adlardan yalnızca doksan dokuz tanesini bilirler. Acaba listelerinde eksik olan ad, anlamı “**RAB kurtarır**” olan ad olabilir miydi?

Bu ad, hangi addır?

Evet, bu ad **İsa**’dır.

Bu ad’a güvenmemek –O’nun Kim olduğuna ve ne yaptığına– Tanrı’ya boyun eğmemektir.

Şimdi gelin Pavlus’un dindar ve isyankâr Yahudi vatandaşları için ettiği duaya kulak verelim:

*“Kardeşler! İsrailîler’in kurtulmasını yürekten özliyorum, bunun için Tanrı’ya yalvarıyorum. Onlara ilişkin tanıklık ederim ki, **Tanrı için gayretlidirler, ama bu, bilinçli bir gayret değildir. Tanrı’nın öngördüğü doğruluğu** anlamadıkları ve **kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı’nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler.** Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa’nın sonudur... **İsa’nın Rab olduğunu** ağzınla açıkça söyler ve Tanrı’nın O’nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın...Çünkü Kutsal Yazı, ‘**O’na iman eden, utandırılmayacak**’ diyor. Çünkü Yahudi Grek ayırımı yoktur, aynı RAB hepsinin Rab’bidir. **Kendisini çağıranların tümüne eli açıktır. Çünkü ‘Rab’bi adı ile çağıran herkes kurtulacak.**” (Romalılar 10:1-4,9,11-13 [Yoel 2:32])*

DEĞERSİZ Mİ, DEĞERLİ Mİ?

Sizin adınıza bir milyon dolarlık bir banka çeki yazmış olduğumu varsayalım. Çek, bakıldığında harika görünürdü, ama değeri olmazdı. Neden?

Çünkü banka hesabımda bu çekin tutarını karşılayacak miktarda para yok!

Peki, ya dünyanın en zengin adamı sizin adınıza bir milyon dolarlık bir çek yazmış olsaydı?

Sorun çıkmazdı. Çünkü çekin karşılığı olacaktı.

Benim imzamı taşıyan çeki reddeden aynı banka zengin adamın imzasını taşıyan çekin karşılığını ödeyecekti.

Dünyamız, Tanrı'ya pek çok isim aracılığıyla yaklaşma girişiminde bulunan insanlarla doludur, ama insanın günah-borcunu ödemesi için Oğlu'nu göndermiş olan kutsal Tanrı'nın gözünde bu isimlerin hepsi değersiz, günahla lekelenmiş isimlerdir.

Bankanın benim imzamı taşıyan bir milyon dolarlık çekin karşılığını ödememesi gibi, Tanrı da **İsa**'nın adının dışında hiçbir isim aracılığıyla bağışlama ve yaşam ihsan etmeyecektir.

*“Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek **başka hiçbir ad** yoktur.”* (Elçilerin İşleri 4:12)

Günah-borcunuzun Tanrı'nın kayıt kitabından silinmesini ve O'nun doğruluğunun zenginliğinin hesabınıza geçmesini ister miydiniz? Günahın laneti üzerinde zafer kazanmak ve şimdi ve sonsuzluk boyunca Yaratıcınız ile yakın bir ilişki yaşamamanın keyfini çıkarmak ister misiniz?

O zaman size bunları sağlayacak olan yalnızca tek bir isimdir.

*“O zaman **RAB'bi adı ile** çağıran herkes kurtulacak.”* (Yoel 2:32)

*“**Rab İsa Mesih'e** iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz.”* (Elçilerin İşleri 16:31)

Rab İsa Mesih'in sizin günah-cezanızı ödemek için acı çektiğine, öldüğüne ve günah-cezanızı ortadan kaldırdığına yüreğinizde inanıyor musunuz?

O zaman “*kurtulacaksınız.*”

YALNIZCA İKİ DİN

Bu yolculuğa, dünyamızda *on binden* fazla din sistemi bulunduğunu gözlemleyerek başladık.

Aslında yalnızca *iki* sistem mevcuttur.

- Size *kendinizi kurtarmanızı* söyleyen *insan başarı* sistemi.
- Size *bir Kurtarıcı'ya ihtiyacınız olduğunu* söyleyen *tanrısal başarı* sistemi.

Kendi kendinizi kurtarmaya çalıştığınız sürece herhangi bir din ya da isim işinize yarayabilir; ama bir Kurtarıcı'ya ihtiya-

cınız olduğunu fark ettiğinizde, işinize yalnızca tek bir isim yarayacaktır.

Bu isim, *İsa*'dır.

“Peygamberlerin hepsi *O'nunla ilgili* tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, *O'na* inanan herkesin günahları *O'nun adı* ile bağışlanır.” (Elçilerin İşleri 10:43)

BÖLÜM III

YOLCULUĞUN SONU

LANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK

27 – Aşama 1: Tanrı'nın Önceki Programı

28 – Aşama 2: Tanrı'nın Şimdiki Programı

29 – Aşama 3: Tanrı'nın Gelecekteki Programı

30 – Gelecekteki Cennetten Gösterilen Bölümler

Sonsöz

Dipnotlar

27

AŞAMA 1: TANRI’NIN ÖNCEKİ PROGRAMI

*“Sen **bugün** benimle birlikte cennette olacaksın!”*

İsa Mesih (Luka 23:43)

Birkaç dakika önce diz üstü bilgisayarımın bataryası neredeyse tükenmiş ya da ölmüştü, ama şimdi yeni yaşam ile dolduruluyor. Ölmek üzere olan bu konumu nasıl tersine çevrilebildi?

Bilgisayarımın fişini bir elektrik prizine taktım.

Bir diz üstü bilgisayar, bir cep telefonu ya da bir el feneri, bu aygıtların pilleri sürekli bitiyor ya da ölüyorlar –şarjlarını yitiriyorlar– bu durumları, üstün bir güç kaynağından tekrar şarj edilene kadar devam ediyor.

Adem’in soyunun durumu, bir şekilde bu tükenerek ölen pillerin durumuna benziyor. Anne rahmine düştüğümüz günden itibaren, günahın getirdiği laneti tersine çevirmek için hiçbir yol olmadan, ölmeye başladık.

Yolculuğumuzun son bölümüne başlarken, size, geleceği ölmekte olan bir pil kadar umutsuz görünen gezgin bir Fransız’ın öyküsünü anlatmak istiyorum.

MUTSUZ VE DERTLİ

26 yaşındaki Bruno ile 1987 yılının Mart ayında tanıştım.

Bu genç adam, pek çok yıl önce, yaşamın anlamını merak etmeye başlamıştı. İç varlığında büyük bir boşluk hissediyordu – bu boşluğu, ne Katolik inancı ile yetiştirilişi ne de dünyasal zevkler ile dolduramamıştı.

Bruno, küçük bir erkek çocuğuyken, kendisine Tanrı'yı öğreten kişilerin öğrettiklerini uygulayamadıklarının farkına vardı. İsyankar delikanlılık çağında adaletsizlikle dolu bir dünya gözlemledi. 18 yaşına geldiğinde, Bruno'nun yaşamdaki tek amacı, hafta sonlarını arkadaşlarıyla birlikte geçirmek, sarhoş olmak ve içinde yaşadığı sefil koşulları unutmaktı. Kız arkadaşı bir trafik kazasında öldüğü zaman, içinde yaşadığı umutsuzluk koyulaştı. Tanrı'ya öfke duydu.

Bruno, Hindistan'a gitmeye karar verdi. Yaşamın anlamını Hindistan'daki pek çok inançtan birinde bulabileceğini düşünüyordu. Bruno, karayolu ile yaptığı yorucu bir yolculuktan sonra, Hindistan'ın kalabalık kentlerinden birine vardı. Burada yoğun bir dinsel çaba ve sözle anlatılması mümkün olmayan bir insan mutsuzluğu ile yüz yüze geldi. Karşılaştığı bu durumu Bruno'nun kendi sözleriyle aktaralım: “Sahip oldukları dine ve inanca rağmen buradaki insanların benden daha mutsuz olduklarını gördüm.”

Bruno, Hindistan'da yaklaşık bir yıl geçirdikten sonra şu sonuca vardı: Eğer nihai gerçeği keşfedecekse, bunu ona yalnızca Tanrı açıklayabilirdi. Böylece Yaratıcısı'na şu basit dua ile hitap etti, “Eğer varsan, bana kendini açıkla!”

Bruno, bir gün Kalküta sokaklarında yürürken, kapısında KUTSAL KİTAP EVİ yazılı bir levha bulunan bir dükkan fark etti. O anda karar vererek, dükkandan içeri girdi ve görevliye, “Fransızca bir Kutsal Kitap'ınız var mı?” diye sordu. Dükkanda tek bir tane Fransızca Kutsal Kitap vardı.

Bruno, Kutsal Kitap'ı satın aldı ve okumaya başladı.

Okurken, kendisini şaşırtan pek çok şeyle karşılaştı. Örneğin, Tanrı'nın On Buyruk'ta söylediği birinci ve ikinci buyruklardan çok etkilendi: "*Benden başka tanrının olmayacak. Kendine herhangi bir canlıya benzer bir put yapmayacaksın... putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın*" (Mısır'dan Çıkış 20:3-5). Bruno, etkilendiği bu buyruklara rağmen, çevresinde insanların önlerinde eğildikleri putlarla dolu tapınakların varlığına tanıklık etti. Ve kendisinin yetiştirilmiş olduğu din üzerinde düşünürken, tanıdığı din-dar insanların da Meryem ve azizlerin heykelleri önünde eğilerek ve onlara dua ederek Tanrı'nın buyruklarını ihlal etmekten suçlu olduklarını düşündü.

Bruno, aynı zamanda şu ayetten de etkilenmişti: "*Bu Yasa Kitabında yazılı olanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın.*" (Yeşu 1:8)

Aradığı gerçeğin yalnızca Kutsal Kitap'ta bulunabileceğine kanaat getiren Bruno Hindistan'dan ayrıldı ve Fransa'ya geri döndü. Ama Kutsal Kitap'ını okumaya devam etmek yerine, onu kitap rafına koydu ve iş ve eğlence yaşamına tekrar başladı. Bu yaşam tarzının ona verdiği tek şey, acı bir tat ve boş bir yürekti.

Aradan dört yıl geçti.

Bruno, bir gün, anlamsız var oluşu hakkında düşünürken, Tanrı'nın vaatlerinden birinin yer aldığı bir Kutsal Kitap ayetini hatırladı: "*Beni arayacaksınız. Bütün yüreğiniz ile arayınca Beni bulacaksınız.*" (Yeremya 29:13) Bruno şöyle dua etti, "Tamam Tanrım, vaa-dinin doğru olup olmadığını anlamak için seni bütün yüreğim ile arayacağım."

Evinin kendisini etkilemesine engel olmak amacıyla Bruno, bu kez Afrika'ya olmak üzere, bir başka yolculuk daha yapmaya karar verdi. Karayolunu kullanarak yaptığı bu yolculuk sırasında Kutsal Kitap'ını okudu ve dua etti, "Tanrım, beni *senin* gerçeğine yönelendir ve yanlış yollardan koru." Sahra'yı geçtikten sonra Kuzey Se-

negal'e geldi. Buradaki ilk gecesini ailemin ve benim yaşadığım aynı kentte geçirdi.

Ertesi sabah Bruno kentte bir yürüyüşe çıktı. Aynı Kalküta'da olduğu gibi, bir kapının üzerinde asılı olan bir levha dikkatini çekti. Bu levhanın üzerinde şunlar yazılıydı:

ECOUTEZ! CAR L'ETERNEL DIEU A PARLE!
(*Dinle! Çünkü RAB Tanrı konuştu!*)

Bruno içeri girdi.

Girdiği yer benim ofisimdi. Yaptığım işten başımı kaldırıp baktığımda, elinde küçük, çok kullanılmış mavi bir kitap –Hindistan'da satın aldığı Kutsal Kitap– tutan, çalı kadar gür sakallı bir adam gördüm. Bana o zaman yöneltmiş olduğu ilk sorusu hala kulaklarımda:

“Sen nesin, Katolik mi, Protestan mı?”

“Ben yalnızca bir Hristiyan'ım – Mesih'in bir izleyicisi,” diye karşılık verdim. Bruno, yanıtları duyduğu zaman hem şaşırıyor hem de memnun oluyor. Çünkü Kutsal Kitap'ı okurken, Kutsal Kitap'ın hiçbir zaman *Katoliklerden* ya da *Protestanlardan* söz etmediğini, *Hristiyanlar'dan* –Mesih imanlılarından– bahsettiğini gözlemlemişti. Bruno, daha sonra bana o gün eğer ben “Katoliğim” ya da “Protestanım” şeklinde bir yanıt vermiş olsaydım, dönüp hemen dışarı çıkacağını anlattı. Dinden bıkmıştı. Gerçeği istiyordu.

O günü izleyen birkaç gün boyunca Bruno beni soru yağmuruna tuttu. Ona, Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki yanıtlarını gösterdim. Ayrılacağı günün akşamı (Güney Afrika'ya gitmeyi tasarlıyordu), ona meydan okudum, “Kutsal Kitap'ını tekrar oku ve Tanrı'nın senin için ne yaptığını oku.”

Altı hafta sonra, eşim ve ben Bruno'dan bir mektup aldık: mektubunda bir balıkçı köyünün yakınında kendisine bir oda kiraladığını, Eski ve Yeni antlaşmaları kıyaslayarak Kutsal Kitap'ın tamamını tekrar okuduğunu ve bitirdiğini açıklıyordu.

Kutsal Yazılar'ın tümünde Mesih'i görmüştü.

Bu bölümü Bruno'nun kendi sözleriyle aktarmak isterim: “Bir gece dışarıda tek başımayken, İsa'nın vaadi yüreğime güçlü bir şekilde geldi, *‘Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, **Ben size rahat veririm**’* (Matta 11:28). Yaşamımı, tüm başarısızlıkları, acılıkları ve pişmanlıkları ile tekrar gözden geçirdiğimde, yüreğimde öfkeli bir çatışma meydana geldi. Eğer Mesih'i izlersem, artık tutkularımı ve arzularımı izlemek için özgür olamayacağımı biliyordum. Sonunda teslim oldum. Tanrı, gözlerimi açtı. Mesih'in, çarmıhta, Kanını *benim için* döktüğüne ve ölümden *benim için* dirildiğine inandım. Canım, huzurla doldu. Ağlamaya başladım ve ağlamam durmak bilmedi. Günahımın ağır yükü üzerimden gitmişti!” Bruno, şu sözlerle devam etti: “En somme, je suis ne de nouveau!” (“Özetleyecek olursam, yeniden doğdum!”)

Bruno, daha önce aramış olduğu her şeyi buldu: temizlenmiş bir yürek ve vicdan, Yaratıcısı ile bir ilişki ve sonsuz yaşam. Neden yeryüzünde bulunduğunu ve nereye gitmekte olduğunu artık anladı.

Arayışı son buldu.

Kutsal Kitap şöyle der:

*“Bir kimse **Mesih**'teyse yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.*” (2. Korintliler 5:17)

Bruno'nun yaşamı hem küçük hem de büyük konularda süratle değişmeye başladı. Örneğin, on bir yaşından beri sigara içiyor olmasına rağmen, Rab onu bu alışkanlıktan kurtardı. Benliğine dönük, içki içmeye yer veren, ahlak dışı yaşam biçimi utanç dolu geçmişinde kalan bir anıya dönüştü. Kutsal Yazılar, artık onun için büyük anlam taşıyorlardı ve dua etmek Bruno için nefes almak kadar doğal bir hale gelmişti.

Bruno, seyahat etmeye devam etmek yerine Kutsal Yazılar'ı çalışmak, Mesih'teki imanlılarla zaman geçirmek ve diğer insanlara Tanrı'nın kendisi için ne yaptığını anlatmak amacı ile sonraki altı ay boyunca Senegal'de kaldı.

Bruno, yeni bir yaratık olmuştu.

Bruno ile ilk karşılaşmamızdan bu yana yaklaşık yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen, hala haberleşiyoruz. “Yeni Bruno” bugün Fransa’da eşiyile birlikte yaşıyor, Tanrı ile yürüyorlar ve dört çocuklarını Rab bilgisi ve bereketiyle büyütüyorlar.

Bu söylediklerim, Bruno’nun yaşamının artık yürek acılarından, mücadele ve sıkıntılardan özgür olduğu anlamına mı geliyor? Hayır, hem o hem de ailesi çeşitli denemeler ve ayartmalarla karşılaşılıyorlar, ama yalnız değiller.

Rab’bin Kendisi onlarla birlikte.

TANRI’NIN ÜÇ AŞAMALI PROGRAMI

Belki biri şöyle düşünüyor olabilir: “Durun bir dakika, eğer İsa bizim için Şeytan’ı, günahı ve ölümü yendiyse, o zaman Mesih imanlıları dahil olmak üzere insanlar neden pek çok alanda mücadele etmeye devam ediyorlar? Dünyamız neden kötülük ve çekişmelerle dolu? Vaat edilen kurtuluş ve mükemmellik nerede?”

Bu soruların yanıtları, Tanrı’nın, insan tarihine müdahale etmek için yaptığı uzun süreli planın üç aşamadan oluştuğu gerçeğinde bulunur:

Aşama I: Tanrı, halkını *günahın*
CEZASINDAN kurtaracaktı.

Aşama II: Tanrı, halkını *günahın*
GÜCÜNDEN kurtaracaktı.

Aşama III: Tanrı, halkını *günahın*
VARLIĞINDAN kurtaracaktı.²³⁵

Aşağıda Yeni Antlaşma'dan alınan bir aktarma, Tanrı'nın bu üç aşamalı –geçmiş, şimdi ve gelecek– programını özetlemektedir:

*“Tanrı ‘bizi böylesine büyük bir ölüm tehlikesinden (Aşama I) **kurtardı; daha da kurtaracaktır** (Aşama II); **umudumuzu O’na bağladık, bizi yine kurtaracaktır** (Aşama III).” (2. Korintliler 1:10)*

Kutsal Yazılar'da yaptığımız yolculuğun geri kalan bölümü, Tanrı'nın, Şeytan'ın, günahın ve ölümün etkilerini sonsuza kadar yok edeceği bu üç aşamalı programa odaklanacaktır. Yolculuğumuzun son kısmı, bize Cennetin kendisinden kısa görüntüler vereceği için harikulade manzaralar içerecektir.

LANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK: AŞAMA BİR

Adem ve Havva Şeytan'ın söylediklerini dinledikleri zaman, Yaratıcıları-sahipleri ile olan arkadaşlıklarını, ceza olarak kaybettiler ve hem kendilerinin hem de tüm soylarının üzerine günahın lanetini getirdiler. Orijinal, mükemmel dünya aniden insanların Tanrı'dan saklanmak istedikleri ve kendi yollarında yürümeyi tercih ettikleri bir yer haline dönüştü. Yaşam, yas ve acı, hastalık ve bozulma, yoksulluk ve açlık, üzüntü ve çekişme, yaşlanma ve ölüm ile tanımlanmaya başlandı.

Günah, bir lanet getirdi. Ama zaman dolduğunda, Tanrı'nın söz vermiş olduğu gibi, Tanrı'nın Sonsuz Oğlu, Adem'in soyunu Şeytan, günah ve ölümden kurtarmak için *bir kadının Soy*u olarak göklerden yeryüzüne geldi.

*“**Tanrı**, eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. **Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı Kendi Oğlu ile bize seslenmiştir.** Oğul Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür. Güçlü sözü ile her şeyi devam ettirir. **Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, yücelerde ulu Tanrı'nın sağında oturdu.**” (İbraniler 1:1-3)*

Rab İsa günah tarafından lekelenmemiştir.

O, günah ile lanetlenmiş yaratılışın her unsuru üzerinde tam bir yetkiye sahip olduğunu gösterdi. Ağzından çıkan bir söz ya da Elinin bir dokunuşu ile kötü ruhların kaçmasını, kör gözlerin görmesini, cüzamlı hastaların temizlenmesini ve ölülerin dirilmesini sağladı. O, suyun üzerinde yürüdü, fırtınaları dindirdi ve aç insanları doyurmak için ekmeği çoğalttı. O, günahı bağışladı ve yaralı yüreklerin esenliğini sağladı.

Ve sonra yerine getirmek için geldiği görevi tamamladı.

Babası'nı yüceltmek, Kutsal Yazılar'ı yerine getirmek ve O'na inanan herkesi kurtarmak için acı çekti, öldü ve tekrar dirildi.

*“İbrahim’e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh’u iman ile alalım diye, **Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa’nın lanetinden kurtardı.** Çünkü, ‘Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir’ diye yazılmıştır.”* (Galatyalılar 3:13-14; Yasa’nın Tekrarı 21:23)

ŞAŞIRTAN LÜTUF

Tanrı’nın yasalarını mükemmel bir şekilde yerine getiren İsa, yasayı ihlal edenleri, “*yasanın lanetinden kurtarmak* (bunu yapabilmek için mükemmel itaat gereklidir), *bizim için lanetlenmek üzere*” geldi. İsa, bizi sonsuz cezadan kurtarmak için, kendi isteği ile, bizim hak ettiğimiz cezayı üstlendi.

Rab, çarmıhta asılıyken acı çektiği anlarda bile, günahın lanetini tersine çevirmek ile ilgili amacını sergiledi.

İsa, devlete karşı hainlik, hırsızlık ve cinayet suçlarından ölüme mahkum edilen iki suçlunun arasında çarmıha gerildi. Rab ve bu iki günahkâr arasında geçen konuşmaya tekrar kulak verelim. Önce, her iki adam da İsa ile alay etti, ama saatler ilerledikçe bir tane sinin yüreği değişti ve tövbe etti.

“Çarmıha asılan suçlulardan biri, ‘Sen Mesih değil misin? Haydi, kendini de bizi de kurtar!’ diye küfür etti.

Ne var ki, öbür suçlu onu azarladı ‘Sende Tanrı korkusu da mı yok?’ diye karşılık verdi. ‘Sen de aynı cezayı çekiyorsun. Nitekim biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmadı.’ Sonra, ‘Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an’ dedi.

İsa ona, ‘Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın’ dedi.” (Luka 23:39-43)

Bu iki haydut ölmek ve cehenneme gitmek üzereydiler. Sonra, bu son saatlerde, bir tanesi Tanrı’nın önünde günahlı olduğunun farkına vardı ve ortadaki çarmıha çivilenmiş olan günahsız Kurtarıcı’ya güvenerek iman etti.

İsa ona bir vaatte bulundu:

“Sen bugün benimle birlikte cennette olacaksın!”

Sonsuzluğu, Şeytan ve onun düşmüş melekleri için hazırlanmış olan yerde geçirmek yerine bağışlanan bu haydut, sonsuzluğu şimdi Yaratıcısının-Kurtarıcısının huzurunda geçirecekti.

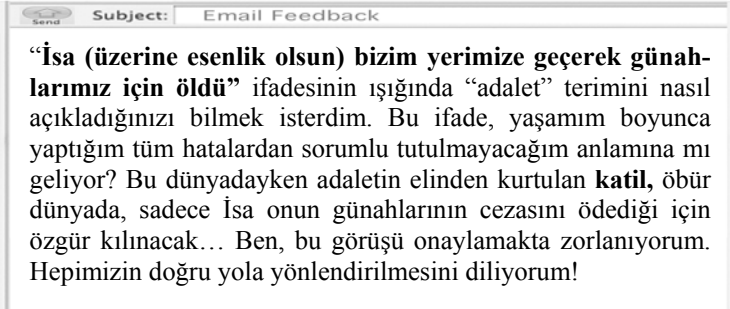
Birbirlerinden ne kadar farklı iki yer ve ne kadar büyük bir değiş tokuş!

Günahın cezasını çekmek için tam o anda Kanını dökmekte olan Tanrı’nın Kuzusu’na güvendiği için Tanrı bu günahkârın günahlarını kayıt defterinden sildi, İsa’nın doğruluğunu onun hesabına geçirdi ve adını *Kuzu’nun Yaşam Kitabına yazdı* – bu Kitap Tanrı’nın bağışlama, doğruluk ve sonsuz yaşam armağanını iman ederek alan herkesin isimlerini içerir.

Günahın laneti, bu çaresiz günahkâr için sonsuza kadar tersine çevrildi.

KATİLLER BAĞIŞLANABİLİR Mİ?

Aşağıdaki elektronik posta, araştırma yapan birinden geldi:

İsa’nın günahkârların yerine geçerek çarmıhta ölmesi “adalet” ile tutarlı mıdır? Tanrı, bir katili bile bağışlayabilir mi? Gelin, bu son soruya önce bağışlanan ve değişen “katiller” hakkındaki birkaç tanıklık ile karşılık verelim.

YAMYAMLAR

Kutsal Kitap çevirmeni ve antropolog Don Richardson, *Yeryüzünün Efendileri* adlı kitabında Endonezya’da İrian Jaya dağında yaşayan vahşi yamyamlar olan Yali halkından söz eder. Yüzyıllar boyunca bu halk çevrelerindeki köylerde yaşayan düşman insanlara işkence ettiler, onları öldürdüler ve, evet, onları *yediler*. İntikam ve korku, “normal” bir yaşam biçimiydi.

Sonra onlara Müjde götürüldü.

Yali halkı ve çevrelerindeki kabileler Tanrı’nın, günahın bağışlanması ve Mesih’teki yeni yaşam hakkındaki iyi haberini işittiler. Bu insanların çoğu iman etti. Düşünce ve yaşam biçimleri değiştirildi. Tanrı’nın yeniden doğmuş çocukları olarak, neyin “normal” olduğu konusunda şimdi yeni bir standarda kavuştular. Daha önce birbirlerinden korkan ve nefret eden kişiler birbirlerinin kardeşi oldular. Eski düşmanlarıyla dostluklarını kolaylaştırmak için “Yali köylerini birbirlerine yaklaştıran daha kaliteli patikalar” yaptılar.²³⁶

Bugün bu eski katiller kendilerine zarar vermek isteyen kişilere merhamet gösterirler, çünkü Tanrı'nın Ruh'u onların yüreklerini değiştirmiş ve onlara şunu öğretmiştir: *“Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. Tanrı'nın sizi Mesih'te bağışladığı gibi siz de birbirinizi bağışlayın.”* (Efesliler 4:32)

UMUTLARINI YİTİRMİŞ BİR KIZ

Emma, Singapur'daki tutucu ve sert bir Müslüman ailede yetiştirildi. Anne-babasının boşanması ve aile yaşamının düzensizliği nedeniyle birini –kendini– öldürmeye karar verdi.

Emma, on katlı apartmanlarının balkonundan aşağıya atlamaya niyetliydi. Tam planını uygulamak üzereyken, tanımadığı Tanrı'ya öfke ve umutsuzluk içinde feryat etti, “Eğer gerçekten varsan, bana bunu bir şekilde bildir!”

Balkona giden birkaç basamaklı merdivene doğru yürümeye başladı ve basamaklardan birinin üzerinde bir Kutsal Kitap duruyordu! Emma hemen kitabı aldı ve koşarak odasına gitti. Kutsal Kitap'ın sayfaları açıldı ve açılan bu sayfalarda şu satırlar yazılıydı:

“Rab çobanımdır, eksiğim olmaz. Beni yemyeşil çayır-larda yatırır, sakın suların kıyısına götürür. İçimi taze-ler, adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder. Karanlık ölüm vadisinden geç-sem bile, kötülükten kork-mam. Çünkü sen benimlesin.

Çomağın, değneğin güven verir bana. Düşmanlarımın önünde bana sofrâ kurarsın, başıma yağ sürersin, kasem taşıyor. Ömrüm boyunca yalnız iyilik ve sevgi izleyecek beni, hep RAB'bin evinde oturacağım.” (Mezmun 23)

Emma, bu Mezmur'u okurken, Tanrı'nın gerçekliği VE SEVGİSİ tam doluluk ile üzerine geldi. Hemen bunun ardından, **“Ben iyi**

çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir” diyen (Yuhana 10:11) Rab İsa’ya güvenerek iman etti.

Emma, O’nun “*koyunlarından*” biri oldu.

Emma artık kendini öldürmek istemiyor. Sevinçli bir eş ve beş çocuk annesi. Emma’nın yaşam amacı, Mesih’te bulduğunu –TANRI’NIN BOL SEVGİSİ– diğer kişilerin de bulmasına yardımcı olmak.

Bu öyküyü, doğruluğunu kontrol etmesi için Emma’ya gönderdiğim zaman, öyküyü elektronik posta aracılığıyla bana geri gönderdi; öyküye *Tanrı’nın sevgisi* hakkındaki sözlerini büyük harflerle yazarak eklemeye bulunmuştu. Dünyanın her yerinde bezdiren güçlü baskılar ve meydan okumalarla yüz yüze olan kadınların ortasında Emma, günlük yaşamı için gerekli olan gücü ve sevgiyi Rab’bin şaşırtıcı sevgisinde ve ilgisinde buluyor.

VAHŞİ BİR ADAM

Son olarak, Tanrı’nın adı uğruna insanları öldüren dindar bir parti-zan olan *Tarsus’lu Saul* üzerinde duralım.

Saul, Mesih’in zamanında Küçük Asya’da (günümüzdeki Türkiye), Tarsus’ta dünyaya geldi. Saul, İsa’nın Mesih ve Tanrı’nın Oğlu olduğuna inanmadı. İsa’nın Cennete dönmesinden kısa bir süre sonra, Saul Yahudi yüksek kurulu tarafından İsa’nın izleyicilerini hapse atmak, kırbaçlamak ve öldürmekle görevlendirildi. İsa’ya inanmış olan Yahudiler’i hapse atarak, kırbaçlayarak ve öldürerek Tanrı’ya hizmet ettiğine inanıyordu.²³⁷ Bir gün Saul ve adamları bir grup Yahudi Hristiyan’ı tutuklamak için görev yaparken neler olduğunu aşağıdaki satırlarda birlikte okuyalım.

*“Yol alıp Şam’a yaklaştığı sırada, birdenbire gökten gelen bir ışık çevresini aydınlattı. Yere yıkılan Saul, bir sesin kendisine, ‘Saul, Saul, neden **Bana** zulmediyorsun?’ dediğini işitti.*

*Saul, ‘Ey **Efendim**, sen kimsin?’ dedi.*

Ben senin zulmettiğin İsa'yım' diye yanıt geldi. Üvündireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun.'

Saul, şaşkınlıktan donakaldı, titreyerek, 'Rab, benden ne yapmamı istiyorsun?' dedi. (Elçilerin İşleri 9:3-6)

Saul'un İsa hakkındaki düşüncesi değişti. Eski Antlaşma Yazılarının bir öğrencisi olarak Saul hemen o anda İsa'nın tüm peygamberlerin hakkında yazdıkları Mesih olduğunu anladı.

Büyük düşman büyük kahraman haline geldi.²³⁸

Adını sonradan *Pavlus* ("küçük" anlamına gelir) olarak değiştiren *Saul*, kendisi hakkında şu tanıklıkta bulundu:

"Bir zamanlar O'na küfreden, zalim ve küstah biri olduğum halde bana merhamet edildi. Çünkü ne yaptıysam bilgisizlikten ve imansızlıktan yaptım. Ama Rabbimiz'in lütfu, imanla ve Mesih İsa'da olan sevgi ile birlikte bol bol üzerime döküldü. 'Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi' sözü güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim." (1. Timoteos 1:13-15)

MESİH'İN UZMANLIĞI

"Katiller" bile Tanrı tarafından bağışlanabilir ve değiştirilebilirler mi?

İrian'lı yamyamlar, Singapur'lu Emma ve Tarsus'lu Saul Tanrı tarafından bağışlanmış ve değiştirilmişlerdir. Aynı durum, İsa'nın yanındaki çarمیha gerilmiş olan tövbekar katil için de geçerlidir. Tanrı'nın mesajına inandıkları zaman dünyanın her yerindeki günahkârlar –hapishanelerin içindekiler ve dışındakiler– Tanrı tarafından bağışlanır ve değiştirilirler.

"En iyi" ve en kötü günahkârların yüreklerini kurtarmak ve değiştirmek, Mesih'in uzmanlık alanıdır. Tanrı'nın merhameti ve lütfu hakkındaki her şey budur.

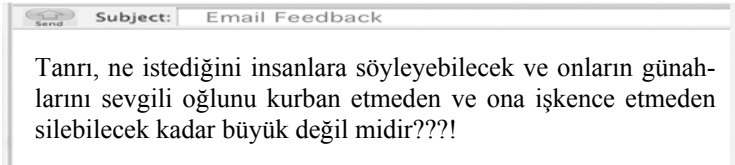
Elbette, günahın sonuçları vardır.

Çarmıhtaki haydut suçları nedeniyle hala acı çekiyordu. Yaşamı süresince Rab’bi tanımanın, O’nun için yaşamının ve O’nu tanımaları için başkalarına yardım etmenin getirdiği huzur ve sevinci hiçbir zaman tatmadı. Her şeye rağmen, bir günahkârın bağışlanması ve Tanrı’nın önünde doğru kılınması her zaman aynı *yol* aracılığıylaadır: günahlı konumunun farkına varmak ve Tanrı’nın kuruluş sağlayışına güvenmek.

Rab İsa’ya inanmamak, İsa’nın diğer yanında çarmıha gerilmiş olan, tövbe etmeyen haydut ile birlikte mahvolmaktır.

MERHAMET VE ADALET BİRLİKTE

Birkaç sayfa önce elektronik postasını okuduğunuz kişi aynı zamanda şu soruyu da sormuştu: *‘İsa bizim yerimize geçerek günahlarımız için öldü’ ifadesinin ışığında ‘adalet’ terimini nasıl açıklarsınız?’* Ahmed daha önce aynı soruyu sordu:

Daha önce de defalarca görmüş olduğumuz gibi, Tanrı adalet ve sadakat konularında büyük olduğu *için* insanların günahları gereken şekilde yargılanmadıkça ve cezalandırılmadıkça, bu günahları *“silemez.”*

13. bölümde adaleti yerine getirmeden merhamet ihsan eden yargıç hakkında verilen örneği hatırlayın. Bu yargıcın yaptıkları tüm mahkemenin öfkesini ve nefretini uyandırmıştı.

Tanrı, bu garip fikirli yargıca benzemez. O’nun karakterinde ya da ününde ufacık bir toz tanesi kadar leke bulunamaz. O, adalete zarar verecek bir merhameti asla ihsan etmez. Oğlunu, gökyüzünden yeryüzüne bir çarmıha çivilenmesi ve bu çarmıhta Tanrı’nın mer-

hametini ve gerçeğini mükemmel bir bileşim içinde sergilemesi için büyük Sevgisi nedeni ile gönderdi.

“Sevgi ile sadakat buluşacak. Doğruluk ile esenlik öpüşecek. Sadakat yerden bitecek, doğruluk gökten bakacak.”
(Mezmun 85:10-11)

İsa Tanrı’nın gazabına bizim için katlandığından, Tanrı “gökten aşağı bakabilir” ve bize bağışlama, mükemmellik, ve sonsuz yaşam armağanlarını sunabilir. Rab İsa, bizim yerimize geçerek Tanrı’nın *adaletini, merhametini ve lütfunu* sergiledi. Daha önce de gözlemlemiş olduğumuz gibi:

Adalet, hak ettiğimizi almak,
Merhamet, hak ettiğimizi almamak,
Lütf ise, hak etmediğimizi almaktır.

Mesih’e güvenen herkes *hiç kimsenin hak etmediğini* alır: günahı arınma, Mesih’in doğruluğu, Tanrı’nın ailesinde bir yer ve sonsuz yaşam. Mesih’i reddeden ve umursamayan herkes, *herkesin hak ettiğini* alacaktır.

Mesih gelmeden yedi yüz yıl önce peygamber Mika şunları yazdı: “Yönetenin *yanığına değnek ile vuracaklar*” (Mika 5:1). Bu konu üzerinde durun ve düşünün! Tüm yeryüzünün Yöneteni, kurtarmaya geldiği nankör günahkârlar tarafından öldürölmek için insan bedenine büründü!

Adalet, merhamet ve lütf, bir araya gelerek bundan daha iyi bir uyum sağlayamazlardı.

“Biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölü, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken Mesih bizim için öldü” (Romalılar 5:6-8).

ADİL KALAN VE AKLAYAN

Tanrı, planının ilk aşamasında, günahkârları bağışlamak için Kendi mükemmel standartlarını düşürmeden, bir yol açtı. Tanrı hem “*adil kalan hem de İsa’ya iman edeni aklayandır*” (Romalılar 3:26).

Tanrı *Adil*’dir, çünkü günahı gereken şekilde cezalandırmıştır.

Tanrı, gönderdiği Kurtarıcı’ya güvenenlerin hepsini *Aklayan*’dır.

Kendi çabalarımı güvenmeyi bıraktığım ve Mesih’e, O’nun benim için ölüp dirildiğine güvendiğim an, Adil Yargıç, kayıt kitabında yazılı olan tüm suçlarımın üzerine şu mührü vuracaktır:

AKLANDI!

Aklanmak, Tanrı’nın yasal bir eylemi aracılığıyla *doğru ilan edilmek*’tir.

Tanrı, bunu nasıl yapabilir?

Tanrı bunu yapabilir, çünkü çarmıhta günah-cezamı O ödedi.

Adem günah işlediği zaman, Tanrı insan soyunun tümünün *doğru olmadığını* ilan etti. Ama İsa öldüğü ve tekrar dirildiği için, Tanrı, O’na inanan herkesi *doğru olarak* ilan eder.

“Çünkü bir adamın söz dinlemezliği yüzünden nasıl bir çoğu **günahkâr** kılındıysa, bir adamın söz dinlemesi ile bir çoğu da **doğru kılınacaktır**.” (Romalılar 5:19)

Adem’in günahı nasıl murdarlık ve ölüm ürettiyse, Mesih’in ölümü ve dirilişi de temizlenme ve yaşam sağladı.

“**Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa, herkes Mesih’te yaşama kavuşacak.**” (1. Korintliler 15:22)

Adil Yargıç, gökyüzünden yeryüzüne baktığı zaman, sizi *Adem’de* ve onun kirli günahkârlığının içinde mi görüyor? Ya da Tanrı sizi *Mesih’te* ve O’nun saf ve lekesiz doğruluğunun içinde mi görüyor?

Cennet mahkemesi üçüncü bir şık tanımaz.

İNSAN'IN ÇİFTE SIKINTISI

Yaratılış kitabının üçüncü bölümünde açıklandığı gibi Adem ve Havva Yaratıcılarına itaatsizlik ettikleri zaman, üzerlerine, *günah* ve *utancın* çifte bilinmeyenini getirmiş oldular.

Günahları yüzünden saklanmak zorunda kaldılar.

Utancıları çıplaklıklarını örtmeleri için onları harekete geçirdi.

Tanrı, *Adaleti* nedeni ile onların kendi çabalarıyla çıplaklıklarını örtmek için kullandıkları incir yapraklarını reddetti, ama *Merhame-ti* nedeniyle onlara, kurban edilmiş hayvanların derilerini giydirdi. Hayvan kanı onların *günahını* uzaklaştırmak için neyin gerekli olduğunu ve hayvan derileri ise onların *utancını* örtmek için neyin gerekli olduğunu sembolize ediyorlardı.

Bizler, atamızın günahını ve utancını paylaşıyoruz. Tanrı'nın önün-de bizler, kirli günahkârlar ve ruhsal çıplaklarız. Utanç verici bir durum, ama O'nun Huzurunda durabilmek için uygun değiliz. **O'nun bağışlamasına** ve **O'nun mükemmelliğine** muhtacız.

Çifte sıkıntımız aşağıdaki şu iki soruyla özetlenebilir:

1. Bizi Yaratıcımız'dan ayıran günden nasıl **temizlenebili-riz?**
2. O'nunla sonsuza kadar birlikte yaşayabilmemiz için mü-kemmelliği nasıl **giyinebiliriz?**

TANRI'NIN ÇİFTE ŞIFASI

İnsanın günahkârlığı ve doğruluk eksikliği için gerekli çözüme yalnızca Tanrı sahiptir. Tanrı'nın günahsız Oğlu İsa, çarmıhta Kanı-nı döktüğü zaman **bizim cezamızı üstlendi**, ve ölümü fethetmiş Olan olarak, bize **Kendi doğruluğunu sunar**.

“Tanrı, Rabbimiz İsa'yı ölümden dirilte-ne inanan herkesi aklanmış sayacak. İsa

suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.”
(Romalılar 4:24-25)

*“Bir kimse Mesih’teyse yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş her şey yeni olmuştur. Bunların hepsi Tanrı’dandır. Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi Kendisi ile barıştırdı ve bize barıştırma görevini verdi. Tanrı, **günahı** bilmeyen Mesih’i **bizim için günah sunusu** yaptı. Öyle ki, **Mesih sayesinde Tanrı’nın doğruluğu** olalım.”*
(2. Korintliler 5:17-18,21)

Kendinize ve dininize güvenmeyi bıraktığınız ve umudunuz yalnızca Mesih ve sizin için döktüğü mükemmel kanı *olduğu* anda:

- 1) Sizi günah’ın kirliliğinden *temizleyecek*, ve
- 2) Sizi Kendi mükemmel doğruluğu ile *örtecektir*.

Tanrı’nın günahınızı ve utancınızı iyileştirecek başka bir tedavisi yoktur.

TANRI’NIN DEĞİŞ TOKUŞ PROGRAMI

Rab İsa Mesih, ölümü ve dirilişi aracılığıyla, *bizim günahımızı* aldı ve bize *Kendi doğruluğunu* verir. Tanrı’nın büyük değiş tokuş programı şöyledir: **O’nun doğruluğuna karşılık benim günahım.**

Biri, böyle hem hayrete düşüren hem de hayranlık uyandıran bir öneriyi neden reddetsin ki?

İnsanı üzen gerçek şudur ki, insanların çoğu Tanrı’nın sağlayışını reddetmeyi seçerler. Ancak her şeye rağmen O’nun önerisi sunulmuştur: Tanrı’nın kurtuluş armağanını *alan* herkes, doğru ilan edildi. Bu armağanı *reddeden* herkes, kendi günahlarının bedelini, hayali ve geçici bir Araf’ta değil, Şeytan ve onun cinleri için hazırlanmış olan sonsuz cehennemde ödeyecektir.

Pek çok dindar kişi, şu konuda ısrarlıdırlar: “Herkes kendi günahlarının bedelini ödemelidir.” Tanrı’nın bağışlama ve doğruluk armağanını reddeden herkes bu düşünceye sahiptir. Ama yine de, bu günah borcu sürekli olduğu için bedeli hiçbir zaman  denemeyecektir. Ayrıca, kayıp günahkârlar, günahlarının cezasını ateş gölünde sonsuza kadar  derlerken, cennette yaşamak için talep edilen doğruluğu asla kazanamayacaklardır. Bağışlamayı ve O’nunla birlikte yaşamaları için gerekli olan doğruluğu, çaresiz günahkârlara yalnızca Tanrı verebilir.

Kurtarıcı gelmeden yedi yüz yıl önce, peygamber Yeşaya Tanrı’nın büyük değiş tokuş programı hakkında şunları yazdı:

*“Hepimiz **murdar olanlara benzedik.**
Bütün **doğru işlerimiz kirli adet bezi gibi.**
Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık,
Her birimiz kendi yoluna döndü.
Yine de Rab hepimizin cezasını O’na yükledi.
RAB’de büyük sevinç bulacağım;
Tanrım ile yüreğim  oşacak.
Çünkü bana kurtuluş giysisini giydirdi,
Beni doğruluk kaftanı ile örttü.”
(Yeşaya 64:6; 53:6; 61:10)*

Tanrı’nın önünde hala *murdar olanlara* benziyor musunuz? Ya da *Mesih’in kanı aracılığıyla **temizlendiniz mi?***

 ıplaklığınızı örten *kendi doğruluğunuzun kirli adet bezleri midir?* Ya da *** zerinize** Mesih’in doğruluğunun tertemiz giysisini **giydiniz mi?***

Her şey şu tek sorunun yanıtlanmasına bağlı.

*“Verdiğimiz habere kim **inandı?**”* (Yeşaya 53:1)

Tanrı’nın verdiği habere inandınız mı? O’nun gerçeği ile ilgili diğer tüm tercihleri bir kenara bıraktınız mı?

“BİLESİNİZ DİYE”

Tanrı Sözü şöyle der: “*Tanrı’nın Oğlu’nun adına iman eden sizlere sonsuz yaşama sahip olduğunuzu **bilesiniz diye** bunları yazdım*” (1. Yuhanna 5:13).

Yıllar önce, çok dindar bir hanım ile Tanrı’nın sonsuz yaşam armağanı hakkında konuştum. Bu hanım, kendisini bir Hristiyan olarak adlandırmasına rağmen, Tanrı’nın Mesih’te kurtuluşu sağladığına hiçbir zaman güvenmemişti. Ona, “Ben, öldüğüm zaman cennete gideceğimi biliyorum” dediğim zaman, biraz kızarak şu yanıtı verdi, “Ya, demek *o kadar iyi* olduğunuzu düşünüyorsunuz ki, doğrudan cennete gideceğinizi söyleyebiliyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır” diye karşılık verdim, “cennete gideceğim, ama ben *o kadar iyi* olduğum için değil. Tanrı, *o kadar iyi* olduğu için. Eğer O’na ve bizim için yaptıklarına iman ettiğimiz takdirde, “*sonsuz yaşama sahip olduğumuzu **bilebileceğimizi***” bize söyleyen O’dur.

“Çünkü günahın ücreti **ölüm**, Tanrı’nın armağanı ise **Rabbimiz Mesih İsa’da sonsuz yaşamdır.**” (Romalılar 6:23)

ALİ NASIL **BİLDİ**?

Bu kitabın birinci bölümünde Tanrı’nın mesajına inandığı için ailesi tarafından reddedilen Ali’dan söz etmiştim.

Onunla ilk karşılaştığımda Ali de Bruno gibi 26 yaşındaydı. Ancak yine de, eğlence peşindeki Bruno’dan farklı olan Ali dinini içtenlikle uyguladı – günlük dualarını belirtilen şekilde yerine getirmek, her yıl bir ay oruç tutmak ve diğer insanlara iyi davranmaya çalışmak. Ama yine de midesinde sancıların oluşmasına neden olan bir huzursuzluk hissediyordu.

Ali, geceleri uyuyamadan yatağında yatarken şunları düşünürdü: “Dini görevlerimi yerine getiriyorum – o zaman neden sonsuzluktan bu kadar çok korkuyorum? Ah Tanrım, öldükten sonra nereye gideceğimi *bilmemin* bir yolu yok mu?”

Ali bu soruyu babasına ve yerel din önderlerine sordu, “Tanrı’nın Cennete girmeme izin vereceğinden nasıl emin olabilirim?” Herkes papağan gibi aynı yanıtı tekrarladı: “Bilemezsin. Hiç kimse kaderini bilemez. Yalnızca Tanrı bilir.”

Onların bu yanıtı Ali’yi tatmin etmedi.

Evde ve okulda Ali’ye Kuran’daki şu bilgiler öğretilmişti: Meryem oğlu İsa, bir bakireden doğmuş olan doğru bir peygamberdi. Ali, İsa’nın aynı zamanda *Mesih*, *Tanrı Sözü* ve *Tanrı Ruhu* gibi unvanlara sahip, güçlü mucizeler yapan bir peygamber olduğunu da öğrendi. “Belki İsa Peygamber bana aradığım yanıtı sağlayabilir,” diye düşündü.

Ali, İsa hakkında bir kitap bulmaya karar verdi. Birkaç hafta sonra yollarımız karşılaştı. Ben Ali’ye, hemen yoğun bir ilgi göstererek çalışmaya başladığı bir Kutsal Kitap verdim. Yaklaşık bir yıl süreyle Kutsal Yazılar’ı araştırdıktan sonra Ali’nin neler keşfettiğini aşağıda kendi sözleriyle okuyalım:

“Tüm peygamberlerin İsa’ya işaret ettiklerini öğrendim. İsa’nın Kendisinin: ***Yol, Gerçek ve Yaşam Ben’im***, *Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemmez... Size doğru-sunu söyleyeyim, sözümü işitip Beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölüm-den yaşama geçmiştir*” (Yuhanna 14:6; 5:24) dediği bölümü okudum.

Bu ve diğer ayetler, İsa’nın kim olduğunu anlamama ve O’nu kabul etmeme yardımcı oldular: Kesin bir kurtuluş sağlamak için kanını döken ve ölümden dirilen tek Kurtarıcı! O’na ve benim yerime geçerek benim günahlarım için acı çektiğine ve öldüğüne iman ettim.

İman ettiğim anda, içimde, daha önce hiç duymadığım bir huzur duygusu hissettim. Ne kadar büyük bir değişiklik! Artık sonsuz yazgımın ne olacağını düşünüp kaygılanmıyorum çünkü Rab’bin, beni mahkum eden günahların tümünün cezasını eksiksiz olarak ödediğini biliyorum. Şimdi,

iyi olduğum için değil, Tanrı'nın İsa Mesih'te sağladığı lütuf nedeni ile cennete gideceğimi *biliyorum*. Şimdi Tanrı'yı her konuda hoşnut etmek *istiyorum*, ama bunu kurtuluşumu kazanmak için değil, Tanrı beni kurtardığı ve yüreğimi değiştirdiği için istiyorum.”

Ali için, günahın laneti tersine çevrilmişti. Bugün, o, eşi ve oğulları yalnızca öldükten sonra nereye gideceklerini bilmek ile kalmıyorlar, aynı zamanda yeryüzünde hangi amaç ile bulunduklarını da biliyorlar: Yaratıcılarını-Kurtarıcılarını tanımak, sevmek ve O'na hizmet etmek ve diğer insanları da O'nu tanımaya yönlendirmek.

ÖLÜM: İMANLININ UŞAĞI

Mesih, yeryüzüne ilk geldiği zaman, Tanrı'nın, günahın lanetini tersine çevirmek için yaptığı üç aşamalı planın ilk bölümünü yerine getirdi. Yaşamı, ölümü, gömülmesi ve dirilişi aracılığıyla İsa, içinden geçilemez gibi görünen günah ve ölüm duvarını deldi. Çarmıhtaki haydut, yamyamlar, Emma, Saul, Ali, Bruno ve Tanrı'nın mesajının gerçek olduğunu kabul eden herkes, bu mesajın sağladığı yararlardan istifade eden kişilerdir.

Zalim zorba, Ölüm, Mesih'teki imanlılar için, görevi, Tanrı'nın buyruğu ile cennet kapısını açmak olan alçakgönüllü bir hizmetkâr haline getirildi. Kutsal Yazılar şöyle der: “*Rab'bin gözünde değerlidir sadık kullarının ölümü.*”²³⁹ (Mezmurlar 116:15)

“Değerli” sözcüğünün “ölümü” tanımlarken kullanılabileceğini hayal etmek bile imkansızdı. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki, artık iman eden herkes için bu tanımı kullanabiliriz.

“Ey ölüm, dikenin nerede? Ey ölüm, zaferin nerede?... Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun!” (1. Korintliler 55,57)

Günahın geçmişteki laneti tersine çevrilmiştir.

AŞAMA 2: TANRI'NIN ŞİMDİKİ PROGRAMI

*“Yasamı içlerine (zihinlerine) yerleştirecek,
Yüreklere yazacağım.”*

RAB (Yeremya 31:33)

Pek çok kişi günahın *ölümcül laneti* üzerinde fazla durmazken, pek çok kişi de yaşamın *günlük lanetleri* olarak adlandırılabilir şeylere tutsak olarak yaşarlar.

Dünya nüfusunun çoğunluğu kaza, hastalık ve ölüm korkusu içinde yaşar. İnsanların çoğu yiyecek satın almak ve borçlarını ödemek için yeterli paraları olmadığı konusunda kaygılanırlar. Bazı insanlar ise, talihsizlikten, büyüden, ya da nazardan korkarlar, mutlu oldukları zaman bunu yüksek sesle söylememeye özen gösterirler, çünkü eğer kötü bir ruh mutluluklarını iştirse, mutluluklarının nesnesine zarar vereceğini düşünürler. Bazı kişiler kötü ruhları ve felaketi savuşturmak için evlerine, kendilerinin ve çocuklarının üzerlerine muska ya da tılsımlı dualar asarlar. Çoğu insan korunmak için tılsımlar ya da ezberden okunmuş dualarla kutsanan sular içerler.²⁴⁰ Tanrı'ya şükürler olsun ki, Yaraticılarını-Kurtarıcılarını bilen ve O'na güvenen kişilerin bu tür önlemler almaya ihtiyaçları yoktur, çünkü O, düşmanın hayali ya da gerçek tüm kötü güçlerin-

den sonsuzca daha büyüktür. Bir imanlı için korkulacak hiçbir şey yoktur, çünkü Rab İsa, ölümün kendisi de dahil olmak üzere var olan her gücün üzerinde yetkiye sahiptir.

İsa, günahın bedelini ödeyerek günahın, yalnızca *sonsuz yazgımızı* etkileyen lanetini tersine çevirmek için gelmedi, aynı zamanda günahın *günlük yaşamlarımızı* etkileyen lanetini de tersine çevirmek için geldi

LANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK: AŞAMA İKİ

Kutsal Yazılar şöyle der: “Yavrularım, siz Tanrı’dansınız ve sahte peygamberleri yendiniz. Çünkü **sizde olan dünyadakinden üstündür.**” (1. Yuhanna 4:4)

Bu “İmanlıda Olan” kimdir?

İsa, çarmıha gerilmeden önceki gece öğrencilerine şöyle dedi:

*“Ben de Baba’dan dileyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size **başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruh-u’nu** verecek. Dünya O’nu kabul edemez. Çünkü O’nu ne görür ne de tanır. Siz O’nu taniyorsunuz. Çünkü **O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.***

*Sizi öksüz bırakmayacağım, size **geri döneceğim.***

*Ben daha aranızdayken size bunları söyledim. Ama Baba’nın **benim adım ile** göndereceği, **Yardımcı, Kutsal Ruh** size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak. Size esenlik bırakıyorum, size Kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. **Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın.**” (Yuhanna 14:16-18, 25-27)*

BAŞKA BİR YARDIMCI

İsa, öğrencilerine Kendisi göğe geri döndükten sonra Baba’nın onlara “**başka bir Yardımcı... Kutsal Ruh’u**” göndereceğine söz verdi.

İngilizce'ye *yardımcı* olarak çevrilen Grekçe *parakletos* sözcüğü, *yardımcı*, *teselli eden*, *öğütçü* ya da *avukat* anlamına gelir. *Parakletos* sözcüğü, Kutsal Yazılar'da hem *Tanrı Oğlu* hem de *Tanrı'nın Kutsal Ruh'u* olarak kullanılır.²⁴¹ Oğul günahkârları, günahın *cezasından* kurtarmak için geldi, Kutsal Ruh ise günahkârları günahın *gücünden* kurtarmak için geldi.

Kutsal Ruh aynı *Oğul* gibi her zaman Tanrı ile birlikte olmuştur. Bu nedenle, Tanrı'nın kitabının başlangıç satırlarında "**Tanrı'nın Ruh'u**" olarak adlandırılır (Yaratılış 1:2)

Pek çok kişinin yaptığı gibi,²⁴² "*Yardımcı'nın, Kutsal Ruh'un*" melek Cebail ya da daha sonra gelecek olan bir peygamber olduğunu ileri sürmek, hem peygamberlerin Yazılarına hem de İsa'nın söylediklerine ve yaptıklarına karşı çıkmak olur.

İsa, öğrencilerine, bir çarımh üzerinde öldükten ve tekrar yaşama döndükten sonra, Kutsal Ruh'un aşağı inebilmesi ve Tanrı'nın mesajına iman eden herkesin yüreğinde konut kurabilmesi için göğe yükseleceğini söyledi. Oğul yukarı çıkacak ve Ruh aşağı inecekti. İsa öğrencilerine şöyle dedi: "*Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızdır. Gitmezsem **Yardımcı** size gelmez. Ama **gidersem, O'nu size gönderirim.***" (Yuhanna 16:7)

Tarih içinde bu gelinen noktaya kadar, Kutsal Ruh zaman zaman güçlendirmek, rehberlik etmek ve bereketlemek için imanlılar ile birlikte olmuştur. Ancak yine de Kutsal Ruh'un imanlıların içinde sürekli olarak yaşamak üzere gelebilmesi, İsa'nın, dünyanın günah sorununu çözmesinden sonra mümkün oldu.

Rab İsa çok özel bir olayı duyuruyordu. "*Gerçeğin Ruhu ... aranızda yaşıyor ve **içinizde olacaktır.***" (Yuhanna 14:17)

KUTSAL RUH'UN GELİŞİ

İsa ölümden dirildikten sonra, Yazılar'da şu kayıt yer alır:

*"İsa öğrencileri ile birlikteyken onlara şu buyruğu vermişti: 'Yeruşalim'den ayrılmayın, **Baba'nın verdiği** ve benden*

duyduğunuz sözün gerçekleşmesini bekleyin. Şöyle ki, Yahya su ile vaftiz etti, ama sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh ile vaftiz edileceksiniz... ama Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız.” (Elçilerin İşleri 1:4-5,8)

Bu sözler, İsa’nın dirilişinden elli gün geçtikten sonra, göğe yükselişinden on gün sonra yaşanan Pentikost Günü’nde yerine geldi.²⁴³

“Pentikost Günü geldiği zaman, bütün imanlılar bir arada bulunuyorlardı. Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve bulundukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şeylerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi kutsal Ruh ile doldular ...” (Elçilerin İşleri 2:1-4)

Yeni Antlaşma, Elçilerin İşleri 2. bölümdeki dramatik olayın tamamını kaydeder. İsa’nın öğrencileri Kutsal Ruh’un gücü aracılığıyla Asya, Arabistan ve dünyanın diğer bölgelerinden gelerek Yeruşalim’de toplanmış olan pek çok yabancıнын konuştuğu çeşitli dillerde Tanrı’nın iyi haberini duyurmaya başladılar.

Kutsal Ruh’un indiği o günde üç bin kişi Tanrı’nın mesajına inandı ve sonsuz yaşam armağanını aldı. İmanlıların sayısı hızla büyüdü.

Elçilerin İşleri Mesih’teki ilk imanlıların tarihini kaydeder ve diri Mesih’in iyi haberinin tüm Roma İmparatorluğu’nda nasıl –kılıç gücü aracılığıyla değil, Tanrı’nın sevgisinin ve Kutsal Ruh’un gücünün aracılığıyla– yayıldığını anlatır.

GÖREVE ÇAĞRILAN KİŞİLER

Tanrı’nın yeryüzündeki bu şimdiki zaman hakkındaki temel programı “öteki uluslardan kendi adı için (kendine ait) bir halk çıkarmak”ı (Elçilerin İşleri 15:14).

Kutsal Ruh’un Pentikost Günü’nde geliş kilise olarak adlandırılan özel bir imanlı ailesinin ortaya çıkmasını sağladı. Kilise’nin orijinal

Grekçe'deki karşılığı *ekklesia*'dır; "toplanma" ya da "göreve çağırılanlar" anlamına gelir. Günümüzde "kilise" sözcüğü, yanlış kavramlar ve sayılması imkansız mezheplerle karıştırılır. Kendilerini Hristiyan olarak adlandıranların çoğu, sürdürdükleri yaşam tarzı ile Mesih'in adını alenen küçük düşürürler. Bir *din*'e sahip olabilirler, ama Tanrı ile içten bir *ilişkiye* sahip değildirler. Bu kişiler, İsa'nın kanına iman aracılığıyla günahlarından asla temizlenmemişlerdir.

İyi haber, Tanrı'nın her yerdeki tüm insanları Oğlu'na güvenmeye, O'nun özel yeni yaratığı olmaya ve sonsuzluğu O'nun ile geçirecek olan imanlıların ailesinde evlat olmaya davet eder.

Tanrı'nın vaatlerine *İsa gelmeden önce* (Eski Antlaşma zamanında) inanmış olanlar, Tanrı'nın ailesinin bir bölümüdürler, ama yalnızca *İsa geldikten sonra* bu vaatlere inanmış olan kişiler, "*kilise*" olarak bilinen yaşayan bir organizmanın parçasıdır. Kilise aynı zamanda "*mesih'in bedeni*" ve "*gelin*" olarak da adlandırılır.²⁴⁴ Kutsal Yazılar, Rab İsa Mesih'e güvenen herkes için şunları söyler:

"Ama siz... sizi karanlıktan şaşılasi ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçilmiş Tanrı'nın öz halksınız. Bir zamanlar halk değildiniz, ama şimdi Tanrı'nın halksınız." (1. Petrus 2:9-10)

Kutsal Kitap'ın birinci ve ikinci bölümleri başlangıçta Tanrı'nın insanları nasıl *kendi öz halkı* olarak yarattığını açıklar. Üçüncü bölüm Adem'in nasıl günah işlediğini ve kendisini ve tüm insan soyunu Tanrı'dan nasıl ayırdığını kaydeder. Ancak yine de, bu bölümü izleyen Yazılar, murdar günahkârların tekrar Tanrı'nın "*kendi öz halkı*" olabilmeleri için Tanrı'nın ne yaptığını açıklarlar.

Siz, Tanrı'nın "*öz halkının*" bir parçası mısınız? Eğer öyleyseniz, o zaman Tanrı'nın, laneti tersine çevirmek için hazırlamış olduğu programın ikinci aşamasında yer alıyorsunuz demektir.

KURTARILMIŞ VE MÜHÜRLENMİŞ

Tanrı'nın kurtuluş armağanını almış bir günahkârın yaşamında Kutsal Ruh'un yaptığı ilk şey, o kişiye *yeni yaşam* vermektir. Ken-

dilerine ve kendi çabalarına duydukları güveni İsa Mesih'e ve O'nun kurtarma eylemine transfer etmiş olan herkes, Kutsal Ruh aracılığıyla yeniden doğar.

İsa, şöyle dedi:

*“Bedenden doğan bedendir. Ruh'tan doğan Ruh'tur. Sana, **'yeniden doğmalısınız'** dediğime şaşma.... Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, **O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.**”* (Yuhanna 3:6-7,16)

“Yeniden doğmak” ne kadar harika bir şeydir! Bir günahkârın ruhsal olarak yeniden doğması birleşik birliğinin tümünün içindeki işidir. *Baba Oğlu'nu gönderdiği, Oğul, günah uğruna Kanını dök-tüğü ve Kutsal Ruh yeni yaşam ile imanlının içine döküldüğü için yeni yaşam mümkündür.*

Kutsal ruh bize yalnızca sonsuz yaşam vermekle kalmaz; O, bizi sonsuza kadar mühürler, Tanrı'nın özel malı olarak işaretler ve sonsuza kadar içimizde konut kurar. Aynı zamanda Kutsal Ruh bu dünyadan ayrılma vaktimiz geldiğinde, Baba'nın evine güvenlik içinde varmamızı garantiler.

*“Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjde'sini duyup **O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh ile O'nda mühürlendiniz... Ruh, mirasımızın güvencesidir.**”* (Efesliler 1:13-14)

Gerçek bir imanlının sonsuz kurtuluşu kaybetmesine hiçbir şey engel olamaz. *“Sonsuz kurtuluşu **garantileyen** ...Kutsal Ruh'tur.”*

TEKRAR GÜNAH İŞLEMENİN İÇİN Mİ ÖZGÜR KILINDIK?

Zaman zaman insanların alaylı bir ifadeyle şu soruyu sorduklarını işittim: “Tamam, Cennette kendime bir yer sağlamak için yapmam gereken tek şey, İsa'nın günahlarım uğruna öldüğüne inanmak. O zaman günah işlemeye istediğim gibi devam edebilirim, öyle değil mi?”

Bu aynı mantığı kullanalım, eğer siz kurak bir toprakta tamamen çaresiz kalarak kaybolduktan sonra, biri sizi kurtarırsa sizi kurtaran kişiye, “Teşekkürler! Şimdi tekrar kaybolmak için özgürüm!” mü diyeceksiniz?

Ya da bir alacaklı sizin büyük miktardaki borcunuzu bağışlarsa, onu gücendirecek şeyleri bilerek ya da kasten yapmak isteyecek misiniz?

Ya da üzerinize temiz ve ütülü giysiler giydiğinizizi farz edelim, “Çok iyi! Şimdi gidip kirli, çamurlu bir yerde yatabilirim” mi diyeceksiniz?

Bu tür bir düşünce sıralaması mümkün değildir.

O zaman neden Adem’in çocukları, günah ve günahın sonuçları ile ilgili konularda bu şekilde düşünsünler?

Yanıt, üzücü bir şekilde aşıkardır. Günah zihinlerimizi ve yüreklerimizi güçlü bir şekilde kavramıştır, öyle ki bu kavrayış günahın iyi ve arzulanabilir olduğu konusunda bizi ikna edecek noktaya varmıştır. Bu tür bir düşünce elbette yeni değildir. Aynı zamanda Adem ve Havva da günahı –yasaklanan meyveyi alma– “*bilgelik kazanmak için çekici*” gördüler (Yaratılış 3:6).

Anlaşılması gereken şey şudur: bir günahkâr Tanrı’nın mesajına inandığı anda, **artık** günah çölünde *kaybolmuş değildir*. Bu yükü ağır borcun *tamamı ödenmiştir*. İmanlı şimdi Mesih’in saf doğuluğu ile *giydirilmiştir*.

Kutsal Ruh Tanrı’nın, yeniden doğan bir çocuğunun içine, günahın iyi değil kötü bir şey olduğuna dair *kutsal* bir kanaat yerleştirir. Tanrı’nın halkını O’nun *kutsal* karakterini ve davranışını yansıtan yaşamlar sürdürmesi konusunda güçlendirir. Tanrı’nın yeniden doğan çocukları, göksel ailenin üyeleri olarak aile onuruna yakışan yaşamlar sürdürmeyi isteyeceklerdir.

İmanlılar Kutsal Ruh’u önemsemedikleri ve yaşam tarzları ile Rab’bi onurlandırmadıkları halde, Mesih’teki tüm gerçek imanlıla-

rın içinde bu göksel Konuk yaşamaktadır. Bu nedenle Kutsal Yazılar Mesih'e güvenen herkese şu öğütte bulunurlar:

*"Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nu **kederlendirmeyin**. Kurtuluş günü için o Ruh ile **mühürlendiniz**" (Efesliler 4:30).*

Rab İsa'daki imanlılar iman aracılığıyla aldıkları kurtuluşu asla kaybedemezler, ama imansızlar gibi yaşayarak *"Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nu üzebilirler"*. Rab'bin halkı hala *dünyanın içinde* olsa bile, artık *"(O) dünyadan olmadığı gibi onlar da dünyadan değildir."* (Yuhana 17:16)

Rab İsa nasıl bu dünyanın tanrısaymaz uygulamalarından nefret ediyorsa, O'nun öğrencilerinin de aynı şekilde hareket etmeleri gerekir.

*"Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim? **Kesinlikle hayır!** Günah karşısında ölmüş olan bizler artık günah içinde nasıl yaşarız?" (Romalılar 6:1-2)*

*"**Bu nedenle bedeninin dünyasal eğilimlerini** – fuhşu, pislği, şehveti, kötü arzuları ve putperestlikle eş olan açgözlülüğü **öldürün**. Bunlar yüzünden Tanrı'nın gazabı söz dinlemeyenlerin üzerine geliyor. Geçmişte bunlarla iç içe yaşadığınız zaman siz de bu yollarda yürüdünüz. Ama şimdi öfke, kırgınlık, kötü niyet dahil, hepsini üzerinizden sıyrıp atın. Ağzınızdan hiçbir iftira ya da edepsiz söz çıkmasın. Birbirinize yalan söylemeyin. Çünkü **eski yaradılışı** kötü alışkanlıkları ile birlikte **üzerinizden sıyrıp attınız**. Eksiksiz bilgiye erişmek için **Yaratıcısı'na benzer** olmak üzere yenilenen yeni yaratılışı giyindiniz."* (Koloseliler 3:5-10)

TANRI'NIN İMANLIDAKİ YAŞAMI

Tanrı'nın Oğlu nasıl inanan günahkârları *günahın cezasından* kurtarmak için geldiye, aynı şekilde *Kutsal Ruh* da imanlıları *günahın günlük gücünden* kurtarmak için gelmiştir.

Kutsal Ruh'un, bu konuda nasıl çalıştığına bakalım:

Bir kişi Mesih'e güvendiği anda, Tanrı'nın Ruh'u, o kişinin ruhunda, iç kontrol merkezinde yaşamak için gelerek o kişinin içinde O'nun egemenliğini kurar. Kutsal Ruh, imanlıya Tanrı'yı hoşnut etmesini *isteten* yeni bir doğa verir. Bu durum, o kişinin günahlı, bencil doğasının yok olduğu anlamına gelmez. Eski doğa yalnızca, imanlı Cennete gittiğinde silinecektir. İmanlılar bu dünyada günahsız bir mükemmeliyet durumuna ulaşamazlar. Ancak yine de, memnun edemedikleri zamanlarda derin üzüntü duymaları gerekir.²⁴⁵

Her gerçek imanlının yaşamında eski doğa (Adem'den miras alınan) ve yeni doğa (Kutsal Ruh tarafından ekilen) arasında sürekli bir savaş mevcuttur. Mesih'in imanlıda konut kurmuş olan Ruh'u, imanlıya Tanrı'yı hoşnut etmesi için yüreğinde hissettiği bir arzu verir. Kutsal Ruh, Tanrı'nın halkına günah **“geçici sefa”** (İbraniler 11:25) sağlamasına rağmen, **“bu gibi şeylerin sonucunun ölüm olduğunu.... ama şimdi *günahtan özgür kıldıklarını ...meyvelerinin kutsallaşma*”** olduğunu öğretir (Romalılar 6:21-22) Kutsal Ruh imanlının içinde büyük değişiklikler üretir.

“Ruh'un ürünüyse:

Sevgi, sevinç, esenlik,

sabır, şefkat, iyilik,

bağlılık, yumuşak huyluluk ve öz denetimdir.

Bu tür nitelikleri yasaklayan yasa yoktur.” (Galatyalılar 5:22-23)

İnsanların kendi çabalarını talep eden dinler, ruhsal meyve üretmezler. Din yasaları bir kişinin *dışsal* davranışını belli bir ölçüye kadar değiştirebilse de, yalnızca Kutsal Ruh bir kişinin *içsel* doğasını değiştirebilir.

Tanrı, sizin yaşamınızı Kendi egemenliği ile yönetmek ister. Tanrı size izlemeniz gereken bir kurallar dizisi vermek yerine, içinize Kendi yaşamını koyar ve sizin aracılığınızla diğer insanları bereketler ve Adının yüceliğini duyurur.

LİSTELER Mİ, SEVGİ Mİ?

Bu öykü, karısı ölen bir adam hakkındadır. Dul adam, haftada üç gün evini temizlemesi ve çamaşırını yıkaması için bir hanım tutar. Adam, buzdolabının üzerine temizlikçi her geldiğinde ondan yapmasını istediği işlerin bir listesini yapıştırır. Ve, evet, adam yaptığı iş için bu kadına para öder.

Bir süre sonra adam bu hanıma aşık olur ve ondan kendisiyle evlenmesini ister. Kadın kabul eder. Evlendikten sonra adam, buzdolabının üzerine yapıştırdığı görevler listesini kaldırır. Aynı zamanda ona ödediği resmi maaşı ödemekten de vazgeçer. Neden? Çünkü “evi temizleyen hanım” onun sevgili eşi olmuştur! Bu hanım şimdi evi içinden gelerek temizlemektedir, çamaşırları içinden gelerek yıkar ve hatta *listede* hiçbir zaman bulunmayan birçok başka işi de yapar. Neden? Çünkü kocasını *sever* ve onu hoşnut etmeyi ve ona hizmet etmeyi *ister*. Buzdolabının üzerindeki kurallar şimdi bu *hanımın* artık yüreğinde yazılıdır.

Tanrı, Kendisine ait olan kişiler için aynısını yapar.

*“Yasamı **içlerine (zihinlerine)** yerleştirecek ve **yüreklere yazacağım**. Ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacaklar.”* (Yeremya 31:33)

Buzdolabının üzerindeki liste gibi, insanın **din**’i size, yerine getirilmesi gereken bir görevler dizisi sunar, ve eğer “Tanrı istediği takdirde”, size çabalarınızın karşılığının inşaallah Yargı Günü’nde “ödeneceğini” vaat eder.

Bu durumun aksine Rab, görkemli bir karşılık içinde, size Kendisi ile bir **ilişki** sunar. Tanrı, yalnızca cezanızı kaldırmak ve sonsuz yaşam sunmakla kalmamıştır, aynı zamanda siz O’nun önerisini kabul ettiğiniz takdirde Kutsal Ruh’u ile gelmek ve içinde yaşamak ister.

Tanrı, size asla yerine getiremeyeceğiniz uzun görevler listesi vermek yerine O’nu hoşnut etmeniz ve O’na *bir sevgi yüreği ile* hizmet etmeniz için *arzu* vereceğini vaat eder. Bir sevgi ilişkisi, iyi

işler için bir dinin kurallar listesinden ve yasalarından daha iyi motivasyon üretir. Çünkü:

“...**sevgi** yasanın yerine getirilmesidir.” (Romalılar 13:10)

Din, size yeni bir yaşam ve Cennette bir yer vaat edebilir, ama bunları sağlayabilecek olan yalnızca Kutsal Ruh’tur. Yalnızca Kutsal Ruh sizi sevgi, sevinç, esenlik ve sonsuz güvenlik ile doldurabilir.

“*Umut düş kırıklığına uğratmaz, çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı’nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.*” (Romalılar 5:5)

SEVINÇLE İTAAT ETMEK

İmanlıların Rab’be ve insanlara Tanrı’nın sevgisi ile dolup taşan bir yürekle hizmet ettikleri gerçeğinin anlamı, elbette, itaat etmeleri gereken buyruklar olmadığı anlamına gelmez. Örneğin, İsa tam göğe dönmek üzereyken, öğrencilerine şunları söyledi:

“Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, **bütün ulusları** öğrencilerim olarak yetiştirin; onları **Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un** adı ile vaftiz edin. Size buyurduğum **her şeye uymayı** onlara öğretin. İşte Ben, dünyanın sonuna kadar her an sizinle birlikteyim.” (Matta 28:18-20)

İsa izleyicilerine kurtuluşun iyi haberini “tüm uluslara” duyurmalarını buyurdu. Bir kişiye Tanrı’nın kurtuluş armağanını aldıktan sonra, İsa’nın buyurduğu **her şeye uymayı**” öğretmek gerekiyordu. Örneğin, İsa, öğrencilerine düşmanlarını sevmelerini ve herkese sevinçle hizmet etmelerini öğretti. Mesih’in izleyicilerinin tutkusu, tek gerçek Tanrı’nın tanınması, O’na güvenilmesi ve O’nun dünyanın dört bucağında övülmesi olmalıydı.

İsa, öğrencilerine aynı zamanda yeni imanlıları “**Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un** adı ile” vaftiz etmelerini de söyledi. Burada, “adları” (çoğul) yerine, “**adı ile**” (tekil) ifadesinin kullanıldığına dikkat

edin. Yalnızca kendilerini çaresiz günahkârlar olarak görenler ve İsa'nın yaşamı, ölümü ve dirilişi hakkındaki iyi habere inananlar Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olan tek gerçek Tanrı ile sonsuz bir ilişkiye sahip olacaklardır.

Tanrı'nın mesajına inananlar, imanlarını bir nehirde ya da herhangi başka bir su birikintisinde vaftiz olarak göstermelidirler.

NEDEN VAFTİZ?

Bir imanlının günahdan temizlenmesi için törensel bir şekilde suyun altına sokulmaya ihtiyacı var mıdır? Hayır, imanlı, İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla yaptıkları sayesinde zaten Tanrı tarafından temizlenmiş ve doğru ilan edilmiştir. Su vaftizi, bir içsel gerçekliğin dışsal sembolüdür. Bir kez Tanrı'nın mesajına iman ettikten sonra Kurtarıcımız ve yeni Efendimize itaat ederek vaftiz olmalıyız, ama bizi cennete girmek için uygun kılan, böyle bir vaftiz değildir.²⁴⁶

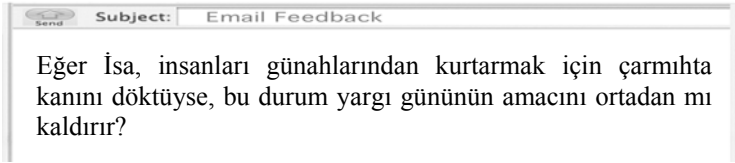
O zaman su vaftizi neyi ifade eder? Su vaftizi, bir imanlının Rab İsa'nın ölümü, gömülmesi ve dirilişi ile özdeşleşmiş olduğunu görsel bir şekilde sembolize eder. Su vaftizi, imanlıların Tanrı'nın kurtuluş planına olan imanlarını ilan etmelerinin bir yoludur. Su, ölümü temsil eder. Bir kişi, suyun altına konulduğu zaman, *“İsa, benim günahlarım için öldü ve gömüldü”* demektedir. Ve kişi, sudan çıktığında, *“İsa benim için ölümü yendi. O'nun ölümü, gömülmesi ve dirilmesi benim içindi, günahdan temizlendim, doğru ilan edildim ve bana sonsuz yaşam verildi”* demektedir.

Bu konuda yanılgıya düşmeyin. Bir günahkârın Tanrı'nın huzurunda kabul edilmesi, yalnızca İsa Mesih'in mükemmel doğruluğu ve tamamladığı iş ile mümkün olabilir. Bağışlanmış bir günahkâr olarak, Rab ile sonsuza kadar birlikte yaşayacağımı biliyorum. Ama bunun nedeni benim iyi olmam değildir. O'nunla sonsuza kadar birlikte yaşayacağım, çünkü *“Kutsal Yasa'ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih'e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı'dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih'te bulunayım.”* (Filipililer 3:9)

İnsanların dinleri size kendinize ve kendi çabalarınıza bakmayı öğretir. Tanrı'nın Müjdesi ise, size Mesih'e ve O'nun kusursuz doğruluğuna bakmayı öğretir.

İMANLILAR İÇİN YARGI YOK MU?

Mesih'in günahkârları sonsuz yargıdan kurtarmak için gerekli olan her şeyi yapmış olduğu gerçeği, zihinlerde başka bir sorunun ortaya çıkmasına neden olur. Elektronik posta gönderenlerden biri şu soruyu sordu:

Hayır, İsa'nın günahlarımız için çarmıhta ölmesi, imanlıların Tanrı'ya kendileriyle ilgili hesap vermeleri gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Kutsal Yazılar şöyle der: “*Çünkü yargının, Tanrı'nın ev halkından başlayacağı an gelmiştir. Eğer yargılama önce bizden başlarsa, Tanrı'nın Müjdesi'ne kulak asmayanların sonu ne olacak?*” (1. Petrus 4:17)

İKİ YARGI GÜNÜ

Kutsal Yazılar, gelecekte, birbirlerinden tamamen farklı iki Yargı Günü'nden söz ederler. Önce, *doğruların dirilişi ve yargısı, son olarak da günahkârların dirilişi ve yargısı* olacaktır.²⁴⁷

Doğruların yargılanması: Bu Yargı Günü'nde yer almak *istersiniz*. Bu *Mesih'in Yargı Kürsüsü'nün* önünde bulunanlar, cennete mi yoksa cehenneme mi gönderilecekleri konusunda sorguya tabi tutulmayacaklardır. Yeryüzünde yaşarken Tanrı'nın doğruluk armağanını aldıkları için zaten cenette olacaklardır. Ancak yine de, imanlılar olarak yaptıkları işlerin motifleri ve değerleri ile ilgili olarak Tanrı'nın yapacağı değerlendirmeye göre ya ödül alacaklar ya da kayba uğrayacaklardır. Tanrı'nın isteğine göre yaşamış olan,

diğer insanlara alçakgönüllülükle hizmet etmiş, denemelerde Tanrı'ya güvenmiş, O'nun Sözü'nü sevmiş ve başkalarına duyurmuş ve umutla Rab'bin gelişini beklemiş olan bir imanlı, ödül alacaktır; öz-merkezli bir imanlı ise, “zarar edecek, kendisi kurtulacak, ama ateşten geçmiş gibi olacaktır” (1. Korintliler 3:11-15). Kutsal Kitap, imanlıların Rab'be tapınırken O'nun ayaklarının önüne minnettarlıkla atacakları beş farklı “taç” alabileceklerini yazar.²⁴⁸ “Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne **hepimiz** çıkacağız... **Her birimiz** kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir.” (Romalılar 14:10,12)

Günahkârların yargılanması: *Büyük Beyaz Yargı Tahtı* olarak adlandırılan, bu korku verici Yargı Günü'nde yer almak *istemezsiniz*. Bu korkunç olay, yeryüzündeyken Tanrı'nın kurtuluş sağlayışına güvenmeyen ve bu nedenle günahları içinde ölen herkes tarafından yaşanacaktır. Bu kişilerin cennete mi yoksa cehenneme mi gidecekleri konusunda hiçbir sorgulama olmayacaktır. Her biri sahip oldukları gerçek ile ne yaptıklarına göre farklı derecelerde cezalar alacak olmalarına rağmen, hepsi de ateş gölüne mahkum edileceklerdir. “*Ölümler kitaplarda yazılanlara bakılarak her biri yaptıklarına göre yargılandı. Sonra Ölüm ve Ölümler Diyarı ateş gölüne atıldı. İşte bu ateş gölü ikinci ölümdür. Adları Yaşam Kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldılar.*” (Vahiy 20:11-15)

İyi haber, bu sözcükleri okuyan kişilerin hiçbirinin mahvolmayacağıdır, çünkü Rab İsa günahın cezasından herkesi özgür kılar.

TANRI'NIN ÇOCUKLARI

Daha önce belirtilmiş olduğu gibi, siz Rab İsa Mesih'e ve O'nun sizin için yaptıklarına güvendiğiniz an, Tanrı'nın ailesinin bir üyesi olacaksınız.

Artık Tanrı size uzak görünmeyecek.

Sizin *Babanız* olacak.

“Kendisini kabul edip iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi... onlar Tanrı'dan doğdular.” (Yuhanna 1:12)

“Oğullar olduğunuz için Tanrı, öz Oğlu’nun ‘Abba! Baba!’ diye seslenen Ruhu’nu yüreklerinize gönderdi.” (Galatyalılar 4:6)

Dünya, insanlardan uzakta olan, törenler talep eden, insanlara Kendisi ile kişisel bir ilişki sunmayan bir Tanrı’yı resmeden dinler ile doludur. Tüm bunların aksine Oğlu’nu yeryüzüne gönderen Tanrı, Kendisini günahkârları seven bir göksel Baba olarak açıklamıştır. Oğlu İsa Mesih’i kabul eden herkese, onları temizleyeceği, onlara Mesih’in mükemmelliğini giydireceği ve Kutsal Ruhu’nu onların yüreklerine göndereceği vaadini verir.

Pakistanlı Belkis Şeyh, *O’na Baba Demeye Cesaret Ettim* (Türkçeye “*Tanrı Bana ‘Kızım’ Dedi*” adıyla çevrildi) adlı kitabında tek gerçek Tanrı’nın mesajını bulmak için yaptığı araştırmayı anlatır. Kutsal Kitap’ı kendisinin yetiştirildiği din kitabı ile aylarca karşılaştırdı ve sonra Tanrı’ya kendisine gerçeği göstermesi için feryat ettikten sonra bir deneyim yaşadı. Bu deneyimini bizlere şöyle anlatır:

Her iki kitabı da ellerime aldım ve yukarı kaldırdım: ‘Hangisi Baba?’ diye sordum. ‘Hangisi Senin kitabın?’ Sonra olağanüstü bir şey oldu. Şimdiye kadar hayatımda hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Çünkü iç varlığımda bir ses duydum, bu ses benimle sanki ben içsel zihnimde sözcükler tekrarlıyormuşum gibi net bir şekilde konuştu. Sözcükler canlıydı, şefkat doluydu, ama aynı zamanda da yetki ile söylenmişlerdi.

‘Karşına hangi kitapta Baba olarak çıkıyorum?’

Kendimi şu yanıtı verirken buldum: ‘Kutsal Kitap’ta.’²⁴⁹

Tanrı, bu Pakistanlı hanımın Babası olduğu gibi benim de Babam’dır. Tanrı’nın mesajına inandığım gün ruhsal olarak yeniden doğdum. Tanrı’nın ailesinin bir üyesi olarak sahip olduğum bu konumumu kaybetmeme hiçbir şey engel olamaz. İsa şöyle dedi: “*Koyunlarım sesimi işitir. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla*

mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz.” (Yuhan-na 10:27-28)

İLİŞKİ & PAYDAŞLIK

O zaman ben günah işlediğimde ne olur? İşlediğim günah Tanrı’dan tekrar ayrılmama neden olur mu?

Eğer bir oğul yersel babasına itaat etmezse, ailenin üyesi olmasına son verilir mi? Hayır, bir oğlun itaatsizliği onun doğmamış gibi kabul edilmesine neden olmaz. Oğlun anne ve babası ile olan fiziksel bağı bozulamaz. Aynı şey sizin Tanrı ile olan ruhsal bağınız için de geçerlidir. Tanrı’nın, yeniden doğan bir çocuğu olarak sahip olduğunuz konumu hiçbir şey size kaybettiremez. İnanan herkes, ***“ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı’nın diri ve sonsuz (kalıcı) sözü aracılığıyla yeniden doğdu.”*** (1. Petrus 1:23)

Tanrı sizin göksel Babanızdır. Mesih’in size giydirilmiş olan doğruluğu, sizden hiçbir zaman geri alınmayacaktır. Kutsal Ruh sizi asla terk etmeyecektir.

Sonsuza kadar güvenlik içindesiniz.

“Eminim ki, ne ölüm ne yaşam ..bizi Rabbimiz Mesih İsa’da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.” (Romalılar 8:38-39)

Tanrı’nın içimde bina etmiş olduğu ***sonsuz ilişkiyi*** benim yapacağım hiçbir hareket bozamaz. Ama yine de günah Tanrı ile olan ***günlük paydaşlığımı*** etkileyecektir.

KONUM & DURUM

Bir babanın, oğluna, gidip bahçede çalışmasını söylediğini varsayın, ama oğul babasının söylediğini yapmak yerine arkadaşlarıyla futbol oynamaya gider. Çocuğun, babasının bir oğlu olarak *konumu* değişmeyecektir, ama oğlun babası ile olan paydaşlığının *koşulu* bu durumdan kesinlikle etkilenecektir! Oğul eve döndüğünde sorguya çekilecektir; bazı sert sözler söylenecek ve uygun bir disiplin ey-

lemi söz konusu olacaktır. Oğul, babası ile *yakın bir ilişkinin tadını* tekrar *çıkarmak* için itaatsiz davranışını itiraf etmek zorundadır.

Aynı şey Tanrı'ya ait olan kişiler için de geçerlidir. Tanrı, çocukları günah işledikleri zaman onları terbiye eder.

*“Oğlum, RAB’bin terbiye edişini hafife alma, O’nun azarlamasından usanma. Çünkü Rab oğlundan hoşnut **bir baba gibi**, sevdiğini azarlar.”* (Süleyman’ın Özdeyişleri 3:11-12)

Tanrı’yla gündelik paydaşlığımıza gelince, Kutsal Kitap şöyle diyor:

*“O’nunla **paydaşlığımız** var deyip de karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş, gerçeğe uymamış oluruz. Eğer günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız, içimizde gerçek olmaz. Ama **günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp** bizi her kötülükten arındıracaktır.”* (1. Yuhanna 1:6,8-9)

İçlerinde konut kurmuş olan Kutsal Ruh Tanrı’nın çocuklarının günahın her şeklinden nefret etmelerini ister. Günahın ne kadar “küçük” olduğu önemli değildir. Tanrı bizi, yaşamlarımızdaki, bazı kişilerin belki günah olarak bile adlandırmayacakları türde günahlara karşı duyarlı kılmak ister.

Örneğin, eşimle yeterince nazik olmayan bir ifadeyle konuşursam ya da bana karşı haksızlık eden birine karşı sevgiye yakışmayan bir tutum içindeysem veya bir gerçeği eksik söylediğimde, Kutsal Ruh beni günahım konusunda ikna eder. Çözüm, Rab’be “*günahlarımı itiraf etmek*” ve gücendirdiğim kişiden af dilemektir. Bunu yaptığım takdirde, Rabbim ile yakın ve tatlı *paydaşlığın* tadını tekrar çıkarabilirim.

Farkı anlıyor musunuz?

Mesih’te Tanrı’nın önündeki **konumum** mükemmellik konumudur, ama günlük yaşamımdaki **durumum**, mükemmelden eksiktir.

O'nun *benim için* yerine getirdiği kurtuluş işi sonsuza kadar tamamlandı, ama O'nun *benim içimdeki* işi ben O'nu Cennette görene kadar devam edecektir.

BİR AMAÇ İÇİN KURTARILDIK

Mesih'in Kutsal Ruh'u Tanrı halkının düşünme, konuşma ve hareket etme biçimini değiştirmek ister. O, şöyle der:

“Kutsal olun, çünkü ben kutsalım.” (1. Petrus 1:16)

O, halkına aynı zamanda şunları da söyler: *“Akılsız olmayın. Rab’bin isteğinin ne olduğunu anlayın. Şarap ile sarhoş olmayın. Bunun yerine **Ruh ile dolu olun** (Ruh’a teslim olun, Ruh tarafından kontrol edilin).”* (Efesliler 5:17-18)

Kutsal Ruh, kişiliklerimizi ezmez; aksine, Tanrı'nın yaşamamız için amaçlamış olduğu doğru ve zaferli yaşamları günlük yaşam seviyesinde sürdürmemiz için bizi özgür kılar. Tanrı bizi bir amaç için kurtarmıştır. Düşündüğümüz, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyde O'nu yüceltmeye çağrıldık.

“Bedeninizin Tanrı’dan aldığınız ve **içinizdeki Kutsal Ruh’un tapınağı olduğunu** bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Çünkü **bir bedel karşılığı satın alındınız. Bu nedenle Tanrı’yı bedeninizde ve ruhunuzda yüceltin.**” (1. Korintliler 6:19-20)

Müjde’ye inanan bizler için bu durumun nasıl da yaşam değiştiren bir gerçek olması gerekir! Tanrı'nın kişisel varlığı içimizde yaşıyor! Biz O'na boyun eğdikçe yaşamlarımız O'nun adını yüceltecek ve diğer insanlara bereket getirecek.

Kutsal Ruh'un insanların yaşamlarının işleyişi hakkında bundan daha çok şey söylenebilir.

Kutsal Ruh teselli eder, güçlendirir, rehberlik eder, aydınlatır ve eğitir.

İmanlılara Kutsal Yazılar'ı anlamaları için yardımcı olur.²⁵⁰

Tanrı ile bağlantı kurarak dua etmemizi sağlar.²⁵¹

O, halkının diğer insanlara yardım edebilmesi ve onları bina edebilmesi için özel armağanlar ve yetenekler verir.²⁵²

Mesih'in izleyicilerini, karşı koyma ne kadar büyük olursa olsun, Kendisi için çalışmaları ve tanıklık etmeleri için güçlendirir. İsa, öğrencilerine şöyle dedi:

*“İşte sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun. Çünkü sizi mahkemelere verecek, havralarında kamçılacaklar... Ama sizleri mahkemeye verdiklerinde neyi nasıl söyleyeceğinizi düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek. **Çünkü konuşan siz değil, aracılığınızla konuşan Babanızın Ruh'u olacak.**” (Matta 10:16-20)*

O'NUN BENZEYİŞİNE DÖNÜŞMEK

Özetleyecek olursak Kutsal Ruh Tanrı'nın insanlık için tasarladığı amacının yerine gelmesini mümkün kılar; bu amaç şudur: Tek gerçek Tanrı'nın benzeyişini yansıtmak ve O'nunla sonsuza kadar sürecek olan yakın ilişkinin tadını çıkarmak.

*“Bunun gibi Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder... Tanrı'nın kendisini sevenlerle amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri **Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi.** Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun.” (Romalı-lar 8:26, 28-29)*

Tanrı, halkının yaşamlarındaki her olayı ve denemeyi halkını tekrar, “*Oğlu'nun benzeyişine dönüştürmek için*” kullanır.

Tanrı'nın kitabının ilk bölümü, ilk erkeğin ve kadının “*Tanrı'nın benzeyişinde*” yaratıldıklarını beyan eder. İnsanın, Yaratıcısına karşı günah işlemeyi seçmesi, bu benzeyişi kökünden bozdu. Ancak yine de zaman dolduğunda Tanrı mükemmel, görkemli Oğlu'nu dünyaya gönderdi.

İsa'nın günahsız yaşamı, ölümü ve dirilişi günahın neden olduğu zararın düzeltilmesi için Tanrı'nın programının ilk aşamasında yer aldı. Ancak yine de bu bölümde görmüş olduğumuz gibi, O'nun planında bundan çok daha fazlasına yer verilmiştir.

Sizin ve benim gibi çaresiz günahkârlar Tanrı'nın kurtuluş hakkındaki iyi haberine inandıkları an, Tanrı bize Kutsal Ruh'u verir; Kutsal Ruh, düşüncelerimizde, motiflerimizde, sözlerimizde ve eylemlerimizde bizi *tekrar O'nun benzeyişine dönüştürme* sürecini başlatır. Bu süreç, Tanrı'nın, günahın lanetini tersine çevirme programının ikinci aşamasıdır.

Tanrı, çocuklarının, *Mesih'in karakterini ve davranışını* yansıtmamasını ister. "*Hristiyan*" teriminin belirtmesi gereken anlam budur. Ama yine de, Kutsal Ruh'un *bizi Mesih'in eylemine dönüştürme* eylemi, O'nu yalnızca yüz yüze gördüğümüz zaman tamamlanacak olan bir süreçtir.²⁵³

"Bakın Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize Tanrı'nın çocukları deniyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanımıyor.

Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman, O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz." (1. Yuhanna 3:1-2)

O'na iman eden herkes ***için*** Tanrı Oğlu'nun kurtarma işlemi ve O'na boyun eğen herkesin ***içinde*** Tanrı'nın Ruhu'nun gerçekleştirdiği transformasyon eylemi uyarınca Şeytan'ın gücü etkisiz kılınır ve iman eden herkesin ***içinde*** Tanrı'nın sevgi, sevinç ve esenlikten oluşan doğruluk egemenliği yenilenir.

Amaç ile doldurulmuş yaşamlar ve gayretli bir umut ve beklenti ile, Tanrı'nın, Şeytan'ı, günahı ve ölümü sonsuza kadar ortadan kaldırmak için yapmış olduğu programın son aşamasını bekliyoruz.

İsa geri geliyor!

AŞAMA 3: TANRI’NIN GELECEK PROGRAMI

*“Esenlik veren Tanrı, çok geçmeden
Şeytan’ı ayaklarınızın altında ezecektir.”*
(Romalılar 16:20)

İmanlılara verilen bu vaat, günahın insan soyunu lekelediği gün Tanrı’nın duyurduğu gizemli, ilk peygamberlikten kaynaklanır: *bir kadının Soyu Yılan’ın başını ezecekti.*

Evrenin Yaratıcısı-Sahibi vaat ettiği her şeyi yerine getirecekti. Ama bunu Kendi gündemi ve zamanlaması ile uyumlu olarak yapacaktı.

LANETİ TERSİNE ÇEVİRMEK: AŞAMA ÜÇ

Vaat edilen Mesih ilk gelişinde, günahın cezasının tamamını ödeyerek Şeytan’ı yenilgiye uğrattı. İmanlı için cehennem artık söz konusu değildir, ama cennet kesindir. Bu yenilginin bir sonucu olarak Şeytan’ın gözde silahı olan ölüm dikenini kaybetmiştir. **Günahın cezası** tersine çevrilmiştir.

Rab İsa göğe döndükten sonra, Kutsal Ruhu’nu, “Yardımcı”yı, Şeytan’ın ve günahın etkisine karşı günlük yaşamlarında galip

gelmeleri ve O'nun benzeyişine dönüştürülmeleri için halkını güçlendirmek üzere aşağı gönderdi. **Günahın gücü** tersine çevrildi.

Ama yine de, Şeytan'ın tamamen ezilmesi ve Tanrı'nın, halkını **günahın varlığından** kurtarması, yalnızca İsa'nın yeryüzüne geri dönüşü ile gerçekleşecektir.

GELECEKTEKİ ŞEYLER

Tanrı, peygamberlere Mesih'in ilk gelişini nasıl önceden bildirdiyse, peygamberler O'nun ikinci gelişini de aynı şekilde önceden bildirirler.²⁵⁴

Aşağıda yazılı olan bu duyurunun göklerden yankılanacağı gün yaklaşmaktadır:

“Dünyanın egemenliği Rabbimiz'in ve Mesihi'nin oldu. O, sonsuzlara dek egemenlik sürecek!” (Vahiy 11:15)

İsa yeryüzüne geri döndüğü zaman, Ademoğulları O'na dikenli taç giydirmeyecek ve O'nu bir çarmıha çivilemeyecekler. O'nun adını boş yere ağızlarına almayacaklar ya da O'nun yalnızca bir peygamber olduğunu söylemeyecekler.

Kral'a bu tür saygısız davranışlarda artık bulunulmayacak.

Kutsal Yazılar'daki ifadeler çok açıktır. İsa tekrar geldiği zaman, *‘her diz çökecektir’* (Yeşaya 45:23). Ama bu olay gerçekleşmeden önce yerine gelmesi gereken bir dizi başka peygamberlikler bulunmaktadır.

GÖKYÜZÜNDE SEVİNÇ

Dünya uluslarının Yaratıcılarına-Sahiplerine diz çökmelerinden önce yerine gelmesi gereken olaylardan biri, İsa'nın kurtarılmış halkını göğe almak için yeryüzünün atmosferinin içine inmesidir.

“Rab'bin kendisi, bir emir çağırısı ile, baş meleğin seslenmesi ile, Tanrı'nın borazanı ile gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, ha-

yatta olanlar, onlarla birlikte Rab’bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab ile birlikte olacağız.” (1. Selanikliler 4:16-17)

Bu sır, bu şaşırtıcı olay her an gerçekleşebilir. Bu olay gerçekleştiği zaman, canları ve ruhları cennette yaşamakta olan imanlıların ölü bedenleri, halen yeryüzünde yaşamakta olan imanlılar ile birlikte *“Rab’bi havada karşılamak üzere...birlikte alınıp götürüleceğiz.”*²⁵⁵ Mesih’teki imanlılar çok kısa bir anda Mesih’in benzerliğine dönüştürülecekler. Sonsuzluk ile uyum sağlayan, zaman ve yer tarafından sınırlı olmayan yeni bedenlere kavuşacaklar.

“Alınıp götürüldükten” bir süre sonra bireysel imanlılar yeryüzünde yaşarken fedakarlık ederek Tanrı’nın yüceliği ve diğer insanların bereketi için yaptıkları aracılığıyla ödüller alacaklardır.²⁵⁶ Daha sonra, tanrı halkı, sonsuza kadar *“kutsal ve lekesiz”* olmak üzere, yaşamını onları sonsuz yargıdan kurtarmak için feda eden Şampiyon’a, sonsuz *“Damatlarına”*²⁵⁷ resmi olarak takdim edileceklerdir.

“Sevinelim, coşalım! O’nu yüceltelim! Çünkü Kuzu’nun düğünü başlıyor, Gelini hazırlandı. Giymesi için O’na temiz ve parlak ince keten giysiler verildi; ince keten kutsal-ların adil işlerini simgeler. Sonra melek bana, ‘Yaz!’ dedi. ‘Ne mutlu Kuzu’nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!’”
(Vahiy 19:7-9)

Sonsuzlukta keyfine varılacak olan ilişkiler yeryüzünde bildiğimiz herhangi bir şeyden sınırsızca üstün olacaklardır.

YERYÜZÜNDEKİ BÜYÜK SIKINTI

Bu arada Kutsal Yazılar aşağıda yeryüzünde *“büyük bir sıkıntı zamanı”*²⁵⁸ olacağını bildirirler; bu dönemde Tanrı, inatçı bir dünyanın üzerine gazabını dökecek ve Oğlu’nun ikinci gelişine yol hazırlayacaktır. Bu döneme aynı zamanda *“Yakup soyu için sıkıntı dönemi”* (Yeremya 30:7) olarak da işaret edilir, çünkü bu dönem İsrail ulusunu tövbeye getirmek için tasarlanmıştır.

Bu dönem sırasında Kutsal Yazılar’da “*Mesih karşıtı*” ve “*Canavar*” olarak belirtilen (1. Yuhanna 2:18; Vahiy 13) etkileyici ve güçlü bir dünya egemeni gücü ele geçirecektir. Büyük kalabalıklar kör bir şekilde onu ve onun mucizeler yaratan sahte peygamberini izleyeceklerdir. Yeryüzündeki her insandan “*sağ eline ya da alnına bir işaret vurdurması istenecek, canavarın adını ya da adını simgeleyen sayıyı taşımayan ne bir şey satın alabilecek ne de bir şey satabilecektir.*” (Vahiy 13:16)

Boyun eğmeyi reddeden kişilerin başları kesilecektir. Bu sahte Mesih barış ve refah vaat edecek, ama bunları sağlamak yerine insanları bir aldatma, yıkım ve ölüm yoluna yönlendirecektir.

ARMAGEDON

Tanrı’nın peygamberlerinin çoğu Kutsal Kitap’ta Rab İsa’nın gökyüzünden yeryüzüne ineceği zaman devam etmekte olan son Dünya Savaşı hakkında yazmışlardır. Bu dramatik çatışma, Şeria Irmağı’ndan Akdeniz’e doğru uzanan geniş bir bölgede, Esdraelon düzlüklerinde meydana gelecektir. Kutsal Yazılar bu eski ve gelecekteki savaş alanını aynı zamanda “*katliam Dağı*” anlamına gelen *Armagedon* olarak da adlandıırırlar.

“Bunlar doğaüstü belirtiler gerçekleştiren cinlerin ruhlarıdır. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı’nın büyük gününde olacak savaş için bütün dünyanın krallarını toplamaya gidiyorlar. İşte, hırsız gibi geliyorum! Çıplak dolaşmamak ve utanç içinde kalmamak için uyanık durup giysilerini üstünde bulundurana ne mutlu!” Üç kötü ruh, kralları Armagedon denilen yerde topladılar.” (Vahiy 16:14-16)

Peygamber Zekeriya aynı zamanda Mesih’in gelişine eşlik edecek olan olayların dramatik bir tanımını da yazdı.

“İşte RAB’bin günü geliyor! Ey Yeruşalim halkı! Senden yağmalanan mal gözlerinin önünde paylaşılacak. Yeruşalim’e karşı savaşmaları için bütün ulusları bir araya getireceğim. Kent ele geçirilecek, evler yağmalanacak, kadın-

ların ırzına geçilecek. Kentte yaşayanların yarısı sürgüne gönderilecek, geri kalanlar kentte kalacak.” (Zekeriya 14:1-2)

“*Tüm uluslar*” Yeruşalim’in çevresini kuşatacaklar. Bu çatışma, destansı boyutlarda bir katliam olacaktır.

MESİH’İN DÖNÜŞÜ

Tüm umutlar yitirildiğinde ve kentin hayatta kalan nüfusu yardım alacak hiçbir yer bulamadığında, kendilerini kurtarması için RAB’be feryat edecektir. Sonra adı “*Rab kurtarır*” Olan, göklerden aşağıya inecektir. İsrail ulusu, Kurtarıcısının, çarmıha gerdiği **İsa** olduğunu gördüğünde, çok şaşırarak ve şok geçirecektir! Ama bu kez derin bir tövbe ruhu ve can acısı içinde Kralını kabul edecektir.

*“Yeruşalim’de oturanların üstüne lütuf ve yakarış ruhunu dökeceğim. **Bana, yani destiklerine** bakacaklar; biricik oğlu için yas tutan biri gibi yas tutacak, ilk oğlu için acı çeken biri gibi acı çekecekler.” (Zekeriya 12:10)*

Yahudi ulusunun ruhsal açıdan kör gözleri sonunda açılacak ve İsa’nın önce ve her zaman tek ve gerçek Mesih olduğunu bilecek ve bu gerçeğe inanacaklar.²⁵⁹

Bundan sonra gerçekleşecek olan olay, dünya tarihindeki savaşların en etkili gösterisi şeklinde gelişecek ve Söz olan İsa sadece konuşacak ve bu düşman dağılacaktır.

*“**Sonra Rab** savaş zamanlarında yaptığı gibi, **gidip** bu uluslara karşı **savaşacak**. O gün O’nun ayakları Yeruşalim’in doğusundaki Zeytin Dağı’nın üzerinde duracak. Zeytin Dağı doğruya ve batıya doğru ortadan yarılıp çok büyük bir vadi oluşturacak. Dağın yarısı kuzeye, öbür yarısı güneye çekilecek.*

Yeruşalim'e karşı savaşılan bütün halkları RAB şu bela ile cezalandıracak: Daha sağken bedenleri, gözleri, dilleri çürüyecek.

Özel bir gün, yalnız RAB'bin bildiği bir gün olacak. Gece de gündüz de olmayacak. Gece aydınlık olacak.

Rab bütün dünyanın Kralı olacak. O gün yalnız RAB, yalnız O'nun adı kalacak.” (Zekeriya 14:3-4,12,7,9)

Sonunda tek gerçek Tanrı nihayet layık olduğu şekilde övülecek ve onurlandırılacak.

GERİ İSTENEN EGEMENLİK

Biraz önce okuduğumuz Zekeriya'nın peygamberliğinin yazılmasından onlarca yıl önce, Tanrı peygamber Daniel'e bu peygamberliğe benzeyen bir görüm verdi:

*“Gece görümlerimde **insanoğluna** benzer birinin **göğün bulutları ile** geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi, O'nun önüne getirildi. O'na **egemenlik**, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan O'na tapındı. **Egemenliği** hiç bitmeyecek sonsuz bir **egemenlik**, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır.”* (Daniel 7:13-14)

Egemenlik sözcüğü üç kez tekrar edilir.

Tanrı erkeği ve kadını ilk kez yarattığında, onlara “*Yeryüzünde hareket eden tüm canlılara **egemen** olun.*” (Yaratılış 1:26, 28) Adem, Yaratıcısına baş kaldırdığı zaman, bu egemenliği Şeytan'a teslim etmiş oldu. Ama “*ilk insan*” Adem'in Şeytan'a kaptırdığı bu gezegen üstündeki egemenlik, yetki ve kontrolü “*İkinci İnsan*” İsa²⁶⁰ geri talep edecektir.

Tanrı, İsa'nın öğrencisi Yuhanna'ya Zekeriya ve Daniel'in peygamberlikleri ile mükemmel bir uyum içinde olan tamamlayıcı bir görüm verdi:

“Bundan sonra göğün açılmış olduğunu, beyaz bir atın orada durduğunu gördüm. Binicisinin adı Sadık ve Gerçek’tir. Adaletle yargılar, savaşır. Gözleri alev alev yanan ateş gibidir. Başında çok sayıda taç var. Üzerinde kendisinden başka kimsenin bilmediği bir ad yazılıdır. Kana batırılmış bir kaftan giymişti. **Tanrı’nın Sözü adı ile anılır.** Beyaz temiz ince ketene bürünmüş olan gökteki ordular beyaz atlara binmiş O’nu izliyorlardı. Ağzından ulusları vuracak keskin bir kılıç uzanıyor. Onları demir çomak ile güdecek. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı’nın güçlü gazabının şarabını üreten masarayı kendisi çiğneyecek. Kaftanının ve kalçasının üstünde şu ad yazılıydı: **KRALLARIN KRALI VE RABLERİN RABBİ.**” (Vahiy 19:11-16)

Kralların Kralı geri döndüğünde, kendisine, çok sayıda meleklerden ve Adem’in kurtarılmış soyundan meydana gelen “*ince ketene bürünmüş olan gökteki ordular*” eşlik edecektir.²⁶¹ İsa’nın, ilk gelişinde sergilemiş olduğu güç ve görkemin lütfkâr gösterileri, O’nun ikinci gelişinde sergileyeceği dizginlenmesi imkansız güç ve hayranlık uyandıran görkeminin yanında soluk kalacaklardır.

GÖKLERİN YÜREKLERDEKİ EGEMENLİĞİ

Bir ormanda tek başınıza yürüdüğünüzü varsayalım. Bana hangi hayvan ile karşılaşmak istediğinizi söyler misiniz? – bir aslan ile mi, yoksa bir kuzu ile mi?

Mesih yeryüzüne ilk kez geldiği zaman, günahkârları kurtarmak için “Kuzu” olarak geldi, ama O geri döndüğünde günahkârları yargılamak için “Aslan” olarak gelecektir.²⁶²

İsa yeryüzünü ilk ziyaret edişi sırasında şöyle vaaz etti: “Tövbe edin, çünkü göklerin egemenliği yakındır.” (Matta 4:17) Ama Yahudiler ve uluslar, yanlış düşüncelerinden tövbe etmek ve Krallarını kabul etmek yerine Krallarını çarmıha germek için güç birliği yaptılar. Böylece farkına varmadan Tanrı’nın Mesih’in dünyanın günah borcunu ödemek için Kanını dökmesi gerektiği hakkındaki planını yerine getirdiler.

İyi haber şudur: Günahkârlar Rab İsa'ya ve O'nun, kendileri için yaptığına güvendikleri takdirde, Tanrı, egemenliğini onların yüreklerine yerleştirecek ve onları sonsuza kadar Kendi halkı yapacaktır.

Mesih'teki her gerçek imanlının daha şimdiden göklerin tescilli vatandaşı olduğunu biliyor musunuz?

*“Oysa bizim vatanımız göklerde**dir**. Oradan Kurtarıcı'yı, Rab İsa Mesih'i bekliyoruz. O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliği ile zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir.”*
(Filipililer 3:20-21)

GÖKLERİN YERYÜZÜNDEKİ EGEMENLİĞİ

İsa yeryüzüne geri döndüğü zaman, Egemenliğini, bin yıl süre ile yeryüzünü yöneteceği Yeruşalim'de kuracaktır. Sonunda O'nun Krallığı gelecek ve *“gökyüzünde olduğu gibi yeryüzünde de”* O'nun isteği olacaktır (Matta 6:10). Kötülük artık hiçbir ulusta hoş görülmecektir, çünkü *“onları demir çomak ile güdecektir.”* (Vahiy 19:15)

Pek çok kişi, Tanrı'nın Oğlu'nun yeryüzüne fiziksel olarak döneceğine inanmamaktadır. Ama buna rağmen Kutsal Yazılar bu konuyu tam bir netlik ile belirtirler. Tanrı'nın Oğlu ilk gelişinde nasıl fiziksel bir beden aldıysa ve sonra dirilmiş, fiziksel ve sınırsız bedeni ile göğe alındıysa, aynı şekilde *fiziksel* olarak geri dönecektir:

“Aranızdan göğe alınan İsa göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir.” (Elçilerin İşleri 1:11)

BAĞLANAN ŞEYTAN

Tanrı'nın kitabı, İsa Mesih'in bin yıllık egemenliği hakkında çok şey bildirir. Bizim yapabileceğimiz ise, yalnızca ana olayları özetlemektir.

İsa yeryüzüne döndükten sonra gerçekleşecek ilk şeylerden biri, insan soyunu öz-yıkım yoluna ilk kez yönlendiren o eski “yılan” yani Şeytan ile ilgilidir.

*“Sonra bir meleğin gökten indiğini gördüm. Elinde dipsiz derinliklerin anahtarı ve büyük bir zincir vardı. **Melek ejderhayı –İblis ya da Şeytan denen o eski yılanı– yakalayıp bin yıl için bağladı. Bin yıl tamamlanınca dek ulusları bir daha saptırmasın** diye onu dipsiz derinliklere attı, orayı kapayıp girişi mühürledi. Bin yıl geçtikten sonra kısa bir süre için serbest bırakılması gerekiyor.”* (Vahiy 20:1-3)

Şeytan bin yıllık dönemin tamamı boyunca bağlı ve kapatılmış olarak kalacaktır. Kötü Olan’ın bağlanması ve Doğru Olan’ın egemenlik sürmesi ile yeryüzünde O’nun hoşnut kaldığı insanlara *esenlik*” olacaktır. (Luka 2:14)

Dünyanın özlemle beklediği, Tanrı’nın adil yönetimi bir gerçeklik haline gelecektir.

*“Göklerin Tanrısı hiç yıkılmayacak bir krallık kuracak... Ve **bu krallık sonsuza kadar sürecek.**”* (Daniel 2:44)

GERÇEK TESLİMİYET

Kral Süleyman²⁶³, yaklaşık üç bin yıl önce, Mesih’in, yeryüzündeki her ulusun ve her insanın O’na boyun eğeceği gelecekteki egemenliği hakkında yazdı. Bugün pek çok kişi tek gerçek Tanrı’ya teslim olduklarını ileri sürerler. Ama o gün, herkes O’na teslim olacaktır.

*“**O’nun günlerinde doğruluk serpilip gelişsin, ay ışıdığı sürece esenlik artsın! Egemenlik sürsün** denizden denize, Fırat’tan yeryüzünün ucuna dek! Çöl kabileleri diz çöksün önünde, düşmanları toz yalasın. Tarşiş’in ve kıyı ülkelerinin kralları O’na haraç getirsin. Saba ve Seva kralları armağanlar sunsun! **Bütün krallar önünde yere kapansın, bütün uluslar O’na kulluk etsin! Çünkü yardım isteyen yoksulu dayanağı olmayan düşkünü O kurtarır. Yoksula, düşküne acır, düşkünlerin canını kurtarır. Baskıdan, zor-***

balıktan özgür kılar onları, çünkü O'nun gözünde onların kanı değerlidir. Yaşasın kral! O'na Saba altını versinler; durmadan dua etsinler O'nun için. Gün boyu O'nu övsünler! Ülkede bol buğday olsun. Dağ başlarında dalgalandıran! Başakları Lübnan gibi verimli olsun. Kent halkı ot gibi serpilip çoğalsın. Kralın adı sonsuza dek yaşasın, güneş durdukça adı var olsun. O'nun aracılığı ile insanlar kutsansın, bütün uluslar, 'Ne mutlu O'na desin!' Rab Tanrı'ya İsrail'in Tanrısı'na övgüler olsun! Harikalar yaratan yalnız O'dur. Yüce adına sonsuza dek övgüler olsun! Bütün yeryüzü O'nun yüceliği ile dolsun. Amin! Amin!" (Mezmun 72:7-19)

Bu Mezmur, Mesih'in "yeryüzünün uçlarına dek **egemenlik** süreceği" gelecekteki krallığı hakkında çok net bir anlayışa sahip olmamızı sağlar.

MÜKEMMEL YÖNETİM

"Yardım isteyen yoksulu, dayanağı olmayan düşkünün O kurtarır." Mesih'in egemenliği günümüzün bozulmuş ve karışıklık çıkaran dünyasının tamamen karşıtı olacaktır. Günaha İlk Düşüş'ten bu yana ilk kez özgürlük ve adalet hüküm sürecektir. Her bebeğin, çocuğun, erkeğin ve kadının yaşamı sınırsız değerde görülecek ve her yaşama saygınlık gösterilecektir. *"Baskıdan, zorbalıktan özgür kılar onları, çünkü O'nun gözünde onların kanı değerlidir."*

Haber medyası, huzur çağrısında bulunan ve silahlanmanın azaltılması için arabuluculuk yapan siyasi ve dini liderler hakkında sürekli haberler verir. Ancak yine de, sınırlı yetki ve güçlerinden dolayı bu liderler aradıklarını ileri sürdükleri huzuru üretemezler. Ama rüzgarın ve dalgaların boyun eğdiği Kişi geri döndüğü zaman, yeryüzü nihayet gerçek adaletin ve *"esenlik bolluğunun"* tadını çıkaracaktır.

Yüzyıllar boyunca bu dünyanın tüm kralları ve egemenleri yaşamışlar ve **ölmüşlerdir**. Ama Kutsal Yazılar, kralların Kralı İsa hakkında şu beyanda bulunurlar: *"Ve O yaşayacaktır."* Yeryüzü, gü-

nah ve ölüm üzerinde zafer kazanan İnsanoğlu'nun yönetimi altında benzersiz bir esenlik ve refah içinde geçen bin yıl içinde gelişektir.

*“Bütün krallar **O’nun** önünde yere kapansın ve **O’nun** aracılığı ile insanlar kutsansın; bütün uluslar ‘Ne mutlu **O’na**’ desin.” (Mezmur 72:11,17)*

Rab'bin Kendisi bu bezmiş ve yorgun dünyaya mevcut olan tek adil yönetimi sağlayacaktır. O'nun ile egemenlik sürecek olan kişiler, yalnızca yüceltilmiş bedenlerin ve kutsal doğaların sonsuz sahipleri olan Adem'in kurtarılmış çocukları olacaktır.

O'nun krallığı kötülükten özgür olacaktır.

*“İlk dirilişe dahil olanlar mutlu ve kutsaldır. İkinci ölümün bunların üstünde yetkisi yoktur. Onlar Tanrı’nın ve Mesih’in kâhinleri olacak, **O’nun ile birlikte bin yıl egemenlik sürecekler.**” (Vahiy 20:6)*

Tüm yönetim şekilleri – monarşi, totaliter, demokratik, dini – başarısızlığa uğramıştır, ama O'nun yönetimi başarısızlığa uğramayacaktır.

O'nun yönetimi de Kendisi gibi mükemmel olacaktır.

ESENLIK PRENSİ

Daha önce, Mesih'in ilk gelişine ilişkin çeşitli peygamberliklerden söz ettik. Örneğin, peygamber Mika Mesih'in Beytlehem'de doğacağını önceden bildirdi. Ama Mika'nın peygamberliğinin aynı zamanda Mesih'in bir gün tüm yeryüzü üzerinde egemenlik süreceğini de içerdiğine dikkat ettiniz mi?

*“Ama sen ey Beytlehem Efrata, Yahuda boyları arasında
önemsiz olduğun halde İsrail’i benim adıma **yönetecek
olan senden çıkacak. O’nun kökeni öncesizliğe, zamanın
başlangıcına dayanır. Bütün dünya O’nun büyüklüğünü
kabul edecek, halkına esenlik getirecek.**” (Mika 5:2,4-5)*

Mika'nın çağdaşlarından biri olan Yeşaya da, doğacak olan erkek çocuk ve verilecek olan sonsuz Oğul hakkında peygamberlikte bulundu.

Yeşaya'nın peygamberliği aynı zamanda Oğul'un dünya çapındaki yönetimine de işaret ediyordu.

“Çünkü bize bir çocuk doğacak, bize bir oğul verilecek, yönetim O'nun omuzlarında olacak. O'nun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak. Davut'un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek. Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak. Egemenliğini adalet ile doğruluk ile kuracak. Ve sonsuza dek sürdürecektir.” (Yeşaya 9:6-7)

Sonunda tüm dünya Tanrı Oğlu'na O'nun hak ettiği unvanlar ile hitap edecek. **O'nun adı:**

*Harika,
Öğütçü,
Güçlü Tanrı,
Ebedi Baba,
Esenlik Önderi olacak.*

Uluslar, “o zamandan itibaren **sonsuza dek**” adalet ve esenliğin tadını çıkaracaklar.

Tanrı'nın insan ile birlikte yaşama arzusu gerçeklik haline gelecek. Sonsuza kadar.

“O gün birçok ulus RAB'be bağlanacak, O'nun halkı olacak ve o zaman Rab aranızda yaşayacak.” (Zekeriya 2:11)

Günümüzdeki iyi haber Mesih'in Ruhu'nun yüreklerinde konut kurduğu herkes Tanrı'nın varlığının ve esenliğinin tadını *şimdiden* çıkarabilir.

ARTIK BİLGİSİZİK OLMAYACAK

Rab ilk gelişinde yeryüzünde insanların arasında yaşadı, insanların çoğu, O'nun Kim olduğunu fark etme konusunda başarısızlığa düştüler. Bugüne kadar çok kişi İsa'yı Kralları olarak görmeyi reddettiler. Ancak her şeye rağmen yeryüzünde her canın O'nun ileri sürdüğü Kişi olduğunu kabul edecekleri altın çağ geliyor.

*“Yeni Ay’dan Yeni Ay’a, Şabat Günü’nden Şabat Günü’ne bütün insanlar önüme gelip **Bana** tapınacaklar,’ diyor **RAB**. (Yeşaya 66:23)*

Binlerce din, mezhep ve tarikat artık yeryüzünde mevcut olmayacaklar. Aynı zamanda hiç kimse bir çarmıh üzerinde ölen ve ölümünden dirilen Tanrı'nın Oğlu İsa'nın tarihi gerçekliğini inkar etmeye cesaret edemeyecek. Yine de insanların hepsi O'na güvenmeyecek, ama O'nun ve O'nun mesajı hakkındaki gerçeği herkes bilecek.

“Çünkü sular denizi nasıl dolduruyorsa, dünya da Rab’bin yüceliğinin bilgisi ile dolacak.” (Habakkuk 2:14)

ARTIK SAVAŞ OLMAYACAK

Rab yeryüzünde egemenlik sürmeye başladıktan sonra Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı arasındaki çekişme geçmişte kalan bir konu olacak. İsrail ve İsrail'in çevresindeki uluslar arasında süre gelen çatışmalar son bulacak. Afrika kıtasının dehşet verici sıkıntıları sonsuza dek ortadan kalkacak. Aynı durum diğer kıtalar için de geçerli olacak. Sivil savaş ve baskı bitecek. Yeryüzünde gerçek esenlik, refah ve anlam yayılacak.

*“Birçok halk gelecek, ‘Haydi Rab’bin Dağı’na, Yakup’un Tanrısı’nın Tapınağı’na **çıkalım**’ diyecekler, ‘O bize Kendi yolunu öğretsin, biz de O’nun yolundan gidelim.’*

*RAB uluslar arasında yargıçlık edecek, birçok halkın arasındaki anlaşmazlıkları çözecek. İnsanlar kılıçlarını çekiç ile dövüp saban demiri, mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar. Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak, **savaş eğitimi yapmayacaklar artık.**” (Yeşaya 2:3-4)*

İnsanlar tek gerçek Tanrı'yı tanıdıkça ve O'na tapındıkça esenlik ve birlik evrensel olacak.

Babil kargaşası tersine dönecek. Dünya yine eskiden olduğu gibi tek bir dil konuşacak:

“O zaman hep birlikte beni adım ile çağırma ları, omuz omuza bana hizmet etmeleri için halkların dudaklarını pak kılacağım.” (Sefanya 3:9)

LANET KALDIRILDI

Rab, bu bin yıllık dönemin refahına eklemeye bulunmak için günah nedeniyle yeryüzünün üzerine gelmiş olan laneti kaldıracak.

İsa ilk kez yeryüzünde yaşadığı zaman, laneti geri çevirme gücünü sergiledi. Cinleri kovdu, sakatlıkları iyileştirdi, hastalıklara şifa verdi, ölüleri diriltti, kalabalıklara yiyecek sağladı ve onları besledi ve doğa üstündeki mükemmel kontrolünü sergiledi. Bu tür eylemleri aracılığı ile vaat edilen Mesih ve Kral olduğuna ilişkin aksi iddia edilemez kanıtlar sağladı.

İsa, ilk gelişinde örnekler şeklinde sağladıklarını ikinci gelişinde evrensel biçimde sağlayacak.

Şeytan'ı ve cinlerini bağladı. Doğal nedenler sonucu ortaya çıkan sakatlık, hastalık ve ölümü ortadan kaldıracak. Toprak artık diken ve çalı üretmeyecek. Çiftçiler daha önce hiç olmadığı kadar bol ürün hasadı elde edecekler. “Yoksulluk” ve “açlık” artık hiç kullanılmayan eski terimler haline gelecekler.

Dünya tarihinin bu altın çağını her ulus tecrübe edecek.

İsa'nın ilk gelişinde yeryüzü vatandaşları tarafından reddedilen göklerin krallığı O'nun ikinci gelişinde tüm dünyada kurulacak ve hüküm sürecek.

“‘O zaman körlerin gözleri, sağır ların kulakları açılacak; topallar geyik gibi sıçrayacak, sevinçle haykıracak dilsizlerin dili. Çünkü çölde sular fışkıracak, ırmaklar akacak

*bozkırda. Kurt ile kuzu birlikte otlayacak, aslan sığır gibi saman yiyecek, **yılanın yiyeceği ise toprak olacak.** Kutsal dağımın hiçbir yerinde kimse zarar vermeyecek, yok etmeyecek..’ Böyle diyor RAB.” (Yeşaya 35:5-6; 65:25)*

Hayvanlar krallığı bile esenlik içinde bir arada olacak, günah dünyaya girmeden önceki koşullara yani, etin yenmediği ve yalnızca sebzenin yendiği plana ve Aden Bahçesi’ne özgü koşullara geri dönülecek.

Ama tüm bunlara rağmen Mesih’in bin yıllık egemenliği sırasında doğmuş olan kişilerin yüreklerinde hala günahın kökü bulunacak. Her çağda olduğu gibi, Adem’in soyunun Tanrı’nın bağışlama armağanını sadece O’nun kurtuluş sağlayışına güvenerek alması gerekecek.

Okuduğumuz son ayetin yılan hakkında neyi haber verdiğine dikkat ettiniz mi? *“Yılanın yiyeceği toprak olacak.”* Bin yıllık dönem sırasında yılanlar karınlarının üstünde sürünmeye devam edecekler. Toprağın üstünde kayarak gitmeleri şunun hatırlanmasına hizmet edecek: Tanrı’nın planının üçüncü ve son aşamasında laneti sonsuza kadar tersine çevirmek için bir dramatik olayın daha gerçekleşmesi gerekmektedir.

KÖTÜ’NÜN SON HAMLESİ

Daha önce, *“Şeytan ve İblis’in, o eski yılanın”* bağlanacağını ve Mesih’in bin yıllık egemenliği sırasında dipsiz derinliklerde tutulacağını öğrendik. *“Bin yıl tamamlanıncaya dek ulusları bir daha saptırmasın diye”* hapsedildi. *“Ama bin yıl geçtikten sonra kısa bir süre için serbest bırakılması gerekiyor.”* (Vahiy 20:2-3)

Tanrı Şeytan’ı neden tekrar serbest bırakacak? Onu neden bağlı ve kilit altında tutmayacak?

Sonsuz bilgelik kaynağı Rab kötü sonsuza kadar ortadan kaldırılmadan önce insanın günahlı, ayartılmış yüreğinin açığa çıkarılmasına son bir kez daha izin verecektir. İnsanlık, zamandan sonsuzluğa geçerken, bu gerçek açıkça ortaya çıkacaktır: Adem’in soyu

düşmüş doğası üstünde egemen olamayacak kadar çaresizdir. Günahkârları doğru yapabilecek ve onların inatçı yüreklerini değiştirebilecek olan yalnızca RAB Tanrı'dır.

“Yürek her şeyden daha aldattıcıdır, iyileşmez. Onu kim anlayabilir? ‘Ben Rab herkesi davranışlarına, yaptıklarının sonucuna göre ödüllendirmek için yüreği yoklar, düşünceyi denerim.’” (Yeremya 17:9-10)

İnsanın yüreği, nasıl *“her şeyden daha aldattıcıdır”*? Mükemmel bir çevrede, mükemmel bir Kralın mükemmel yönetimi altında bin yıl yaşadktan sonra bile, Şeytan serbest bırakıldığı anda bin yıllık dönem sırasında yeryüzünde doğmuş olanlardan oluşan büyük bir kalabalık Şeytan'ın yalanlarına inanacak ve O'nun tarafını tutacaktır! Tanrı'nın düşmanı ile güçlerini birleştirecekler ve Yaratıcılarına karşı aynı atalarının Aden Bahçesi'nde yaptıkları gibi isyan edeceklerdir.

Kötü'nün son bir hamlesi olacaktır.

ŞEYTAN'IN SON GAYRETİ

*“Bin yıl tamlanınca Şeytan atıldığı zindandan serbest bırakılacak. Yeryüzünün dört bucağındaki ulusları –Gog ile Magog'u– saptırmak, savaş için bir araya getirmek üzere zindandan çıkacak. Toplananların sayısı denizin kumu kadar çoktur. Yeryüzünün dört bir yanından gelerek kutsalların ordugahını ve sevilen kenti kuşattılar. **Ama gökten ateş yağdı ve onları yakıp yok etti.**”* (Vahiy 20:7-9)

Rab, Şeytan'ın baş kaldıran insanlardan oluşan ordusuna Yeruslalım'i kuşatması için izin verecektir, ama bu insanlar bir araya toplanır toplanmaz gökyüzünden ateş yağacak ve onları tüketecektir. Şeytan ve onun tarafını tutanların hepsi yolun sonuna ulaşmış olacaklardır.

EZİLEN YILAN

Bundan sonra tarihin en ciddi olayı meydana gelecektir.

“Onları saptıran İblis ise canavar ile sahte peygamberin de içinde bulunduğu ateş ve kükürt gölüne atıldı. Gece gündüz sonsuzlara dek işkence çekeceklerdir. Sonra büyük bir beyaz bir taht ve tahtta oturanı gördüm. Yer ile gök önünden kaçtılar, yok olup gittiler. Tahtın önünde duran küçük büyük ölüleri gördüm. Sonra kitaplar açıldı. Yaşam kitabı denen başka bir kitap daha açıldı. Ölümler kitaplarda yazılanlara bakılarak yaptıklarına göre yargılandı.

Ölüm ve Ölümler Diyarı ateş gölüne atıldı. İşte bu ateş gölü ikinci ölümdür. Adı Yaşam Kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı.” (Vahiy 20:10-15)

Çağlar boyu süren çatışma sonsuza kadar yok olacak.

Büyük Beyaz Tahtın önündeki yargıdan sonra günahın laneti tarihe karışacaktır. Ama Tanrı'nın kötüyü yargılamasından sonra alınan dersler hiçbir zaman unutulmayacaktır. Tüm yaratılış günahın iğrençliğine ve Tanrı'nın doğruluğuna tanık olmuş olacaklardır.

Sonunda yılanın başı nihayet ezilecektir.

Şeytan ve onu izleyen herkes *“İblis ile melekleri için hazırlanmış sönmez ateşte”* sonsuza kadar hapsedileceklerdir (Matta 25:41). Yargılanmış olanlar bu sonsuz zindandan asla kaçamayacaklardır. Gördükleri bu ceza için Tanrı'yı da suçlayamayacaklardır, çünkü mükemmel bir yeryüzünde mükemmel bir Kral ile bin yıl bereketlenmiş olmalarına rağmen, yine de Yaratıcılarına-Sahiplerine karşı isyan etmeyi seçmişlerdir.

İnsanın ileri sürebileceği hiçbir mazeret olmayacaktır.

Tek gerçek Tanrı'nın ünü ve çağrısı sonsuza kadar haklı çıkacaktır.

Adları *Yaşam Kitabında* yazılı olanların hepsi sonsuza kadar Rab ile birlikte olacaklar, *“ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onla-*

rın yeri kükürt ile yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur.” (Vahiy 21:8)²⁶⁴

Kötü, çirkin başını bir daha asla yukarı kaldıramayacaktır. Tüm yaratılış tek gerçek Tanrı’ya sonsuza kadar boyun eğerek yaşayacaktır.

O’NUN İLE

Bundan sonra olacak olanlar neredeyse hayal bile edilemeyecek kadar harikadır:

“Tahttan yükselen gür bir sesin şöyle dediğini işittim, ‘İşte Tanrı’nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak ve onlar O’nun halkı olacaklar. Tanrı’nın Kendisi de onların arasında bulunacak. Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak, artık ne yas ne ağlayış ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı.” (Vahiy 21:3-5)

Eski Antlaşma’nın ilk iki bölümü nasıl Tanrı’nın orijinal yaratılışını tanımlıyorlarsa, Yeni Antlaşma’nın son iki bölümü de aynı şekilde Tanrı’nın yeni yaratılışını tanımlamaktadırlar. Şeytan, günah ve ölümün uzaklaştırılmalarından sonra her şey Yaratıcı’nın kutsal doğası ile tekrar mükemmel uyum içinde olacaktır. Bundan böyle artık insanlar ya da melekler asla günah tuzağına düşmeyeceklerdir. İhtiyaç duyulan dersler alınmış olacak ve *“Tanrı’nın Kendisi onların arasında bulunacak ve onların Tanrısı olacaktır.”*

Tanrı’nın programı, yalnızca Adem’in günahının etkilerini uzaklaştırmaktan çok daha fazlasını içerir. Tanrı’nın planında yer alan *“her şeyi yenilemektir.”* Tanrı’nın halkı O’nun göz kamaştıran varlığı için uygun olan görkemli göksel bedenlerin keyfini çıkaracaktır. Sonsuzluk boyunca her ulustan ve her dönemden kurtarılmış olan canlar O’nun hayranlık uyandıran ve zaman ile sınırlı olmayan planlarında yer alacaklardır. İmanlılar olarak O’nun ile sonsuza kadar birlikte olmak bizim sevincimiz, ve bizim O’nun ile birlikte olmamız da O’nun sevinci olacaktır.

“Tanrı bizimle” konusu, sonsuz bir gerçeklik olacaktır.

O’NUN GİBİ!

Kurtarıcı ve O’nun halkı arasındaki tatlı paydaşlık hiçbir zaman son bulmayacaktır. Adem’in yersel cennette kaybetmiş olduğu yenilenecek ve göksel Cennet’te daha da üstün hale gelecektir. Tanrı, ilk erkek ve kadını yaratmak üzereyken, şöyle dedi,

*“İnsanı **kendi suretimizde, kendimize benzer** yaratalım”*
dedi. (Yaratılış 1:26)

Her şey tam O’nun planladığı şekilde meydana gelecek.

Cennet **O’nun** karakterinin ve tutumunun suretini ve benzeyişini taşıyan erkekler ve kadınlarla dolu olacaktır. Günah artık bir olasılık dahi olmayacaktır. Tanrı halkı doğruluk ile mühürlenecektir. Peygamber Davut, “*ama ben **doğruluk sayesinde yüzünü göreceğim** senin. Uyanınca **suretini** görmeye doyacağım*” (Mezmun 17:15) satırlarını yazdığı zaman bu durumu önceden görmüştü.

Fidye ile kurtarılmış erkekler, kadınlar ve çocuklar “**O’nun Oğlu’nun benzeyişine dönüştürülmüş olarak**” (Romalılar 8:29) Tanrı’nın yeni yaratılışı olarak sonsuza kadar güvende olacaklardır.

*“Ne olacağımız henüz bize gösterilmedi, ama Mesih görüldüğü zaman **O’na benzer olacağımızı** biliyoruz. Çünkü O’nu olduğu gibi göreceğiz.”* (1. Yuhanna 3:2)

O’NUN İÇİN!

Başlangıçtan beri Yaratıcı’nın amacı insanlık arasındaki krallığını öyle bir şekilde kurmak ki, bizler O’nun görkemini, saflığını, sevgisini, adaletini, merhametini ve lütfunu bilelim ve takdir edelim.

Şeytan ile yapılan uzun savaşın tamamı boyunca Tanrı’nın planı her zaman “*öteki uluslardan kendi adı için bir halk çıkarmak amacıyla ile onlara yaklaşmaktı*” (Elçilerin İşleri 15:14). Rab, yeryüzüne

kazanmak için geldiği şeye sahip olacaktır: şükran dolu, tapınan yüreklerle Kendi benzeyişindeki kurtarılmış bir halk sonsuza kadar O'nu sevecek, övecek ve O'ndan zevk alacaktır.

Tanrı'nın laneti tersine çevirmek konusundaki planının üçüncü ve son aşaması, artık her an başlayabilirdi.

Hazır mısınız?

İsa'nın dönüşü hakkındaki düşünce sizi sevindiriyor mu, yoksa korkutuyor mu?

Kutsal Kitap, Kutsal Yazılar'da yaptığımız bu yolculukta bakmaya zaman bulamadığımız son zamanlar konusunda bize daha pek çok anlayış sağlar. Şimdilik güvenilir Yaratıcımız'ın kitabının son bölümünde bulunan küçük bir peygamberliği yerine getireceğini bilmemiz yeterli olacaktır:

“Artık hiçbir lanet kalmayacak!” (Vahiy 22:3)

30

GELECEKTEKİ CENNETTEN GÖSTERİLEN BÖLÜMLER

Dünya nüfusunun büyük bir bölümü kötü hakkında bir *yin-yang* görüşüne sahiptir. Yin, “gölgeli” ve yang “güneşli” anlamına gelir. Belki yin-yang sembolünü –siyah ve beya- zın eşsiz bir karışımı ile bir daire– görmüşsünüzdür. Bu eski Çin felsefesi gerçeği içermesine rağmen, iyi ve kötü, doğru ve yanlış, ölüm ve yaşam arasındaki farkı bulanıklaştırır. İyiyi ve kötüyü insanın varlığının doğal ve asla son bulmayan bir özelliği olarak görür.

Görmüş olduğumuz gibi, Kutsal Kitap iyi ve kötünün farklı bir analizini sağlar. Acı çekmenin ve üzüntünün her zaman var olduğu ve evrenin daima ayrılmaz bir parçası olacağı düşüncesini destek- lemez. Kutsal Yazılar’ın bu konudaki düşüncesi açıktır. Kötü’nün, Acı’nın ve Ölüm’ün nihai boyun eğişlerinin ve tarih sahnesinden yok olacakları bir gün geliyor.

Aşağıdaki bu grafik, Tanrı’nın değiştirilemez programını tanımlar:

İyi ve kötünün şimdiki zamana ait karışımı parantez içine alınmış- tir. Sonsuza kadar etrafta olmayacaktır.²⁶⁵

Tanrı'nın kitabının ilk iki ve son iki bölümleri Tanrı'nın haklı olarak sevildiği ve yüceltildiği günahtan özgür bir dünyayı resmederler. Tanrı'nın bu ilk ve son bölümler arasında günah ve günahın laneti ile başa çıkma konusunda çözüm sağlamak ve Kendisini tanıyan, seven ve sonsuzluğu O'nun ile birlikte geçirmek *isteyen* bir halkı kurtarmak için Planını nasıl yürürlüğe koyduğunu görürüz.

Her iyi öykü gibi, Tanrı'nın kurtarma tarihinin bir başlangıcı, bir ortası ve bir sonu bulunur:

BAŞLANGIÇ: Yaratılış 1& 2:

Mükemmel bir dünya – kötü girmeden önce.

ORTA: Yaratılış 3'den Vahiy 20'ye kadar:

Bozulmuş bir dünya – Tanrı'nın müdahalesi.

SON: Vahiy 21& 22:

Mükemmel bir dünya – kötü yok edildikten sonra.

SONLARIN KİTABI

Kutsal Kitap'ın ilk kitabı nasıl *başlangıçlar kitabı* ise, aynı şekilde Kutsal Kitap'ın son kitabı da *sonlar kitabıdır*.

Yaratılış

- Her şeyin başlangıcı
- Gökyüzünün & yeryüzünün yaratılışı
- Tanrı, yeryüzü için güneşi yaratır
- Şeytan'ın insanı ilk ayartması
- Tanrı'nın ilk yargıları
- Günah ve ölümün girişi
- 'İlk Adem' egemenliği kaybeder
- Tanrı, Şeytan'ı ezceğine söz verir
- Kurban edilen ilk kuzu
- Yersel cennetten çıkarılan insan
- Yaşam Ağacı'ndan uzaklaştırılan

Vahiy

- Her şeyin tükenişi
- Yeni gökyüzünün & yeryüzünün yaratılışı
- Tanrı göğün ışığıdır
- Şeytan'ın insanı son ayartması
- Tanrı'nın nihai yargılamaları
- Günahın ve ölümün ortadan kaldırılması
- 'Son Adem' egemenliği geri alır
- Şeytan Ateş Gölü'ne atılır
- Yüceltilen Tanrı Kuzusu
- Göksel Cennet'teki insan
- Yaşam Ağacı'ndan yiyen insan

- insan
– Tanrı’dan ayrılan insanoğlu – Kurtarılan insanoğlu Tanrı ile
sonsuz kadar beraber

Yukarıdaki liste uzayarak devam edebilirdi, ama siz ifade etmek istediğimiz düşünceyi anladınız.

VAHİY

Birlikte yaptığımız yolculuğu tamamlarken, gerçekte yeni bir başlangıcın açılışı olan Tanrı’nın öyküsünün “sonu”na odaklanmak istiyoruz.

Kutsal Kitap’ın son kitabı şu sözlerle başlar:

*“İsa Mesih’in vahyidir. Tanrı yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O’na bu vahyi verdi. O da gönderdiği meleği aracılığı ile bunu kulu Yuhanna’ya ilettili. Yuhanna Tanrı’nın Sözü’ne ve İsa Mesih’in tanıklığına –gördüğü her şeye– tanıklık etmektedir. Bu peygamberlik sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır... **Yücelik ve güç sonsuzlara dek bizi seven, Kanı ile bizi günahlarımızdan özgür kılmış Mesih’in olsun. Amin. İşte bulutlarla geliyor! Her göz O’nu görecek, O’nun bedenini deşmiş olanlar bile. O’nun için dövünecek yeryüzünün bütün halkları. Evet, böyle olacak! Amin. ‘Var olan, var olmuş ve gelecek Olan, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, ‘Alfa ve Omega (Grek alfabesinin ilk ve son harfleri) Ben’im’ diyor.**” (Vahiy 1:1-3,5-8)²⁶⁶*

Tanrı bu sözleri “kulu Yuhanna’ya” verdi. Yuhanna, İsa’ya yeryüzündeki hizmeti sırasında eşlik eden on iki öğrenciden biriydi.²⁶⁷ İsa, göğe geri döndükten altmış yıl sonra, O’nun Kutsal Ruh’u, Yuhanna’ya, Tanrı’nın kütüphanesinin bu son kitabını yazması için esin verdi.

Vahiy, “göz önüne koymak” anlamına gelir. Bu büyüleyici kitap, hiçbir insanın algılayamayacağı olayları gözler önüne serer. Vahiy

kitabı, Rab’bin Kendi adını nasıl haklı çıkaracağı ve insanın günah nedeni ile kaybetmiş olduğu egemenliği nasıl restore edeceğinin ana hatlarını çizer. Bu kitap aynı zamanda bize gelecekteki Cennet’ten bölümler gösterir.

TAHT

Tanrı’nın peygamberlerinden ve elçilerinden seçilmiş birkaç tane-sine Tanrı’nın konut kuracağı yer hakkında kısa bilgiler verilmişti, ama Elçi Yuhanna’ya yapılan açıklama bu konuda verilen bilgilerin en açık olanıdır. Yuhanna şunları yazdı:

*“Bundan sonra **gökte açık duran bir kapı gördüm.** Benim ile konuştuğumu işittiğim, borazan sesine benzeyen ilk ses şöyle dedi, ‘Buraya çık! Bundan sonra olması gereken olayları sana göstereyim.’ O anda Ruh’un etkisinde kalarak **gökte bir taht ve tahtta oturan birini gördüm. Tahtta oturanın yeşim ve kırmızı akik taşına** (iki değerli taş²⁶⁸) benzer bir görünüşü vardı. Zümrüdü andıran bir gökkuşağı tahtı çevreliyordu.” (Vahiy 4:1-3)*

Yuhanna, gökteki taht odasını tanımlamakta güçlük çekti. Taht odası sözlerle ifade edilemeyecek kadar görkemliydi. Tanrı’nın tahtının çevresinde süzülerek uçan melekler sürekli olarak şu beyanda bulunuyorlardı: **“Kutsal, kutsal, kutsaldır, Her Şeye Gücü Yeten. Var olmuş, var olan ve gelecek olan!”** (Vahiy 4:8). Yuhanna yalnızca yeryüzünde görmüş olduğu şeylere biraz benzeyenleri bildirebiliyordu, ama gördüğü her şey güzelin ve görülmeye değerinin sınırsız derecede ötesindeydi. Baktığı yerde göz kamaştıran ışıık ve parlak renkler vardı. Yuhanna gök gürültüsü gibi müzik sesleri ve çok sayıda sevinçli ve övgü ile dolu sesler duydu, ama ona en çok çekici gelen, tahtın üstünde Oturan’dı.²⁶⁹

HEYECAN

Dünya dinleri, Cennet’i pek çok şekilde resmederler.

Bazı tanımlar olumlu anlamda sıkıcıdır. Belki karikatürlerde görmüşsünüzdür: insanlar bulutların üzerinde otururlar, saygı ile arp çalarlar. Ama Kutsal Kitap Tanrı’nın görkemli konutunu böyle tanımlamaz.

Bazıları ise cenneti, durmak bilmeyen şehvetin erkek-merkezli bir bahçesi olarak tanımlarlar. Cennet hakkındaki bu kavram da yanlıştır. Rab yeryüzündeyken, O’nun kurtarılmış halkının *“dirildikten sonra evlenmeyeceklerini ve evlendirilmeyeceklerini, gökteki melekler gibi olacaklarını”* öğretti. (Matta 22:30)

Cennet, sınırsız bilgelik ve sevginin huzurundaki sevincin, hayranlığın ve heyecanın asla solmayacağı Tanrı-merkezli bir bölgedir. Cennet, yeryüzünde bilinen ilişkilerin çok daha üstünde olan bir yerdir. Tanrı yersel evliliği, Rab ve O’nun kurtarılmış halkı arasında sonsuzluk boyunca var olacak olan görkemli ilişkinin soluk bir düşüncesi olarak tasarladı. En iyi yersel evlilikler bile, Mesih ile birleşmiş olan insanların O’nun ile tadını çıkaracakları yoğun sevinç ve kutsal eşliğin resmedilmesinde yetersiz kalırlar.

Kutsal Yazılar bunu *“büyük bir sır”* olarak (Efesliler 5:32) adlandırır ve şunu ekler: *“Ne mutlu Kuzu’nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!”* (Vahiy 19:9)

Cennet, yalnızca O’NUN İLE birlikte olmaktır.

Sayısı tahmin edilemez milyonlarca yıl önce yaratılmış olan melekler, bugün Tanrı’nın varlığına her zamankinden daha çok hayranlık duymaktadırlar. Bu durum Adem’in kurtarılmış çocukları için de geçerli olacaktır. Tanrımız Rab’bin harikası, bilgeliği ve mükemmelliğini anlamak için sonsuzluğun tamamına ihtiyaç duyacağız!

*“Hakkımdaki düşüncelerin ne değerli ey Tanrı, sayıları ne çok! Kum tanelerinden fazladır saymaya kalksam. Uyanıyorum, hala **Seninleyim.**”* (Mezmlar 139:17-18)

Rab ile birlikte olmanın heyecan ve sevinci hiçbir zaman azalmayacaktır. Soru, canımızın sıkılıp sıkılmayacağı değil, aksine, gözlerimizi acaba O’ndan alabilecek miyiz?

“Bol sevinç vardır senin huzurunda. Sağ elinden mutluk eksilmez.” (Mezmun 16:11)

KALABALIK

Elçi Yuhanna tahtta oturan Rab’bi yalnızca bir an için görmedi – aynı zamanda kurtarılmış olanların meydana getirdiği kalabalığı da gördü:

*“Bundan sonra gördüm ki, **her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan**, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve Kuzu’nun önünde duruyordu. Hepsi de birer beyaz kaftan giymişti, ellerinde hurma dalları vardı. Yüksek ses ile bağırıyorlardı: ‘Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız’a ve Kuzu’ya özgüdür!’ (Vahiy 7:9-10)*

Tanrı’nın, İbrahim, İshak ve Yakup’un aile soyundan doğan Kurtarıcı aracılığı ile *bereketlerini yeryüzündeki tüm uluslara ve insanlara* sunmayı nasıl vaat ettiğini hatırlıyor musunuz?²⁷⁰ Tanrı, Yuhanna’nın geleceğe bakmasına ve Vaadinin yerine getirilişine tanık olmasına izin verdi.

Tanrı’nın tahtının çevresinde yeryüzünde bulunan her grup, her ulus ve her dilden insanlar temsil edilecektir. Kurtarılmış günahkârlardan oluşan sayısı tahmin edilemeyecek kadar büyük bu kalabalık şükran ve sevinç dolu bir sesle onları sonsuz ölümden kurtarmak ve onlara sonsuz yaşam vermek için Kanını döken Kuzu’yu sonsuza kadar övecek ve O’na tapınacaklardır:

*“Yeni bir ezgi söylüyorlardı: ‘**Layıksın ...çünkü boğazlandın ve kanın ile her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı’ya satın aldın.** Onları Tanrımız’ın hizmetinde bir krallık haline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler.’*

Sonra tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde çok sayıda melek gördüm, seslerini işittim. Sayıları binlerce binler, on binlerce on binlerdi. Yüksek sesle şöyle diyorlardı: ‘Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya layıktır.’ (Vahiy 5:9-12)

KURTARICIM

Dört bin yıl önce peygamber Eyüp sevinçle coşmuştu:

*“Oysa **ben kurtarıcımın yaşadığını** ve sonunda yeryüzüne geleceğini **biliyorum**; derim yok olduktan sonra yeni bedenim ile **Tanrı’yı göreceğim**, O’nu **kendim** göreceğim, **kendi** gözlerim ile, başkası değil. Yüreğim **bayılıyor** bağrım-da.” (Eyüp 19:25-27)*

Sizin yüreğiniz “Tanrı’yı görmek” için aynı Eyüp’ün yüreği gibi bayılıyor mu? O’nu **sizin** Kurtarıcınız olarak tanıyor musunuz?

Gerçek imanlıların tümü Eyüp’ün kesin umudunu paylaşırlar. Dostum, sizin adınıza konuşamam, ama **ben, benim** Kurtarıcımı yüz yüze göreceğimi biliyorum. “**Beni seven ve benim uğruma kendisini feda eden Tanrı Oğlu ile**” (Galatyalılar 2:20) beraber yürüyeceğim ve O’nun ile konuşacağım.

Evet, Rab’bin yanına gitmiş olan ailem ve dostlarım ve her dönemden olan Tanrı’nın halkı ile paydaşlık yapacağım o harika zamanları şimdiden dört gözle bekliyorum ve tüm yüreğimle **sizin** de bu kişilerin arasında bulunacağınızı umuyorum. Ama tüm bunlardan daha önemli olan şu: **İsa’yı** görmek istiyorum!

O, benim cehennemimi benim için üstlendi.

Hiç kuşkusuz zihnimin düşünme girişiminde bulunabileceği en şaşırtıcı gerçeklerden biri şudur:

O, benim O’NUN ile sonsuzluğu geçirmemi istiyor.

İsa'nın yargılanmak ve çarmıha gerilmek üzere tutuklandığı gece, İsa şöyle dua etti:

“Baba, Bana verdiklerinin de bulunduğum yerde Benim ile birlikte olmalarını ve Benim yüceliğimi, Bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kuruluşundan önce Sen Beni sevdin.” (Yuhanna 17:24)

Bu konu, Tanrı'nın mesajının özüdür. O, insanları *O'nun ile birlikte* olmaları için yarattı, ama önerisini kabul etmeniz için sizi zorlamayacaktır.

Seçimi size bırakır.

“Galip gelene Tanrı'nın cennetinde bulunan yaşam ağacından yeme hakkı vereceğim ..İsa'nın Tanrı Oğlu olduğuna iman edenden başka dünyayı yenen kim?” (Vahiy 2:7; 1. Yuhanna 5:5)

MÜKEMMEL YUVA

Kutsal Kitap'ın son iki bölümü, her döneme ait imanlıların Yaratıcıları-Kurtarıcıları ile birlikte yaşayacakları ve O'nun, halkı için hazırlamış olduğu her şeye katılacakları sonsuz yuva ile ilgili kısa bilgiler içerir.

“Bundan sonra yeni bir gök ile yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gök ile yeryüzü ortadan kalkmıştı. Deniz de yoktu artık. Kutsal kentin, yeni Yeruşalim'in gökten, Tanrı'nın yanından indiğini gördüm.” (Vahiy 21:1-2)

Bu görkemli kent, yeniden yaratılmış gezegenimizle birleşmek için *“gökten, Tanrı'nın yanından”* inecektir.

Yeni yeryüzünde *“artık deniz de yoktur.”* Artık birbirinden ayrı kıtalar olmayacaktır.

“Ve Tanrı onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı.” (Vahiy 21:4)

Her şey mükemmel olacak. Göksel kent hayal edilemeyecek kadar görkemli olacak. Yuhanna, göksel kenti tanımlamakta güçlük çekmişti:

“Kent kare biçimindeydi. Uzunluğu enine eşitti. Melek kenti kamış ile ölçtü. Her bir yanı on iki bin ok (yaklaşık 2200 kilometre) atımı geldi. Uzunluğu, eni ve yüksekliği birbirine eşitti. Melek surları da ölçtü. Kullandığı insan ölçüsüne göre 144 arşındı (yaklaşık 75 metre). Surlar yeşimden yapılmıştı, kent ise cam duruluğunda saf altındandı. Kent surlarının temelleri her tür değerli taş ile bezenmişti. Birinci temel taşı yeşim, ikincisi laciverttaşı, üçüncüsü akik, dördüncüsü zümrüt, beşincisi damarlı akik, altıncısı kırmızı akik, yedincisi sarı yakut, sekizincisi beril, dokuzuncusu topaz, onuncusu sarıca zümrüt, on birincisi gök yakut, on ikincisi ametistti. On iki kapı on iki inciye; kapıların her biri birer inciden yapılmıştı. Kentin ana yolu cam saydamlığında saf altındandı. Ama kentte tapınak görmedim. Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı ve Kuzu, kentin tapınağıdır. Aydınlanmak için kentin güneş ya da aya gereksinimi yoktur. Çünkü Tanrı’nın görkemi onu aydınlatıyor. Kuzu da onun çırasıdır. Kurtarılmış olanların ulusları kentin ışığında yürüyecekler...ama oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan hiç kimse asla girmeyecek. Yalnız adları Kuzu’nun yaşam kitabında yazılı olanlar girecek.” (Vahiy 21:16-24; 27)

Bu göksel kent her ayrıntısı ile görkemli olacaktır; caddeleri bile “cam saydamlığında saf altındandır.” Kentin her parçası, Tanrı’nın yüceliğini yansıtmak için tasarlanmıştır.

Kentte tapınak ya da güneş yoktur, çünkü Rab’bin Kendisi kentin tapınma merkezi ve Işık Kaynağıdır, “Kuzu kentin çırasıdır.”

Cennet, yaratılışın ilk gününde, ‘Işık olsun’ diyen aynı Kişi tarafından aydınlatılacaktır. Bu kentin Işığı, Tapınma Çadırında, Tapınakta ve “Dünyanın ışığı Ben’im” (Yuhanna 8:12) diyen İsa Mesih’in Kendisinde konut kuran aynı göz kamaştırıcı görkem olacaktır.

Bu göksel kent mükemmel bir kare biçiminde olacaktır – Cennet’i sembolize eden Tapınak’taki en Kutsal Yer gibi. Kentin uzunluğu ve genişliği, her bir yanı 2200 kilometredir. Aynı şey kentin yüksekliği için de geçerlidir. Galiba, kent yeni yeryüzünün stratosferinden geçerek uzaya doğru dikine yükselecektir.

Bu görkemli yuvanın, doğmuş olan her kişi için geniş odası olacaktır. Ama her şeye rağmen, insanların tümü orada olmayacaktır, “yalnızca adları Kuzu’nun yaşam kitabında yazılı olanlar” orada bulunacaklardır. Orada olacak kişiler yalnızca yeryüzündeyken tek gerçek Tanrı’ya ve O’nun Kurtarışına güvenmiş olanlardır.

Son bölüm kentin içinde bulunan bahçeyi tanımlar:

*“Melek bana Tanrı’nın ve Kuzu’nun tahtından çıkan billur gibi berrak yaşam suyu ırmağını gösterdi. Kentin ana yolunun ortasından akan ırmağın iki yanında on iki çeşit meyve üreten ve her ay meyvesini veren **yaşam ağacı bulunuyordu**. ...Artık hiçbir lanet kalmayacak. Tanrı’nın ve **Kuzu’nun** tahtı kentin içinde olacak, kulları O’na tapınacak. **O’nun yüzünü** görecek. Alınlarında O’nun adını taşıyacaklar ...ve sonsuzlara dek **egemenlik** sürecekler.”* (Vahiy 22:1-5)

MÜKEMMEL ÖYKÜ

Tanrı’nın öyküsü, tamamlanmıştır.

*“Ana yolun ortasında ve ırmağın iki yanında **yaşam ağacı** bulunuyordu.”*

Güzel bir bahçede başlayan öykü mükemmel bir bahçesi olan hari-ka bir kentte sona erer. Aden Bahçesi’nden farklı olarak göksel Cennet’te *iyilik ve kötülüğü bilme ağacı* olmayacaktır, ama Adem ve Havva’nın günah işledikleri zaman uzaklaştırdıkları *yaşam ağacı* göksel Cennet’te önemli bir yere sahip olacaktır. Mükemmel kutsallık ve sonsuz yaşam, göksel kentteki tek seçimdir.

Deneme zamanları ve iman ile yaşamak tarihe karışacaktır.

“Tanrı’nın ve Kuzu’nun tahtı kentin içinde olacak, kulları O’na tapınacak. O’nun yüzünü görecekler ..Ve sonsuza dek egemenlik sürecekler.”

Tanrı’nın halkı, sonsuzlukta ‘Tanrı ve Kuzu’ tarafından çaresiz canlarını yargıdan kurtarmak ve O’nun ile birlikte sonsuza kadar yaşamalarını sağlamak için ödenen büyük bedeli asla unutmayacaklardır.

Rab ve halkı arasındaki tatlı ve bozulamaz paydaşlık sürekli olacaktır. Tanrı’nın bizimle ve bizim O’nun ile olmamız gerektiği, Adem ve Havva’nın günah işlememiş olmaları halinde bilebilecekleri herhangi bir şeyden daha da harika olacaktır.

Neden *daha da* harika olacaktır?

Bu sorunun yanıtı **kurtuluş** sözcüğünde bulunur.

*“O bizi karanlığın hükümlerinden **kurtarıp**, sevgili Oğlu’nun egemenliğine **aktardı**. O’nda **kurtuluşa** günahlarımızın bağışına sahibiz.”* (Koloseliler 1:13-14)

Günahın ve ölümün karanlık zindanında yasayı ihlal eden mahkumlar olarak *mümkün olan en kötü yazgıdan **kurtarılmak*** ve sonra Tanrı’nın ışık ve sevgi krallığında lütuf görmüş vatandaşlar olarak *mümkün olan en iyi konuma **getirilmek!*** Bundan daha harika ne olabilirdi?

Yaratıcımızın-Kurtarıcımızın kurtuluş konusunda yalnızca Kendisine güvenenler için yaptığı budur. Büyük sevgisi nedeniyle sınırsız değere sahip kanı sayesinde çaresiz günahkârları cehennemden kurtarış ve onların cennete girebilmelerini sağlamıştır.

Bu öykü, Mükemmel Öykü’dür – tüm sonsuzluk boyunca üzerinde düşünülecek ve takdir edilecek olan Kurtarış Öyküsü.

*“Bundan sonra gördüm ki, **her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık** tahtın ve Kuzu’nun önünde **duruyordu**. Hepsi de birer beyaz kaftan giymişti. Elllerinde*

hurma dalları vardı. Yüksek ses ile bağıyorlardı: ‘Kurtarış, tahtta oturan Tanrımız’a ve Kuzu’ya özgüdür!’ (Vahiy 7:9-10)

*“Yeni bir ezgi söylüyorlardı: ‘**Sen layıksın ...çünkü boğazlandın ve kanın ile her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı’ya satın aldın ...Övgü, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek Tahtta oturanın ve Kuzu’nun olsun!’** (Vahiy 5:9,13)*

ONDAN SONRA HEP MUTLU YAŞADILAR

Tüm dünyada, her yaşta insan, romantik ve kurtuluş ile ilgili aşk öykülerinden hoşlanır – mutlu son ile biten öyküler.²⁷¹

Gece, göğün altında, titrek ve parlak ateş ışığının çevresinde birbirine sokularak yere çömelmiş bir gruba öykü anlatan bir köylü tarafından dile getirilen eski bir efsane ya da uyku zamanı geldiğinde bir anne-babanın çocuğuna okuduğu masal; öykünün konusu her zaman aynıdır. Ve şöyledir:

Başı deritte olan bir genç kız, kötü bir karakter tarafından tutsak edilmiştir. Ve bu umutsuz durumundan doğaüstü bir müdahale ile cesur bir savaşçı ya da yakışıklı bir prens tarafından kurtarılır. Kahraman, sevgilisini kurtardıktan sonra harika evinde onun ile birlikte yaşamak üzere onu gelini yapar.

Ve öykü nasıl sona erer?

Ve ondan sonra hep mutlu yaşadılar.

İnsanlar neden böyle öyküler anlatırlar?

İnsanların böyle öyküler anlatmalarının nedeni, Tanrı’nın insan canının içine kötüden kurtarılma, sevilme, ve ondan sonra hep mutlu yaşama arzusunu yerleştirmiş olmasıdır. Çocukların ve yetişkinlerin bu tür öyküleri sevmelerinin nedeni budur.

Ama Tanrı’nın öyküsü hayal gücü ile yazılmış bir öykü değildir.

Hayal gücü ürünü olan bir uydurma tarihte mevcut olamaz, ayrıca böyle bir durum arkeoloji tarafından da onaylanmaz. Uydurulmuş bir öykü, on beş yüzyıl boyunca düzinelerce kişi tarafından yazılmış olamayacağı gibi, aynı zamanda uydurma bir öykünün ayrıntılı yüzlerce peygamberlik tarafından haber verilmiş olması da imkansızdır. Sahtekâr bir kahraman, İsa'nın göksel bilgeliği ile konuşamazdı, ve kurtarmak için geldiği kişilere şu sözleri de söyleyemezdi: *"Şimdi Yeruşalim'e gidiyoruz. Peygamberlerin İnsanoğlu ile ilgili yazdıklarının tümü yerine gelecektir. O, öteki uluslara teslim edilecek, O'nun ile alay edecek, O'na hakaret edecekler; üzerine tükürecek ve O'nu kamçılıyıp öldürecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek."* (Luka 18:31-33) Kurgu, cehennem mahkumu günahkârlara temiz bir vicdan ve sonsuz yaşam güvencesi sağlayamaz. Fantezi, bize yaratıcımız ile kişisel bir ilişki temin edemez ve günahlı ve bencil yüreklerimizi Tanrı'yı yüceltmek ve diğer insanlara hizmet etmek için tutku ile dolu yürekler haline dönüştüremez.

Bunu yapabilecek olan tek öykü, Tanrı'nın öyküsüdür.

Tanrı'nın öyküsü gerçektir.

Özetleyecek olursak: Tek gerçek Tanrı'nın öyküsü ve mesajı, O'nun sonsuz Oğlu hakkındadır; insan olan, mükemmel bir yaşam süren, ve çaresiz günahkârları Şeytan, günah, ölüm ve cehennem-

den kurtarmak için mükemmel Kanını döken ve ölümden dirilen Tanrı Oğlu, tüm bunları inananların hepsi ile birlikte Babası'nın evindeki yücelik içinde bilgeliğinin ve sevgisinin sonsuz zevklerini paylaşabilmek amacıyla yaptı.

Bu, Tanrı'nın sıkıntı içindeki bir dünyaya verdiği iyi haberdir. O'nun bizim için yapmış oldukları sayesinde bizler artık hep mutlu yaşayabiliriz.

"Tanrı'nın yaptığı her şeyin sonsuza dek süreceğini biliyorum." (Vaiz 3:14)

DAVET VE UYARI

Tanrı'nın kitabı şu sözler ile sona erer:

“Ben İsa, kiliselerle ilgili bu tanıklığı sizlere iletisin diye Meleğimi gönderdim... Alfa ve Omega, birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Ben'im.” (Vahiy 22:16, 13)

“Ruh ve Gelin (kurtarılmış günahkârlar), ‘Gel!’ diyorlar. İşiten, ‘Gel!’ desin. Susayan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın. Bu kitaptaki peygamberlik sözlerini duyan herkesi uyarıyorum! Her kim bu sözlerle bir şey katarsa, Tanrı da bu kitapta yazılı belaları ona katacaktır. Her kim bu peygamberlik kitabının sözlerinden bir şey çıkarırsa, Tanrı da bu kitapta yazılı yaşam ağacından ve kutsal kentten ona düşen payı çıkaracaktır. Bunlara tanıklık eden, ‘Evet, tez geliyorum!’ diyor. Amin! Gel, ya Rab İsa! Rab İsa'nın lütfü kutsallar ile birlikte olsun! Amin.” (Vahiy 22:17-21)

Böylece, son bir “Amin” (bu sözcük, ‘söylenenler güvenilir ve gerçektir’ anlamına gelir) ile zamanın dışında var olan Yazar, öyküsünü ve mesajını sonuçlandırır.

TANRI VE İNSAN BERABER

RAB, bahçeye gelerek “Neredesin?” diye seslendiği zaman, Adem'in ne karşılık verdiğini hatırlıyor musunuz?

Adem, utanarak şu yanıtı vermişti:

“Bahçede sesini duyunca korktum.” (Yaratılış 3:10)

Erkek ve kadın, Yaratıcılarından-Sahiplerinden saklanma girişiminde bulundular, çünkü günah işlemişlerdi.

Ama şimdi, tarihin sonuna gelindiğinde, inanan erkekler, kadınlar ve çocuklar Yaratıcılarının-Kurtarıcılarının O'nun ile birlikte sonsuza dek birlikte yaşamaları için gelip onları alacağı hakkındaki vaadine nasıl karşılık veriyorlar?

Sevinç ve coşku ile şöyle diyorlar:

“Amin! Gel, ya Rab İsa!” (Vahiy 22:20)

Bu değişik karşılığı sağlayan nedir? Adem’in soyundan olan bazı kişiler artık Rablerinden neden saklanmak istemiyorlar? Aksine, O’nu yüz yüze görme konusunda neden böyle tutkulular?

Yanıt, tek gerçek Tanrı’nın mesajında bulunur:

*“Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil,
Kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp,
Kutsal bir yaşama çağırdı.
Bu lütuf bize
Zamanın başlangıcından önce
Mesih İsa’da bağışlanmış,
Şimdi de O’nun gelişi ile açığa çıkarılmıştır.
Kurtarıcımız Mesih İsa,
Ölümü etkisiz kılmuş, yaşamı ve ölümsüzlüğü
Müjde aracılığı ile ışığa çıkarmıştır.”*
(2. Timoteos 1:9-10)

TEK KOŞUL

Tanrı Adem’e nasıl cennetin yersel bahçesinde tek bir koşul ileri sürdüyse, Adem’in soyuna da aynı şekilde Cennet’in göksel kenti ile ilgili tek bir koşul öne sürmüştür:

*“Oraya murdar hiçbir şey, iğrenç ve aldatıcı işler yapan
hiç kimse **asla** girmeyecek; **yalnız** adları Kuzu’nun yaşam
kitabında yazılı olanlar girecek.”* (Vahiy 21:27)

Sizin adınız Kuzu’nun yaşam kitabında yazılı mı? Eğer yazılıysa, o zaman O’nun *size* kişisel bir sözü var:

*“Yüreğiniz sıkılmasın.
Tanrı’ya iman edin, Bana da iman edin.
Babamın evinde kalacak çok yer var;
Öyle olmasa **size** söyledim.
Çünkü **size** yer hazırlamaya gidiyorum.*

*Gider ve **size** yer hazırlarsam,
Siz de Benim bulunduğum yerde olasınız diye
Gelip **sizi** yanıma alacağım.
Yol, Gerçek ve Yaşam Ben'im.
Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemes.*”
-- İsa (Yuhanna 14:1-3,6)

SONSÖZ

Bu kitabı yazmak benim için beni canlandıran ve neşelendiren bir yolculuk oldu. Yaratıcım-Kurtarıcım ve O'nun eşsiz mesajı üzerinde derin düşünceye dalmak, beni sözle anlatılabilecek olanın ötesinde bereketledi. Geçen yıl boyunca, pek çok sabah güneş doğmadan önce uyandığımda, zihnimde yazacağım bir sonraki düşünce fırladık gibi dönerken, O'nun varlığını ve rehberliğini hissettim.

TEŞEKKÜRLER

Uzun bir isimler listesi dahil etmekten sakınmış olmama rağmen, şu konularda hiçbir kuşkuyla yer yoktur: eğer harika eşim Carol'un sabırlı desteği ve yetenekli dostların ve ailenin verdikleri paha biçilemez bilgiler olmasaydı, bu kitap yazılamazdı. Kapak ve çizimler erkek kardeşim Dave'in çalışmasıdır. Hepinize yürekten teşekkürler.

“Tanrı adaletsiz değildir, emeğinizi ve kutsallara hizmet etmiş olarak ve etmeye devam ederek O'nun adına göstermiş olduğunuz sevgiyi unutmaz.” (İbraniler 6:10)

Aynı zamanda gönderdikleri elektronik postalar ile beni yazmam konusunda motive eden çok sayıda Müslüman araştırmacıya da minnettarım.

Ama hepsinden çok bu kısa yolculuğa benimle birlikte katıldığınız için size teşekkür ederim. Kısa bir yolculuk diyorum, çünkü daha uzun bir yolculuk olabilirdi. Yolculuk sırasında okumuş olduğumuz Kutsal Yazılar, Kutsal Kitap'ta bulunan tüm ayetlerin %

4'ünden daha azını kapsar. Bu nedenle, yolculuğumuzun sonuna gelmiş olmamıza rağmen, aslında yolculuğa yeni başlamış olduğumuzu söyleyebiliriz.

DEVAM EDEN YOLCULUK

Tek gerçek Tanrı, anlamak isteyen herkes için mesajını çok basit tutmuştur, O'nun Kendisi birleşik, derin ve sonsuzdur. O'nun hakkında bilinecek her şeyi ne bir insan ne de bir melek asla kavrayamayacaktır. Elçi Yuhanna bu gerçekliği, Müjde kayıtlarının son ayetinde ifade etti:

“İsa'nın yaptığı daha başka çok şey vardır. Bunlar tek tek yazılsaydı, sanırım yazılan kitaplar dünyaya sığmazdı.”
(Yuhanna 21:25)

Şunu söyleyebilirim. TEK TANRI TEK MESAJ'I yazarken, çektiğim en büyük zorluk, kitaba alacağım ayetler konusundaydı; hangi ayetleri kitaba dahil edecek, hangilerini kitapta yazmayacaktım? Tanrı Sözü'nün görkemli ve tükenmez olduğu gerçek. Tanrı Sözü can için çok lezzetli ve doyurucudur. Bu gerçeği, Lübnan'daki dostumuz da keşfetmişti, “‘Kutsal Kitap’ı okudum’ demenin yeterli olamayacağını fark ediyorum. Kutsal Kitap *sürekli olarak* okunması gereken bir kitap.” (7. bölümden)

Şimdi bu yolculuğu tamamlamış olduğunuza göre, TEK TANRI TEK MESAJ'I tekrar başa dönerek bakmak ve aktarılmış olan ayetlerin çoğunu bir Kutsal Kitap'ta, aktarılan her ayetin yer aldığı bölümü bularak okumak isteyebilirsiniz. Bundan daha iyisini de yapabilirsiniz; Yaratıcınızın tüm kütüphanesini aşağıdaki dua ile O'na yönelerek okuyun:

***“Gözlerimi aç,
Yasandaki harikaları göreyim.”*** (Mezmur 119:18)

Eğer belgeler aracılığıyla daha çok kanıtlama ve açıklama ihtiyacı duyarsanız, mutlaka dip notları araştırın. Ve yorumlarınızı ya da sorularınızı bana yazmaktan lütfen çekinmeyin. Göndereceğiniz

elektronik postalar beni bir başka kitap daha yazmak zorunda bıraksa bile, sizden haber almak beni mutlu edecek!

Aşağıdaki 3500 yıllık eski bereketi dileyerek sizlere veda ediyorum:

*“RAB sizi kutsasın ve korusun;
RAB aydın yüzünü size gösterecek ve size lütfetsin;
RAB yüzünü size çevirsin ve size esenlik versin.”*
(Çölde Sayım 6:24-26)

Paul D. Bramsen

www.One-God-One-Message.com

DİPNOTLAR

“Göremediğimi sen bana öğret.”

(Eyüp 34:32)

ÖNSÖZ

¹ Sahel: Afrika’nın Büyük Sahra çölünü tropikal yağmur ormanlarından ayıran yarı kıraç geçiş bölgesi. Bu kum ve maki şeridi, Senegal’den Mısır’a kadar uzanır.

² *Tektanrıcılar* tek bir Tanrı’ya inanırlar – *çoktanrıcılar* pek çok tanrı ve tanrıçaya inanırlar, *panteistler* (*kamutanrıcılar*) her şeyi Tanrı’nın bir parçası olarak görürler, *dünyasal hümanistler* Tanrı yerine insanı yüceltirler, ve *ateistler* Tanrı olmadığını söylerler.

BÖLÜM 1: GERÇEĞİ SATIN AL

³ TEK TANRI TEK MESAJ’da, bu ifade, peygamberlerin yazılarından yapılan 1.000’in üzerinde diğer aktarmalarla birlikte Kutsal Kitap’tan alınmıştır. Bazen burada olduğu gibi bir ayetin yalnızca bir kısmı aktarılır. Süleyman’ın Özdeyişleri 23. bölümün 23. ayetinde yer alan bu ifadenin bulunduğu ayetin tamamı şöyledir: “*Gerçeği satın al ve satma; bilgeliği, terbiyeyi, akli da.*”

⁴ Barrett, David B. George T. Kurian ve Todd m. Johnson. *World Christian Encyclopedia: A Comparative Survey of Churches and Religions in the Modern World*. Londra: Oxford University Press, 2201

⁵ “Bugün Kutsal Yazılar 2.403 dilde mevcuttur; Kutsal Kitap’ın tamamı en az 426 dile ve Yeni Antlaşma ise yaklaşık 1.115 dile çevrilmiştir. Buna ek olarak bazı Kutsal Kitap bölümleri ayrıca 862 dilde mevcuttur. “United Bible Societies, 2007. (www.biblesociety.org) Aynı zamanda: [www.wycliffe.org/About/ Statistics.aspx](http://www.wycliffe.org/About/Statistics.aspx)

⁶ Foxe, John (G. A. Williamson tarafından düzeltilmesi yapılmış). *Foxe’s Book of Martyrs*. Toronto: Little, Brown & Company, 1965.

⁷ Herhangi bir ülkeden “Hristiyan bir ulus” olarak söz etmek yanlıştır, çünkü İsa Mesih şöyle dedi: “Benim krallığım bu dünyadan değildir. Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım, Yahudi yetkililere teslim edilmemem için savaşlardı. Oysa benim krallığım buradan değildir.” (Yuhanna 18:36)

⁸ Wurmbrand, Richard. *Tortured for Christ – 30th Anniversary Edition*. Bartlesville, OK: Living Sacrifice Book Co., 1998.

⁹ *The Way of Righteousness* radyo dizileri dünyanın her yerinde yayınlanmak üzere 70’den fazla dile çevrilmiştir ya da çevrilmektedir. Bu 100 programı online ziyaret yaparak okumak için: www.twor.com ya da www.injil.org/TWOR

¹⁰ Kuran’daki ayetin tamamı şöyledir: “*O peygamberlerin izleri üzere Meryem oğlu İsa’yı önündeki Tevrat’ı doğrulayıcı olarak gönderdik. Ona, içerisinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat’ı doğrulayan, Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için doğru yolailetici ve bir öğüt olarak İncil’i verdik.*” (Sure 5:46) Başka bir şekilde belirtilmediği takdirde, TEK TANRI TEK MESAJ kitabının İngilizce orijinalinde, Kuran’ın Abdullah Yusuf Ali tarafından çevirisi yapılan İngilizce versiyonu kullanıldı. *The Qur’an Translation*. New York: Tahrike Tarsile Qur’an, Inc. 2003. (TEK TANRI TEK MESAJ kitabının Türkçe çevirisinde Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından hazırlanan Kuran Meali kullanılmıştır.) **Not:** Kuran, *sureler* olarak adlandırılan bölümlere ayrılmıştır. Ayet numaraları, Kuran çevirilerine bağlı olarak değişirler. Bu nedenle, bir ayet arandığı zaman, bir önceki ya da bir sonraki ayetlere de bakılması gerekli olabilir.

¹¹ “Biz” sözcüğünde ifade edilen kimdir? Allah, Kuran’da kendisinden genellikle birinci çoğul şahıs olarak söz eder. Aynı zamanda Kutsal Kitap’ta da RAB, Kendisinden çoğul olarak bahseder. **Not:** Arapça konuşan kişiler, “Allah” sözcüğünü iki şekilde kullanırlar: 1) “Allah”, Arap Hristiyanlar, diğer Müslüman olmayan kişiler ve Müslümanlar tarafından “Tanrı” için kullanılan genel bir terimdir. “Allah” sözcüğü bu şekilde kullanıldığı zaman Tanrı’nın uygun adı *değildir*. Arapça konuşanlar arasında, hiçbir grup genel terim *Allah’a* sahip değildir. Bu konu hakkında daha fazla bilgi 9. bölümde yer alır.

¹² TEK TANRI TEK MESAJ kitabında, seçme parçalar halinde alınan elektronik postalar, bunları yazan kişilerin kimliklerini korumak amacı ile isim belirtilmeden sunulur.

¹³ Müslümanlar bir peygamberin adını yazdıktan ya da konuştuğundan sonra, genellikle sözlerine şu cümleyi eklerler: “Üzerine esenlik olsun/Ona salat

edin, selam edin.” Müslümanlar’ın Muhammed’in adını söyledikten sonra şu cümleyi kullanırlar: “*Sallalahü aleyhi Vesselam*”; anlamı şudur: “Allah’ın duaları ve esenliği üzerine olsun.” Bu uygulamanın temeli olarak Kuran’da bulunan şu ayeti alırlar: “*Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber’e salat ediyorlar. Ey iman edenler! Siz de ona salat edin, selam edin.*” (Sure 33:56) Bu cümlenin kullanımını, ‘Bir kez ölmek sonra da yargılanmak insanların kaderidir’ (İbraniler 9:27) diyen Kutsal Kitap ile çelişkilidir. Bir insan bir kez öldükten sonra, kaderi kesin olarak belirlenmiştir. Ölen kişinin sonsuzluğu nerede ya da nasıl geçireceği edilen dualar ile değiştirilemez. (Vahiy 22:11)

¹⁴ (sic) Latince’de “böylece” ve “bu nedenle” sözcüklerinin karşılığıdır. Görünürde bir hata içeriyor olmasına rağmen, orijinalin tam olarak aktarıldığını göstermek için basılı bir aktarmayı izleyen parantezler içinde kullanılır. **Not:** Hecelemeyi ve dil bilgisini özetlemenin ve düzeltmenin dışında (daha kolay anlaşılmasını sağlamak için) TEK TANRI TEK MESAJ kitabında kullanılan elektronik posta aktarmaları, alındıkları aynı şekilde sunulurlar. Örneğin, “Ahmed’in” bu özel elektronik postası, gerçekte hiçbir büyük harf içermiyordu. Bu durum düzeltildi.

¹⁵ *The Meaning of the Glorious Koran: An Explanatory Translation by Mohammed Marmaduke Pickthall.* New York: Meridian, 1997.

¹⁶ Örneğin, Kuran 40. Sure (bölüm), 70-72 ayetlerinde şöyle der: “Onlar, kitabı (Kuran’ı) **ve elçilerimize gönderdiklerimizi yalanlayanlar, onlar bilecekler.** – O zaman onlar, boyunlarında demir halkalar ve zincirler olduğu halde kaynar suda sürüklenecekler, sonra da ateşte yakılacaklardır...” Aynı zamanda: “O peygamberlerin izleri üzere Meryem oğlu İsa’yı, **önündeki Tevrat’ı doğrulayıcı olarak** gönderdik. Ona, içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat’ı doğrulayan, Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için **doğru yola iletici ve bir öğüt olarak İncil’i** verdik.” (Sure 5:46) “Ey iman edenler! Allah’a, Peygamberine, Peygamberine indirdiği kitaba **ve daha önce indirdiği kitaba** iman edin. Kim Allah’ı, meleklerini, **kitaplarını, peygamberlerini** ve ahiret gününü inkar ederse, derin bir sapıklığa düşmüş olur...Biz Nuh’a ve ondan sonra gelen peygamberlere vahyettiğimiz gibi, sana da vahyettik. İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a, torunlarına, İsa’ya, Eyyüb’e, Yunus’a, Harun’a ve Süleyman’a da vahyetmiştik. Davud’a da **Zebur** vermiştik.” (Sure 4:136, 163) bu tür, benzeri Kuran ifadelerinin daha fazlası için 3. bölümün ilk sayfasına ve bölüme eşlik eden dipnotlara bakınız.

¹⁷ Süleyman'ın Özdeyişleri 23:23. Pek çok kişi, “gerçeği satın almak” yerine, gerçeği “satar” çünkü Kutsal Kitap'ı çalışırken, aileleri ya da dostları tarafından yakalandıkları takdirde, onların kendileri hakkında kötü düşünebileceklerinden korkarlar. Oysa Kutsal Kitap, dünyanın en çok satan kitabıdır ve Kuran, Müslümanlar'a bu Kutsal Kitap'a inanmalarını buyurur.

BÖLÜM 2: ENGELLERİN ÜSTESİNDEN GELMEK

¹⁸ Doyle, Sir Arthur Conan. *Treasury of World Masterpieces: The Celebrated Cases of Sherlock Holmes*. R. R. Donnelley and Sons Company, 1981, p. 17. (İlk kez Büyük Britanya'da 1891 yılında yayınlandı.)

¹⁹ Romalılar 14: 1-15:7; Matta 7: 1-5)

²⁰ Doyle,s.16

²¹ Çölde Sayım 12

²² 2. Krallar 5

²³ Yunus 4

²⁴ Kutsal Kitap'taki şu kitaplara bakınız: Daniel, Ezra, Ester

²⁵ Yuhanna 4

²⁶ “The Greatest Journey,” *National Geographic Magazine*, Mar. 2006, s. 62

²⁷ Mezmur 90:1-12; Markos 8:36; 2. Korintliler 4:16-18; Romalılar 8:18; Yakup 4:13-15

²⁸ İnsan tarihinde Tanrı, yeryüzünde çeşitli afet olaylarına izin vermiştir ve / veya bu afet olaylarını göndermiştir. Nuh'un kuşağında, yüz yıl süren bir sabır ve uyarı döneminden sonra, Tanrı, sekiz canın dışında tüm insanların yok edildiği (Yaratılış 6-8), tüm dünyayı kaplayan bir tufan gönderdi. Pek çok kişi bu tufanın bir efsane olduğunu düşünse de, hem jeolojik hem de fosil kayıtları tufanın olduğunu onaylarlar. İbrahim'in zamanında, Sodom ve Gomora'nın üzerine gökten yağdırılan ateşli kükürt üç canın dışında herkesi yok etti. Musa'nın zamanı sırasında ve Musa'nın zamanından sonra Tanrı, İsraililere Kenanlı ulusları yok etmelerini buyurdu (Yeşu 1-10). Bu savaşlar Tanrı'nın özel buyrukları altında yapıldı ve genellikle, bu savaşlarda İsraililer birbirini izleyen yedi gün boyunca kentin çevresinde yürüdükten sonra, Eriha kentinin surlarının çökmesi gibi (arkeoloji tarafından doğrulanır) gökten yapılan mucizevi müdahaleler yer aldı. Tanrı, bu ulusları yargılamadan önce onlara, putperestlikle-

rinden, ahlaksızlıklarından ve insan kurban etmek gibi iğrenç uygulamalarından tövbe etmeleri ve bunlardan vazgeçmeleri için onlara zaman vererek yüzlerce yıl sabretti ve bekledi (Yaratılış 15:16; Mısır'dan Çıkış 12:40), ama onlar yine de İbrahim, Yusuf ve Musa gibi Tanrı adamlarının tanıklığını küçümsediler. Yalnızca birkaç Kenanlı tövbe etti ve Mısır'ın üstüne doğaüstü on bela gönderen ve Kızıldeniz'in içinden bir yol açan tek ve gerçek Tanrı'ya inandı. Tanrı, eski Halkını yargılarını uygulamaları için kullandığı zaman, adil ve yansız kaldı. Örneğin, Tevrat, Tanrı'nın İsrailileri önce 24.000 İsrailinin ölümüne neden olan bir bela ile cezalandırdığını (putperestlikleri ve zina yapmaları yüzünden) yazar (Çölde Sayım 25-31). Tanrı önce İsrail'i yargıladı ve ancak ondan sonra onları çevredeki ahlaksız ve kötü uluslara Kendi Yargısını infaz etmeleri için gönderdi. Bu ulusların masum olduklarını düşünmek yanlış olur. Kutsal Yazılar bize bu ulusların yaşadıkları “ülkenin, üzerinde yaşayan halkı kustuğunu” (Levililer 18:25) bildirdiğine göre, yaptıkları ahlaksızlıkların ne kadar büyük olduğundan emin olabiliriz. Tanrı'nın iyiliği ve sabrı büyüktür, ama gazabı da aynı şekilde büyüktür ve yargısı da kesindir.

²⁹ Tanrı'nın, kötü'yu hemen anında yargılamamasının nedeni, günahkârlara tövbe etmeleri ve O'nun kurtuluş sağlayışını kabul etmeleri için zaman vermektir: “*Sevgili kardeşlerim, şunu unutmayın ki, Rab'bin gözünde bir gün bin yıl, bin yıl bir gün gibidir. Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez, ama size karşı sabrediyor. Çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor.*” (2. Petrus 3:8-9)

³⁰ TEK TANRI TEK MESAJ'ın 8,12 ve 28-29 bölümleri bu üç sözde çelişki hakkında yanıt sağlarlar.

³¹ Matta 7:1-20; Romalılar 14 ve 1. Korintliler 6 ile kıyaslayın.

³² Çeşitli web siteleri “*Kutsal Kitap'taki 101 Açık Çelişki*” ile ilgili uzun bir listeye yer vermeye devam ederler, ama yine de şimdi birkaç yıldan beri “*Kutsal Kitap'ta Açıklanmış 101 'Çelişki'*” olarak adlandırılan başka bir konuya da yer verilmiştir. www.debate.org.uk/topics/apology/contrads.htm

³³ Kutsal Kitap'taki herhangi bir ayeti doğru olarak yorumlamak için iki kural: 1) Ayetin öncesinde ve sonrasında yer alan ayetleri okumak. 2) Ayetleri ayetlerle karşılaştırmak. Bir örnek verecek olursak, Yasa'nın Tekrarı kitabında Musa, İsrailoğullarına şu peygamberliği konuştu: “*Tanrınız RAB size aranızdan, kendi kardeşlerinizden benim gibi bir peygamber çıkaracak. Onu dinleyin.*” (Yasa'nın Tekrarı 18:15) Musa, İsraililere,

Tanrı'nın “*aralarından, kendi kardeşlerinden*” bir Peygamber çıkaracağını söylediği zaman, ne demek istedi? Bazı kişiler, Musa'nın, İsmailoğulları, diğerleri ise Musa'nın İsrailoğulları hakkında konuştuğunu söylerler. Çevresel içerik doğru yanıtı sağlar (örneğin, Yasa'nın Tekrarı 17:15, 20; 18:2, 5, v.b.). Tanrı'nın “*çıkarmayı*” vaat ettiği bu özel “*Peygamber*” kimdi? Pek çok kişi bu peygamberliği kendi dininin kurucusuna uydurmaya çalışır, doğru yorum daha sonraki ayetlerde açıkça ifade edildi. Yanıtı bulmak için Yuhanna 5:43-47, Yuhanna 6:14 ve Elçilerin İşleri'ne bakınız.

³⁴ M.Ö.= Mesih'ten Önce/AD= *Anno Domini*, “*Rab'bimizin yılında*” anlamına gelir. Bugün pek çok kişi İngilizce dilinde BCE (Ortak Tarih'ten Önce) ve CE (Tarih'ten Önce) kısaltmalarını kullanır ve böylece tarihi ikiye ayıran noktada hala Mesih'in doğumu yer almasına rağmen, bu kısaltmadan Mesih'i çıkartır.

³⁵ Eğer daha önce bir bankadan borç para aldıysanız, o zaman bir tür anlaşma imzalamış olmanız gerekir – yasal bir belge. Yapılan anlaşmada bankanın üstlendiği sorumluluk size vaat ettiği miktardaki parayı vermekti; size düşen sorumluluk ise belirli bir zaman sonra aldığınız borcu geri ödemekti. Anlaşmada size düşen sorumluluğa saygı gösterme konusunda başarısız olmanız hoş olmayan sonuçlarla karşılaşmanıza neden olacaktı. Benzer şekilde, Kutsal Kitap, Yaraticımız'ın insanlık için sağladığı anlaşmaları ayrıntıları ile açıklar – sizin ve benim gibi insanların O'nun sonsuz bereketlerinin tadını çıkarmalarını mümkün kılan bereketler. İnsanlarla bir “*antlaşma*” yapan Tanrı, Kutsal Kitap'ın ayetlerine göre eşsizdir.

³⁶ 5. bölümde Kutsal Yazılar'ın bu tanrısal kalite işaretini gözden geçireceğiz. Tanrı ile ilgili, olay gerçekleşmeden önce tarihi ilan eden güçlü bir örnek, Daniel kitabının 7-12 bölümlerinde yer alır. Daniel, M.Ö. 400 yılından Mesih'in zamanına kadar var olan dünya imparatorluklarının tarihini tanımlar ve son günlerde gerçekleşecek olayları tanımlamaya devam eder. Daniel tüm bunları, M.Ö. 600 ve 530 yılları arasında yazdı.

BÖLÜM 3: DEĞİŞTİRİLDİ Mİ, YOKSA KORUNDU MU?

³⁷ Müslümanlar'a, Kutsal Kitap yazılarının Tanrı tarafından vahyedildiklerini bildiren Kuran referanslarına ek örnekler: Sure 2: 87-91, 101, 136, 285; 3:3-4; 4:47, 54, 136; 5:43-48, 68; 6:92; 10:94; 20:133; 21:105; 28:43; 29:46; 32:23; 40:53-54, 70-72; 45:16; 46:12; 57:27, v.b.

³⁸ Eski Antlaşma Yazıları, yüzyıllar boyunca, dindar Yahudi toplulukları tarafından kıskanç bir ilgi ile korunmuşlardır. Bu Yahudi toplulukları, herhangi birinin, uğruna ölmeye hazır oldukları bu kitaplar yani, Kutsal Yazılar ile oynayarak değiştirmesine hiç izin verirler miydi? Dindar bir grubun (Hristiyanlar) inancını bir başka dindar topluluk (Ortodoks Yahudiler) tarafından saygı gösterilen ve korunan bir kitap (Eski Antlaşma) üzerine temellendirdiği bilinen herhangi başka bir durum tarihte yoktur. Yalnızca bu gerçek bile, birinin Eski Antlaşma Yazılarını değiştirmesini uygulama açısından imkansız kılmış olmaz mıydı?

³⁹ *The Holy Qur'an*. M.H.Şakir tarafından tercüme edildi. Tahrike Tarsile Qur'an, Inc., Elektronik versiyon, 1993.

⁴⁰ Metzger, Bruce M. Ve Michael D. Coogan. *The Oxford Companion to the Bible*. NY: Oxford University Pres, 1993. p.754.

⁴¹ 37 no.lu dipnota bakınız.

⁴² M.S. 750 yılından öncesine kadar (Muhammed'in ölümünden 100 yıldan daha fazla bir zaman sonra) Kuran'a ya da İslamiyet'e ait, gerçekliği kanıtlanabilir belgelere sahip değiliz. <http://debate.org.uk/topics/history/bib-qur/qurmqn.htm>

⁴³ Metzger and Coogan, p.683.

⁴⁴ Burada eski el yazması belgelerde bulunabilen görünürde değişen şeyler türünün bir örneği mevcuttur. Eski Antlaşma'da İkinci Krallar kitabında şunu okuruz: “*Yehoyakin on sekiz yaşında kral oldu*” (2. Krallar 24:8). Bu arada İkinci Tarihler kitabı şu ifadeye yer verir: “*Yehoyakin sekiz yaşında kral oldu*” (2. Tarihler 36:9) bu tür farklılıklar nasıl açıklanabilirler? Bazı araştırmacılar, genç Yehoyakin'in babasının Yehoyakin'i sekiz yaşındayken yönetimde *ortaklığa* aldığını ve babasının ölümünden sonra Yehoyakin on sekiz yaşındayken *egemenlik sürmeye* başladığını ileri sürerler, bu düşüncelerinde haklı olabilirler. Ancak yine de daha olası bir açıklama şudur: rakamlarla ilgili bu farklılık, ilk yüzyıldaki yazıcıların “18” yerine “8” yazmalarından kaynaklanıyor olabilir. Eğer bu olasılık doğru ise, bu rakam hatası, yazıcının kaleme aldığı kopyadan diğer tüm el yazması belgelere yanlış olarak geçmiş olabilir. Hangi olasılık geçerli olursa olsun bu tür değişiklikler Tanrı'nın bize verdiği mesajı herhangi bir şekilde etkilemez ya da değiştirmezler. Pek çok durumda, eski Kutsal Kitap el yazmalarının orijinal cildi, araştırmacılara, çeşitli metinleri karşılaştırmaları aracılığı ile onların doğru ifadenin hangisi olduğuna karar vermelerine izin verir.

⁴⁵ Hadis, şunu yazar: “Daha sonra Osman, Zeyd Bin Tabit’e, Abdullah Bin az-Zübeyr’e, Seyd Bin Al-As ve Abdurrahman Bin Hişam’a **mükemmel kopyalardaki el yazmalarını tekrar yazmalarını** buyurdu... Onlar da kendilerine buyrulana yaptılar ve pek çok kopya yazdıktan sonra, Osman orijinal kopyaları Hafsa’ya geri gönderdi. Osman, her Müslüman eyaletine onların kopyalamış olduklarından bir kopya gönderdi ve **parçalar halindeki el yazmaları ya da tam kopyalar halinde yazılmış olan tüm diğer Kuran malzemesinin yakılmasını buyurdu**” (Hadis, Sahih Buhari, VI, no. 510). (Hadisler, Muhammed’in eşleri ve yakın çevresi tarafından aktarılan sözlerdir. Müslümanlar, inançlarının ve uygulamalarının çoğunu Hadisler üzerinde temellendirir.

⁴⁶ Ölü Deniz Tomarları’nın keşfedilmesinden önce bile –Kutsal Yazılar’ın değiştirilmeden kaldıklarını doğrulamak için– yapılması gereken tek şey, günümüzdeki Eski Antlaşma ile Septuagint’i (M.Ö. 270 yılı civarında tamamlanan Eski Antlaşma’nın Grekçe çevirisi) karşılaştırmaktır. Septuagint, Eski Antlaşma Yazılarının bozulmadıkları ve korundukları iddiasını kanıtlamak için yeterlidir.

⁴⁷ Abegg, Martin Jr., Peter Flint and Eugene Ulrich. *The Dead Sea Scrolls Bible*. San Francisco: Harper, 1999, sayfa xvi.

⁴⁸ McDowell, Josh. *A Ready Defense*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1993, sayfa 42-48. www.debate.org.uk/topics/history/bib-qur/bibmanu.htm

⁴⁹ Yeni Antlaşma Kutsal Yazılar’ı Grekçe metinlerin birkaç aslından (Çoğunluk Metni, Textus Receptus, Alexandrian Metni) çevrildi. Grekçe Yeni Antlaşma metinleri arasında “önemli” değişikliklerin meydana geldiği yerlerde, Kutsal Kitap çevirilerinin çoğu, sayfa kenarında bu değişiklikleri belirten bir not içerirler. Sorgulanan bölümlerin en uzunları Markos 16:9-20 ve Yuhanna 7:53-8:11 gibi ayetlerdir, her 12 ayetin tamamı bu sorgulamaya dahildir. Elde mevcut olan en eski el yazmalarının birkaçında (Alexandrian Metni) bu bölümler bulunmazken, diğerlerinin yüzlerce- sinde (Çoğunluk Metni) bu bölümler mevcuttur. *Daha eski olanın daha doğru* olması gerekmediğini aklınızda tutun, çünkü değişik metinler farklı eski kopyalardan gelirler. Büyük olasılıkla dikkati dağılan bir kopyacı, bir hata sonucu bu parçaları atlamıştır. Nedeni ne olursa olsun, bu atlanan kısımlarda öğretilen tüm gerçekler aynı zamanda Kutsal Yazılar’ın başka bölümlerinde de öğretilirler. Tanrı’nın mesajı etkilenmeden kalır. Birkaç eski kopyanın Tanrı’nın mesajını hiçbir şekilde değiştirmeyen birkaç

kısmı içermemesi yüzünden Tanrı'nın mesajını reddetmek bilgece bir tutum mudur?

⁵⁰ Son zamanlarda Kutsal Kitap içeriği hakkında kuşkulara yol açmak için tasarlanan kitaplar yayınlanmış ve filmler üretilmiştir. Bazı Kutsal Kitap eleştirmenleri çelişkilere, “alternatif müjdelere” işaret ederler. Tüm bu tür “müjdelere” Mesih'in zamanından uzun bir süre sonra yazılmışlardır ve tarihi onaylamalardan yoksundurlar.

⁵¹ Bu ifade aynı zamanda şu ayetlerde de bulunur: Matta 11:15; 13:43; Markos 4:9, 23; 7:16; Luka 8:8; 14:35; Vahiy 2:7, 11, 29; 3:6, 13, 22; 13:9.

BÖLÜM 4: BİLİM VE KUTSAL KİTAP

⁵² Solomon, Eldra Pearl, PhD and Linda R.Berg, PhD. *The World of Biology*. London: Saunders College Publishing, 1955, sayfa 24.

⁵³ Bucaille, Maurice. *La Bible, le Coran et la science*. Paris: Seghers, 1976. sayfa 35. Dr. Bucaille'nin kitabına karşılık olarak Dr. William Campbell *The Qur'qn and the Bible in Light of History and Science* adlı bir kitap yazdı. Second Edition: Middle East Resources, 2002. Dr. Campbell'in özenle araştırarak hazırladığı kanıtlarla çürütme konusu hakkında yazılanları online'da altı dilde okuyabilirsiniz. <http://answering-islam.org/Campbell>

⁵⁴ Biyolojik evrim, yaşam nüfusunun deniz yosunları ve maymunlar gibi türlerinin– milyonlarca kuşağa yayıldıklarında –bitki ve insan nüfusuna dönüştüğünü ileri sürer. Evrime göre insan, maymunlar ve golyan balıklarla ortak bir soy paylaşırlar. Gerçek şudur ki, ne rasgele evrim ne de amaçlı yaratılış modern bilim tarafından kanıtlanamaz. Her ikisi de iman talep ederler.

⁵⁵ http://www.gma.org/space 1/nav_map.html

⁵⁶ Hidrolojik döngüyü onaylayan ek ayetler: Mezmur 135:7; Yeremya 10:13; Vaiz 1:7; Yeşaya 55:10

⁵⁷ www.artsci.wustl.edu/-landc/html/cann; *Newsweek Magazine*: “bir DNA dizisi...(bilim adamlarını) hepimizin kendisinden geldiği tek bir kadına yönlendirdi.” *Newsweek*, January 11, 1988, sayfa 46-52.

⁵⁸ *Time Magazine*: “...Kromozomlar hakkındaki genetik materyali şimdi yeryüzünde yaşayan herkeste ortak olan ‘Adem’ adlı bir ata vardı.” *Time*, December 4, 1995, sayfa 29. **Not:** Bilim adamları ortak erkek atamızın ortak dişi atamız kadar eski tarihten gelmediğini ileri sürerler. Onların bu

iddiaları hepimizin Nuh'tan geldiğimizi gösteren Kutsal Kitap ile uyumludur. Ama ortak annemiz Hava'dır, çünkü Nuh'un üç oğlu ve üç gelini vardı; tüm insanlar Nuh'un çocuklarının soyundandır.

⁵⁹ www.mtn.org/quack/devices/phlebo.htm

⁶⁰ www.bible.ca/tracks/matthew-fontaine-maury-of-sea-ps8.htm

Not: Maury, denizlerin yollarının, gemi ile gezen birinin okyanustan geçerken, “yolunu ışık ile gösterebileceği” kadar belirlenmiş olduklarını fark etti (Rozwadowski, Helen M. *Fathoming the Ocean*. Cambridge, MA: The Belknap Press of Harvard University Press, 2005, sayfa 40). Davut “denizlerin yollarını” yazdığı zaman, onun ve halkının bildikleri tek deniz Akdeniz, Celile Gölü, Ölü Deniz ve Kızıldeniz'di. Adı geçen bu su bölümlerinin “yolları” ya da gözle görünen önemli akıntıları yoktu.

⁶¹ *World Book Encyclopedia* 1986; Stars.

⁶² “Bulutsuz karanlık bir gecede çıplak gözle birkaç bin yıldız görülebilir. Dürbün ve güçlü teleskoplarla saymayı asla umut edemeyeceğimiz kadar çok yıldız görmemiz mümkündür. Her yıldız tek başına eşsiz olsa da, tüm yıldızların birlikte paylaştıkları çok şey vardır” (Cornell University Astronomy website: <http://curious.astro.cornell.edu/stars.php>). Aynı zamanda Kutsal Kitap da yıldızların sayısının sayılamayacağını ifade eder. (Yaratılış 15:5; 22:17)

⁶³ Ramsay, Walter M. *The Bearing of Recent Discovery on the Trustworthiness of the New Testament*. Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1953, sayfa 222.

⁶⁴ Josephus, Flavius. *Josephus: The Essential Works* (Paul L. Maier, editör). Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1988, sayfa 268, 277. Kitap, Pilatus'a ithaf edilen taşın ve Herod'un tiyatrosunun fotoğraflarını içerir.

⁶⁵ Bruce, F.F. *Archaeological Confirmation of the New Testament. (Revelation and the Bible)*. Edited by Carol Henry) Grand Rapids, MI: Baker Book House, 1969.

⁶⁶ Josephus, Flavius. *Antiquities* 18: 2, 2; 4, 3

⁶⁷ Kayafas'ın gömülme kutusu ile ilgili fotoğraflar ve ayrıntılar: <http://www.kchanson.com/ANCDOCS/westsem/caiaphas.html>

⁶⁸ Glueck, Nelson. *Rivers in the Dessert*. NY: Farrar, Strauss & Cudahy, 1959, sayfa 136. Glueck, Orta Doğu kazılarında uzmandı.

⁶⁹ Mormonizm, dünya üzerinde milyonlarca kişi tarafından izlenen bir dindir. Mormonların kutsal olarak adlandırdıkları kitap, Kutsal Kitap'tan farklı olarak arkeoloji dalı tarafından onaylanmaz. Washington DC'deki Smithsonian Enstitüsünün vardığı sonuç şudur: “Smithsonian arkeologlar Yeni Dünya'nın arkeolojisi ve (Mormon kitabının) sübjektüsü arasında doğrudan bir bağlantı görmezler” (Martin, Walter. *The Kingdom of the Cults*. Minneapolis, MN: Bethany House Publishers, 1997, sayfa 200-202). Aynı zamanda 6. bölümdeki aynı konu ile ilgili olarak 91 no.lu dipnota bakınız. Kutsal Kitap ve Kuran hakkındaki karşılaştırmalı arkeoloji görüşü için bakınız: <http://debate.org.uk/topics/history/bib-qur/contents.htm>

⁷⁰ Free, Joseph P. And Howard F. Vos. *Archaeology and Bible History*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1992, sayfa 294.

⁷¹ Hem Müslümanlar hem de Mormonlar kendi kutsal kitaplarının Tanrı'dan olduğuna ilişkin en büyük kanıtlardan birinin yazıldıkları edebi tarzdan anlaşılabilirliğini ileri sürerler. *Müslüman bir web sitesi* şu ifade de bulunur: “Kutsal Kuran ... En Büyük Meydan Okuması: On dört yüz yıl önce Kuran açıklandıktan sonra hiç kimse Kuran'ın güzelliği, belagati ve görkemi ile tek bir bölüm dahi üretememiştir...” (www.islam-guide.com /frm-ch1-2.htm). *Bir Mormon web sitesi* benzeri bir iddiada bulunur: “Mormon Meydan Okumasının Kitabı: Yazılarınızı şöyle kaleme almanız gerekir; yazınızı yayınladığınız yıllardan sonra İngilizce konuşan dünyanın yeniden keşfedemeyeceği ve duyuramayacağı bir dizi eski İbrani şiiri ve yazı stili kullanın...” (www.greatlakesrestorationbranches.org/newpage34.htm).

⁷² Mezmur 11, Kutsal Kitap'ın en uzun bölümüdür, Kutsal Yazılar'da bulunan edebiyat yapısının en şaşırtıcı türlerinden biridir. Mezmur 119, alfabetik bir akrostiştir, her birinde 8 ayet bulunan 22 kısımdan oluşur. Her kısmın tüm sekiz ayeti İbrani alfabesinin aynı harfi ile başlar. 1. kısımda, her ayet *Aleph* (İbrani alfabesinin ilk harfi) ile başlar. 2. kısımda sekiz ayetin hepsi *Beth* (alfabenin ikinci harfi) ile başlar, ve bu şekilde İbrani alfabesinin tamamı boyunca devam eder. Bunun aynısını yapmayı deneyin! Hayır, denemeyin. Bunu denemek yerine, Mezmur 119'u okuyun ve bu mezmurun sözlerinin içine dalarak üzerinde derin derin düşünün.

BÖLÜM 5: TANRI'NİN İMZASI

⁷³ Wallenfels, Ronald and Jack M. Sason. *The Ancient Near East*. Volume IV. NY: Charles Scribner's Sons, 2000; aynı zamanda bakınız: Carl Roebuck. *The World of Ancient Times*. NY: Charles Scribner's Sons, 1966, sayfa 355.

⁷⁴ “Büyük İskender, dokuz aylık bir kuşatmadan sonra kenti fethetti (M.Ö.), ama kenti tamamen yıkıp yok etmedi. Bu darbeden sonra Sur kenti bir daha asla kurulmadı...” (Avery, Catherine B., ve Jotham Johnson. *The New Century Classical Handbook*. NY: Appleton-Century-Crofts, Inc., 1962, sayfa 1130.)

⁷⁵ Mathews, Samuel W. “The Phoenicians Sea Lords of Antiquity,” Washington, DC: National *Geographic*, august 1974, sayfa 165. Aynı zamanda: L.L.Orlin. Tyre. *Grolier Multimedia Encyclopedia*. Grolier Online <http://gme.grolier.com/cgi-bin/article?assetid=0297240-0>'dan Eylül 7, 2006 tarihi ile tekrar elde edilebilir.

⁷⁶ Yaratılış 26:3; 28:15 **Not:** Tanrı'nın İbrahim'den, İshak'tan ve Yakup'tan gelecek olan ulusa vermeyi vaat ettiği ülke, stratejik açıdan “ulusların ortasına” yerleştirildi (Hezekiel 5:5). Aynı zamanda Elçilerin İşleri 1:8; 2:5 ayetlerine de bakınız.

⁷⁷ Josephus, Flavius, *The Complete Works of Josephus*. (William Whiston) Grand Rapids, MI: Kregel Publications, 1967, sayfa 566-568, 580-583, 588-589.

⁷⁸ Örneğin, II. Dünya Savaşı'nın başlangıcında Hitler'in Almanyası'ndaki Yahudiler'in çoğu Yahudi olduklarının bilinmesini istemediler. Almanca konuştular, Almanlar gibi vergi ödediler ve I. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yanında savaştılar. Ancak Naziler yine de ısrar ettiler, “Hayır, sizler Yahudi'siniz!” Birkaç yıl içinde, altı milyon Yahudi ölüm kamplarında katledildiler.

⁷⁹ Yeşaya 44:18; Yeremya 5:21; Yuhanna 5:39-47; 2. Korintliler 3: 12-16; Romalılar 9:11. **Not:** Yaklaşık 2600 yıl önce Tanrı Hezekiel'e İsrail'in yeniden doğuşunun üç farklı aşamada gerçekleşeceğini açıkladı. Hezekiel, İsrail'i *kuru kemiklerin* yığılı olduğu bir vadi ile karşılaştırdı; bu kemikler bir beden olarak *birleşecekler* ve sonunda *bu kemiklere yaşam üflenecekti* (Hezekiel 37:1-14)

⁸⁰ Yaratılış 37-50 bölümlerini Müjdeler ile karşılaştırın. Tavsiye edilen okuma: *Joseph Makes Me Think of Jesus*, by William MacDonald. Grand Rapids, MI: Gospel Folio Press.

BÖLÜM 6: TUTARLI TANIKLIK

⁸¹ “Çünkü Tanrı’ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir: Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı’nun görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri **O’nun yaptıkları ile anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur**” (Romalılar 1:19-20). Kutsal Yazılar’a sahip olmayan insanlar bile, “Kutsal Yasa’nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. **Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleri ise onları ya suçlar ya da savunur**” (Romalılar 2:15). Ama yine de insanların çoğu, daha fazla gerçeği aramak yerine, sahteyi ya da yanlış izlerler.

⁸² Kutsal Kitap’ta kaydedilmiş olan soylarda yazılı yaşları hesaplayarak Adem’in, Nuh’un babası (Adem’den sonraki dokuzuncu kuşak) elli yaşını geçinceye kadar ölmediğini öğreniriz (Yaratılış 5).

⁸³ Sonra büyücüler Firavun’a, ‘Bu işte Tanrı’nın parmağı var’ dediler (Mısır’dan Çıkış 8:19). Aynı zamanda bakınız: Mısır’dan Çıkış 12:30-33. Öykünün tamamı için Mısır’dan Çıkış 5-14’ü okuyunuz.

⁸⁴ Musa, Kutsal Yazılar’ın ilk kısmını yazdı. Ama Eyüp kitabının Tevrat’tan (İbrahim’in zamanı döneminde) önce yazıldığı sanılır, bu nedenle Eyüp kitabı var olan tamamlanmış edebiyatın en eski parçalarından biri haline gelir. Eğer tarih doğru ise, o zaman Kutsal Kitap yaklaşık 2000 yıldan fazla bir zaman önce yazıldı.

⁸⁵ DeHaan, Dennis. *Our Daily Bread*, Mayıs 6, 2006. Grand Rapids, MI: RBC Ministries.

⁸⁶ Bazı kişiler şu soruyu sorarlar: “Tanrı, sahte peygamberlere neden aldatıcı mesajlarını duyurmaları için izin versin?” Musa, Tevrat’ta bu soruya şu açıklama ile yanıt verdi: “**Aranızdan bir peygamber ya da düş gören biri çıkarsa, ve size bir belirtiye ya da şaşılmalı bir olayı önceden bildirirse, ‘Bilmediğimiz başka ilahlara yönelip tapınalım’ derse, söz ettiği belirti, şaşılmalı olay gerçekleşse bile, o peygamberin sözlerini ya da düş göreni dinlememelisiniz. Tanrınız Rab, kendisini bütün yüreğinizle, bütün canınızla sevip sevmediğinizi anlamak için sizi sınamaktadır.**” (Yasa’nın Tekrarı 13:1-3)

⁸⁷ 1. Krallar 18; 1. Krallar 19:18; Romalılar 11:14.

⁸⁸ Smith, James E. *What the Bible teaches about the Promised Messiah*. Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1993, sayfa 470-474; Aynı zamanda: Philips, John. *Exploing the World of the Jew*. Neptune., NJ: Loizeaux Brothers, 1993, sayfa 80-81).

⁸⁹ Taylor, John. “Jones Captivates San Francisco’s Liberal Elite,” *San Francisco Chronicle*, November 12, 1998.

⁹⁰ Smith, Joseph. *Pearl of Great Price*. Joseph Smith – History; 1:15-16)

⁹¹ Kutsal Kitap tarih ve arkeoloji tarafından doğrulanır, ama tarih ve arkeoloji Mormon kitabını onaylamazlar. Thomas Stuart Ferguson Mormonların “kutsal kitabına” onaylayıcı kanıt bulabilmek gibi tek bir amaç uğruna Mormonizm’in Brigham Young Üniversitesinde arkeoloji bölümü kuran bir profesördür. Kendisini adadığı yirmi beş yıllık bir araştırmadan sonra, Ferguson’un arkeoloji bölümü, Mormon kitabında tanımlanan bir bölgede yetişen bilgilerin tamamı (flora), bir ülke ya da jeoloji devrine ait hayvanların tamamı (fauna), topografi, coğrafya, insanlar, madeni para ve ortamları doğrulayan hiçbir kanıt bulamamıştır. Ferguson, Mormon kitabının coğrafyasının “kurgusal” olduğu sonucuna varmıştır. (Martin, Walter. *The Kingdom of the Cults*. Minneapolis, MN: Bethany House Publishers, 1977, sayfa 200-202)

BÖLÜM 7: TEMEL

⁹² Kutsal Kitap 66 bireysel kitap içerir – bu kitapların 39 tanesi Eski Antlaşma’da, 27 tanesi Yeni Antlaşma’da yer alırlar. Roma Katolik Kilisesi (pek çok Protestan kilise gibi kilise geleneklerini Tanrı’nın Sözü’nün üstüne çıkartır) tarihte daha sonra, Eski ve Yeni Antlaşmalar arasına 11 ek kitap koymaya karar verdi. *Apokrifa* ya da *Deuterkanonikal* (Eski Antlaşma’ya bağlı olup İbranice metinleri bulunmadığı için, herkes tarafından Kutsal Kitap’ın metnine dahil edilmeyen ve bazı kiliselerce kutsal kabul edilen bir takım kitaplar), aslında Eski ve Yeni Antlaşma arasındaki dönemde yazıldılar. Bu kitaplar ilginç tarihi ve efsanevi malzeme içermekle birlikte İbrani İmanlılar bu yazıları hiçbir zaman Tanrı tarafından esinlenen yazılar olarak kabul etmediler. 1947 yılında keşfedilmiş olan Ölü Deniz Tomarları’nın çoğu, yorumlardır. Ancak yine de, bu tomarlar yalnız Eski Antlaşma’nın 39 kitabı hakkında yorumda bulunurlar, Apokrifa hakkında yorum yapmazlar. Mesih yeryüzündeyken, sık sık Eski Antlaşma’dan alıntılar yaptı, ama Apokrifal kitaplar hakkında hiçbir yorumda bulunmadı. Yeni Antlaşma’da Apokrifa’dan yapılmış olan hiçbir alıntı yoktur. Eski Antlaşma’da bulunan 39 kitap, Tanrı’nın doğrudan konuştuğu ve Sözü’nü onayladığı peygamberler tarafından yazıldı; “*Tanrı da belirtiler, harikalar, çeşitli mucizeler ve kendi isteği uyarınca dağıttığı Kutsal Ruh armağanları ile buna tanıklık etti*” (İbraniler 2:4). Yeni Antlaşma’ya gelince, Mesih’in yeryüzüne yaptığı ziyareti izleyen zamanda yaşayan imanlılar, elçilerin yetkisini kabul ettiler ve Yeni Antlaşma Yazı-

larının Eski Antlaşma peygamberlerine ve Yazılarına eşit olduğunu onayladılar. Aynı şey Apokrifâ için söylenemezdi.

⁹³ Luka 24:25-48; Yuhanna 5:39-47 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın mesajını kronolojik olarak sunan çeşitli kaynaklara başvurmak isterseniz, www.goodseed.com sitesini ziyaret edin.

BÖLÜM 8: TANRI NASIL BİRİDİR

⁹⁴ Evrim bilimcilerin, evrenin tarihini ortaya çıkarma girişimleri “gözlem ve teori ile ilgili birleşik bir çaba” üzerine temellenmiştir (Loeb, Abraham. “The Dark Ages of the Universe,” *Scientific American*, November 2006). Evren bilimcilerin bilgileri, *gözlem* ve *teori* üzerinde temellenmişken, Kutsal Kitap’a inananların bilgisinin temeli, *gözlem* ve *açıklama* üzerinde temellenmiştir. Açıklama, TEK TANRI TEK ME-SAJ’IN 5 ve 6. bölümlerinde gözlemlendiği gibi tanrısal imza taşır. Tanrı, gerçeğini öyle bir şekilde açıklamıştır ki, bizler bu gerçeğin doğru olduğunu *bilebiliriz*.

⁹⁵ Eyüp kitabı 38:6-7 ayetleri, Tanrı yeryüzünü yarattığı zaman, meleklerin bunu gözlemlediğini ve sevindiklerini belirtirler. Eyüp kitabı, şiirsel bir kitaptır; melekler bu nedenle “*sabah yıldızları*” ve “*Tanrı’nın oğulları*” olarak tanımlanırlar. Burada kullanılan bu iki ifade farklı varlıkları belirtmez. Bu çifte tanımlama, İbrani şiirinin bir özelliği olan benzerliğin bir örneğidir. Aynı zamanda bakınız: Eyüp 1:6; 2:1.

⁹⁶ Kutsal Kitap’ın 66 kitabının yarısından fazlası meleklerden söz eder. Örneğin: Yaratılış 3:24; 16:7-11; 18:1-19:1; 1. Krallar 19:5-7; Mezmur 103:20-21; 104:4; Daniel 6:22; İbraniler 1:4-7,14; 12-22; Matta 1:20; 2:13,19-20; 22:30; 26:53; Luka 1 & 2; 2. Selanikliler 1:7, Vahiy 5:11; 18:1; 22:6-16,v.b. (Vahiy kitabı, “melek” ya da “melekler” sözcüğünü 70 kezden fazla kullanır.)

⁹⁷ Yasa’nın Tekrarı 10:14; 2. Korintliler 12:2, 4; Yuhanna 14:2; Mezmur 33:13; 115:3; 1. Krallar 8:39

⁹⁸ Vine, W.E., M.A. *An Expository Dictionary of New Testament Words*. Westwood, NJ: Fleming H. Revel Company; 1966, sayfa 229.

⁹⁹ Tanrı’nın altı günlük yaratma ve bir günlük dinlenme eylemi, tüm dünyada bu güne kadar gözlemlenen, insanlık için Tanrı tarafından belirlenen bir zaman döngüsü bina etti. *Hafta*, günler, aylar ve yıllardan farklı olarak astronomiden bağımsızdır. Hafta, Tanrı tarafından mukadder kılındı.

¹⁰⁰ “Büyük Patlama” kuramının taraftarları, ışığın, güneş ve yeryüzünden 9.000.000.000 yıl kadar önce var olduğu nazariyesini yürütürler! (Loeb, Abraham. “The Dark Ages of the Universe,” *Scientific american*; November 2006, sayfa 49.)

¹⁰¹ Bundan sonra bir yudum su içtiğiniz zaman, Yaratıcınıza, ‘Teşekkür ederim!’ demek isteyebilirsiniz. H₂O (su)’nun susuzluğumuzu giderdiği ve bizi canlı tuttuğu gerçeğinin yanı sıra, su gerçekten şaşırtıcıdır. Su, donduğu zaman genişleyen tek sıvıdır, böylece daha az şeffaf ve akıcı olur. Eğer su diğer maddeler gibi olsaydı ve donduğu zaman, yoğunlaşsaydı, o zaman denizlerin, göllerin ve nehirlerin dibine batardı. Suyun büyük bir bölümü erimezdi ve sonunda taze suyumuz dipte kilitlenip kalır ve donardı. Yaratıcımızın bu konudaki düşüncesi çok yerinde!

¹⁰² Ayın karanlık tarafı ilk kez, üç insan tarafından 24 Aralık 1968’de, Apollo 8 uzay aracı ayın yörüngesinde döndüğünde görüldü. Ne kadar ilginçtir ki, o aynı günde astronotlar yıldızlar ve gezegenler arasındaki boşluktan yeryüzüne televizyon ile yayınlanan Yaratılış 1. bölümü okudular (Reynolds, David West. *Apollo: The Epic Journey to the Moon*. NY: Harcourt, Inc., 2002, sayfa 110-111).

BÖLÜM 9: HİÇ KİMSE O’NA BENZEMEZ

¹⁰³ Tanrı’nın, Kendisinden “Biz”, “Bizlerden” ve “Bize” olarak söz ettiği ek örnekler: Yaratılış 3:22; 11:7; Yeşaya 6:8 (Not: “Allah” Kuran’da sürekli olarak çoğul biçimde konuşur. TEK TANRI TEK MESAJ’IN 3. bölümünde aktarılan Kuran ayetleri bunu ortaya koymaktadırlar.)

¹⁰⁴ Yaratılış 1:1-3. Yaratılışın başlangıç kısmı Tanrı’nın bir Üçlü Birlik olarak var oluşunu açıklamaz, ama sözcüklerin düzenleniş biçimi daha sonra Kutsal Kitap’ta yer alan açıklamalar ile mükemmel bir uyum içindedir. Kutsal Yazılar, Tanrılığın tüm üç Kişisinin de yaratılış eyleminde işlediklerini açıkça belirtir.

¹⁰⁵ Davut İsrail Kralı olduğu zaman, Kutsal Yazılar şu öyküyü anlatır: “Benjaminliler, Avner’in çevresinde toplanarak **bir birlik** (ehad) **oluşturdular** var tepenin başında durup beklediler” (2. Samuel 2:25). “**RAB birdir**” demek için kullanılan aynı söz, içinde çoğulluk bulunan bir birliği tanımlamak için kullanılır.

¹⁰⁶ Tanrı’nın kompleks birliğini onaylayan Eski Antlaşma’nın diğer örnekleri: Yaratılış 17:1-3; 18:1-33. Tanrı, İbrahim’e beden alarak görüldü. Yüz yüze karşılaştılar. Bu bir rüya ya da görüş değildi. Yaratılış 35:9-15; Mısır’dan Çıkış 3: 1-6; 6:2-3; 24:9-11; 33:10-11. Mısır’dan Çıkış 33:11’i

33:20 ile karşılaştırın. Musa, Tanrılığın Kişilerinden Biri ile (Oğul) yüz yüze konuştu, ama Tanrılığın diğer Kişisinin (Baba) yüzünü görmesine izin verilmedi. Karışık, değil mi? Evet. Tanrı Tanrı'dır. Yuhanna 1:1-18'e bakınız. Tanrı'nın çoğul birliği kavramının dışında doğru olarak anlaşıl-mayan birkaç Eski Antlaşma ayeti daha verelim: Mezmur 2; Mezmur 110:1 (Matta 22:41-46 ile karşılaştırın); Süleyman'ın Özdeyişleri 30:4; Yeşaya 6:1-3 (Yuhanna 12:41 ile karşılaştırın); Yeşaya 26:3-4; Yeşaya 40:3-11; Yeşaya 43:10-11(Yeşaya 7:14; 9:6-7); Yeşaya 48:16; Yeşaya 63:1-14; Yeşaya 49:1-7; Yeremya 23:5-6; Daniel 7:13-14; Hoşea 12:3-5; Mika 5:2; Malaki 3:1-2, v.b.

¹⁰⁷ Luka 15: 11-32; aynı zamanda Yuhanna'nın 1. Mektubu'nu okuyun.

¹⁰⁸ Peygamber Davut'un Mesih'ten *Tanrı'nın Oğlu* olarak söz ettiği Mezmur 2'yi okuyun. Oğul'un adlarının ve unvanlarının bazıları üzerinde de düşünün. O, '*Kapı*' olarak adlandırılır, (Yuhanna 10), ama bu unvan, O'nun tahta ya da metal bir kapı olduğu anlamına gelmez. Aynı zamanda, '*Yaşam Ekmeği*' olarak da adlandırılır, (Yuhanna 6), ama bu da O'nun bir somun ekmek olduğu anlamına gelmez. Ya da "*Tanrı Oğlu*" Tanrı'nın bir eş ile evlenip çocuk sahibi olduğunu ima etmez. Yuhanna kitabının 1. 3. ve 5. bölümlerini okuyun.

¹⁰⁹ Senegal'in ulusal gazetesi olan, *Le Soleil*, mercredi 14 mars 1984: "Bienfaiteur sincere, il considerait ses 2.000 employes **comme ses enfants** et partageait leur problemes, leur soucis et leur joie. Le 'Vieux' comme l'appelaient familierement et tendrement son personel, etait **un Grand fils du Senegal**." (Türkçesi: "İçten bir hayırseverdi, çalıştırdığı 2000 işçisini çocukları gibi görür ve onların sorunlarını, kaygılarını ve sevinçlerini paylaşırdı. İşçilerinin sevecenlik ve yakınlık duyguları hisse-derek 'ihtiyar' lakabını taktıkları bu patronları Senegal'in bir torunuydu - Senegal kökenliydi.")

¹¹⁰ Tanrı'nın Kendisi gibi Kutsal Ruh da bizim peşin hükümlü kalıpları-mıza sığmak için zorlanamaz. Kendisine kısa bir an için Cennet gösterilen Tanrı'nın peygamberlerinden biri, Kutsal Ruh'u, '*Tanrı'nın yedi ruhu olan tahtın önünde alev alev yanan yedi meşale*' olarak görür. (Vahiy 4:5) Bir başka peygamber, yalnızca Tanrı'dan gelen yedi niteliği bildiren Biri olarak tanımlandı: "*RAB'bin Ruh'u, bilgelik ve anlayış Ruh'u, öğüt ve güç Ruh'u, bilgi ve Rab korkusu Ruh'u.*" (Yeşaya 11:2)

¹¹¹ Tanrı Oğlu yeryüzündeyken, öğrencilerine şu vaadi verdi: "*Baba'nın, Benim Adım ile göndereceği Yardımcı Kutsal Ruh size her şeyi öğretecek, bütün söylediklerimi size hatırlatacak.*" (Yuhanna 14:26) Bu sözler,

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh arasında her zaman var olan kesin birliği gösterirler. Baba ve Oğul gibi Kutsal Ruh da Kişisel bir Varlıktır (“O...”) Kutsal Ruh hakkında daha fazla bilgi için 16, 22, ve 28. bölümlere bakınız. Aynı zamanda Kutsal Kitap’taki *Mektupları ve Elçilerin İşleri*’ni okuyunuz ve Kutsal Ruh’un oynadığı role çok dikkat ediniz.

¹¹² Müjde, Oğul’un Babası’na, “*dünya var olmadan önce Ben Senin yanındayken sahip olduğum yücelik*” ten söz ettiğini yazar. Oğul’un aynı zamanda şunları söylediğini de işitiriz: “*Baba... dünyanın kuruluşundan önce Sen Beni sevdin*” (Yuhanna 17:5, 24). Aynı zamanda Mika 5:2; Yeşaya 9:6 ayetlerine de bakınız. Kutsal Ruh’a gelince, O’nun unvanlarından biri “*sonsuz Ruh’tur.*” (İbraniler 9:14)

¹¹³ Mısır’dan Çıkış 20:22; İbraniler 12:25; Luka 3:22; 5:24; Yuhanna 1:1-18; 3:16-19; 17:22; Elçilerin İşleri 5:3; 7:51; Galatyalılar 4:6; v.b.

¹¹⁴ Arapça dilinde, *Allah* terimi, orijinal anlamı ile İngilizce dilindeki *Tanrı* teriminin Arapça karşılığıdır. Yaratılış 1:1: “*Başlangıçta Tanrı ...yarattı*” gibi Eski Antlaşma’daki bir ayette ya da Yuhanna 1:1: “*Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı ile birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı*” gibi Yeni Antlaşma’da bulunan bir ayette yer alan *Tanrı* için Arapça dilinde kullanılan genel sözcük *Allah*’tır, *En Üstün Varlık* anlamına gelir. En Üstün Varlığın tanınmak için istediği kişisel adlara sahip olduğunu anlamak önemlidir. “Allah”, Tanrı’nın pek çok kişinin aksine inanmasına rağmen, asıl kişisel adı değildir. Aynı şekilde “Tanrı” da bazı kişilerin düşündüğünün aksine, O’nun asıl kişisel adı değildir.

BÖLÜM 10: ÖZEL BİR YARATIK

¹¹⁵ Guinness, Alma E. *ABC’s of The Human Body*. Toplu Yazar: The Reader’s Digest Association, 1987, sayfa 22.

¹¹⁶ Gates, Bill. *The Road Ahead*. NY: Penguin Group, 1995, sayfa 188.

¹¹⁷ Kutsal Kitap daha büyük bir ruhsal gerçeği resmederken, insan bedeninin uyumlu sistemini şu terimlerle ifade eder: “*O’nun önderliğinde bütün beden, her eklemenin yardımı ile kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişi ile büyüüp sevgide gelişiyor.*” (Efesliler 4:16)

¹¹⁸ Bu düşünceler, John Phillips’in Yaratılış hakkındaki dikkat çekici yorumundan uyarlandılar (Phillips, John. *Exploring Genesis*. Chicago: Moody Pres, 1980). **Not:** Kutsal Yazılar, ruh, can ve bedeni birbirlerinden ayırırlar. Bakınız: 1. Selanikliler 5:23; İbraniler 4:12-13; Yuhanna 4:24.

¹¹⁹ Aden Bahçesi'nin Irak bölgesi'nde bulunduğu düşüncesi, Yaratılış 2:13-14 ayetlerinde verilen coğrafi bilgi üzerinde temellenmiştir. **Not:** Kutsal Yazılar'ın aksini söylemesine rağmen, bazı kişiler Aden Bahçesi'ni, *cennet bahçesi* olarak düşünürler.

¹²⁰ Henry, Matthew. *Matthew Henry's Commentary*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1960, sayfa 7.

¹²¹ Adem (*Adamah*) insan sözcüğünün İbranice'deki karşılığıdır. Birebir anlamı, “kırmızı toprak”tır, çünkü insan topraktan alındı. Havva (*işşa*) “yaşam” anlamına gelir – “Çünkü o bütün insanların annesiydi.” (Yaratılış 3:19-20)

BÖLÜM 11: KÖTÜ'NÜN GİRİŞİ

¹²² “*Ey parlak yıldız (Lüsfifer), seherin oğlu! Göklerden nasıl da düştün! Ey ulusları ezip geçen, nasıl da yere yıkıldın!*” (Yeşaya 14:12). Bu ayette “Lüsfifer” adı, “ışık taşıyıcısı” anlamına gelir ve İbranice metinde yer almaz. İbranicede, “parlayan” anlamına gelen *helel* sözcüğünün Latince bir çevirisidir. Yeşaya 14 ve Hezekiel 28 bize çifte bir yorum yasası örneği sağlarlar. Bu bölümler, görünürde yersel krallara işaret etmektedirler. Yeşaya, “*Babil Kralı*”ndan söz ederken, Hezekiel “*Sur prensi*”ni yazar. Yine de her iki bölümde yer alan ifadeler yalnızca insanlara uygulanamaz. Diğer ayetlerin ışığında bir çalışma yapıldığı zaman (Luka 10:18; Eyüp 1:6-12); Vahiy 12:10; 1. Petrus 5:8 v.b.) bu bölümlerin Şeytan'ın düşüşü hakkında yapılan yorumlar olduğu anlaşılır – bu kötü kralların arkasındaki etki ve kışkırtıcı kimse.

¹²³ Vahiy 12:4

¹²⁴ Matta 10:28; 23:33; Markos 9:43-48

¹²⁵ Vahiy 20:10-15

BÖLÜM 12: GÜNAH VE ÖLÜM YASASI

¹²⁶ Herkes tarafından yöneltilen bir soru: Ölen bebeklere ve küçük çocuklara ne oluyor? Yaradılışlarındaki günah doğası nedeniyle yargılanacaklar mı (Mezmun 51:5; 58:3)? Adil Yargıç doğru olanı yapacak (Yaratılış 18:25). Tanrı, anlama yeteneği olmayan birini mahkum etmez. O, kişileri, bildikleri ve Tanrı'nın gerçeğini arama konusunda bir çaba sarf ettikleri takdirde *bilebilecekleri* şeylerden sorumlu tutar (Romalılar 2:11-15; Mezmun 34:10; Yeşaya 55:6). Bir insan, Tanrı'nın önünde ahlaki seçimler yapabilecek kadar olgunlaştığı zaman sorumlu tutulur (Yasa'nın Tekrarı 1:39; Yeşaya 7:16; 2. Samuel 12:23; Matta 18:10; 2. Timoteos 3:14-17).

Bir bireyin günahlarından ve seçimlerinden hangi yaşta sorumlu olduğunu yalnızca Tanrı bilebilir. Durum ne olursa olsun, Tanrı'nın her birimize verdiği mesaj şudur: “*Uygun zaman işte **şimdi**dir, kurtuluş günü işte **şimdi**dir.*” (2. Korintliler 6:2)

¹²⁷ Vahiy 20:14-15; 2:11; 21:8; Matta 25:46

BÖLÜM 13: MERHAMET VE ADALET

Bu bölümde dipnot yoktur.

BÖLÜM 14: LANET

¹²⁸ “Pitonlar ve boğa yılanları...ciltlerinin altında yumruyu andıran bacakları ve yumruların üstünde çıkıntı yapan ama anusun yakınındaki karınlarına sıkıca sarılmış minik, yarım inç (1.27 cm) büyüklüğünde pençeleri vardır. Aslında bu yumrular bacak değildirler, daha çok üst bacak (uyluk ya da kalça kemiği) kemiklerinin bir kalıntısıdır. Erkek yılanlar hala mahmuz kullanırlar –ama bunu yalnızca kur yaparken ve kavga ederken kullanırlar– yürümek için değil. Diğer yılanların bacakları yoktur.” www.wonderquest.com/snake-legs.htm (fotoğraflar içerir). Bazı kişiler bu biyolojik gerçeği evrim ile ilgili hipotezleri için bir destek olarak yorumlarlar. Söylemek istediğimiz şudur: bu yılanların anatomisi Kutsal Yazılar'ın binlerce yıl önce yazdığı ile uyumludur.

¹²⁹ Aynı zamanda: Vahiy 20:2; Luka 10:18 ve 2. Korintliler 11:3, 14: “***Yılanın Havva'yı kurnazlığı ile aldatması gibi,***” “***Şeytan kendisine ışık meleşti vermektedir.***”

¹³⁰ Mısır'dan Çıkış 29:7; 1 Samuel 10:1; 2 Krallar 9:6; Mezmur 45:7

¹³¹ 18. Bölüm Tanrı'nın, kurtarma planını neden kapadığı hakkında üç neden sunar. Kutsal Yazılar'ı kronolojik olarak çalışmanın verdiği zevklerden biri, Tanrı'nın günahkârları Şeytan'dan, günah ve ölümden kurtarmak için yaptığı planın ayrıntıları açıklanan olaylar dizisini keşfetmektir. Tanrı, planını Bilgiliğini kullanarak bir süreç içinde açıkladı: “*kural üstüne kural, biraz şuradan biraz buradan.*” (Yeşaya 28:10)

¹³² “Sen Buna Zeki mi Diyorsun?” adındaki komik bir hikaye dizisinde, *Time Magazine* Zeki bir Tasarımcı (Tanrı) kavramını küçümser: “Yaşlanma konusu daha anlayışlı ve onurlu bir şekilde çözülemez miydi? Örneğin: Yaşlı insanlar buruşup kırışmak ve işe yaramaz hale gelmek yerine bir tür şiirsel şekilde yok olup gidemezler miydi?” (Handy Bruce and Glynis Sweeny. *Time*, July 4, 2005, sayfa 90) aynı zamanda *The Improbability of God* adlı kitabın *Neither Intelligent nor Designed* adlı

bölümünde, şu ifadeye yer verilir: “Böylesine kötü ve kusurlu tasarlanmış bir yaratık için Zeki Tasarı’yı arz eden kendine fazla güvenen ve gururlu bir insan egosundan daha fazlası olabilir mi? (Bruce and Frances Martin in *The Improbability of God* by Michael Martin and Ricki Monnier, Amherst, NY: Prometheus Books, 2006, sayfa 220)

BÖLÜM 15: ÇİFTE SIKINTI

¹³³ ABC News, May 20, 2006; http://abclocal.go.com/ktrk/story?section=nation_world&id=4189656

¹³⁴ Törenselsel yıkanmalar Eski Antlaşma yasasının bir parçasıydılar (Levililer kitabına bakınız). Bu törenlerin amacı, günahkârlara Tanrı’nın önündeki ruhsal kirliliklerini öğretmektir. Tanrı, Mesih aracılığı ile tam temizlik ve doğruluk sağlamış olduğu için Tanrı artık bu tür törenler talep etmez. Elçilerin İşleri 10 ve Koloseliler 2 bölümlerini okuyun. Bugüne kadar pek çok din, temizlik ile ilgili dışsal törenleri vurgulayarak bu törenler üzerinde ısrar ederler. Londra’da yaşayan bir Müslüman’dan bana şu elektronik posta geldi: “Hristiyanlar dahil olmak üzere Müslüman olmayan herkes kirlidir... Müslümanlar temizdirler ve Allah’a yakındırlar, çünkü yıkanırılar...”

¹³⁵ Tanrı, buyrukları sözlü olarak duyurduktan sonra (Mısır’dan Çıkış 20), Musa’yı dağa çağırdı ve ona üzerine eliyle buyrukları yazdığı iki taş levhayı verdi (Mısır’dan Çıkış 24:12; 31:18). “*Taş levhaları Tanrı yapmıştı, üzerlerindeki oyma yazılar O’nun yazısıydı.*” (Mısır’dan Çıkış 32:16)

¹³⁶ Bakınız: Luka 18:9-14; Efesliler 2:8-9.

¹³⁷ Mesih, Tanrı’nın tüm yasalarını yerine getiren ve “*Ey Tanrım, Senin isteğini yapmaktan zevk alırım, Yasan yüreğimin derinliğindedir*” (Mezmun 40:8) diyebilen tek Kişi’dir. Yasa, bize O’nu işaret eder. “*İmanla aklanalım diye Mesih’in gelişine dek Yasa eğitmenimiz oldu.*” (Galatyalılar 3:24) İnsanın günahı konusunda Tanrı’nın sağladığı çözümün taslağı, Romalılar 3:20-27’de güçlü bir şekilde çizilir.

BÖLÜM 16: BİR KADININ SOYU

¹³⁸ *Herkes nasıl Adem’de ölüyorsa, herkes Mesih’te yaşama kavuşacak.*” (1. Korintliler 15:22); aynı zamanda Romalılar 5. bölümü ve Galatyalılar 4:4-5 ayetlerini de okuyun.

¹³⁹ Neo-birth Pregnancy Care Center www.neobirth.org.za/development.html

¹⁴⁰ “*Beytlehem Efrat*” Yerusalim’in güneyindeki kent olan Beytlehem’in eski adydı (Yaratılış 35:16-19; 48:7). Kral Davut kendisinden Daha büyük Olan Soyu gibi (Matta 2:1-6; Luka 2:1-12), Beytlehem’de doğdu (1. Samuel 16:1,18-19; 17:12). İsa’nın gününde yaşayan Yahudiler’in, İsa, Celile Nasıra’da büyüdüğü için (Yuhanna 7:41-42) akılları karışıyordu.

¹⁴¹ Kutsal Kitap’a özgü referanslar için 5. bölümdeki peygamberler listesine bakın.

¹⁴² Mesih’in anlamı hakkında daha fazla bilgi için 14. bölümde İKİ “TO-HUM” başlığı altında yer alan konuya bakın.

¹⁴³ Yaratılış 1:2. Tanrı’nın Kutsal Ruh’u, Cebrail ile karıştırılmamalıdır. Melek Cebrail yaratılmış bir varlıktı. Kutsal Ruh yaratılmamış, her zaman aktif olan Tanrı’nın Ruhu’nun Kendisidir. 9. ve 28. bölümlere bakınız.

¹⁴⁴ Matta 13:55-56; Luka 8:19; Yuhanna 7:3-10.

¹⁴⁵ Peygamberler, Mesih’in bir bakireden dünyaya geleceğini önceden bildirdiler: Yeşaya 7:14; Mesih, İbrahim, İşhak, Yakup ve Yahuda’nın aile çizgisinden gelecek bir soy olacaktı. Yaratılış 17:18-21; 26:3-4; 28:13-14; 49:8-10; Mesih, Kral Davut’un kraliyet soyundan gelecekti: 2. Samuel 7:16; Beytlehem’de doğacaktı: Mika 5:2.

¹⁴⁶ Matta 2. Kral Hirodes, bir başka “kralın” doğmakta olduğu düşüncesi- ni kısıkandı ve Beytlehem’in içinde ve çevresinde bulunan iki ve iki yaşın altında bulunan tüm erkek çocukların öldürülmelerini emrederek İsa’yı yok etme girişiminde bulundu. Tüm bu olayların arkasında şeytan bulunuyordu. şeytan’ın amacı, “kendi egemenliğini!” istila etmiş olan *kadının Soyu’nu* yok etmektir. Ancak Tanrı, şeytan’ın İsa’yı öldürme girişimlerine Yusuf’u uyarak ve ona Meryem ve kk çocuğu alarak saklanmak üzere Mısır’a gitmelerini bildirerek engel oldu. Aynı zamanda peygamberler de bu olayları önceden bildirmişlerdi (Matta bölüm 2; Mika 5:2; Hoşea 11:1; Yeremya 31:15). Kral Hirodes öldükten sonra, Yusuf, Meryem ve ocuk İsa, İsa’nın büyüyerek delikanlılık çağına geldiği Nasıra’ya geri döndüler.

BÖLÜM 17: BU Kİşİ KİM OLABİLİR?

¹⁴⁷ Jarryusi, Salma Khadra’dan uyarlanmıştır. *Tales of Juha*. Interlink Books. Northampton, MA, 2007, sayfa 19.

¹⁴⁸ Aşağıda bazı eski, Kutsal Kitap ile ilgili olmayan Nasıralı İsa hakkındaki referanslar veren tarih yazarlarının isimleri verilmiştir: Takitus, Romalı tarihçi (M.S. 55-120) (Tacitus 15:44); Yahudi tarihçi Josephus (M.S. 37-

101) (*Antiquities* 18:3); Talmud, Tevrat hakkındaki hahamlara özgü yorum (*The Babylonian Talmud*. Sanhedrin, 43a); Lusian isimli bir Grek (*The Death of Pereguire*, sayfa 11-13, *The Works of Samasota*, H.W. Fowler ve F.G. Fowler tarafından tercüme edilmiştir, 4 cilt. Oxford: Clarendon Pres, 1949; Suetonius (M.S. 69-12), İmparator Hadrian'ın baş sekreteri (*Claudias*, 25). **Not:** J. Oswald Sanders şöyle yazdı: “Kutsal Kitap’ın Mesih’i’nin yalnızca insanı bir hayalin soyu olduğunu ve tarihi bir gerçekliğe sahip olmadığını ileri sürmek, müjdeleri edebiyat alanında diri Mesih’in tarih alanında olduğu gibi büyük bir mucize yapardı. Ernest Renan bir İsa’nın uydurulması için bir İsa’nın uydurulmasının gerekeceğini bildirdi. J.J.Rousseau birkaç kişinin böyle bir öyküyü yazma konusunda fikir birliğine varmalarının, bir kişinin bu öykünün konusunu biçimlendirmesinden daha anlaşılamaz olacağını ileri sürdü” (Sanders, J. Oswald. *The Incomparable Christ*. Moody Press. Chicago, 1971, sayfa 57).

¹⁴⁹ Matta 13: 55-56. İsa, Nasıra’da büyüdü (Matta 2:22-23; Luka 2:51-52), yasal babası Yusuf’un yanında bir marangoz olarak çalıştı (Markos 6:3). İsa’nın alçakgönüllülüğü, alçakgönüllü bir Hizmetkâr değil, fetihler yapan bir kahraman isteyenleri gücendirdi.

¹⁵⁰ “İsa, görevine başladığı zaman otuz yaşlarında idi. Yusuf’un oğlu olduğu sanılıyordu” (Luka 3:23).

¹⁵¹ İsa sık sık Kendisinden “İnsanoğlu” olarak söz etti; bu, Mesih’e özgü bir unvandı ve “İnsanlığın Oğlu” anlamına geliyordu (Grekçe: *Anthropos*) Ne müthiş bir unvan! Hoşumuza gitsin gitmesin hepimiz insanlığın oğullarıyız (akraba).” Ama yüceltilmiş Tanrı Oğlu’nun durumunda, O, *İnsanoğlu* olmayı ve Kendisini insan soyu ile özdeşleştirmeyi **seçti**. Böylece bu unvan, İsa’nın insanlığını vurguladığı kadar, Tanrılığını da vurgular, çünkü Tanrı’nın, insanlığa yaptığı kişisel müdahalesine işaret eder. Şu ayetleri okuyun: Daniel 7:13-14; Mata 8:20; Luka 5:24; 22:69-70; Yuhanna 5:27; 13:31; Vahiy 1:13-18; 14:14.

¹⁵² Örneğin, İsa’nın bu aktarma yaptığı Eski Antlaşma ayeti (Luka 4:4’de) Musa’nın Tevrat’ından alınmıştır: Yasa’nın Tekrarı 8:3.

¹⁵³ İnsanın günahı nedeni ile, Şeytan gerçekten “*bu dünyanın egemeni*” ve “*havadaki hükümrانlığın egemeni, yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan ruh*” haline gelmişti (Yuhanna 12:31; Efesliler 2:2). Tanrı Oğlu, insanın günah nedeni ile kaybetmiş olduğu egemenliği restore etmek için gelmişti, ama O bunu Şeytan’ın usulü ile yapmadı. Tanrı’nın usulü ile yaptı.

¹⁵⁴ Mezmur 110 ve Mezmur 2; Matta 21:41-46

¹⁵⁵ Kuran 19:19; Tezat: 48:2; 47:19

¹⁵⁶ Kuran: 19:19; 3:45-51; 5:110-112; 19:19

¹⁵⁷ Kuran: 4:171

¹⁵⁸ İslamiyet'teki en büyük günah “*şirk koşturmak*” (Arapça'da *birlik* sözcüğünün karşılığı). *Şirk koşturmak*, herhangi bir şeyi ya da herhangi birini Tanrı ile eşdeğer görme günahıdır.

¹⁵⁹ Vaat edilen Mesih'e atfedilen unvanlara dikkat edin: *Harika* = Yalnızca Tanrı için kullanılan bu unvan, “*sıra dışı olan*” anlamına gelir. *Öğütçü* = Mesih, *Bilgeliğin Kişiselleştirilmesi* olacaktı. *Kadir Tanrı* = *Tanrı'nın Kendisi* bir insan bedeni alacaktı. *Ebedi Baba* = O, *Sonsuzluğun Sahibi* olacaktı. *Esenlik Prensi* = O, günahkârlara *Tanrı ile barışma, iç huzuru*, ve son olarak *evrensel barış* sağlayacaktı.

¹⁶⁰ Peygamber Davut RAB'bin, yeryüzüne Kişi olarak geleceğini önceden söyledi: “*İşte geldim! Kutsal Yazı tomarında Benim için yazılmıştır.*” (Mezmur 40:7) Malaki, Tanrı'nın “*RAB'bin*” gelişini hazırlamak için önceden bir haberci yollayacağına ilişkin peygamberlikte bulunmuştu (Malaki 3:1)

¹⁶¹ Tanrı'nın bizim seviyemize inmesi O'nun görkemine zarar verir mi? Sizin ve bir arkadaşınızın çok büyük saygı gören iki ruhsal önder hakkın-da konuştuğunuzu var sayın – bu önderlerden birinin adı Ömer ve diğerinin Harun olsun. Arkadaşınız size şöyle der: “Harun oyuncak arabalar ile oynar, ama Ömer oynamaz.” Harun'a büyük saygı duyan biri olarak siz şu karşılığı verirsiniz: “Asla! Oyuncak arabalar ile oynamak Harun'dan uzak olsun!” İlk bakışta böyle bir tepki makul ve doğru gibi görünebilir. Sonra, öykünün şu şekilde geliştiğini düşünün: Hem Ömer'in hem de Harun'un küçük oğulları vardır ve bu çocuklar babalarının kendileri ile birlikte yere diz çökerek oyuncak arabaları ile oynamalarından çok hoşlanırlar. Harun'un oğulları ile birlikte bu şekilde zaman geçirmekten mutlu olduğunu, ama Ömer'in bunu yapmayı reddettiğini, çünkü böyle davrandığı takdirde saygınlığına leke süreceğini düşündüğünü öğrenirsek nasıl düşüneceğiz? Bu iki adamdan hangisi daha iyi baba, insan ve önderdir? Ömer mi yoksa Harun mu? Benzer şekilde, insanlar, “Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın yeryüzünde bir insan olarak görünmesi O'nun görkemine zarar getirir” dedikleri zaman, niyetleri belki iyi olabilir, ama bu sözleri ile Tanrı'nın görkemini yüceltmek yerine O'nun görkemine zarar verirler.

¹⁶² Yuhanna 13, bize İsa'nın, öğrencilerinin ayaklarını yıkadığını anlatır – ayak yıkamak bir hizmetkârın işidir! Müjdeleri okumak, Rab'bin Kendisi olan nihai Hizmetkâr ile karşılaşmaktır.

¹⁶³ Matta 14; Markos 6; Yuhanna 6.

¹⁶⁴ Eğer İsa yalnızca İbrahim'den önce var olduğunu söylemek isteseydi, “İbrahim doğmadan önce Ben vardım” demesi gerekirdi. Ama O, “İbrahim doğmadan **önce Ben varım**,” dedi. YHWH ile ilgili olarak 9. bölüme bakın (Mısır'dan Çıkış 3:14).

¹⁶⁵ İsa'ya tapınanlar ile ilgili olarak kullanılan “tapınma” sözcüğü, Tanrı'ya tapınanlar için kullanılan sözcük ile aynıdır (Matta 8:2 ayetini Vahiy 7:11 ayeti ile karşılaştırın). Her iki durumda da “tapınma” sözcüğü Grekçe *proskneo* sözcüğünden gelir ve anlamı, “hayranlık içinde yüzükoyun yere uzanmak, tapınmak”tır.

¹⁶⁶ Eğer hala Kutsal Kitap Yazılarının değiştirildiği gibi kanıtlanmamış bir düşünceye bağlıysanız, “Değiştirildi mi, yoksa Korundu mu?” başlığını taşıyan 3. bölümü tekrar okuyun.

¹⁶⁷ Lewis. C.S. *Mere Christianity*. NY: Macmillan-Collier, 1960, sayfa 55-56.

¹⁶⁸ Tanrı'nın birleşik birliği hakkında yeniden bilgi edinmek istiyorsanız, 9. bölümü okuyun.

¹⁶⁹ Pek çok kişi İsa'nın ve genç zengin adamın bu öyküsünün bir başka görünümü hakkında tereddüt ederler. Genç adam koşarak İsa'ya geldi ve şu soruyu sordu: “İyi Öğretmen, **sonsuz yaşama kavuşmak için nasıl bir iyilik yapmalıyım?**” (Matta 19:16; Markos 10:17; Luka 10:25). Genç adamın sorusu kalabalığın gözüne iyi göründü, ama Rab'bin gözünde iyi değildi. İsa bu dindar adamın, Tanrı'nın sınırsız kutsallığı ve insanın nihai günahkârlığı hakkındaki temel gerçekleri hala kavramamış olduğunu biliyordu. Kendi doğruluğuna güvenen bu adam, cennete girme yolunu kazanabileceğini düşündü; bir şekilde yeterince iyi olabileceğine inanıyordu. Avucunun içinde madeni kurşun paralar tutarak dünyanın en zengin adamına, “Malını miras alabilmem için bunlardan kaç tanesini sana vermeliyim?” diye soran bir çocuktan farkı yoktu. İsa bu adamın sorusuna nasıl karşılık verdi? İsa ona Tevrat'ı ve On Buyruk'u hatırlattı, amacı genç zengin adama kendi gücü ile asla Tanrı'nın mükemmel doğruluk standardını tatmin edemeyeceğini göstermekti. “İyilik yaparak” sonsuz yaşamı kazanabileceklerini düşünenler için “*sonsuz yaşam*” yoktur.

¹⁷⁰ İsa aynı zamanda şunu da söyledi: “Yüreğiniz sıkılmasın; **Tanrı’ya iman edin, aynı zamanda Bana da iman edin... Yol, Gerçek ve Yaşam Ben’im... Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemmez... Beni görmüş olan Baba’yı görmüştür. Sen, nasıl ‘Bize Baba’yı göster’ diyorsun? Benim Baba’da, Baba’nın da Bende olduğuna inanmıyor musun? Bana iman edin, Ben Baba’dayım, Baba da Bendedir... Hiç değilse bu işlerden dolayı iman edin.**” (Yuhanna 14:1, 6, 9, 11)

¹⁷¹ Yeşaya 53:1; Yuhanna 12:28; Luka 1:51; Aynı zamanda bakınız: Yeşaya 40:10-11; 51:5; 52:10; 59:16; 63:5; Yeremya 32:17.

¹⁷² Tanrı İlyas ve Elişa adlı iki peygamberi ölü bir kişiyi tekrar yaşama döndürmek için güçlendirdi, ama hiçbir peygamber Yaşamın Kaynağı olduğunu iddia etmedi. Yalnızca İsa, “Diriliş ve Yaşam **Ben’im**” diyebilirdi.

¹⁷³ Mesih yeryüzüne gelmeden önce gökyüzündeydi. Lüsifer gökyüzünden atıldığında, O, oradaydı. Bu nedenle, öğrencilerine, “*Şeytan’ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm*” dedi. (Luka 10:18)

¹⁷⁴ İbraniler 11:6; Yeremya 29:13; Yeşaya 29:11; Matta 11:25; 13:13-14; Luka 8:4-15; Yuhanna 6. Tanrı’nın gerçeklerinin çoğu, O’nun gerçeğini sadece arayan kişilerin bulması için kasti olarak belirsiz bir şekilde açıklanır. Tanrı, gerçeklerini dinlemeleri, anlamaları ve inanmaları için insanları zorlamayacaktır. *İstekli* olan kişiler O’nun gerçeğini keşfedeceklerdir. *Kör olma konusunda istekli* olanlar ise, O’nun gerçeklerini keşfetmeyeceklerdir.

¹⁷⁵ Olay gerçekleşmeden yüzlerce yıl önce yazılmış olmalarına rağmen, peygamberliklerden kaç tanesinin geçmiş zamanda yazılmış olduklarına dikkat ettiniz mi? Tanrı’nın planlarına engel olunamaz. Yaratıcı, bir şeyin olacağını söylediği zaman, o şeyin olduğunu kabul edin. Aynı zamanda Mesih’in “*dünya kurulu beri boğazlanmış Kuzu*” (Vahiy 13:8) olarak adlandırılmasının nedeni de budur.

¹⁷⁶ Mezmur 2. Kutsal Yazılar’ın bir başka yerinde Mesih (İkinci Gelişinde), Tanrı’nın kurtarış planına boyun eğmeyi reddeden herkesi paramparça edecek olan, gökten inen iri bir taş benzetilir (Daniel 2:34-35; ve Matta 21:42-44).

¹⁷⁷ Petrus’un söylediği diğer sözler için Elçilerin İşleri 2-5 bölümlerini; Elçilerin İşleri 10; 1. Petrus 1:10-12; 2:21-25; 3:18 v.b. ayetleri okuyun. Aynı zamanda elçi Pavlus tarafından yazılan şu sözler üzerinde de düşünün: “**Çarmıh ile ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, ama biz**

kurtulmakta olanlar için ise **Tanrı gücüdür. Tanrı'nın 'zayıflığı' insan gücünden daha güçlüdür. Tanrı güçlülere utandırmak için dünyanın zayıf saydıklarını seçti**" (1. Korintliler 1:18, 25, 27).

BÖLÜM 19: KURBAN YASASI

¹⁷⁸ Habil, tüm bunları yapması gerektiğini nasıl bildi? Tanrı ona söylemişti. İbraniler 11:4 bize Habil'in kurbanı "*iman ile*" getirdiğini anlatır. Habil, Tanrı'nın buyurmuş ve vaat etmiş olduğuna iman etmişti. Daha sonra Kutsal Yazılar Tanrı'nın insanın yerine geçen kurban ile ilgili ayrintılı yasalarını uzun zaman önce Habil'in itaat ederek sunmuş olduğu şekilde beyan edecekti. Örneğin Yaratılış 4. bölüm bize, Habil'in "*ilk doğanı*" getirdiğini anlatır (Mısır'dan Çıkış 13:12-13 ile karşılaştırm). Habil, "*kendi sürüsünden*" bir kuzu getirdi (bakınız Levililer 5:6) Habil, "*onların yağlarını*" sundu (bakınız Levililer 3:16). Ayetlerde Habil'in, kuzusunu sunak üzerinde sunduğu belirtilmemiştir, ama böyle yaptığı düşünülür – kendisinden sonra gelecek olan imanlıların yapacağı gibi. Yaratılış 8:20; 12:7; 13:4,18; 22:8-9; Mısır'dan Çıkış 20:24-26; v.b.

¹⁷⁹ Daniel 6; Ester 3:8-15; 8:7-17

¹⁸⁰ Strong, James. *The Exhaustive Concordance of the Bible*. NY: Abingdon-Cokesbury Pres, 1948, sayfa 57. Yaratılış 6:14'ü ("*örtü*"), Levililer 5:18 ("*kefare*t") ile karşılaştırm. Aynı İbranice sözcük olan *Kaphar* (kefare)t bu ayetlerde kullanılır.

¹⁸¹ Levililer 5:7

¹⁸² Kutsal Yazılar 50'den fazla kez kurbanın "*kusursuz*" olması gerektiğini beyan ederler. Örneğin, "*Eğer kişi yakmalık sunu olarak davar, yani koyun ya da keçi sunmak istiyorsa, sunusu kusursuz ve erkek olmalı.*" (Levililer 1:10).

BÖLÜM 20: ÖNEMLİ BİR KURBAN

¹⁸³ *Eyd el-Adha* İslamiyet'te yılın en önemli bayramıdır. Bu bayram, Tanrı'nın İbrahim'e oğlunun yerine kurban etmesi için bir koç sağladığı olayın hatırlanması için kutlanır. Yaygın olan Müslüman inancına göre, sunağa yatırılan oğul İshak değil, İsmail'di – aslında Kuran bu oğlun İsmail olduğunu hiçbir zaman belirtmez ve Kutsal Kitap ise, oğlun İshak olduğunu açıkça beyan eder. Eyd kurbanı, dünyanın her yerindeki Müslümanlar tarafından icra edilir. Bu kurban aynı zamanda Mekke'ye yapılan Hac uygulamasında da nihai bir tören olarak yerine getirilir. Hac yolları sabah yapılan Eyd duasından sonra bir hayvanın (genellikle bir

koyun ya da inek) kanını akıtarak Hac yolculuğunu tamamlarlar. Müslümanlar'ın çoğu bu törenlerin kendilerine bir tür “yeniden doğuş” sağladığına ve eğer bu törenleri eksiksiz olarak uygularlarsa günahlarından yıkınıp temizlendiklerine inanırlar. Ama Müslümanlar yine de aynı zamanda bu törenlerin kurtuluş güvencesi sağlayamayacağını kabul ederler, çünkü Hac ve Eyd kurbanı uygulaması bittikten sonra yeni işledikleri günahlar tekrar birikmeye başlar. (Bu konu hakkındaki Kutsal Kitap bakış açısını öğrenmek için İbraniler 10. bölümü ve Yuhanna 3. bölümü okuyun.)

¹⁸⁴ İbrahim'in adı önce Avram'dı, TEK TANRI TEK MESAJ'da öykünün bu bölümünü yerimizin sınırlı olması nedeniyle açıklamamıştım. İbrahim hakkındaki öykünün tamamını öğrenmek için Yaratılış 17. bölüme bakın, Yaratılış 11-25 bölümlerini okuyun; aynı zamanda Romalılar 4, Galatyalılar 4 ve İbraniler 11 bölümlerini de okuyun.

¹⁸⁵ Yasa'nın Tekrarı 7:6-7; 14:2

¹⁸⁶ Tanrı'nın İsrail ulusunu, Yahudi olmayan halkı bereketlemek için kullandığı hakkında birkaç örnek verelim: İbrahim'in bir kızı olan Naomi, Orpa ve Rut (Rut) adlı iki Moav'li kadına, peygamber İlyas Sarefatlı bir dul kadına (1. Krallar 17; Luka 4:26), bereket oldular. Yunus gönülsüzce de olsa, Ninovalılara kurtuluş mesajını ilettiler (Yunus). Kral Süleyman, Arabistan Kraliçesi Saba'ya bereket oldu (1. Krallar 10; Luka 11:31). Daniel, Babil halkını bereketledi (Daniel 1-6). Ester ve Mordekay Pers İmparatorluğu'na bereket getirdiler (Ester)...

¹⁸⁷ Yaratılış 12:2-3; 22:16-18; İbraniler 6:13-20; Yuhanna 4:22; Elçilerin İşleri 1-10 v.b.

¹⁸⁸ *İbrahim sınandığı zaman İshak'ı kurban olarak iman ile sundu. Vaatleri almış olan İbrahim biricik oğlunu kurban etmek üzereydi. Oysa Tanrı ona, ‘Senin soyun İshak ile sürecek’ demişti. İbrahim, Tanrı'nın ölülere bile dirilteceğini düşündü, nitekim İshak'ı simgesel şekilde ölümden geri aldı.*” (İbraniler 11:17-19).

BÖLÜM 21: DAHA ÇOK DÖKÜLEN KAN

¹⁸⁹ Eski Antlaşma'daki kurban öykülerini saymaya başladım, ama iki yüzüncü öyküye ulaştıktan sonra bir daha saymaya devam etmedim. “Kan”, “kurban”, “sunu” ve “sunak” gibi dört sözcük, Kutsal Kitap'ta 1400 kereden daha fazla bulunurlar.

¹⁹⁰ Yaratılış 15:13-14 “*Rab, Avram'a şöyle dedi, ‘Şunu iyi bil ki senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl köle olup baskı görecek. Ama soyuna kölelik yaptıran ulusu cezalandıracağım,*

sonra soyun oradan büyük mal varlığı ile çıkacak.” Tanrı’nın vaadinin yerine gelmesi Mısır’dan Çıkış 1:1-12; 12:35-41 ayetlerinde kaydedilmiştir. Egemen Tanrımızın planları daima gerçekleşir.

¹⁹¹ Mısır’dan Çıkış 5-11

¹⁹² Bir süre önce, Tanrı, Sina Dağı’nda yanan çalının içinden Musa’ya şu vaatte bulunmuştu: *“Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım. Ve seni benim gönderdiğimin kanıtı şu olacak: Halkı Mısır’dan çıkardığınız zaman bu dağda bana tapınacaksınız.”* (Mısır’dan Çıkış 3:12)

¹⁹³ Mısır’dan Çıkış 13-17; *“Kayayı yardı, sular fişkırdı, çorak topraklar da bir ırmak gibi aktı.”* (Mezmun 105:41)

¹⁹⁴ Mısır’dan Çıkış 28:9-19; Daha sonra Mesih yeryüzündeyken, şöyle dedi: **“Kaptı Ben’im. Bir kimse benim aracılığım ile içeri girerse kurtulur”** (Yuhanna 10:9). Çadırdaki her öge, O’nun Kişiliğine ve işine işaret etti.

¹⁹⁵ **“Elini sununun başına koyup onu Buluşma Çadırının giriş bölümünde kesmeli. Harun soyundan gelen kâhinler kanı sunağın her yanına dökcekler... Harun’un oğulları sunakta yanan odunların üzerinde duran yakmalık sununun üzerinde bunları yakacak.”** (Levililer 3:2, 5)

¹⁹⁶ Buluşma Çadırı, gökyüzünden yeryüzüne gelecek olan Kurtarıcının bir tür örneğini temsil etti. Bu Kurtarıcıyı gerçekten tanıyan kişiler için *“O, tepeden tırnağa güzeldir”* (Ezgiler Ezgisi 5:16) – aynı buluşma Çadırının içinin olduğu gibi. O’nu tanımayanlar için ise, *“gönlümüzü çeken bir güzellikten yoksundu”* (Yeşaya 53:2-3) – aynı Buluşma Çadırının dışı gibi).

¹⁹⁷ Adem (Adamah), İbranice’de “insan” sözcüğünün karşılığıdır ve bire bir anlamı “kırmızı topraktır”, çünkü Tanrı Adem’in bedenini yerin toprağından biçimlendirdi.

¹⁹⁸ Çölde Sayım 3:23-39

¹⁹⁹ Levililer 16; Günümüzde Yahudiler Kefaret gününü *Yom Kippur* olarak adlandırırlar, ama bu hali ile Gün orijinal halinden yoksun kalır, çünkü Yahudiler’in artık ne tapmakları, ne kâhinlikleri ne de kurbanlık kuzuları kalmıştır. Yahudiliğin bu günkü sembolü, birden fazla anlamı ifade edercesine bir duvardır –Batılı Duvar– Tapınak dağı bölgesini genişletmek için Büyük Hiroses tarafından inşa edilen istinat duvarı. Yahudiler her gün bu duvar önünde dururlar ve Mesih’in –zaten gelmiş olan– gelmesi için dua ederler! Peygamberlerin önceden bildirmiş oldukları gibi, Yahudi ulusu ruhsal olarak kördür (Yeşaya 6:10; 53:1; Yerehya

5:21; Hezekiel 12:2; 2. Korintliler 3:12-4:6). Yahudiler'in gözleri bir gün İsa'nın (Yeşu) tapınak, kâhinlik ve kurbanların sembolizmelerini yerine getiren Kişi olduğunu bilmeleri için açılacaktır (İbraniler 8-10; Efesliler 2). Ruhsal körlük duvarı çökecektir (Efesliler 2:14; Romalılar 9-11). Bu kitabın, 5. bölümde BİR HALK HAKKINDAKİ PEYGAMBERLİKLER başlığı altında bulunan yazıyı ve dipnotları okuyun.

²⁰⁰ 2. Tarihler 3:1 ayetini Yaratılış 22:2 ayeti ile karşılaştırın. Bu yer aynı zamanda Müslümanlar'ın yedinci yüz yılda bina ettikleri Taş Kubbesi caminin bulunduğu yerdedir.

²⁰¹ 2. Tarihler 7:5

BÖLÜM 22: KUZU

²⁰² RAB'bin Kutsal Yazılar'daki unvanlarından biri, *İmmanuel*'dir, bire-bir anlamı "*Tanrı bizimle*" dir." (Yeşaya 7:14; Matta 1:23)

²⁰³ 2. Korintliler 5:1-4; 1. Korintliler 6:19; 2. Petrus 1:13-14; Efesliler 2:21

²⁰⁴ Yeşaya 40:3-9; Malaki 3:1; Luka 1; Yuhanna 1

²⁰⁵ Kutsal Kitap'ın tamamında, Tanrı birini ne zaman kâhin ya da kral olmak üzere seçse, peygamber gibi yetkili biri bu kişiyi, Tanrı tarafından özel bir görev için seçildiğini göstermek için yağ ile mesh ederdi. Tanrı, Oğlunu Kutsal Ruh'un Kendisi ile mesh etti. Kutsal Yazılar'da yağ genellikle Kutsal Ruh'u sembolize etmek için kullanılır. **Not:** Nasıl Tanrılığın üç Kişisinin hepsi *yaratılış* işinde birlikte yer aldılarsa, aynı şekilde Baba, Oğul ve Kutsal Ruh da *kurtarma* işinde aynı şekilde yer aldılar.

²⁰⁶ "*Doğrular iman ile yaşayacaklardır*" (Habakkuk 2:4). İsa'nın sunmak için geldiği kurban, "*dünyanın günahını ortadan kaldırmak için*" yeterli olacaktı, ama yalnızca İsa'nın bu kurbanının kendileri için olduğuna inanan kişiler bu lütuftan yararlanacaklardı. Bu gerçek, Senegal'de "Doğruluğun Yolu" adlı radyo programlarımız aracılığı ile resmedilebilir (www.twor.com; www.lesprophetes.com). Radyo programlarının çoğunda dinleyicilere Kutsal Kitap'ın ücretsiz bir kopyası hediye olarak teklif edilir. Bize yazarak bunu isteyen herkes, Kutsal Kitap'ın ücretsiz bir kopyasını alabilir. Bu teklifimiz, radyo istasyonumuzu açan milyonlarca kişinin hepsi için geçerli midir? *Evet*. Bize yazan tüm dinleyiciler, Kutsal Kitap'ın ücretsiz kopyasını istemek için mi yazarlar? *Hayır*. Dinleyicilerin çoğu bu tekliften yararlanmazlar. Aynı şekilde, Tanrı, Oğlu'nun tamamen yeterli kurbanı aracılığı ile bağışlama ve sonsuz yaşamı herkes

için sağlamıştır. Ama yine de Adem soyunun yalnızca küçük bir oranı Tanrı'nın teklifini kabul eder. Bakınız Luka 14:15-24.

BÖLÜM 23: KUTSAL YAZILAR'IN YERİNE GELMESİ

²⁰⁷ Yeşaya 53; Mezmur 22. Aynı zamanda Tanrı'nın çağlar için olan planının ana hatlarını çizen Daniel 9:24-27 ayetlerine de bakınız. Tanrı'nın tam planının bir kısmı şöyleydi: “*Mesih öldürülecek ve O’nu destekleyen olmayacak.*” (Daniel 9:26)

²⁰⁸ Matta, 21-25. bölümler

²⁰⁹ İhanete uğradı: Bakınız Mezmur 41:9; Zekeriya 11:12-13 ve Matta 26:14-16; 27:3-10.

²¹⁰ Yahudiler yıllık Fısıh bayramlarını kutlarken, İsa, imanlıları Tanrı'nın günaha karşı olan gazabından kurtararak son ve mükemmel Fısıh Kuzusu olacaktı. “*Çünkü Fısıh Kuzumuz Mesih bizim için kurban edildi.*” (1. Korintliler 5:7)

²¹¹ Yuhanna Müjdesi, 13-17. bölümler.

²¹² İsa'nın, Kendisini tutuklamak için gelen kişilere söylediği sözler çok basitti: “*BEN'İM.*” “*Ben O'yum*” ifadesi, İngiliz çevirmenler tarafından bu şekilde tercüme edilmiştir; ama “*O*” sözcüğü, Grekçe metinde yer almamaktadır. İsa, Kim olduğunu beyan ediyordu: Kendiliğinden Var Olan, gökyüzünden gelen “*BEN'İM.*” İsa, “*BEN'İM*” dediği zaman, din önderlerinin ve askerlerin geriye düşmelerinin nedeni İsa'nın söylediği bu sözdü.

²¹³ “*Gece görümlerimde İnsanoğlu'na benzer birinin, göğün bulutları ile geldiğini gördüm!*” (Daniel 7:13) **Not:** Birinin yoğun yas ve öfke duygularını göstermek için giysilerini yırtması bir gelenektir. Ne ilginçtir ki, Tanrı'nın Musa'ya verdiği yasada şu ifade yer alıyordu: “*Öbür kâhinler arasından başına Mesh yağı dökülen, ve özel giysiler giymek üzere atanan başkâhin, saçlarını dağıtmayacak, giysilerini yırtmayacak.*” (Levililer 21:10). Kayafa, bu eylemi ile (Matta 27:65; Markos 14:63) bir başkâhin olarak kendi kendini diskalifiye etmiş oldu. Bedenini kurban olarak sunmak üzere yeryüzüne gelmiş olan İsa, yeni sonsuz Başkâhin oldu. Günahkâr insanı kutsal bir Tanrı ile barıştıracak tek Kişi O'dur (İbraniler 2:17; 3:1; 4:14-16; 7:26; 8:1; 9:11, 25; 10:19-22).

²¹⁴ Yuhanna 18:38; 19:4, 6; Yuhanna 19:15; Luka 23:21

BÖLÜM 24: TAMAMI ÖDENDİ

²¹⁵ Eğer TEK TANRI TEK MESAJ'ın 8-9 ve 16-17. bölümlerini henüz tam olarak kavramadıysanız, bu ifade size bir sövgü gibi gelebilir. Bazı kişilerin alaylı bir şekilde şu soruyu sorduklarını duydum: “O zaman ‘Tanrı’ bir bakirenin rahmindeyken ve çarmıhtayken, evren ile kim ilgileniyordu?” Bu soru Kutsal Yazılar ve onları veren Tanrı hakkında kusurlu bir görüşe sahip olunduğunu ortaya koymaktadır. “İsa onlara, ‘Siz Kutsal Yazılar’ı ve Tanrı’nın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz’ diye karşılık verdi.” (Matta 22:29) Tanrı her zaman birleşik bir üçlü-birlik olarak var olduğu için aynı anda hem yeryüzünde hem de gökyüzünde bulunması herhangi bir soruna neden olmaz. Eğer güneş, yıldızlar ve gezegenler arasındaki boşlukta bulunurken güneşin ışığı ve sıcaklığı aynı anda bizimle yeryüzünde olabiliyorsa, bu güneşin Yaratıcısı da aynı anda neden hem gökyüzünde hem de yeryüzünde olamasın?

²¹⁶ *Kranion*, İbranice’deki Golgota sözcüğünün Grekçe’deki karşılığıdır, *kafatası yeri* anlamına gelir (Matta 27:33; Markos 15:22; Yuhanna 19:17). İsa’nın çarmıha gerildiği bu tepe, eski Yeruslüm’in dışındadır ve kenti çıplak bir kafatası gibi çevreler, bu tepe, İbrahim’in oğlunun yerine bir koç sunduğu aynı dağ sırasının bir parçasıdır.

²¹⁷ Tarihçi Josephus, Yeruslüm’in M.S. 70 yılında düşmesinden önce gerçekleşen bazı olaylar hakkında şunları yazdı: “Romalı askerler her gün beş yüz Yahudi yakaladılar; hayır, bazı günlerde daha da fazla sayıda Yahudi yakaladılar... askerler Yahudiler’e duydukları gazap ve nefret ile yakaladıklarını çarmıha çivilediler, birini bir şekilde diğerini farklı bir şekilde ve hepsini birbiri ardına çarmıha çivilediler; Çarmıha gerdikleri kişilerin sayısı o kadar çoktu ki, ne çarmıhlar ne de çarmıha girecek bedenler için yeterince yer yoktu.” Josephus aynı zamanda kurbanların “önce kırbaçlandıklarını ve sonra her tür işkence ile eziyet gördüklerini” yazdı (Josephus, *Antiquities* 11:1, sayfa 563)

²¹⁸ Yahudiler zamanı sabah saat 6.00’dan itibaren başlayarak hesaplarlardı. “İsa’yı çarmıha gerdiklerinde saat dokuzdu (6.00+3 saat = 9.00), ve öğleyin on ikiden (altıncı saat), üçe (dokuzuncu saat) kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü.” (Markos 15:25, 33)

²¹⁹ Yaratılış 8:20; 22:2-8; Mısır’dan Çıkış 29:18. “Yakmalık sunu” ifadesi, Eski Antlaşma’da 169 kez bulunur. İsa günah için sunulan son yakmalık sunu oldu. Markos 12:33; İbraniler 10:6-14. **Not:** Rab İsa çarmıhta asılıyken, Tanrı’nın O’na neden sırt çevirdiğini daha iyi anlamak için Yeşaya 53 ve Mezmur 22’yi okuyun. Davut’un Mesih’in, ‘Tanrım, Tan-

rım, beni neden terk ettin?’ diyeceğini aynı Mezmur’da önceden haber verdi. (Mezmur 22:1), Davut bize Tanrı’nın, Oğlu’na neden sırt çevirdiğini anlatır. “**Sen kutsalsın!**” (Mezmur 22:3). Tanrı İsa’ya bakamadı, çünkü O’nun kutsallığı mükemmeldir ve “*kötülüğe bakamaz*” (Habakkuk 1:13). Karanlığın hüküm sürdüğü bu saatler boyunca, günahsız İnsanoğlu Tanrı sanki günahkâr O’ymuş gibi, O’na vururken kötülerin yerinde onların çekmesi gereken acıyı çekiyordu. Tanrı’nın kutsal Kuzusu İsa, (bir günahkâr olmaksızın) Günah-taşıyıcısı oldu. Bir şarkı yazarı bu olguyu çok iyi ifade etmiştir: “Bu ne büyük bir gizem! Ölümsüz Olan ölür! O’nun bu garip planını kim anlayabilir?” (“Şaşırtan Sevgi”, Charles Welsey, 1707-1788)

²²⁰ Edesheim, Alfred. *The Life and Times of Jesus the Messiah*. 1883, sayfa 614.

²²¹ İbraniler 9-10 bölümlerini okuyun. **Not:** TEK TANRI TEK MESAJ’ın 22. bölümünde belirtildiği gibi bir zamanlar çadırın ve tapınağın En Kut-sal Yeri’nde konut kurmuş olan Tanrı yüceliği artık perdenin arka tarafın-da değildi. Tanrı yüceliği şimdi İsa’dıydı.

²²² Yuhanna 19:30-37

BÖLÜM 25: ÖLÜM YENİLDİ

²²³ Matta 28; Markos 16; Luka 24; Yuhanna 20-21; 1. Korintliler 15. **Not:** İsa’nın dirilmediğini kanıtlamak için yola çıkan pek çok kişi, sonunda İsa’nın ölümden gerçekten dirildiğini kesin kanıtlarla duyurdukları kitaplar yazdılar. Örneğin, Morrison, Frank. *Who moved the Stone?* Grand Rapids, MI: Zondervan, 1987; McDowell, Josh. *Evidence that Demands a Verdict*. Nashville, TN: Thomas Nelson, Inc., 1993; Strobel, Lee. *The Case for Christ*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 1998.

²²⁴ İsa yalnızca “**üçüncü gün** dirileceğini” söylemekle kalmadı, (Matta 16:21), ama aynı zamanda şunu da söyledi: “*Yunus nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağ-rında kalacaktır*” (Matta 12:40). Pek çok kişi haklı olarak şu konuda tartışır: Eğer İsa Cuma gecesi mezara konduysa ve Pazar sabahına kadar mezarda kaldıysa, o zaman bu süre tam olarak üç gün değildir. Ama yine de, İsa’nın mezarda kaldığı zaman süresi, Yahudiler’in konuşma tarzlarına göre, yuvarlak sayılarla ifade edilir. Bir günün kısmından söz edilirken o kısım ne kadar kısa bir zaman parçası olsa bile, ondan yine de tam bir gün olarak söz edilir (örneğin, Matta 27:63-64; Yaratılış 42:17-18; 1. Samuel 30:12-13; Ester 4:16-5:1). Burada başka bir düşünce daha

mevcuttur: Kutsal Yazılar, İsa'nın Cuma günü çarmıha gerildiğini yazmazlar. Şimdi pek çok kişi hemen 'Bu bir çelişkidir!' diye bağıracaktır, ama Kutsal Kitap'ta bu tür çelişki gibi görünen her şeyi çözümlmek için iyi açıklamalar mevcuttur.

²²⁵ Elçilerin İşleri 11:26; 26:28; 1. Petrus 4:16

²²⁶ Elçilerin İşleri 5:41 "...İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için sevindiler." Petrus, hapse atıldı ve dövüldü: Elçilerin İşleri 5; aynı zamanda bakınız Elçilerin İşleri 12. İsa, Petrus'un bir şehit olarak öleceğini önceden bildirdi: Yuhanna 21:18-19

²²⁷ Bazı kişiler, İsa'nın diğer uluslardan olan bir kadına söylediklerinden alıntı yaparlar: "*Ben yalnız İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gönderildim*" (Matta 15:24), ama onlar size İsa'nın bu kadının kızını iyileştirmek için ilerlediğini söylemezler! (İsa'nın Yahudi olmayan kişilere verdiği hizmet ve onlara gösterdiği şefkat hakkında daha fazla örnek görmek isterseniz, şu ayetlere bakınız: Matta 12:41-42; 21:33-43; Luka 9:51-55; 10:30-36; 17:11-19; Yuhanna 4; 1. Yuhanna 2:1-2; Luka 24:45-48.)

²²⁸ Mezmur 68:18; 110:1; Mezmur 24.

²²⁹ "İsa, Günahlardan arınmayı sağladıktan sonra, yücelerde ulu Tanrı'nın sağında **oturdu**. Çünkü günahlarımızdan arınmamızı O sağladı." (İbraniler 1:3). "*Her kâhin her gün ayakta durup görevini yapar ve günahları asla ortadan kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. Oysa Mesih günahlar için sonsuza dek geçerli tek bir kurban sunduktan sonra Tanrı'nın sağında oturdu.*" (İbraniler 10:11-12) Aynı zamanda İbraniler 8:1; 12:2 ve Vahiy 3:21'e bakınız.

BÖLÜM 26: DİNDAR VE TANRI'DAN UZAK OLMAK

²³⁰ Yakup 2:18; Matta 5:13-16; İbraniler 11

²³¹ Tanrı, yönetimlere halklarını savunma hakkını verir ve aynı zamanda onlara "kılıcı", "kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan öç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet etmek" için kullanmak üzere kullanma sorumluluğunu da yükler (Romalılar 13:1-4; Yaratılış 9:6), Tanrı'nın gerçeğini yaymak için şiddet kullanmak, İsa'nın verdiği örnek ve öğretişleri ile kesin bir karşıtlık içindedir. İsa şöyle dedi, " *Komşunu seveceksin, düşmanından nefret edeceksin* ' dediğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, **düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin**, öyle ki, göklerdeki Babanız'ın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğurur; yağmurunu hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır. Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, ne ödülünüz olur?

Vergi görevlileri de öyle yapmıyorlar mı? Yalnız kardeşlerinize selam vererseniz, fazladan ne yapmış olursunuz?” (Matta 5:43-47). Kuran ise, bu sözlerin tamamen aksi olan şu ifadelere yer verir: “*Kitap ehli’nden Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyenler, Allah’ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayanlar ve hak din olan İslamı din edinmeyenler ile boyun eğip kendi elleri ile Cizye verinceye kadar savaşın*” (Kuran Sure 9:29).

²³² “Başlangıçtan beri işittiğiniz buyruk şudur: **Birbirimizi sevelim.** Şeytan’a ait olup kardeşini öldüren **Kayın** gibi olmayalım. **Kayın kardeşini neden öldürdü? Çünkü kendi yaptıkları kötü, kardeşinin yaptıkları doğru olduğu için öldürdü**” (1. Yuhanna 3:11-12). Kayın’ın Habil’i öldürmesine neden olan iki itici güç, Şeytan ve kıskançlıktı (Matta 27:18 ile kıyaslayın).

²³³ Kuşkucuların klasik meydan okumalarına nasıl karşılık vermeli? “Kayın karısını nereden buldu?” Yaratılış 5. bölüm, ilgili yanıtı sağlar. Adem ve Havva’nın başka “oğulları ve kızları” vardı (Yaratılış 5:4). Öyle görünüyor ki, Kayın kız kardeşlerinden biri ile evlendi – bu evliliğin genetik açıdan herhangi bir zararlı etkisi henüz söz konusu değildi. Daha sonra, Kayın bu tür evlilikleri yasaklayacaktı. Ve öldürüldükten sonra Habil’e ne oldu? Habil’in bedeni toprağa döndü, ama canı ve ruhu Cennet’e gitti, çünkü Tanrı onun günahlarını bağışlamış ve onu imanının temelinde doğru ilan etmişti. İbraniler 11:4

²³⁴ Musa ve diğer peygamberler, Nuh’un zamanındaki evrensel tufanı ve jeolojik açıdan yeryüzü kabuğunun kabarmasını tanımlamışlardır: Yaratılış 7 & 8; Mezmur 104:6-8; Eyüp 22:16; Matta 24:37-39; 2. Petrus 2:5-6.

BÖLÜM 27: AŞAMA 1: TANRI’NIN ÖNCEKİ PROGRAMI

²³⁵ Kutsal Kitap’ın her kısmı farklı şekillerde şu üç konunun biri ile ilişkilidir: **I.** Tanrı ne yaptı? **II.** Tanrı ne yapıyor? **III.** Tanrı daha neler yapacak? Teolojik terimler aracılığı ile Kutsal Yazılar’daki bu üç konu şu şekilde sınıflandırılır: **1) Aklanma** = Müjde’ye inandığınız zaman, Tanrı sizi sizin *konumunuzda* mükemmel doğru olarak ilan eder (Romalılar 3-5). **2) Kutsallaşma**= Tanrı, bir imanlı olan size **uygulamanızda** doğru yaşamanız için hayatınızda işler. (Romalılar 6-8 ve 12-15) **3) Yüceltme**= Cennette hem konum hem de uygulamanızda **mükemmel doğru** olacaksınız. (Vahiy 21 & 22)

²³⁶ Richardson, Don. *Lords of the Earth*. Oxnard, CA: Regal Books; 1977, sayfa 354. (Don Richardson’un yazdığı bir yamyamın imanlı olma-

sı ile ilgili bir başka klasik öykü için şu kitabı okuyun. *Peace Child*. Oxnard, CA: Regal Books, 1975.)

²³⁷ Elçilerin İşleri 26:9-11; 7:58-60; 8:1-3; 9:1-2

²³⁸ Elçilerin İşleri 9:1-31; aynı zamanda Elçilerin İşleri 11; 13-14; 16-28 bölümlerine de bakınız (Elçilerin İşleri'nde 22 ve 26. bölümlerde Pavlus bize nasıl tövbe ettiğini anlatır). Aynı zamanda Galatyalılar 1:13,23; Filipililer 3:6; 1. Korintliler 15:9; v.b.

²³⁹ Kutsal Kitap'a özgü terimler içinde "kutsal" Tanrı için *ayrılmış* biridir; Tanrı'nın bağışlama ve doğruluk şekline iman aracılığı ile Tanrı tarafından *kutsal ilan edilmiş* olan kişi. Ölmüş, belirli kişileri "kutsallar listesine dahil etmek" ile ilgili insanların koyduğu gelenek ve bu şekilde onları "kutsallar" yapmak Kutsal Kitap'taki öğretişin tamamen karşıtıdır (bakınız Yasa'nın Tekrarı 33:2-3; Mezmur 30:4; Süleyman'ın Özdeyişleri 2:8; Daniel 7:21-27; Matta 27:52; Elçilerin İşleri 26:10; Efesliler 1:1; 2:19, v.b).

BÖLÜM 28: AŞAMA 2: TANRI'NIN ŞİMDİKİ PROGRAMI

²⁴⁰ Pek çok kişinin farkına varmadığı şey, korunma için bu tür yöntemler kullandıkları zaman, düşman ile aynı safta yer almalarıdır. Yasa'nın Tekrarı 18:10-14; Yeşaya 47:13; Elçilerin İşleri 19:19; Galatyalılar 5:19-21.

²⁴¹ 1. Yuhanna 2:1; Yuhanna 14-16

²⁴² 1. bölümde, Ahmed'den aldığımız bir elektronik postayı aktarmıştık, Ahmed şunları yazıyordu: "...Kutsal Kitap'ımızın orijinalinde ve Eski Antlaşma'da da Muhammed'in gelişi hakkında ön bildiriler vardır, şimdi dahi... bozulmuş maddeden söz etmek gereksiz.."

²⁴³ Pentikost sözcüğünün anlamı *ellincidir*. Pentikost, İsraililerin Tanrı'ya sağladığı bereketler için teşekkür edildiği bir Eski Antlaşma kutlamasıdır (Levililer 23:16). Tanrı, nihai bereketi başlangıçtan beri bu Pentikost Günü'nde yeryüzüne göndermeyi planladı: Kutsal Ruh'u!

²⁴⁴ 1. Korintliler 12:27; Efesliler 4:21; 5:25-32; Vahiy 19:7-9; 22:17; Yuhanna 3:29

²⁴⁵ 1. Yuhanna 1:8-10; 2:1-2; Romalılar 6-8

²⁴⁶ Yanlış düşüncenizden tövbe ettiğiniz ve günahlarınız için ölen ve tekrar dirilen Rab İsa Mesih'e inandığınız an, "*Mesih İsa'ya vaftiz ediliyorsunuz*" (Romalılar 6:3). Bu vaftizin su ile olmaz (su vaftizi daha sonra gelir), ama Kutsal Ruh ile vaftiz olursunuz (Romalılar 6:1-5; Elçilerin İşleri 1:5; 1. Korintliler 12:13). "*Bir şeye vaftiz edilmek*" "bir şey ile

birleşmek, özdeşleşmek” alamina gelir. İman ettiğiniz zaman, O’nun günahsız Oğlu ile “birleşmiş olanların hepsi”nden oluşan Tanrı’nın Kendi ailesinin bir parçası olursunuz (Romalılar 6:5). Yeni, sonsuz konumunuz “Mesih’te”dir.

²⁴⁷ Elçilerin İşleri 24:15; Luka 14:14; Yuhanna 5:28-29; Daniel 12:2; Vahiy 20:6,11-15; Vahiy 22:12

²⁴⁸ 2. Korintliler 5:10. Kutsal Yazılar’da, imanlıların alacağı en az beş farklı taçtan söz edilir (kupalar/ödülleri): 1. Korintliler 9:25; 1. Petrus 5:4; Yakup 1:12; 1. Selanikliler 2:19-20; 2. Timoteos 4:8. Bu taçlar, bizim kendi yüceliğimiz için değil, O’nun yüceliği (Vahiy 4:10) için olacaktır. Rab, kurtardığı insanların O’nun adı ile ve O’nun yüceliği için yapmış oldukları iyi işlerin hiçbirini unutmayacaktır (Matta 10:41-42; İbraniler 6:10).

²⁴⁹ Şeyh, Belkıs. *I Dared to Call Him Father*. New York: Fleming H. Revell Company, 1978; sayfa 53.

²⁵⁰ 1. Yuhanna 2:27; Yuhanna 4:14; 14:26; 16:13; Yeremya 31:33-34; Efesliler 4:21

²⁵¹ Mekanik bir şekilde bir dua okumak ve Tanrı ile gerçekten temas kurmak ve dualarımıza Tanrı’dan yanıt almak arasında önemli bir farklılık vardır. Romalılar 8:26-27; Efesliler 6:18; 1. Yuhanna 5:14-15; Yuhanna 14:13-14; 15:7; Filipililer 4:6-9

²⁵² Romalılar 12; 1. Korintliler 12; Efesliler 4

²⁵³ 2. Korintliler 3:18; Filipililer 1:6; 3:20-21

BÖLÜM 29: AŞAMA 3: TANRI’NIN GELECEKTEKİ PROGRAMI

²⁵⁴ Birkaç sayfa sonra Eski Antlaşma’dan peygamberlerin Mesih’in yüzüne ikinci gelişi önceden bildiren ve O’nun dönüşüne eşlik edecek olayları önceden tanımlayan birkaç ayet okuyacağız. Gözden geçireceğimiz bazı bölümler şunlardır: Zekeriya, bölüm 14; Daniel 7:13-14; Mezmur 72 ve Yeşaya 9:6-7.

²⁵⁵ 1. Selanikliler 4:13-18; 1. Korintliler 15:51-58

²⁵⁶ Bakınız bölüm 28; başlık: İKİ YARGI GÜNÜ

²⁵⁷ Efesliler 5:27 ayetini ve bu ayetin çevresindeki ayetleri okuyun. Bu önemli konuya, TEK TANRI TEK MESAJ’ın 10. bölümünde değinilir. Kutsal Yazılar, Rab’bi sürekli olarak “*Damat*” ve O’nun halkını “*Gelin*” olarak resmederler. Evlilik –ideal şekli ile– Rab Tanrı’nın, halkı ile sonsuzluk boyunca tadını çıkarmayı planladığı yakın ruhsal ilişkinin bizlere

soluk bir fikrini vermek amacıyla tasarlandı (Yeşaya 54:5; 62:5; Mezmur 45; Ezgiler Ezgisi; Hoşea 2:16, 19, 20; Matta 9:15; 25:1-13; Yuhanna 3:29; 2. Korintliler 11:2-3; Efesliler 5:22-33; Vahiy 21:2, 9, 22:17).

²⁵⁸ Matta 24:21; Vahiy 7:14; Büyük Sıkıntı'nın eksiksiz tam tanımı Vahiy 6-19 bölümlerinde bulunur.

²⁵⁹ Romalılar 11:26-27. **Not:** Bu olay, Yaratılış 37-45'de yer alan Yusuf'un öyküsünde önceden resmedilir. Şaşırtıcı benzerlikler mevcuttur!

²⁶⁰ 1. Korintliler 15:45-47; Romalılar 5:12-21. "*İlk Adem*" ve "*Son Adem*" gibi terimlerden, aynı zamanda TEK TANRI TEK MESAJ'ın 16. bölümünde söz edilir. Adem'in günahı nasıl tüm insanların ölmesine neden olduysa, aynı şekilde İsa'nın doğruluğu ve dökülen kanı iman eden herkes için sonsuz yaşamı yeniler.

²⁶¹ 2. Selanikliler 1:7-10; Vahiy 19:6-14; Yahuda 14; Zekeriya 14:5

²⁶² Yeşaya 53:7; Yuhanna 1:29; Vahiy 5:5; 2. Selanikliler 1:5-10; Yuhanna 3:17-18; 12:47; Daniel 9:24-27; Yeşaya 53'ü Zekeriya 14 ile karşılaştırın. Aynı zamanda bu bölümlerde yer alan "*sıkıntı*" ve "*yücelik*" terimleri arasındaki zıtlılar üzerinde düşünün: Luka 24:25-26; 1. Petrus 1:10-12; İbraniler 2:9; Filipililer 2:5-11; Mezmur 22; v.b.

²⁶³ 72. Mezmurun başlığı şöyledir: *Süleyman'ın bir Mezmuru*. Bu Mezmur her ne kadar: "*İşay oğlu Davut'un duaları burada bitiyor*" (Mezmur 72:20) sözleri ile son bulsa da, bu Mezmuru Süleyman'ın yazdığı düşünülür. Bu ayet, Mezmurlarda bulunan beş-kitap bölümünün ikincisinin sonunda işaretler ile bildirilir. Davut, Mezmurların ikinci kısmının ilk yazarıydı.

²⁶⁴ Sonsuza kadar kim yargılanacak? "***Korkaklar*** ve *inanmayanlar*," yani, ailelerinin ve dostlarının söyleyebileceklerinden ve yapabileceklerinden korktukları için Tanrı'nın mesajına hiçbir zaman inanmayanlar. İsa yeryüzündeyken, dinleyicilerini açıkça uyardı, "*Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun... Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben baba ile oğulun, anne ile kızın, gelin ile kaynananın arasına ayrılık sokmaya geldim. İnsanın düşmanı kendi ev halkı olacak. Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir.*" (Matta 10:28, 34-37).

BÖLÜM 30: GELECEKTEKİ CENNETTEN GÖSTERİLEN BÖLÜMLER

²⁶⁵ Matta 13:24-30. İsa'nın bu benzetmesi iyilik ve kötülük karışımının yalnızca sınırlı bir zaman için mevcut olacağını ilan eder.

²⁶⁶ Vahiy'in ilk bölümünün artan kısmı Rab İsa'nın huşu veren bir tanımlamasını sağlar – kitapların, filmlerin ya da dinlerin çoğunda görülen İsa portresinden şaşırtıcı bir farklılıktaki İsa portresi.

²⁶⁷ Markos 3:14-19; Yuhanna 19:26-27; Yuhanna Kutsal kitap'taki şu kitapları da kaleme aldı: *Yuhanna Müjdesi; 1. Yuhanna; 2. Yuhanna; 3. Yuhanna ve Vahiy*.

²⁶⁸ Yeşim taşının değişik renkleri vardır. Akik taşı genellikle parlak yarı şeffaf bir kırmızı rengindedir. Akik taşı, ışığa tutulduğunda, rengi derinleşir ve çoğalır.

²⁶⁹ Tahtın üstünde kimin oturduğuna bakın. Yeşaya 6'yı (TEK TANRI TEK MESAJ'ın 15. bölümünde sunulan görüş) Yuhanna 12:36-41 ile karşılaştırın.

²⁷⁰ Yaratılış 12:2-3; Matta 1. (Tanrı'nın İbrahim'e verdiği vaatler hakkında daha fazla bilgi edinmek için TEK TANRI TEK MESAJ kitabının 20. bölümüne bakın.)

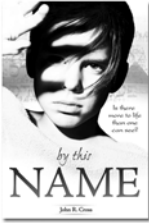
²⁷¹ Örneğin, ilk kez Çin'de anlatılan klasik Sinderella masalı aynı zamanda Avrupa, Amerika, eski İran, Irak, Mısır, Kore, Hindistan v.b. gibi ülkelerde de tanınır. Her ülke kendine özgü bir versiyona sahiptir, ama konular hep aynıdır. Kurtarılma ve sonsuz yaşama duyulan bir özlem dünyanın her yerindeki insanların yüreklerine yerleştirilmiştir. Süleyman şunu yazdı: *"Tanrı her şeyi zamanında güzel yaptı. İnsanların yüreğine sonsuzluk kavramını koydu; yine de insan Tanrı'nın yaptığı işi başından sonuna dek anlayamaz."* (Vaiz 3:11)

EK KAYNAKLAR

Aşağıdaki kitapların her biri, kendi eşsiz üsluplarına sahiptirler. TEK TANRI TEK MESAJ kitabında olduğu gibi her biri, tek gerçek Tanrı'nın öyküsü ve mesajının net ve kronolojik bir sunumunu sağlar.

BY THIS NAME (Yazan: John R. Cross)

www.goodseed.com

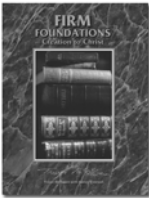

Tanrı'nın öyküsünün ve mesajının bu çekici ve çok iyi betimlenmiş düzenlemesi, peygamberlerin tüm yazdıkları, bir bilmecenin parçaları uyumlu bir şekilde bir araya getirilip birleştirilmişcesine birbirlerini tutmaktadır. Çoktanrıcuları, zihin karışıklığından netliğe yönlendirmek için özellikle tasarlanmış olmasına rağmen, BY THIS NAME adlı bu kitap, Kutsal Kitap hakkında çok az şey bilen ya da hiçbir şey bilmeyen

herkes için yazılmıştır.

FİRM FOUNDATIONS (Yazan: Trevor McIlwain)

www.ntm.com

Kutsal Yazılar'ı diğer insanlara öğretmek isteyenler için tasarlanmıştır; FIRM FOUNDATIONS kitabının elli kronolojik çalışması önce Filipinler'deki kabile halklarına öğretildi ve eğitim ve kültür konularında çok büyük farklılıklara sahip kişilere Tanrı'nın mesajını iletmek amacı ile büyük başarı kazanılarak kullanıldı.

DOĞRULUK YOLU (Yazan: P. D. Bramsen)

www.twor.com

Bu tüm Kutsal Kitap'ı çalışma dizisi, Batı Afrika Senegal'deki Müslümanlar için ilk kez Wolof dilinde 15 dakikadan oluşan yüz radyo programından meydana gelir. DOĞRULUK YOLU dünya üzerindeki radyo yayınları için 70'den fazla dile çevrilmiştir ya da çevrilmektedir.